

BEYAZ GÜNLER

Sema Ezgü

Yılbaşından iki gün sonra mimarlık bürosunda, sıradan bir akşamüstü

Nihal ofis koridorunda iş arkadaşlarının meraklı bakışlarına aldırmandan kendinden emin adımlarla Canan'ın odasına doğru yürüdü. Kapıyı çalmadan içeri girdi, sert bir tavırla kapattı. Ertesi gün Murat ile çıkacakları keşif yolculuğu için hazırlık yapan Canan Nihal'in daha önce hiç karşılaşmadığı yüz ifadesini görünce yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünerek elindeki işi bıraktı, Nihal'e odaklandı.

“Nihal! Bir şey mi oldu, kötü görünüyorsun?” dedi.

“Bu tamamen sana bağlı Canan. Sen Murat'ı istiyor musun, istemiyor musun? Bunu bilmek zorundayım. Mümkünse hemen” diyerek kızgın bir merakla Canan'ı süzen Nihal'in güzel bedenini huzursuzluk esir almıştı.

Canan önce güldü duyduklarına sonra şaşırtıcı düzeyde ciddileşti.

“Siz zaten birlikte değil misiniz? Bu nasıl bir soru?” dedi.

Nihal masanın önündeki koltuğa otururken haklı gerginliğini rakibi gördüğü birinden gizlemeye çalışmıyordu.

“Şu anda evet. Benim öğrenmek istediğim senin gelecekle ilgili planların. Osman Bey'in gözde gelin adayı sen olduğuna göre, aklında bir yol haritası vardır nasılsa” dedi.

Canan derin bir nefes alıp 12. ofis katının penceresinden uzaklara, İstanbul' un o güzel kış görüntüsüne baktı. Puslu havadaki ve gri fondaki kış görüntüsüne. Yine de güzeldi İstanbul. Her gün bir başka güzeldi. Ruh hali ne olursa olsun bakmaya doyamıyordu insan. İçine buyur ettiği, bağrına basıp, ekmek verdiği onca insanın haline tavrına bakmadan ruhunu da besliyordu güzel İstanbul. Kendisini endişeli bir merakla izleyen Nihal'i hatırladı.

“Nihalcim sen bu meseleyi hiç dert etme olur mu, rahat ol. Murat'la ilgili hiçbir planım yok. Bugün yok, yarın da olmayacak. Bu konuyu kapatalım işimize bakalım istersen” diyen Canan toplanmaya devam etti. Ama Nihal hala endişeli görünüyordu. “Ama Osman Bey...” diyen Nihal'in sözünü kızgın bir sesle kesti.

“Sorun da bu zaten. Anlatın aranızdaki ilişkiyi Osman Bey'e, hepimiz kurtulalım bu streten. O çok iyi bir insan. Size asla karşı çıkmaz. Evlenirsiniz olur biter. Bir tek oğlu var. İsteddiği ne? Oğlunu evlendirip düzenli bir hayat kurduğunu görmek. Sen de biliyorsun...” dedi Canan.

“İyi de, Murat evlenmeye sıcak bakmıyor” dedi Nihal. Rahatlamış görünüyordu. “Beni sevdiğini biliyorum ama evlilik aklına bile gelmiyor.”

“Eh,, bu da senin sorunun. Bir yolunu bulup halledersin. Ama biraz çabuk ol. Ben de sıkıldım üstümdeki baskıdan. Murat benim konuşmama izin vermiyor. Farkındaysan bu belirsizliği babasına karşı kendi lehine silah gibi kullanıyor. Nihal'cim bana bir iyilik yap. Sen Murat'ı al ben de özgürlüğümü anladın mı beni?” dedi Canan.

“Canan, söylediklerinde samimiysen bana yardım etmelisin. Buna ihtiyacım var” diyen Nihal arkasına yaslanarak konuşmaya devam etti. “Yarın sizi yine birlikte gönderiyor. Bunu neden yaptığını şirkette bilmeyen kalmadı. Herkes benimle, halimle dalga geçiyor” dedi.

“Benden ne yapmamı istiyorsun Nihal? Bana sorarsan başka bir statikçiyle gitmeyi tercih ederim ama sadece Murat nasıl bir yer olduğunu biliyormuş, daha önce de gitmiş” dedi Canan.

“Başka biri olmaz, Osman bey hemen öğrenir. Yardım etmek istiyorsan yalnız gitmelisin. Gidince nasıl bir yer olduğunu görürsün nasılsa. Mahmut bey orada olacak. Aramızdaki meseleyi de uygun bir dille izah edersin. Anlayışla karşılayacaktır. Onun da çocukları varmış. Murat seni aradığında yalnız gitmek istediğini söylersin. Ben onunla konuşup ikna ederim. Osman beye bir şey söyleme yeter. Osman Bey Murat'la birlikte gittiğinizi sanmalı. Küçük bir sır işte, ne dersin ?” dedi Nihal.

“Tamam Nihal, işe yarayacaksa yalnız giderim ama yalan söylememi isteme..” diyen Canan sıkıntılıydı.

“Canan! Ben hamileyim” dedi Nihal. Yalan söylediği anlaşılmasın diye koltuktan pencereye yöneldi. Her şey planladığı gibi gidiyordu Nihal'in.

“Ne güzel! Osman Bey'le konuşmak için bir sebep daha, Murat biliyor mu?” dedi

Canan. O da kendini rahatlamış hissediyordu konuşurken.

“Hayır, ben de bu yüzden yardım istiyorum senden. Ona birdenbire anlatamam. Zamana ihtiyacım var, birkaç gün... Sen Karlıtepe'ye gidersin biz Murat'la başka yere. Yalan söylemene gerek yok Canan, hiçbir şey söyleme yeter. Gerisini biz Murat'la hallederiz. Evet ne diyorsun, yardım edecek misin bana? Mutluluğum sana bağlı, görüyorsun” dedi Nihal.

“Olur, yalnız giderim, ailem hariç kimseye hiçbir şey de söylemem. Sen de bu sefer, bu meseleyi mutlaka hallet Nihal, lütfen...” dedi Canan.

“Harikasın! Teşekkür ederim” diyen Nihal yerinden sıçrayarak kalktı.

“Hemen gidip Murat'la konuşmalıyım” diyerek, kapıya yöneldi.

Canan hiçbir şey olmamış gibi toparlanmaya devam ederken, birden duraklayan Nihal açtığı kapıyı kapatıp geri döndü. Odanın ortasında durup Canan'a baktı bir süre.

“Bir şeyi çok merak ediyorum Canan” dedi kendinden emin bir tavırla.

“Neyi?” diyen Canan çantasını kapatıp Nihal'e gülerek baktı.

“Osman beyin sana altın tepside sunduğu koca bir serveti reddediyorsun. Neden? Dur tahmin edeyim. Daha büyük bir servetin peşinde olmalısın. Yanılıyor muyum?” dedi Nihal.

Canan güldü yeniden. İstanbul'u seyretti son haliyle, sonra Nihal'e çevirdi yüzünü.

“Kesinlikle haklısın. Size iyi eğlenceler dilerim. Güzel haberleriniz bekliyorum” dedi.

Nihal odadan çıkarken, Canan'ın son bir hamle yapıp, Murat'ı elinden alabileceği ihtimali ile yeni bir bilinmeze yürüyordu adeta. Sonrasında odaya giren sekreter Özlem elindeki müzik cdlerini masaya bıraktı.

“Bunlar çok güzel, yeni çıkmış, yolda dinlersiniz diye düşündüm. Ama dönüşte geri alırım Canan hanım. Onca yol yalnız başına çekilmez tabii” dedi neşeyle gülerek..

“Vay! Özlemcim bu ne hız böyle? Umarım sır saklamayı da biliyorsundur” diyen Canan “sanırım önceden hazırlanmış bir projeyi imzaladım bu sefer. Olsun, sonu hayırlı olsun da” diye geçirdi içinden.

“Merak etmeyin Canan hanım. Benim herşeyden haberim var. Size iyi yolculuklar dilerim” diyen Özlem yüzünde bilgiç bir gülümsemeyle çıktı.

Canan bu mimarlık bürosuna geldiği daha ilk günden Osman Bey'in yıllanmış ezberlerini farkında olmadan bozmuş, gelecekle ilgili plânlarının tam merkezine yerleşmişti. Bu sıradışı kız, keskin zekası ve tasarım yeteneği ile hem şirketinin geleceğini kurtaracak, hem de hayatını bir türlü düzene koyamayan uçarı oğlunu yola getirecekti. Geçen birkaç yıllık zaman içinde aklındakileri öylesine görünür hale getirdi ki Osman bey, işyerinde niyetini bilmeyen hiç kimse kalmadı. Ortaya çıkan bu emrivaki durum, Canan'la Murat'ın arasındaki iş ilişkisini dayanılmaz hale getirdi. Karmaşık gönül ilişkileri yaşamaya devam eden Murat, babasının evlilik baskısına bütün gücüyle direniyordu. Canan ne zaman Murat'la evlenmesinin imkansız olduğunu anlatmak için Osman bey'le konuşmaya teşebbüs etse bir şekilde sağlık engeliyle karşılaşılıyor, bu sorumluluğu Murat'a havale ediyordu. Sürekli ertelenen bu konu bir türlü konuşulamıyordu ve her seferinde bir başka bahara kalan yılan hikayesine dönüşüyordu. Böylelikle Osman bey'in Murat'la ilgili umudu hâlâ devam ediyor, yaşadığı sürece de devam edecek gibi görünüyordu.

3 OCAK

Sabah gün ışımadan kalkan Canan, seyahat için bavulunu hazırlarken Melek hanıma yakalandı. Çok sevdiği annesine sarıldı, yanaklarını sıktı.

“Ayyy...Seni uyandırdım. Çok mu gürültü çıkardım güzel meleğim. Hadi git yat sen. Ben sessizce çıkıp giderim” diyen Canan annesinin asıl huzursuzluk nedenini gayet iyi biliyordu. Uzun zamandır benzer seyahatlere gidiliyor, ana kız arasında benzer konuşmalar geçiyordu.

“Olmaz öyle şey, giderken görmem lazım seni. Birini yolcu etmek diye bir şey var kızım, duymadın mı hiç?” diyen Melek hanımın sesi yine endişeliydi.

“Yine onunla mı gidiyorsun,, Murat'la? Başka mühendis yok mu o şirkette?” dedi Melek hanım. Canan ne evet diyebilirdi annesine ne de hayır.

“Tamam kızma, sakin ol. Gereksiz yere babamı uyandırmayalım. Murat'ı istemiyorsun madem, ben de yalnız giderim” derken doğruyu söylüyordu.

“Yok, yalnız olmaz, o kadar uzun yol” dedi Melek hanım. Başkasıyla gidebilirdin. Hiç güvenim yok bu adama. Babası kasten yapıyor. Canan! Bu hep böyle mi devam edecek? Offf... Kız annesi olmak ne zormuş, şimdi aklım uçup gidecek seninle, dönene kadar da konmaz yerine. Ne biçim işin var senin anlamadım ki! Bir gün orada bir gün burada” diyen Melek hanım sessiz olmaya çalışıyordu konuşurken.

Canan bavulundan sonra sırt çantasını da kapatıp annesinin endişeden belirginleşmiş ince çizgilerle bezenmiş güzel yüzüne baktı.

“Söyle bakalım Melek Sultan, ne zamandır kızına güvenmiyorsun sen? Bir şey oldu da, ben mi kaçırdım yoksa?” diyen genç kız çok ciddiye.

“Yok kızım, güvenmekle ilgisi yok. O çocuk biraz şey,, biliyorsun işte. Uzun yol, başına bir şey gelir diye korkuyorum” diyen annesine güldü Canan. Onu o kadar iyi anlıyordu ki.

“Madem rahatlamak istiyorsun, sana bir sır vereyim, ama kimseye söylemek yok ona göre. Sadece babama söyleyebilirsin” dedi Canan.

“Sır mı, söyle bakalım neymiş?” diyen Melek hanım hayli ilgisizdi.

“Murat'ın bir sevgilisi var. Babası bilmiyor, yani şimdilik” dedi Canan.

“Eeeee..Ne olmuş? Sır dediğin buysa. Sokaktan geçene sorsam bilir. Boş durduğu yok ki adamın. Herkes bilir Murat'ı” diyen Melek hanım sinirli bir gülümseme ile başını sallıyordu.

“Sırmış” diye söylendi yeniden.

“Bu sefer farklı biraz. Kız hamile. Ciddi bir ilişki yani. Bunun sonu evliliğe gider mecburen. Osman bey bir torunu olacağını öğrenince benimle uğraşmaktan vazgeçer. Onlar yakında evlenir biz de ailecek kurtuluruz bu deritten. Evet Melek hanım, rahatladın mı bari? Koruyucu meleği benim” diyerek yeniden sarıldı annesine.

“Bak bunu söylediğin iyi oldu. Rahatladım vallahi. Üstümden bir yük kalktı sanki” dedi Melek hanım. Son hazırlıklarını yapan kızını izlerken yüksek sesle düşünmeye devam ediyordu.

“Zaten sana göre biri değildi. Aklını çelip seni ikna eder diye çok korktuk. Baban da ben de huzursuzduk ne zamandır. Neyse, sen öyle diyorsan öyledir” dedi sakinleşerek. Canan eşyalarını kapıya taşıırken annesinde sıkça gördüğü sevecenlik dolu asabiyetine gülümsüyordu.

“Hadi ben çıkıyorum. Sen rahat rahat uyu şimdi. Uyanınca ara beni olur mu? Gereksiz kuruntularla babamı üzme sakın” dedi. Kapıdan çıkan Canan son kez dönüp bakıyor, annesinin sessizce dua edişine tanık oluyordu.

“Allahım, sen bilirsin Melek kulunu. Beni dayanamıyacağım felaketlerle sınama. Kızım sana emanet. Onu gittiği gibi geri gönder bana. Senin her şeye gücün yeter. Amin” diyerek ellerini yüzünde gezdiren Melek hanım şimdi gerçekten iyi hissediyordu.

“Babama iyi bak olur mu? Allah'a emanet olun” dedi Canan.

“Tamam kızım güle güle gidin. Siz de Allah'a emanet olun” diyebilirdi hüznü.

Canan saat 5.30 da çantaları ve bavuluyla apartmanın kapısından çıktı, park yerine yürüdü.

Bavulunu bagaja sırt çantasını yanına yerleştirip direksiyon başına oturdu. Navigasyon cihazını ve telefonunu yerlerine monte edip derin bir nefes aldı. Aracını çalıştırmak üzereyken telefonu çaldı.

“Canan, günaydın. Yalnız başına gidiyorsun ya, içim hiç rahat değil. Gerçekten istediğin bu mu? Sorun olacaksa, Nihal'in programını erteleyebilirim. Ne dersin? Sahi, uzun yol tecrüben var mı senin?” dedi Murat. Kısa bir sessizliğin ardından konuştu Canan.

“Sana da günaydın Murat, yola çıkmak üzereyim. Merak etme kaybolmam. Her şey planladığımız gibi olacak. Nihal'e iyi bak olur mu? Baban ararsa beraber olduğumuzu söylüyoruz. Bu seferlik idare ediyoruz” dedi.

“Canan, benden istediğin bir şey var mı? Varsa söyle, elimden geleni yaparım” diyen Murat'ın sesi biraz endişe biraz da suçluluk doluydu.

“Var tabi, sen de biliyorsun. Tatilden sonra hemen babanla konuşman. Aksi halde, işten ayrılmayı düşünüyorum. Çok sıkıldım Murat, Osman bey'e bunu nasıl söylerim bilmiyorum ya, nasılsa bir yolunu bulurum. Şu andan itibaren ben yokum... Anlatabildim mi bilmiyorum... Her

türlü yokum Murat! Beni sakın hafife alma olur mu?” dedi Canan.

“Merak etme, hafife almadığım tek kadın sensin biliyorsun” dedi Murat.

“Siz ne zaman yola çıkıyorsunuz?” dedi Canan.

“Nihal'i bekliyorum. Hah, geldi bile. Dikkatli ol, olur mu Canan. Söylediklerini çok iyi düşüneceğim. Sık sık haberleşiyoruz unutma. Karlıtepe çok güzel bir yer. Görünce çok seveceksin” dedi Murat.

Canan aracını çalıştırmadan bir süre daha bekledi direksiyon başında. Son 24 saat içinde verdiği kararların isabetli mi, hatalı mı olduğunu düşündü. Sabahın koyu karanlığında sağa sola bakınıp sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Sonra gülümseyip anahtarı çevirdi.

“Hadi sana iyi yolculuklar Canan hanım, ne işin varsa bu mevsimde o dağ başında, üstelik bir başına., Nihal'in oyununa geldin ya hayırlısı” dedi kendi kendine. Kendi başına yaşadığı özel zamanlardan birindeydi yine. Yalnız kalmak da çok keyif aldığı bir durumdu Canan'ın. Düşünmek, kendi iç aleminde yolculuk yapmak.

Birkaç saat sonra kış güneşi iyice yükselmişti gökyüzünde. Murat ve Nihal bu kez kaçamak tatil için Uludağ'ı seçmişlerdi. Nihal, yol boyunca Murat'ı evlenmeye ikna etme planları yaparken, Murat her zamanki neşeli bir o kadar da sorumsuz haliyle Nihal'e şakalar yapıyor, son macerasının keyfini çıkarıyordu. Murat'a göre evlenmek özgürlüğün bittiği yer ve zaman demekti. İşte bu yüzden herşeye ve herkese rağmen asla ve asla evlenmemeye kararlıydı. Oysa Osman beyin umudu bu kez maksimuma ulaşmıştı. Karlıtepe özeldi ve mizaçları ne kadar aykırı olsa da iki genci birbirine yaklaştırmak için mükemmel bir yerdi. Sabah şirkete gelir gelmez sesine yansımış bir huzurla oğlunu aradı.

“Yolculuk nasıl gidiyor evlat?” dedi gülerek.

“İyiyiz baba merak etme, sen nasılsın?” dedi Murat yanında oturan Nihal'e göz kırparak.

“Mahmut beyle konuştun mu? Sizi bekliyordur inşâallah. Meşgul bir adam biliyorsun” dedi Osman bey.

“Herşey yolunda baba merak etme. Sen işleri bize bırak. Doktora uğramayı sakın unutma, yarın kontrollerin vardı” dedi Murat.

Babası için gerçekten endişeleniyordu. Kalbi yılların yorgunuğu, annesinin yokluğu ile hayli yıpranmıştı Osman bey'in. Ölmeden önce tek evladının düzenli bir hayat kurduğunu görebilmek arzusu doldurmuştu yaşlı kalbini. Çok uğraşmıştı Osman bey. Murat'ın türlü numaralarla baba baskısına itiraz etmesini anlayışla karşılamış, birgün herşeyin istediği gibi olacağına olan inancını hiç kaybetmemişti. Kendini çok yorgun hissettiği bir anda Canan çıkıp gelmişti büroya. Bitmek bilmeyen enerjisi ile katılmıştı aralarına. Sadece enerjisi değil, kişiliği de göz alıcı görünmüştü Osman bey'e. Oğlunun karakteri ile çok farklı olduğunu görebildiği halde Canan'ın gelini olmasını istemişti. Evlilikte kerâmet vardır, herşey yoluna girer nasılsa diyordu bütün iyi niyetiyle.

“Bak oğlum, Canan sana emanet. Ona iyi bak tamam mı?” dedi.

“Merak etme baba, Hoşça kal” dedi Murat. Yanındaki koltukta oturan, en sevimli haliyle gözünü yüzünden ayırmadan, konuşulanları anlamaya çalışan Nihal'in elini tutup dudaklarına götürdü Murat. Aklından babasını çıkarmak zamanıydı şimdi.

“Kayak yapmayı özlemiştin. Çok iyi oldu bu tatil, ne dersin tatlım? Canan'ı arasam iyi olacak, bakalım nasılmış” diyen Murat Nihal'in yüzüne yerleşen gergin ve bezgin ifadeyi görmeden telefonu eline aldı.

“Canan, nasıl gidiyor, biz neredeyse geldik sayılır. Sen nasılsın?” dedi.

“Ben iyiyim, öğrendiğime göre ileride kar yağışı bekleniyormuş. Umarım zamanında ulaşırım tepeye. Nihal'e selam söyle, görüşürüz” diyen Canan hemen ardından annesini arıyordu.

“Canan nasılsın kızım. Keşke bu havada yola çıkmasaydınız. Hava durumunu dinledim biraz önce, kar geliyormuş o tarafa. Dikkatli olun olur mu kızım” dedi Melek hanım.

“Oluruz, sen merak etme. Aracımız çok donanımlı. Kötü havalar bizi etkilemez. Hem kar yağışı gece başlayacakmış. Biz hava kararmadan varmış oluruz. Sen dua et olur mu? Şu anda manzara öyle güzel ki senin de görmeni isterdim. Öpüyorum seni, sen de babamı öp benim yerime. Unutma ama, siz de Allah'a emanet olun” dedi Canan. Ne hava koşullarından, ne yorgunluktan, ne

de yalnızlıktan şikayetçi değildi bu yolda. Onu rahatsız eden sadece yalanlardı. Söylemek zorunda kaldığı yalanlar.

Melek hanım telefonu kapatırken Kemal bey dikkatle onu izliyordu. Bu ana kızın öyle ilginç bir ilişkisi vardı ki , biraz geride kalıp yıllardır onları izlemekten zevk almıştı Kemal bey. Bazen hangisinin anne hangisinin kızı olduğu sorgulanma gerektiren düzeyde şaşırtıcı, bir o kadar da eğlenceliydi sohbetleri.

“Eeee, nasılmış Canan, ne diyor? Bir aksilik yoktur inşallah” dedi.

“İyilermiş, öyle dedi. Yorgun tabi yolculuk hali, Allah'a emanet...”

“O kadar mı yani, benim için bir şey söylemedi. Öyle mi?”

“Söyledi Kemal bey, benim yerime öp dedi.”

“İyi ya, öp bari kıza ayıp olmasın” dedi Kemal bey gülerek.

“Kemal bey, zaten canım sıkkın. Hiç bana bulaşma bugün. Yanında Murat varken rahat olamıyorum, biliyorsun sen de!..

” Kemal bey duvardaki aile fotoğraflarına bakıp içlendi bir an. Sonra Melek hanıma dönüp neşeli görünmeye çalıştı. Onun kaygıları da eşinden farklı değildi.

“Sen hiç merak etme hanım, o bizim kızımız. Huyunu bilmiyor musun? Tuttuğunu koparır. Hiç aklına koyupta beceremediği bir şey gördün mü bugüne kadar. Yanında kim olduğunun ne önemi var? Sen kızının kim olduğuna bak. Gerisi teferruat. Yoksa sen benim kadar güvenemiyor musun kızına? Eğer öyleyse, önce kendine bak. Bak ki nerede hata yaptığını göresin” diyen Kemal bey gülerek devam etti.

Hadi, güzel bir kahve yap ta içelim. Ama somurtmak yok ona göre, yoksa tadı bozuk oluyor. Kızın dediğini unuttum sanma. Kahvenin yanında onu da alırım haberin olsun” dedi.

“İlâhi Kemal bey, başka derdin yok mu senin? Hava durumunu dinledin mi bugün. Kar, fırtına, hepsi yola dizilmiş geliyormuş. Allah vere de yollar kapanmadan Canan dönmüş olsa” diye isteksiz kalkan Melek hanım mutfağa yürüdü.

Kemal bey duvardaki fotoğraflara inceden bir hüznle tekrar bakarken “Yanında suyu unutma” dedi.

YALNIZLIK, YALNIZLIK MI ?

Canan navigasyon cihazının rehberliğinde şehir merkezinden uzaklaşıp dağ yoluna saparken aracın camına kar taneleri düşmeye başladı. Cihaz 1.5 saatlik varış mesafesini gösteriyordu. Son durakladığı küçük bir köy bakkalından alışveriş yaptı ve yaşlı dükkan sahibinden Karlitepe ile ilgili bilgi aldı. Tekrar yola koyulduğunda kar yağışı da artmaya başlamıştı. Yolunda tarifsiz kış görüntülerinin eşlik ettiği Karlitepe, Sivas platosunun daha da yüksekinde 2500 m rakımlı, etrafı her yöne açık ve muhteşem manzaralı kayalık bir tepeydi. Bu yüksekliğe çıkması oldukça zahmetli oldu Canan'ın. Her birkaç yüz metre mesafede kar yağışının artması ve akşam olmak üzere olması ayrıca korkutmaya başladı. Zemini bozuk dik rampa boyunca hiçbir araçla karşılaşmadı ve hiç duraklamadı. Mahmut bey bu tepeye yaptırdığı dağ evini restore ettirip yeni gelişmekte olan doğa turizmine hizmet amacıyla bir konaklama evi haline getirmeyi arzulamış, eski dostu Osman bey'in yardımını istemişti. Yılın bu mevsiminde keşif gezisi planlanması pek isabetli olmasa da Osman bey kıramadı eski dostunu. Tepenin romantizme uygun doğasını evlendirmeye çalıştığı

gençler adına kaçırılmaz bir fırsat olarak değerlendiren Osman bey oğlunun itirazlarına fırsat vermemişti. Üstelik bu kış kurak geçmişti ve kar yağışı beklenmiyordu bölgede. Bir kez yağmaya başlayınca aylarca yerden kalkmayan Karlitepe'nin karı tahminleri inkar edercesine yağmaya başlamıştı bile.

Canan buraya kadar yalnız başına yolculuk yapmayı, zorlanarak araç kullanmayı, Murat'la birlikte yolculuk yapmaya tercih etmişti. Hem de gönüllü olarak. Murat'ın kendi benzetmesiyle uçuk kaçık hayatını hiç onaylamıyor olsa da, asla yargılamaya kalkışmıyordu. Onu olduğu gibi kabullenmek, değiştirmeye kalkışmaktan daha kolaydı. Canan bu tercihi kolay olduğu

için değil, öyle olması gerektiğini düşündüğü için yapmıştı. Aslında babasının da yapması gereken bu olmalı diye düşünen Canan, kendi fikrini Osman bey'e anlatma fırsatını bir türlü bulamamıştı. İnsan olan her canlının özel olduğuna, varlık alemine saçılmış birer yıldız olduğuna ve her yıldızın kendi yetenekleri ölçüsünde çevresine ışık saçıp hayatını değerli kılabileceğine inanıyordu. Her ölümlü gibi kendisinin de bir yıldız olduğunu, içinde gizlenmiş dışarı çıkarılmayı bekleyen, henüz kendisinin bile bilmediği nice parlak ışıklarla donatılmış olarak dünyaya gönderildiğini biliyor, hiç kimseye benzemek, benzetilmek yanına iliştirilmek ya da başka birinin yükünü taşımak gibi bir amaçla yaratılmadığına inanıyordu. Tek korkusu aslında evrende var olup da, ışıklarını kendinden bile saklayan, kendi karanlığında arsızca büyüyen bir yıldız olmaktı. Yani karanlık olmak. Kar taneleri aracın camına düşerken iyice irileşmişti ve herbirine özel eşsiz motifleriyle birer yıldızı andırıyordu. İçten gelen bir çığlık atan Canan, muhteşem görsel şölene kendi bedeninden çıkan en doğal sesle katılmak istedi.

“Off.. şunlara bak, mucize dedikleri bu olmalı” diyen Canan'ın yüreğinde, dinlediği müzik parçasının da tabiat korosuna katılmasıyla birlikte yalnızlık korkusuna hiç yer kalmadı.

ULUDAĞ 'DA AKŞAM

Akşam hava kararırken kayaktan dönen Murat ile Nihal neşeyle gülüşerek oteldeki odalarına girdiler. Nihal, kendisini mutlu bir yorgunlukla, zevkle döşenmiş odanın rahat koltuğuna bırakan sevgilisine arkadan sıkıca sarıldı. Kendisini mutlu etmeyi bilen bu adamı gerçekten seviyor hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu. Ama Murat zor bir hedefti. Birer birer engelleri aşmak için Nihal'e bolca azim ve sabır gerekiyordu. Canan da aşması gereken o engellerden biriydi ve Murat'ın evlenme fobisinden bile daha tehlikeliydi. İdeal eş motifi olarak hergün özenle işlenen Canan babası tarafından sevgilisinin hayatına monte edilmeye çalışılıyordu. Böyle bir baskıya insan ne kadar dayanabilirdi ki. Rakibibiydi Canan, istese de istemese de. Hem güzel hem de güçlüydü bu kız. Hem zeki hem de başarılı. Tek iyi tarafı Murat'ı istemiyor olmasıydı, tabi eğer gerçekse.

“Çok güzel bir gündü. Harika hissediyorum aşkım. Sen nasılsın, çok mu yoruldu? Hiç geri dönmek burda kalsak diyorum. Ne dersin?” dedi Nihal neşeyle.

“Geri dönmek dedin de aklıma geldi. Şu kız arıyalım hemen. Umarım şimdiye kadar varmıştır tepeye” diyen Murat aceleyle telefonun tuşlarına basarken Nihal'in sarmaladığı kollardan kurtulup ayağa kalktı. Pencereye koştu. Sanki pencereden bakınca Canan'ı görüp rahatlayacakmış, vicdanını sorumluluk duygusundan kurtarıp eğlenceli anlarına kaldığı yerden devam edecekmiş gibi hissediyordu kendini. Her ne kadar Canan'la evlenme fikri onu korkutuyor olsa da, aslında korktuğu şeyin Canan değil evlenme fikrinin kendisi olduğunun bilincindeydi Murat. Üstelik Canan gibi arı duru ve prensipli bir kızın kendisi gibi dağınık ve sorumsuz bir adamla hayatını paylaşmayacağını adı gibi biliyordu. İşini çok iyi yaptığı için o da değer veriyordu Canan'a. En çok da hayatına müdahale etmeyişiine, iş dışında bir nedenle eleştirmeyişine hayrandı. Telefondan gelen o bilindik sesle yüzü ekşidi Murat'ın. “Aradığımız numaraya şu an ulaşamıyoruz...” Alnı terlemeye başladı, nabızı yükseldi. Sonraki denemeleri de sonuçsuz kalınca telefona sinirlenip tartakladı, odanın içinde burnundan soluyarak dolanmaya başladı.

“Şarjı bitmiş olabilir, merak etme, birazdan konuşursun” dedi Nihal. Olduğundan daha sakın daha umarsız görünmeye dikkat ederek devam etti.

“Sakin ol hayatım, hadi gel sana masaj yapayım, hadi ama,, rahatla biraz göreceksin, kötü birşey olmayacak” dedi.

“Şarjı bitmez Nihal, sen de biliyorsun. Başka bir şey olmalı” dedi Murat.

“Belki hâlâ yoldadır, telefonun çekmediği bir yerdedir. Her zaman yaşadığımız sorunlar... Merak etmekten vazgeç artık” dedi Nihal.

“Şimdiye kadar tepeye ulaşmış olmalıydı. Arayıp haber vermesi gerekiyordu, öyle konuştuk, sen de duydun” diyen Murat odanın içinde dolanıyordu.

“En son konuşurken bir saatlik yolum kaldı demedi mi? Tamam işte, yolda kalacak değil ya, eminim varmıştır. Belki de çoktan uyumuştur” dedi Nihal.

“Tepede telefon çekmiyor olsa, daha önce konuştuk Mahmut bey'le problem yoktu. Mahmut bey! Tabi ya, onu armayı da unuttum. Neyse ki geleceğimizi biliyor, bekliyordur nasılsa. Beni görmeyince ne düşünür kimbilir? Babama söylemese bari. Nihal,,, hâlâ ulaşılamıyor. Kar yüzünden olmalı. Haberlere bakalım mı?” dedi Murat.

“Sonra bakarız” dedi Nihal. Murat'la geçirmeyi hayal ettiği en özel zamanların Canan yüzünden heba olmasından dolayı çok sıkılmıştı. En doğru zamanda en doğru hamleyi oyuna sürme vaktiydi. Sevgilisinin dikkatini çekmek, bütün parazitleri devre dışı bırakmak en akılcı çözüm gibi görününce gözüne en işveli haliyle üzerindeki çıkarmaya başladı. Genç adam kayıtsız kalamadı cömertce sunulan bu gözalıcı davete.

3 OCAK KARLITEPE

Yoğun kar yağışının yoğun duygusallığını iç aleminde yaşayarak yoluna devam eden Canan müzik eşliğinde bir saat süren tırmanıştan inanılmaz keyif aldı. Tepeye ulaştığında hava karamak üzereydi ve nevigasyon cihazı hedefe ulaştığını gösteriyordu. Nihayet, biraz eve biraz otele benzeyen binayı zorbelâ görünce rahatladı.

“Sonunda geldim ama telefon, telefon çalışmıyor. Tipiden olmalı” diye mırıldandı kendi kendine. Uzun süredir kimseyle konuşmadığından kendi sesini özlemişti Canan. Aracına park için uygun bir yer ararken park halindeki diğer araçları gördü. Kontakı kapatıp montunu giyindi. Kar yağışı gözünün görebildiği her yeri çoktan beyaza çevirmişti. Dondurucu soğuk ve keskin bir rüzgârla beraber sevimli kar taneleri can yakıcı ve saldırgan bir etki yapıyordu insanda. Bagajdaki bavulunu ve sırt çantasını alıp zorlukla kapıya doğru yürüdü. Gördüğü araçlara rağmen yerde ayak izleri olmadığına bakarak yağışın çok kısa bir süre önce başladığına karar veren Canan kapıyı çaldı. Tokmaktan çıkan ses rüzgarın uğultusunda kaybolup gitti. Yine çaldı.

Cemil kapıya yönelirken şömine başına toplanmış gruptan kahkaha sesleri yükseliyordu. Hava muhalefeti yüzünden planladıkları çekimi yapamadan dağ evine sığınan guruba yaratıcı esprileriyle moral vermeye çalışıyordu. Kapıyı açmaya uzanırken neşeyle içeriye seslendi.

“Hah.. İşte Noel Baba da geldi. Tam zamanında,, nınıninnn..”

Cemil kapıyı açtığında üstüdeki karları süpürmeye çalışan Canan'la göz göze geldi. Hiç ifadesini bozmadan tekrar içeriye seslendi.

“Yanılmışım, Noel anneymiş” dedi. Bir an duraklayıp Canan'ın bavuluna takılan gözlerini, yeniden Canan'a çevirerek, neşeyle konuşmaya devam etti.

“Ne oldu! Artık çuval yerine bavulla mı geziyorsunuz? Olsun, o da olur. Biz, varsa pizza alalım, ama sıcak olsun, tam yedi kişilik” dedi Cemil.

Canan ünlü komedyeni görünce çok şaşırılmıştı. Eve ulaşmayı başardığı için o da neşeliydi. Demek ki içeride altı kişi daha vardı ve bu sayede evde yalnız olmayacaktı.

“Üzgünüm pizza yok” dedi soğuktan kızarmış ellerini oğuşturarak.

“Ben Mahmut bey için gelmiştim, kendisi burada mı?” dedi.

Cevap vermedi Cemil. İlgiyle Canan'ı izliyor, kızın hangi sebeple böyle ıssız bir yere gelmiş olabileceğini, Mahmut bey'e yakınlığını düşünüyordu. Kafasını kaşıyarak zaman kazanmaya çalışsa da görülen manzaraya bakarak tahminde bulunmak imkansızdı.

“Cemil bey, donmadan içeri girebilir miyim? Dedi Canan.

“Aaaa beni tanıdı. Bu da bizdenmiş, aynı gezegenden diyerek içeriye seslenirken gülmeye devam ediyordu.

“Girsene” dedi muzip bir hareketle.

Çekinerek içeri giren Canan bir iki adım yürüdükten sonra bavulunu ve sırt çantasını yere bıraktı. İçeride kimler olduğunu kulağına gelen seslerden tahmin etmeye çalışarak Cemil'in ardı sıra

salona doğru yürüdü. Kimi tebessümle kimi kıkırdayarak kendisini inceleyen dağ evinin ünlü konuklarına kendini tanıttı.

“Adım Canan, Mahmut bey'le görüşmek için gelmiştim. Gördüğüm kadarıyla ev

sahibinden başka herkes burada. Bu bana sürpriz oldu. Ev sahibi ne zaman gelir biliyor musunuz?” diyen genç kız insanların teker teker yüzüne baktı. Bazılarını müzik ve film dünyasından tanıyordu. Onlarda ilgiyle Canan'ı süzerken salonda gülüşmeler devam ediyordu. Emre farklı görünüyordu hepsinden.

O yeni misafiri gözücuyla süzdükten sonra elindeki gitara yoğunlaşmıştı yeniden. Yaptığı işi ne kadar ciddiye aldığı ilk bakışta göze çarpıyordu. Yol boyu şarkılarını dinlediği ünlü müzisyen tam karşıda, şöminenin başında oturuyordu. Raslantının böylesi diye düşünen Canan'la nezaketen de olsa ilgilenmeye niyeti yoktu. Bakımlı ve çok önem verdiği kolayca anlaşılabilir saçlarını iki eliyle havalandıram Meltem cevapladı soruyu. Meraklı gözlerle Canan'ı süzdükten sonra konuştu.

“Ev sahibiyse biz de tanışmadık, ne zaman gelir bilmiyoruz. Onu Emre tanıyor. Mahmut bey hakkında tek bildiğimiz acil bir işi çıkıp, bizden önce gittiği. Sanırım bir hastası varmış” dedi.

Elindeki gitardan başını kaldırdı Emre.

“İstese de yarından önce gelemez. Bana sorarsanız daha uzun sürer” dedi ve umursamaz bir tavırla tellere dokunmaya devam etti. Aceleyle telefonunu eline alan Canan boş bulunduğu bir koltuğa oturdu. Şebeke bağlantısı olmadığını gören genç kız kendisini merakla izleyen yeni arkadaşlara bekledikleri soruyu sordu.

“Sizin telefonlar çalışıyor” derken toplu halde başını sallayan ünlüler gurubu cümlelerin sonunu bile beklemedi. Kadir bey en uygunları gibi görünüyordu. Cevabı da öyle oldu.

“Antenlerin bulunduğu kuleye yıldırım düşmüş. Hatların hiçbirisi çalışmıyor. Şu anda yapılabilecek hiçbir şey yok hanımefendi. Tamir edilmesini beklemekte zorundayız. Bu akşam geri dönmeyi düşünmüyorsanız ki, bence hiç düşünmeyin, siz de misafirsiniz bu gece. Bu arada ben Kadir Güven. Yönetmenim. Emre'yi, Meltemi tanıyorsunuzdur herhalde. Bu Tony sanat danışmanı, ve Kerem'de oyuncu. Aslı benim sağ kolum, geleceğin en çok aranacak yönetmeni olacak. Yarın ne olur bilemem ama bu gece hepimiz misafiriz” dedi.

“Memnun oldum Kadir bey. Sizi bu evde birarada görmek varmış” diyen Canan neşeli görünmeye çalışıyordu. Kısa bir sessizliğin ardından Cemil dayanamadı sessizliğe, söz aldı.

“Demek, Mahmut bey için geldin Canan. Ya! Bir şey söyleyeyim mi ben öyle resmi konuşmam. Anlaşalım baştan...” derken her zaman ki gibi, hayranlarının hafızasına yazıldığı gibi gülüyordu.

“Hanımları, beyleri kaldırıyoruz tamam mı? Çok gereksiz valla, bana göre kelime israfı yani. Söyleyene bak, kim? Ben. Cemil! Çok saçma değil mi hocam?” diyerek kendine güldü bu kez.

“Olur, benim için sorun yok” dedi Canan.

“Söyle bakalım Canan, Mahmut beyin sırrı nedir? Senin gibi birini buralara getirebildiğine göre şanslı adammış. Bu havada, bu saatte, yalnız başına kurtların bile uğramadığı bu dağın tepesine? Bir sırrı olmalı ki, şahsen ben merak ettim. Ya! Siz merak etmiyor musunuz? Ha, bize yardıma geldiysen eyvallah, bana uyar. Meltem'e baksana meraktan saçları dökülecek şimdi” diyen Cemil gülüşmelerin dozunu arttıran şakası yüzünden Meltem'in sitemine maruz kaldı.

“Cemil yaaa, uğraşmasana benimle. Dondum zaten bütün gün dışarıda. Bari işe yaraysaydı, işin yoksa yarın yeniden dene” dedi. Özenle saçlarını düzelteren güzel oyuncu belli ki kendini çok seviyordu. Şöminenin aydınlığında olduğundan daha gizemli görünüyordu Meltem. Ortaçağ dönemine ait bir peri kızı tablosunu seyrediyor gibiydi Canan. Üzerindeki hafif dekolte elbise ve ayağındaki ponponlu terlikler tablonun renk uyumunu mükemmel hale getiriyordu. Yüzünde güzel bir gülümseme beliren Canan'ın ifadesi öyle doğal göründü ki Kadir bey'e, kendini uzun süre Canan'ı izlemekte bulunca o da gülümsedi. Mesleki bir alışkanlıktı tecrübeli yönetmenin merakı. İlk anda hoşlanmıştı bu sürpriz konuktan.

“İş görüşmek için geldim. Ben mimarım. Bu evin biraz değişikliğe ihtiyacı varmış. Binanın mevcut durumunu ve çevreyi incelemem gerekiyor ama hava muhalefeti, yıldırımlar falan hesapta yoktu. Biraz araştırma yapıp yarın dönecektim. Yalnız yapabileceğimi bir işti, yani bu yüzden yalnızım. Mahmut bey yarın da gelmezse bizimkilerle konuşup programı gözden geçirmemiz gerekecek” dedi Canan.

Şömineye yeni odunlar yerleştiren Kerem, Aslı'nın yanına oturarak en sevimli haliyle

yüzüne bakarken boynunu büktü.

“Aslıcım sıcak bir çay yapsak da şöyle içimiz ısınsa, yanında birşeyler olsa yesek” dedi. Aslı da ona gülümsüyordu ama nedense biraz nazlandı. Ortalıkta Meltem'den başka hanım olmadığından ve bu tür işlerin hep kendisine kalmasından sıkıldığını göstermekten çekinmediğini düşündü Canan. “Tamam, yaparım. Ama sen de yardıma gelirsin” dedi Aslı isteksizce.

“Ben gelirim, hem mutfağı görmüş olurum” diyen Canan yerinden kalkıp Aslı'nın ardından mutfağa yürüdü. Kadir bey dikkatle baktığı Canan'ın hızına ve çevikliğine kendince anlam yükleyerek yeniden gülümsedi. Sonra aklına gelen bir şeyle ciddileşerek diğerlerine döndü.

“Bir dakika çocuklar, burada kal dedik ama kalacak yer var mı evde, odaların durumu nedir? Sonra ayıp olmasın kıza” dedi. Çekimleri zorlu ve başarısız geçen günün ardından morali yerine gelmişti Kadir beyin.

“İyi ki teknik ekibi aşağıya göndermişiz. Bir de onlar burada olsaydı hapı yutmuştuk. Seyreyle sen cümbüşü” dedi Cemil. Acıkmış olmasına rağmen neşesi yerindeydi. Meltem'e çevirdi yüzünü. Yüzündeki gülümseme an ve an şeytanca bir sırıtmaya dönüştü.

“Odamda yalnız kaldım diye dertleniyordun, Naber! İşte sana oda arkadaş. Hadi yine iyisin prenses” diyen Cemil gerinerek yaslandı oturduğu koltuğa. Meltem'in ciddi ve sinirli bir kadına dönüşmesini izliyordu keyifle.

“Yok..Hiç bana bakmayın. Hayatta olmaz! Tanımadığım biriyle, sırf hatun kişi diye odamı paylaşmam ben. Sakın!.. Asla olmaz, Tamam mı? İtiraz istemiyorum” diyen Meltem'in sesindeki pürüzlenme öfkesini ele veriyordu. Genç kadın o kadar ciddiye ki ne tavrına ne de kararlılığına hiç kimse itiraz edemedi.

Aslı ile mutfağa giren Canan, bir süre etrafı süzdü. Çay için hazırlık yaparken Canan'ın endişeli halini farkeden Aslı konuşmaya başlamadan Canan'ı bir süre daha izlemeyi tercih etti. Onun merakı mesleki olmaktan çok kadıncaydı. Bu evde konaklamak durumunda kalan bu kızın güzel görünümünü kadar kişiliği de önemliydi.

“Mahmut bey belki yarın gelir, bu kadar düşünme olur mu? Gerekirse bir iki gün beklersin. Nasılsa biz de buralardayız. Yalnız kalmazsın. Uzun yoldan gelmişsin, bir güzel dinlenmiş olursun işte. Sağlık meselesiymiş, durum ciddi olabilir. Allah korusun! Sahiden İstanbul dan mı geldin? Tek başına! Uçakla gelmek yerine hem de arabayla! Doğrusu çok cesursun Canan. Hiç tarzım değil. Bunu hep yapar mısın?” diyen Aslı çay suyunun ısınmasını beklerken dikkatle Canan'ı inceliyordu. Farkettirmeden hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

“İşim gereği çok sık seyahat ediyorum. Büroda kaldığım süre şantiyelerden daha hale geldi. Bizimkiler de hoşlanmıyor bundan ama bana normal geliyor. Başka yolu yok, çünkü İşimiz böyle.

Uçakla gelmek kolay görünse de araç kiralayıp Karlitepe'ye çıkmak uzun süreceği için şirketin aracını tercih ettik” dedi Canan.

“Neyse, sen yorulmuş olmalısın, biraz oturup dinlen. Ben çayı demlerim. Hadi bizim projemiz için kar gerekiyordu, sen neden yolculuk için böyle bir havayı seçtin?” dedi Aslı.

“Bu karar benim dışımda alınmıştı. Eminim Osman bey de üzülecek öğrenince. Bir de yalnız olduğumu duyarsa çok kızar. İnşâallah duymaz” diyen Canan camın buharını silip pencereden dışarıyı görmeye çalıştı. Sonra tepsiye bardakları yerleştiren Aslı'nın yanına geldi.

“Osman bey benim patronum. Çok değerli bir tasarımcıdır. Mahmut bey de onun yakın bir aile dostuymuş. Ben henüz tanışmadım. Normalde her zaman bir yol arkadaşım vardır. İlk defa yalnız gelmeyi kendim istedim. Bu sefer öyle gerekiyordu.” dedi Canan.

“Anladım. Anormal bir durum seziyorum,.. Bu arada, boşuna geldim diye sakın üzülme. İçerdeki kadroyu görmedin mi? Mahmut bey gelemese de tatilin tadını çıkar bence. Farzet ki sana piyangodan haftasonu tatili çıktı. Bu piyango kaç kişiye nasip olur düşünsene” diyerek gülen Aslı'ya bakan Canan'da güldü. Aslı'nın benzetmesi hoşuna gitmişti.

“Haklısın, şaka gibi. Piyango bileti almam ama almadan da çıkabiliyormuş demek ki” dedi.

Hanımların samimi sohbetini kesmek zorunda kalan Kerem mutfak kapısından seslendi. “Aslıcım benimle gelir misin? Bir şey görmeni istiyorum” dedi.

“Tamam, geldim” dedikten sonra Canan'a dönüp “hemen dönerim” dedi Aslı. Kerem mutfaktan fazla uzaklaşmaya gerek duymadan sessizce Meltem'in odayı paylaşma krizi çıkardığını Aslı'ya anlatarak uyarıyı başardı. Aslı mutfağa döndüğünde Canan çay servisi için hazırlık yapıyordu. Bir süre ne söylemesi gerektiğine takılan Aslı kimsenin kırılmasını istemezken iki arada kalmıştı. Konuyu şimdilik geçiştirmeye karar verdi.

“Sana bu gece için bir yatak bulmalıyız ama bu pek kolay olmayacak. Bütün odalar dolu. Zaten bu yüzden bizim teknik ekibi şehir merkezine göndermiştik. Neyseki bir gece, nasıl olsa geçer“ diyen Aslı Canan'ın tepkisini gözlemliyordu.

“Benim için endişelenmeyin Aslı, kendime bir yer bulurum ben. Her zaman bir çözüm vardır. Demek istediğim, bir yerde problem varsa mutlaka çözümü de vardır., her problem çözümüyle birlikte var olur. Bizim meslekte her günümüz problem çözmekle geçiyor. Zaten işimin en çok bu yönünü seviyorum” dedi Canan.

“Mımmm. Güzel bir bakış açısı. Bunu unutmamalıyım. İnsanın bu sonuca varabilmesi için bütün problemlerini çözmüş olması gerekir. En azından bugüne kadar olanları. Senin farkın bu mu Canan?” dedi Aslı.

“Hayır, gayretim bu. Aslında bunu herkes yapabilir” dedi Canan.

“Güzel dedin de, pratikte dediğin gibi olmuyor Canan. Hayatta çözemediğimiz bir sürü sorunla karşılaşıyoruz” diyen Aslı Canan'a ilgiyle bakıyordu.

“Onların da bir çözümü vardır bence, sadece arayıp bulmak gerekir. Emek + zaman, formülü bu kadar. Ben öyle düşünüyorum” dedi Canan.

“Sana göre çözümsüz hiçbir şey yok öyle mi? Dedi Aslı merakla.

“Bence yok. Sadece çözemeyen biz insanlar var. Bu arada, tamamen insana dair problemlerden söz ettiğimizi unutmayalım. Diğerleri bizi aşar Aslı, zaten onlara problem değil felaket denir. Allah hepimizi felaketlerden korusun” dedi Canan.

“Anladım., sen ilginç bir kızsın. Hadi içeri gidelim. Çayları ben aldım. Sen de tabakları alır mısın?” dedi Aslı. Birlikte şöminenin ısıttığı büyük salona yürüdüler. İçeri girdiklerinde Kadir beyin çekimlerle ilgili planları hararetle konuşuluyordu.

“Teknik ekipmanı kayalıklara nasıl çıkarırız hocam? Rüzgarlı olursa işimiz daha da zor. Stüdyoda suni kar kullanmak varken nelerle uğraşıyoruz. Hale bakın, manzara uğruna neler çekiyoruz burada” dedi Cemil.

“Ben halleder” dedi Tony. “Tırmanmak var çok güzel spor. Merak yok sizde ben seviyor spor” diyen Tony'nin pozitif yaklaşımı Kerem'i etkiledi.

“Ne adamsın Tony, her işi eğlenceye çeviriyorsun ya helâl sana” dedi.

“Helâl ne demek?” dedi Tony bir öğrenci merakıyla.

“Takma kafanı. Güzel demek anladı sen!” dedi Cemil gülerek.

“Biraz zorluk olsun artık. Müthiş bir manzara var. Bakalım yarın karla birlikte nasıl olacak, çok merak ediyorum. Bize gerekli olan kar değil mi? Bulduk işte daha ne istiyoruz? Ama telefon işi kötü oldu. Bizim çocuklarla haberleşemiyoruz. Umarım sabah erken gelirler, gecikmeden işe başlamak lazım” diyen Kadir bey, kafası çok meşgul görünüyordu.

Aslı çay servisi yaparken Canan da tabakları ortada duran büyük cam sehpaye yerleştirdi. Sonra da Tony'nin kendisine gösterdiği şömineye yakın bir yere oturdu. Elindeki dosyadan başını kaldırdı Kadir bey.

“Demek bu evde değişiklik yapılacaktır. Umarım abartılı bir yapı olmaz. Böyle bir coğrafyaya yakışan bir şey olmalı bence, çevreye uyumlu. Bu benim fikrim tabii ki. O zaman daha çok tabiat meraklısı dört mevsim ziyarete gelir. Ama mümkünse daha çok oda olsun. İnsanlar buraya kalabalık gruplar halinde gelmek ister” dedi. Sözleri Canan'ın ilgisini çekince keyflendi.

“Ev sahibi ne düşündü bilemem. Şu bir gerçek ki, doğa tutkusu moda oldu, biliyorsun. Ekonomik imkanlar da etkiliyor tabii” diye devam etti.

“Mahmut bey de öyle düşünmüş. Daha büyük bir konuk evi istemiş. Ben henüz görüşmedim ama arazi imkanlarını doğasını bozmadan doğru kullanmamızı istemiş. Yani asıl belirleyici olan arazinin yapısı. Ben ilk defa geliyorum çevreyi bilmiyorum. Yarın inşaallah, hava izin verirse inceleme yapmak istiyorum. İşim biterse Mahmut beyi beklememe gerek yok, hemen

dönerim. Görmedim ama ilginç bir tepe olduğunu haritadan biliyorum. Kocaman bir kartal yuvası gibi” dedi Canan.

“İyi de, çevreyi incelemek için güzel bir havaya ihtiyaç yok mu? Neden kışın ortasını seçtiniz? Hem yalnızsın hem de hava kötü. Senin için zor olmayacak mı?” dedi Kadir bey.

“O kısmını ben de bilmiyorum. Belki kış şartlarını görelim, projede dikkate alalım diye. Öğrendiğime göre Mahmut bey yaz kış burada kalmayı planlıyormuş” diyen Canan çayını yudumladı.

“Harika fikir. Ben de kalmak ister. Sanat için çok iyi yer” dedi Tony.

“Mümkün değil kalamam. İmkansız” dedi Meltem kırılarak.

“İstanbul'dan buraya kadar yalnız geldin. Nasıl bir işverenin var senin? Kız başına, olacak şey değil” diyen Cemil bu kez gülmüyordu. Bir süre sessiz kalan Canan meraklı gözlerle kendisine baktığını farkedince bir açıklama yapma gereği duydu.

“Osman bey, yani patronum yalnız olduğumu bilmiyor. Bizimkiler de bilmiyor. Aslında bir yol arkadaşım vardı ama mazereti çıktı. Uzun hikaye. Bununla vaktinizi almak istemem. Buraya nasıl geldiğim sorun olmaz ama haberleşmemek başlıbaşına bir sorun. Umarım uzun sürmez. Eve ulaştığımı bilmiyorlar. Annem biraz evhamlıdır. Bu yüzden endişeliyim” diyen gizemli kıza elindeki gitardan başını kaldırıp uzun uzun bakan Emre, Canan'ın nasıl bir kız olduğunu düşündü bir süre. Gitarın tellerine yeniden dokunurken fazla ses çıkartmamaya çalışmasına rağmen konuya ilgisiz kalmayı tercih etmişti.

“Şahsen ben merak ettim” diyem Meltem bembeyaz dişleriyle muzipçe gülerken saçlarının bukleleriyle oynuyordu.

“Yol arkadaşına ne oldu? Kavga mı ettiniz yoksa? Böyle kavgalar sadece erkek arkadaşla edilir, yani yarıyolda bırakacak kadar ciddi kavgalar. İnsanın aklına başka birşey gelmiyor. Haksız mıyım hocam? Buradan ilginç bir hikaye çıkacak gibi, ne dersiniz? Elektriğinden anladım. Böyle konular benden kaçmaz. Hem gece de uzun, anlatsana” dedi Meltem.

“Senin için yok mu Meltemcim. Canan yorgun görünüyor. Bırakalım uyusun. Tony, sizin odadaki dolapta fazla battaniyeler vardı” dedi Kerem.

“Tamam ben bulur” diyen Tony çevik bir hareketle kalkıp dışarı çıktı.

“Sana vermek isterdik ama bizim odalar ikişer kişilik. Bu gece burada kanepede idare edersin değil mi?” dedi Cemil. O da yatacak yer konusu tartışılmasın istiyordu.

“Tabi, beni merak etmeyin” dedi Canan. Kendisine battaniye, çarşaf ve yastık getiren Tony'ye gülümseyerek teşekkür etti.

“İyi madem, hikayeni öğreniriz nasılsa” diyen Meltem yerinden kalkıp salınarak çıktı salondan. Ardından iyi geceler dileyen diğerleri de çıktılar.

Bir süre şöminenin başında oturan Canan telefonunu tekrar kontrol etti. Annesini babasını düşündü. Yapılacak tek şey sabahı beklemektir. Düşünmekten vazgeçince etrafı incelemeye başladı. Banyonun yerini buldu. Elini yüzünü yıkayıp kuruladı. Sonra salona döndü. Şöminenin yan tarafında taş duvarın önünde yerden tavana uzanan güzel bir kitaplık vardı. Rafların çoğu henüz boş, gelecek kitapları bekliyor gibiydi. Eski birini eline alan Canan gözlerini kapatıp kokladı kitabı. Sanki kokusu kitabın hikayesini, başından geçenleri, kimlerin elinden kimlerin zihninden geçtiğini ele veriyordu. İnsanın hayâl dünyasında geçmişe dair bir kapı aralıyordu kitap. Sonra diğerlerine dokundu sırayla. Tılsımını diğerlerinden daha etkileyici bulduğu birine sevgiyle dokunup ayrı bir yere koydu.

ULUDAĞ

Murat yatakta gözlerini açtığında Nihal'in yanında olduğunu hatırladı. Önce telefonundan saatte baktı, sonra Canan'ı hatırladı. Saat gece 11.00 olmuştu ve hâlâ Canan'ın istikbali hakkındaki endişesi devam ediyordu. Hızla doğruldu yerinden. Canan'ı aradı. Yanıt yine aynıydı.

“Aradığınız numaraya şu anda...” Bu sesi duymaktan nefret ediyordu Murat. Öfkeyle yataktan fırlayarak odada dolanmaya başladı. Kötü senaryo fikirleri öfkesini daha da çoğalttı.

“Lanet olsun! Başına bir şey geldiyse, bittim ben. Neredesin be kızım?, Neredesin ya!”
“Oooofff..”

Nihal'de uyanmıştı Murat'ın sesinden. Murat'a sinirle bakarak doğruldu yerinden.

“Sana inanamıyorum Murat. Sözde benim yanımdasın ama aklın başka yerde. Söyledim sana, Canan şu anda mışıl mışıl uyuyordur. Bu kadar düşünmene gerek var mı? Akşamdan beri kendini yedin ya!. Şu haline baksana, paranoyak oldun resmen...” dedi.

“Nihal, saçmalıyorsun. Bu hiç normal değil. Bir terslik var bu işte” diye sesini yükselten Murat telefonu yatağın üstüne fırlattı.

“Asıl sen anlamıyorsun. Hava kar yağışlı ve gittiği yer de dağ başında. Telefon bu, ulaşılamaması normal değil mi? Hepimizin başına gelmiştir böyle aksilikler. Biraz sakın olsan diyorum” diyen Nihal de gergindi.

“Olamıyorum işte üstüme gelmesene” diye bağırdı Murat.

“Bu kıza bu kadar değer verdiğini bilmiyordum Murat. Bu tatilin tek iyi tarafı bunu öğrenmem oldu. Aynı şey bana olsaydı üzülmür müydün acaba, merak ediyorum” dedi Nihal.

“Nihal, yeter artık. Neredeyse Canan'ı kıskandığımı düşünmeye başlıyorum. Saçmalamayı kes de biraz kendime geleyim” dedi Murat.

“Kıskanıyor olamaz mıyım yani? Tatile iki kişi çıktığımızı sanıyordum ama ne gezer. Meğer yola çıktığımızdan beri üç kişiymişiz. Yatakta bile rahat bırakmadı bizi. Bıktım ya!” diye alabildiğine bağırdı Nihal.

“Nihal yeter! Çok bağırıyorsun. Milleti uyandıracaksın” derken Murat daha çok bağıırıyordu. Kavga başlamıştı bir kere.

“Söylesene ona aşık mısın sen? Benden gizlemene gerek yok. Hadi söyle, buna dayanabilirim. Bilmediğim şey değil zaten” dedi Nihal.

“Saçmalıyorsun. Canan'ı kıskanmana gerek yok ki. İlle de sorun çıkarmak istiyorsan başkalarını kıskanmalısın. Daha geçen hafta senin yerinde başkası vardı. Gayet iyi biliyorsun ki onunla hiçbir alâkam yok” diyen Murat bağırmağa devam ediyordu.

“Biliyorum lanet olası, hepsini biliyorum. Ama onun yeri başka, öyle değil mi? Söylesene neden ona bu kadar değer veriyorsun?” dedi Nihal.

“Değerli de ondan” diyen Murat eline tekrar aldığı telefonu son bir kez denedikten sonra öfkeyle yatağın üstüne fırlattı.

Nihal kendini çok kötü hissediyordu.. Murat'la evlilik konusunda konuşmak artık mümkün olmadığına göre bu odada daha fazla kalmasının anlamı yoktu. Murat'a gitgide artan bir öfkeyle baktıktan sonra hızla banyoya gitti. Yüzünü yıkadı. Duş almaya ihtiyacı vardı ama hiç gücü yoktu. Vazgeçti. Odaya geçti yeniden. Göz ucuyla Murat'a bakarken hızlı ve kontrolsüz olarak giyinmeye başladı. Hâlâ pencereden dışarı bakıyor ve sinirli hareketler yapıyordu Murat. Giyinmeyi sürdüren Nihal bir yandan da bavulunu toplamaya başladı. Tam o sırada odanın telefonu çalmaya başladı. Murat arayanın Canan olduğunu umarak telefona uzanırken Nihal'in bavulunu topladığını farketti. Arayan resepsiyon görevlisiydi. Yandaki odalardan çıkan gürültüyle ilgil uyarı geldiğini, bir sorun veya yardım gerekip gerekmediğini soruyordu Murat'a.

“Özür dilerim. Tatsız bir haber aldım, kendimi kontrol edemedim. Bir daha olmaz. Gerçekten üzgünüm” diye telefonu kapatıp Nihal'e döndü.

“Senden de özür dilerim Nihal, gel hadi. Bu satte hiçbir yere gidemezsin. Lütfen, üzme beni. Hadi şu bavulu kaldır da yanıma gel” dedi Murat. Dağılmış yatağa uzanarak elini uzattı Nihal'e.

CANAN'IN EVİ

Mutfakta işlerini bitiren Melek hanım televizyon başında oturup aynı zamanda gazeteleri karıştıran Kemal bey'in yanına geldi.

“Kemal bey, Canan'ı arıyorum sürekli ulaşılamıyor diyor. Çalıp cevap vermese anlarım, uyumuş derim. Hem oraya vardığını haber vermeden uyumaz Canan. Sen de biliyorsun. Yorgun

olsa bile mutlaka arardı. Ne oldu acaba ? Öğrenmeden uyuyamam ben” dedi.

“Şarjı bitmiş olabilir. Hemen telaşlanma Melek hanım. Murat'ı arayalım istersen” diyen Kemal bey de huzursuzdu.

“Ben nereden bulurum bu saatte Murat'ın numarasını? Sende var mı?”

“Yok. Ama babasından isteriz. Bu saatte ayıp olur mu acaba, sabahı mı beklesek?” dedi Kemal bey.

“Hay Allah, bir konuşsaydık Osman beyle. Başka türlü içim rahat etmez benim. Hadi sen hallet şu işi Kemal bey, bulalım Murat'ın numarasını. Yoksa sabah olmaz bu evde haberin olsun” diyen Melek hanım “ Of Canan offff,, kurtulamadın şu işten” diye söylenmeye devam ediyordu.

“Ben babasından isterim şimdi sen sakın ol. Hadi gel otur şöyle. Bir de senin tansiyonunla uğraşmayalım. Buluruz numarayı konuşursun kızınla merak etme” diyen Kemal bey telefon defterinden aradığı numarayı bulunca beklemeden aradı Osman beyi.

“İyi akşamlar hanımefendi. Osman bey'le görüşebilirmiyim. Ben Canan'ın babasıyım” dedi.

“İyi akşamlar Kemal bey, nasılsınız.?” dedi Osman bey.

“Teşekkür ederim. Sizi bu saatte rahatsız ettim kusura bakmayın” dedi Kemal bey.

“Rahatsızlık olur mu, rica ederim. Sizi ne kadar sevdiğimi bilirsiniz. Buyrun dinliyorum” dedi Osman bey. Canan'ın ailesine de Canan kadar değer veriyordu. Çok değer verdiği aileyle her fırsatta görüşmeye özen gösteriyordu.

“Sizi Canan için rahatsız ettim” dedi Kemal bey.

“Ne olmuş Canan'a” dedi Osman bey. Murat'ın vukuatlarından bezen Osman bey bu yaşlı halinde kalan hayatını diken üstünde yaşıyordu.

“Ona telefonla ulaşamıyoruz, merak ettik. Belki siz görüşmüşsünüzdür diye düşünüp aradık. Mümkünse bilgi alalım dedik” dedi Kemal bey.

“Ben bir süre önce Murat'la konuştum. İyiyiz dedi. Şimdi yine ararım. Canan'ın telefonunda bir sorun varsa Murat'ın telefonundan ararlar sizi. Epeydir görüşemedik sizinle Kemal bey. Çocuklar dönünce bir araya gelip şöyle güzel bir yemek yiyelim beraber” dedi Osman bey.

“İnşâallah efendim memnuniyetle. Ben telefonu bekliyorum. Hayırlı akşamlar dilerim” diyerek kapattı Kemal bey.

“Onlar bizi arıyacak. Osman bey'in dediğine göre bir sorun yokmuş hanım. Hadi bir şey içelim senin elinden. Bak ağzım kurudu vallahi. Ben sana bir şey söyleyeyim mi, bu adamın aklı hâlâ bizim kızda. Kim anlatacak bu işin yaş olduğunu anlamadım. Gençler kendi aleminde gezerken sonunda bize çikacak fatura haberin olsun” dedi Kemal bey.

Osman bey telefonu kapatır kapatmaz her zaman oturduğu koltuğa oturup oğlunu aramak için cep telefonunu eline alırken içinde bir sıkıntı vardı. Hiçbir şey istediği gibi olmuyordu nedense. Her fırsatta Canan'la Murat'ı biraraya getiriyor, aralarında bir yakınlaşma doğmasını diliyordu. Murat'a küçüklüğünden beri, gönlü olmadığı bir iş yaptırmak mümkün olmamıştı. Niyeti baskı yapmak değildi ama yaptığı organizasyonların da bir tür zorlama olarak algılandığını, onları tanıyan herkesin bunu bildiğini farketmemişti. Zaman içinde bütün gündemini kendi kaygıları meşgul etmişti. Nice sonra ruhunu yoran düşüncelerden sıyrılıp Murat'ı aradı.

“Baba, hayırdır sen hâlâ uyumadın mı?” dedi Murat. Sesi tedirgindi.

“Uyurum, acelem yok ya. Sen de uyumamışsın, bir problem yoktur inşâallah!” dedi Osman bey.

“Yok... Neden olsun?” dedi Murat.

“Canan nasıl? Evdekilerle görüşememiş, annesi merak etmiş. Söyle de uyumadan arasın evini. Gerekirse senin telefonundan görüşsün. Onlar da rahat uyusun biz de. Hadi evlat, sakın ihmal etme olur mu? Sabah konuşuruz yine” dedi Osman bey.

Murat çaresizlikten terlemeye başladı. Berbat bir ruh haliyle Nihal'e baktı. Bir süre konuşamadı. Alnını ovaladığı başını sağa sola bezginlikle sallayıp yapabildiği kadar sesini düzeltmeye çalıştı.

“Baba, Canan çoktan uyumuştur. Zaten bugün çok yoruldu. Ben söylerim, sabah erkenden evini arar. Sen de söyle, merak etmesinler” dedi.

“Oğlum, sen beni anlamadın galiba. Hemen git kapısını çal. Uyumuşsa uyanır. Annesi babası merak etmiş diyor. Bundan daha önemli ne olabilir? İnsanlar kızlarını merak etmiş anlasana! Kızları senin yanında olunca normal değil mi? Hadi hallet şu işi. Onlara karşı beni zorda bırakma” dedi Osman bey.

Murat telefon kapanınca Nihal'den de yardım istedi. İkisi de kendi telefonlarından tekrar tekrar aradıkları Canan'a ulaşamadılar. Yolun sonuna geldiklerini farkeden Murat babasına gerçeği söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Bir süre sessizce düşündükten sonra mucize beklemekten vazgeçti. Birazdan öğreneceklerinden sonra babasının kendi kişiliği hakkında ne hüküm vereceğini hayâl etti. Ve de Melek hanımla Kemal beyin isyanını, ardından yaşlı babasının sağlık durumunu. Odanın duvarları üstüne üstüne geliyor gibiydi. Koltuğa yığıldığı zaman çoktan pes etmişti. Nihal'in yanına gelip sessizce sevgilisinin duygu halini anlamaya çalışması teselli etmiyordu Murat'ı. Çaresizliği yaşıyordu. Nihal birden aklına gelen parlak fikirle ayağa kalktı.

“Buldum! Ne yapacağımızı buldum. Şimdi sen de kapatıyorsun telefonu. Baban birazdan seni arayınca senin telefonuna da ulaşamadığını düşünür. Aynı teknik sorun olduğunu sanırlar. Bu havada çok normal böyle şeyler. Onlar da biliyor. Hem iyi olduğunuzu söylemiştin az önce. Artık merak etmekten vazgeçerler. Sabah Canan'dan nasılsa bir haber gelir. Ne dersin?” dedi Nihal.

Nihal saçmalama” diye bağırdı Murat. Senin dediğini yapsam, sabah yine ulaşamazsam ne olur? Düşündün mü hiç? Ya gerçekten başına bir şey geldiyse ?. Nasıl bu kadar umursamaz biri olurum ? İnsanları yanlış yönlendirmenin vebalini nasıl öderim ben? Hemen babama gerçeği anlatmalıyım. Yoksa hayatımın sonuna kadar kendimden nefret ederim. Duydun mu beni ?” derken yine bağıırıyordu Murat.

“Tamam ya! Bağırma bana. Ne halin varsa gör. Olanların tek sorumlusu ben miyim ?. Madem o kadar kıymetliydi onunla gitseydin. Benim tek suçum seni sevmek anladın mı? Seninle beraber olabilmek için buraya geldim. Ama yeter artık, gidiyorum ben. Canın ne isterse onu yap. Aile problemlerinden bana ne ?” diyen Nihal hızla kapıyı çarpıp odadan çıktı.

Murat bugüne kadar karşılaştığı en zor problemle başbaşa kalırken, Uludağ'da bir otel odasında ve yapayalnızdı.

“Allah kahretsin!” Diye bağırdı. Canan dahil herkese kızgındı.

“Canan!!! Neden hiçbir yerde senden kurtulamıyorum ki? Geldiğin günden beri hayatımdasın. Evlenecekmişiz de hayatım düzene girecekmiş... Lanet olsun. Hiç bana soran oldu mu hayatından memnun musun diye? Ben böyle mutluyum. Ah baba, sana bir türlü anlatamadım kendimi. Beni hiç dinlemedin ki anlayasın” diye söylenirken elindeki cep telefonundan babasının numarasına bakıyordu.

“Bunu sen istedin baba, bakalım kalbin ne kadar dayanıklıymış?” diye numarayı tuşladı.

“Baba benim. Hâlâ uyumadına sevindim” dedi.

“Bu durumda uyunur mu?. Sen ne yaptın? Görüştü mü Canan evdekilerle?”

“Hayır, üzgünüm ama bu mümkün değil. Şimdi beni kesmeden dinlersen,, en baştan anlatacağım hepsini, lütfen sakince dinle” dedi Murat.

“Ne diyorsun sen oğlum, neyi anlatacaksın?” dedi Osman bey.

“ Ben burada Canan'la birlikte değilim. Aslında ben Karlıtepe'de değilim. Ama Canan orada, yani umarım, oradadır. En son konuştuğumuzda şehir merkezindeydi ve iki saatlik yolu vardı. Maalesef telefonla ben de ulaşamıyorum. Hava şartlarından olmalı. Sürekli arıyorum ama...” dedi Murat.

“Murat, sen ne dediğinin farkında mısın? Yanlış mı anladım? Dur, dur bir dakika. Canan'ı Karlıtepe'ye yalnız mı gönderdin sen ?” dedi Osman bey.

“Evet baba, doğru anladın. Ben Uludağ'dayım. Sana söylememe izin verseydin, Canan oraya yalnız gitmeyecekti. Yalnız gitmeyi kendi istedi.

“İyi halt etmiş. Böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmezdi” diyen Osman bey oğlunun çaresizliğini paylaşıyordu şimdi.

“Biliyorsun Canan'da en az senin kadar inatçı” dedi Murat.

“Murat, senin bu yaptığın!., Orada ne işin var peki? Yanında biri var tabi, neden soruyorum ki? Canan'da bunu biliyor öyle mi? Hep beraber beni kandırdınız yani, aferin size” dedi Osman bey. Sinirine hakim olmaya çalışıyordu. Oğlunu tümüyle kaybetmek istemiyordu Osman bey. Canan'la ilgili hayallerinin sona erdiğini sonunda anlayan yaşlı baba en çok da buna üzüldü.

“Biliyorum baba, yanlış yaptığımı ben de biliyorum. Üzgünüm, sana anlatmaya çalıştık ama hiç dinlemedin. Ben de biliyorum. İnsan olarak mükemmel bir kız. Sorun da bu zaten, o kadar mükemmel ki onunla evlenmemiz imkansız. Tamam birlikte iyi iş çıkarıyoruz. Kabul ediyorum çok yetenekli ama hepsi bu işte, lütfen anla artık” dedi Murat.

Osman bey telefonun diğer ucunda hiçbir şey söylemeden oğlunu dinliyordu. Canan'ı merak etmeyi bile unutmuştu üzüntüsünden. Kendi geçmişi geldi gözünün önüne. Hatalarla dolu geçmişi. O da zamanında kimseyi dinlememiş, ailesiyle sorunlar yaşamıştı. O zamanlar kendi değerleri de, değer verdikleri de farklıydı bugünden. Çok değişmişti Osman bey. Büyük aşk yaşayarak evlendiği eşinden, ilerleyen yıllarda hayat tarzları farklılaştığı için kolayca ayrılmıştı. Evlenmesinin mi yoksa ayrılmasının mı hata olduğunu onca hayat tecrübesine rağmen bugüne dek çözememişti. Oğluna her baktığında kendi hatalarını acılarıyla birlikte yeniden yaşıyordu. Tek evladının gözünün önünde benzer tecrübeler yaşayarak yitip gitmesini izlemekle yetinmek istememişti Osman bey. Canan gibi bir kızı Murat'a uygun görmüştü kendince. Ama olmadı işte. Her birey bu dünyada kendi eylemleri sayesinde tecrübe kazanıyordu ve tecrübe denen birikimi ele geçirmenin başka da yolu yok gibiydi. Aslında Murat'a anlatmak isteyip anlatamadığı öyle çok şey vardı ki... Okul, sınav, tatil, iş hayatı derken geçivermişti zaman. Vakit yok dediler. Hiç vakit yok. Tek oğlula ilgilenme vazifesini özel okulların özel gibi görünen alâkasına bırakmışlardı. O zaman da susup hiçbir şey söylemeyen Osman bey, yine sustu. Bu sessiz bekleyiş Murat'ı telaşlandırdı. Hasta babasını merak etti. Böyle bir zamanda ona bir şey olursa.. Düşünmek bile korkuttu Murat'ı.

“Baba! Bir şey söyle, iyi misin? Konuş benimle. Baba!”

“İyiyim ben telaşlanma. Benim asıl merak ettiğim, sen ne kadar iyi olabileceksin Murat ?” dedi Osman bey.

“Baba, sen merak etme. Ben hemen İstanbul'a dönüyorum. Sorunun ne olduğunu öğrenir ne gerekiyorsa yaparım. Duydun mu beni? Sen kendine dikkat et lütfen, sakın hasta olma. Sana bir şey olursa dayanmam anladın mı beni? Kemal bey'le ben konuşurum. Sen arama onları? Bundan sonrasıyla ben ilgilenirim. Hadi yat dinlen biraz. Sabah sana da bilgi veririm. Hoşça kal” dedikten sonra telefonu kapatıp hemen giyinmeye başladı Murat. Otelden ayrılmadan önce çeşitli yerleri arayarak, Canan'la neden haberleşme sağlanamadığını öğrenmeyi başardı. O bölgede bazı anten kulelerine yıldırım düştüğünü, onarımların devam ettiğini, Karlıtepeye en yakın kuleye fırtına nedeniyle ulaşamadığını öğrendi. Dağdaki evde TSF film ekibinden 7 kişinin Canan'la birlikte mahsur kaldığını da öğrendi. Sivas valiliği ile yaptığı görüşme sonucunda o bölgede çok yoğun kar yağışı olduğundan kara yolundan tepeye ulaşmanın yol açma çalışması yapılmadan mümkün olmadığını, dağdaki evden sekiz adet cep telefonu sinyalinin uydu aracılığı ile alındığı bilgisine dayanarak Canan'ın eve ulaşmış olduğunu öğrendi. Sonra da bütün öğrendiklerini önce Kemal beyle sonra kendi babasıyla paylaştı. Artık babasıyla konuşurken sesi daha karalıydı. Uzun zamandır söylemeye çalıştığı halde sonuçlarından korktuğu için çeşitli bahanelerle ertelediği gerçekleri bir çırpıda nasılda da anlatmıştı. Üstelik Canan da dağ başında mahsur kalmasına rağmen iyiydi. Üstünden tonlarca yük kalkmış gibi rahatladı Murat. Saatler sonra Nihal aklına gelince eli telefona gitti. Ekrandan adını gördü, aramaktan vazgeçti.

4 OCAK CANAN'IN EVİ

Uykusuz gecenin ardından, Melek hanım hayatının en özensiz kahvaltısını hazırlarken öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu ve Kemal bey ilk defa onu teselli etmeye çalışmıyordu.

“Ne bu şimdi Kemal bey? Bizim kızımız, kim olduğu belli olmayan insanlarla dağ başında mahzur mu kaldı ? Bize yalan söylemesine ne dersin? Bunu nasıl izah edecek çok merak

ediyorum. Tabi sağ salim dönerse. Oraya yalnız başına gittiği yetmezmiş gibi, tanımadığı insanlarla beraber. Evin sahibi desen, o da ortada yok. Niye gitti Canan o acaip yere, kar görmeye mi? Hiç anlamadım” dedi Melek hanım.

“Yeter ama Melek hanım, herkesin başına gelebilir. Üzme kendini artık. Yalnız olmasından iyidir. Senin tanıyorum dediğin insanları memlekette tanımayan yok. Hepsi kendi çapında önemli insanlar. Hanımlar da varmış aralarında. Fena mı işte canı sıkılmaz,,” dedi Kemal bey. Kendisini de ikna edemiyordu sözleriyle. Melek hanım ters ters baktı onca yıllık hayat arkadaşına. Eşinin nadir rastlanan ruh halini yakından görmek isteyen Kemal bey kahvaltı masasına oturdu.

“Bak hanım, boşuna telaş etme. Kızının yalnız olmadığına şükret. Bu kadar meşhur insan bir yerde mahsur kalsın, devlet, jandarma o işe el atmasın. Hiç duydun mu sen meşhur takımı ihmale uğrasın? Korkma, yarın hepsi birer birer dökülür dağdan. Peşlerinde bir sürü gazeteci, haberci, canlı yayın araçları, kameralar, daha ne ararsan? Akşam seyredersin ana haberde. Memleketin başka derdi yokmuş gibi cümleten toplaşrlar orada. Bizim kız da meşhur olur arada.,, Sen asıl o zaman ne halt edersin onu düşün şimdiden” dedi Kemal bey. Eğlenerek anlattığı hikayeden hiç hoşlanmamıştı.

“Güzel anlattın da Kemal bey, senin kızını unutmasınlar o patırtıda dağ başında, oyuncu, şarkıcı derken. Hem onlar ne arıyormuş bu havada orada? Hayret bir şey doğrusu” diyen Melek hanım kararlıydı.

“Benim akşamı beklemeye hiç niyetim yok Kemal bey. Kahvaltını çabuk bitir de gidelim. Yetkili birilerini bulup bilgi alalım. Kızımızı sahipsiz bırakacak değiliz ya, ne gerekiyorsa yapalım. Gerekirse biz de gidelim oraya. Sakın beni engellemeye kalkma çok fena olur. Hadi iç çayını da gidelim” dedi.

4 OCAK KARLITEPE

Canan şömineden gelen çıtırtıların rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamak için zorbela açtı gözlerini. Karşısındaki kanepede oturan, elindeki kocaman dosyanın arasından kendisine gülümseyerek bakan Kadir bey'le göz göze geldi. Ani bir hareketle doğrulup etrafına bakındı. Nerede olduğunu hatırlayınca sakince yerine oturdu. Meraklı gözlerle onu izleyen tecrübeli yönetmen nedense biraz sıkıntılı görünüyordu.

“Günaydın. Kusura bakma kızım seni korkuttum galiba” dedi.

“Yok..da siz neden buradasınız. Size oda kalmadı mı?” dedi Canan.

“Benim odam var. Tony ile paylaşıyorum. Geceleri en fazla 3 saat uyuyabiliyorum. Hazır dolaşırken gelip şömineyi yakmak istedim. Malum hava çok soğuk. Sessiz olmaya çalıştım ama başaramadım. Odunların sesi seni uyandırdı. Özür dilerim” dedi Kadir bey.

“Estağfurullah Kadir bey, ben zaten her zaman erken kalkarım. Böylesi daha iyi. Siz de çok meşgulsünüz sanırım. Yönetmen olmak zor olmalı” dedi Canan. Battaniyesini toplayıp kanepeyi eski haline getirdi.

“Zor biraz, ama zevkli. Bu meslekte emekli olamıyor insan, ben de oyalanıyorum işte. Böyle giderse daha çok oyalanırım şömine başında” dedi Kadir bey. Canan, usta yönetmenin son cümlesine bir anlam veremedi. İşlerin yoğunluğu ile ilişkilendirerek telefonuna uzandı. Başını kaldırdı hâlâ hatların çalışmadığını başını sallayan Kadir beyin de bildiğini gördü. Hiçbirşey söylemedi Canan. Kadir bey en ciddi haliyle tekrar dosyasını karıştırırken salonun açık duran kapısında Meltem göründü.

“Günaydın millet” derken Canan'ı gözünün ucuyla iyice süzüp saçlarını havalandırdı. “Bugün geri dönüyoruz değil mi hocam. Valla çok soğuk. Bütün gece üşüdüm. İşimizi erkenden bitirip akşam olmadan dönelim diyorum. Sizin gibi şömine başı falan da yok bizim odalarda. Çekimlere sonra devam ederiz. Olmaz mı?” dedikten sonra cevap alamayınca yüzü ekşidi.

Kadir bey salınarak kapıya yönelen Meltem'i görünce dosyayı elinden bırakarak yavaşça Canan'a seslendi.

“Şişşt.. Kulaklarını kapat hadi. Sen beni dinle” dedi elleriyle kendi kulaklarını

kapatırken. Muzipçe gülümsüyordu Kadir bey. Canan sözünü dinleyip kulaklarını kapatırken Meltem'in iç gıcıklayan korkunç çığılıği giriş kapısında yankılandı. Kadir bey soğukkanlı duruşunu bozmazken Canan ve odalarından panikle çıkan dağ evinin ünlü konukları apar topar kapıya koştular. Meltem kapattığı kapının arkasına yaslanmış, daha önce görmediği bir canavarın elinden zor kurtulmuş gibiydi. Nefes nefese kalırken, yaşadığı korkunun etkisiyle derdini anlatma yeteneği kaybolmuş görünüyordu. Kadir bey sabah herkesten önce kalkıp manzarayı gördüğünden olacak sükunetle yerinde otururken Cemil sorunu anlamak amacıyla, kapıya yapışmış Meltem'i adeta sökerek çekti.

“Bir dakika arkadaşlar! Belki bu sefer Noel Baba gelmiştir, Meltem yanlış anlamıştır, Sakin olun!” Diyerek yavaşça kapıyı açtı. Dışarıda kar yüksekliği 1 metreye ulaşmıştı. Yüzüne çarpan kar taneleri tokat etkisi yapıyordu insanda. Hızla kapıyı kapatıp arkadaşlarına döndü Cemil.

“Rüzgar saçlarını dağıtmış ya ondandır. Yok birşey, geçer birazdan. Hava bu olacak okadar” dedi Cemil. Herzamanki gibi neşeli görünmeye çalışıyordu. Salona doğru yürüdü. Evin içinde ortaya çıkan bu yeni durumun moral bozucu etkisini en iyi bildiği yöntemle bertaraf etmeye çalıştı.

“Vay be hocam. Şu tipi olmasa ne güzel görüntüler alırdık dışarıda. Yine de belli olmaz biraz bekleyelim. Fırtına dinince harika şeyler olabilir. İşte bu kar, tam da senin istediğin gibi bence” dedikten sonra ellerini oğuşturarak şöminenin yanına oturdu. Kadir bey aynı fikirde değildi.

“Bekleyelim bakalım” dedi sessizce.

Cemil de havadaki beklenmedik değişiklikten en az diğerleri kadar etkilenmiş olmasına rağmen huzursuzluğunu belli etmeden, tam da kendisinden umulduğu gibi davranmak zorunda hissediyor, tepkisini bu hissine uygun davranış biçiminde gösteriyordu. Moral düzeltmeyi kendisine mecburiyet edinmiş bir profili sergiliyordu Cemil. Diğer zamanlarda nasıl biriydi acaba diye ünlü komedyenin gerçek halini merak eden Canan da kısa süreli bir şaşkınlık geçirmişti. Bu kar yığınağı yeni başlayan gün adına hiç de umut vaatmiyordu, belki yarın için bile. Şaşkınlığına ve gelecekle ilgili kuşklarına rağmen soğukkanlı kalabilmişti Canan. Hiçbir şey söylemezken ortaya çıkan bu yeni duruma uyum sağlamaya çalışıyordu. Meltem'in ruhunda iz bırakan korkusunu, Aslı'nın Kerem'e sarılmasını, Tony'nin beden diline sessizce hakim olan öfkesini, Emre'nin müziğe daldığından daha derin düşüncelere dalıp gitmesini izledi sessizce. Canan bu kısa zaman diliminde yeni karşılaştığı dağ evi sakinlerinin kişilikleri hakkında hiç ummadığı kadar bilgi sahibi olmuştu istemeden. Mesela Aslı ile Kerem'in sevgili olduklarını o anda farkettiler. Kerem Aslı'ya sıkıca sarılmış şefkatiyle endişesini gidermeye çalışıyordu. Meltem'in kötü sürprizlere hazırlıklı olmadığı, hayatının karanlık günlerine egosuna gösterdiği kadar özen göstermediği halinden çok net görünüyordu. Yüzündeki mutsuzluk bütün bedenine yayılmış gibiydi. Canan, hayatta karşısına çıkacak her türlü sürprize açık olmayı yaşam felsefesi olarak benimseyeli uzun zaman olmuştu. İşte bu yüzden, Emre'nin kötü şanstın başka suçlanacak yetkili bulamayıp kendi kendine saldırmasını, ruhuna zarar vermesini hayretle izliyordu. İnanıyordu ki kendisinin de, diğer insanların da, yaşanan sürprizlerin de sahibi aynı Allah'tı. Hayatta tesadüf veya şans diye bir şey olmadığını biliyordu Canan. Yaşadıklarımız bizim kaderimizdir ve mutlaka nedenleri vardır. Nedenler de sonuçlar da sadece hakim olan Allah'ın ilmindedir. Olup biten herşeyi ve bir saniye sonra olacakları ve zamanın tükendiği o beklenen anda olacakları da yalnızca O bilir. Bu nedenledir ki umudu kaybetmek o emsalsiz kitapta ve muştuladığı İslam dininde yasaklanmıştır. Ne yazık ki bugün sanılanın aksine en çok çığneden yasaktır umudu kaybetmek. O anda, umutsuzluğa teslim olmuş insanları gördüğünde, bunları anlatmak geçti içinden, ama yapamadı.

“Eeee. Arkadaşlar kahvaltı yok mu yani? Hadi hanımlar, aldık temiz havayı kurt gibi acıktık. Bak siz hazırlamazsanız ben hazırlarım. Sonra bu niye böyle, o niye öyle falan demeyin ha. Hiç de anlamam mutfak işinden ona göre” dedi Cemil.

Aslı herzamanki gibi mutfağa yönelirken Meltem kendi odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Herkes bu yürüyüşün ardından gelecek olanı gayet iyi biliyordu. Şimdi Canan da öğreniyordu.

“Ben gitmem yanına. Aslı'yı da göndermem. İki saat susmaz artık. Tony, sen baksana bu seferlik” dedi Kerem.

“Ben anlamıyor, ne sorun var” dedi Tony. İsteksizdi.

“Bana hiç bakmayın. Ağlayan kadın görünce dilim dolaşır. İşe yaramaz olurum” diyen Cemil gözleriyle Emre'yi aradı.

“Sen git Emre, neşeli bir şarkı söyle tamamdır” dedi tebessümle.

Emre başını salladı, hayır dedi. Onunla uğraşamayacak kadar kendine kızgındı. Burada hapsolarak özgürlüğünün kısıtlanmasına hiç tahammülü yoktu. Kötü şansına sövüp durduğu yüzünden anlaşılıyordu. Canan Meltem'in yanına gitmeye karar verdi. Doğruca yatak odalarının yanyana dizildiği geniş koridora girdi, ağlama sesine doğru yürüyerek açık kapıdan içeri girdi. Meltem yatmak için kullandığı yatağın üzerine oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Tam karşısında duran ikinci yatak Meltem'in çok sayıdaki kıyafetini sermek için kullanılmıştı. Odada tek başına kaldığı eşyaların dağınıklığında kolayca anlaşılıyordu. Canan yüzünde beliren anlamlı gülümseme eşliğinde Meltem'in ağlama kriziyle ilgilenmek yerine odanın içindeki eşyalarla ve her yana saçılmış giysilerle ilgileniyordu.

“Odan çok güzelmiş. Demek yalnız kalıyorsun. Umarım bu yüzden ağlamıyorsun” dedi.

Başını kaldırıp kendisi ile ilgilenmek yerine odayı inceleyen Canan'ı gören Meltem birden susarak kızgınlıkla ayağa kalktı. Canan pencereden dışarıyı görmeye çalışarak devam etti.

“Ağlamak için iyi bir nedenin olmalı. Yoksa rolüne mi çalışıyorsun? Eğer öyleyse bu konuda çok iyi olduğunu söylemeliyim. Bu işlerden hiç anlamadığım halde etkilendim” derken hâlâ gülümsüyordu.

“Bak!.. Bana iyi davranarak odama yerleşmeyi düşünüyorsan, boşuna yorulma, hiç şansın yok” diyen Meltem göz yaşlarını silerken bu tuhaf kızı inceliyordu.

“Aklımdan geçmedi desem yalan olur. Ama merak etme geçti gitti, hemen” diyerek Meltem'in karşısındaki koltuğa oturdu. Güzel ve çekici kadının ruh halini anlamaya çalışıyordu.

“Ben buradan gitmek istiyorum. Havayı görmedin mi? Korkuyorum. Ya üstümüze çığ düşerse, şu halime bak saçlarım mahfoldu, soğuktan cildim kurudu. Güneş istiyorum ben ya...” dedi Meltem. Sesi ağlamaklı çıkıyordu.

“Çığ falan düşmez korkma, biz en yüksek yerdeyiz unuttun mu? Burada olduğumuzu nasılsa herkes öğrenmiştir, ilk fırsatta gelip yolları açarlar. Durum okadar da kötü değil. Bu bölgede her kış yaşanan alışıldık hikayelerden biri işte. Tek fark bizim bu hikayenin içinde olmamız. Bir de böyle düşün istersen. Hikayenin güzel bitmesi için dua edersen iyi hissedersin. Bu seni rahatlatır. Çaresiz beklemek sıkıcı olabilir ama sabırlı olursan,” diyen Canan'ın sözünü öfkeyle kesti Meltem.

“Ben anladım senin derdini” diye bağırdı. Gözünün yaşını silip saçlarını düzeltti.

“Sahi mi? Ne anladın?” Derken artık gülümsemiyordu Canan.

“Senin keyfin yerinde. Bu dağ başında kimlerle birliktesin baksana. Bu kadar ünlüyü bir arada görmek, aynı evi paylaşmak hayatta kaç sıradan insana nasip olur. Öyle değil mi Canan hanım?” dedi Meltem.

“Haklısın. Ben çok şanslı biriyim. İzin verirsen şansımın tadını çıkarmak isterim. Beni bu zevkten mahrum etme lütfen. Kahvaltıda bize eşlik edersen sevinirim” dedi Canan. Yüzünde kendisinin bile nasıl ortaya çıktığını bilmediği o derin ve anlamlı gülümseme vardı yine. Sinirlenmeye, öfkeye, nefrete, geçit vermeyen, koruyucu kalkan gibi en zor zamanlarda ortaya çıkıp kalbini kötü düşünceye karşı koruyan, aklıyla vicdanı arasında en doğru bağlantıyı kurmasını sağlayan o özel gülümseme tekrar ortaya çıkmıştı. Son günlerde fazlaca bir araya geldiklerini kendisi de farketmişti.

“Dayanıklılık testinden mi geçiyorum ne, hadi hayırlısı” diye düşünürken gülümseme iyice yerleşti güzel yüzüne.

Duyduğu güzel sözlerin etkisiyle yüzü ışıldayan Meltem isyankar bir tavırla yerinden kalkıp aynanın önüne gitti. Saçlarını düzelterek gözyaşlarını itinayla sildi.

“İyi madem, keyfini çıkar bakalım Canan hanım” diyen Meltem sunni bir öfke ile birlikte Canan'ı arkasında bırakarak çıktı odasından. Salınarak mutfığa doğru yürüdü. Canan Meltem'in arkasından zafer kazanmışçasına mutlu yürürken kendi evini hatırladı birden. Biraz önceki içini ferahlatan gülümseme ani bir dönüşle yerini endişeye bıraktı. Onlara yolculukla ilgili doğru bilgi vermediğinden mi yoksa iletişim kurup iyi olduğunu haber veremediğinden mi bilinmez, huzursuzdu Canan. Kendisini bütün ihtimalleri düşünmekten, annesi babası için

kaygılanmaktan alıkoyamıyordu bir türlü. Yalnız başına Karlıtepe'ye geldiğini, Murat'ın başka yere tatile gittiğini öğrendiğinde babası nasıl tepki gösterirdi acaba. Belki her zaman yaptığı gibi kızgınlığını annesine belli etmeden Canan'ın dönüşüne kadar içinde saklayabilirdi Kemal bey. Ama annesi, kızıyla irtibat kuramayınca, ne durumda olduğunu öğrenemeyince kim bilir ne hale gelecekti. Koridor boyunca aklını meşgul eden düşünceler eşliğinde mutfağa gelip kahvaltı masasında kendisine ayrılmış sandalyeye oturmadan önce tüm kaygıları farketmediği bir ses olup dışına taşıverdi.

“Ooofff.” Bu sesi yüksek sesle çıkardığını farketdiğinde herkes dikkatle ona bakıyordu. Cemil eğlence fırsatını kaçırmadı yine.

“Dedim ben size kahvaltı harika olmuş diye. Masayı görünce Canan da bayıldı. Eline sağlık Aslı'cım.” dedi. Kadir bey gözlüklerinin üstünden Canan'a bakıyordu.

“ Bir şey mi oldu?” dedi babacan bir ses tonuyla. Meltem hemen konuya dahil olmak, hakettiği alâkanın kendinde yoğunlaştığını görmek istedi.

“Benim yüzümdendir. Biraz tartıştık da” dedi masaya yerleşirken.

Canan Melteme bakıp yeniden o kendinden emin güzel kadını görünce sohbetin işe yaradığını düşünerek mutlu oldu. Biraz önce kendisini terkeden gülümsemesi yeniden yerleşti yüzüne. Kendisini gözünü ayırmadan izleyen Kadir beye çevirdi yüzünü.

“Aaa. Yok. Tartışma yok. Ben sadece evdekileri düşünüyordum. Bir türlü konuşamadık ya o yüzden. Babam sorun çıkarmaz ama annemi nasıl tutar bilmiyorum. Yalnız geldiğimi öğrenirse bir kat daha etkilenir. Buraya gelmeye kalkışırsa hiç şaşırmanın” dedi.

Canan'la Meltem'in neden tartıştığını, eğer tartışma yaşandıysa neden ikisinin de mutlu görüldüğünü anlamaya çalışan Emre de konuşulanları ilgiyle izliyor, Canan'ın nasıl bir kız olduğunu merak ediyordu. Yüzüne ilk defa alıcı gözlerle bakıp merak ettiği soruyu sordu Emre.

“Sen de gerçekten halt etmişsin. İstanbul'dan buraya kadar yalnız başına gelinir mi? Hem, nasıl bir yol arkadaşı bir kızı yolda bırakır hiç anlamadım” dedi.

“Ben size söyledim ama dinlemediniz. Yol arkadaşı değil, erkek arkadaş. Bir gönül meselesi olduğuna bahse bile girerim. Anlatmasına izin verseydiniz dün akşam öğrenmiş olacaktınız. Şimdi meraktan çatlarsınız işte” dedi Meltem. Haklı olduğundan emin neşeyle gülüyordu masada.

“Durun tahmin edeyim. Yolda kavga ettiniz. Ama sıkı bir kavga. Arabayı sen kullanıyordun. Sinirlenince erkek arkadaşını dışarı attın. O da indi arabadan, blöf yaptı sana. Nasılsa dayanamaz geri gelir dedi. Ama yok, sen çok kızmıştın geri dönmedin. Telefon da çalışmıyor, ne güzel, tam istediğin gibi. Merak etsin dursun adam. Söylesene haksız mıyım?” diyen Meltem'in saçma hikayesi yetmezmiş gibi Canan'a sırtarak bakmasına dayanamayan Aslı, Meltem'e gösterdiği onca hassasiyete rağmen dayanamadı, sonunda patladı.

“Aferin Meltem. Bir de assaydın bari kızı. Ne güzel yazdın. Senaryo yap bari boşa gitmesin” dedi. Kerem yanında oturan sevgilisinin elini tutarak sakinleştirmeye çalıştı. Sessizce çayını yudumlayan Tony de tartışmaya kendi penceresinden katıldı.

“Ben bir şey anlamadı. Gönül meselesi ne demek? Kadir bey sen anlat. Eminim biliyor sen” dedi. Masadakiler hep birlikte gülüşürken Kadir bey düşünceliydi. Her zaman sadık kaldığı iş programıydı sorunu.

“Bunu başka zaman konuşalım olur mu Tony. Zor bir soru sordun. Başka zaman” dedi. O da evdekileri düşünüyordu belli etmeden.

“Tamam anladım. Ben sözlük bakar sonra konuşur biz” dedi Tony.

Kısa bir sessizlik oldu masada. Bu kadar ilgi ve merakın kendisinde yoğunlaşmasından içindeki Canan'ın memnun olmadığını farkedip müdahale etmeye karar verdi. İnsanları en kısa yoldan önyargılardan kurtarması gerekiyordu.

“Tamam. Madem merak ediyorsunuz anlatırım. Hikayem karmaşık bir şey değil. Kavga yok, erkek arkadaş da yok. Yola çıktığımda yalnızdım. Her zaman Murat'la gideriz seyahatlere. Murat şirketin en yetkili inşaat mühendisi. Proje öncesi incelemeler yapmak inşaat türüne, seçilecek malzemelere karar vermek onun işi. Murat aynı zamanda patronumun oğlu ve de şirketin yakın gelecekteki sahibi. Babasının bilmediği bir kız arkadaşı var Murat'ın, bir dolu da sorunları. Benimle

gelmek yerine kız arkadaşıyla tatile çıktı. Bu tatilin gizli kalması gerekiyordu. Ben de bu konuya istemeden dahil oldum. Osman beyle dost oldukları için ailemden bile gizlemek zorunda kaldım. Bilirsiniz birinin öğrenmesi herkesin öğrenmesi demektir. Dönüş zamanımızı da ayarlayınca sonuç güzel olacaktı. Hepsi bu kadar. Ama artık o kadar iyimser değilim. Sırrımız her an ortaya çıkabilir.” dedi Canan.

“Arkadaşlar bir tahmin var mı? Biz ne zaman gidiyor burdan? Ben bilmek istiyor ne zaman dönmek var. Biliyor siz bende başka iş var” diyen Tony'nin kaygıları gündeme gelince paylaşılan konu süratle değiştirildi. Aslı ile Kerem birbirlerine bakıp güldüler. Kerem Tony'nin omzuna sıcak bir dokunuşla yumruk indirdi.

“Ne adamsın kardeşim. Hâlâ iş düşünüyorsun. Biz buradan nasıl kurtuluruz diye kabuslar içindeyiz. Senin derdine bak” dedi.

“İş disiplini böyle olur. Bizim millete de lazım bundan” dedi Cemil.

“Yok ondan.... Benim dönmek zaman yakın. Hoca biliyo. Janet bebek var. Az zaman var. Ben orada olmak lazım” dedi Tony.

“Sen merak etme Tony, bu iş tamamlanacaksa eninde sonunda yapılır. Hocamın iş planı asla şaşmaz. Sen de vaktinde dönersin Janet'in yanına” dedi Aslı. Ama Kadir bey kendi kızı gibi sevdiği yardımcısı kadar iyimser görünmüyordu bu sabah.

“O kadar emin olma Aslı'cım. Havaya bakılırsa rahat çalışamayacağımız belli oldu. Buradan hemen gitsek bile karın daha uygun olduğu yeni mekanlar bulmak gerekir. Bu da zaman alabilir. Yani bu kış çetin geçerse işimiz zor görünüyor. Bu proje benim için çok önemli biliyorsun. Yine de Allah bilir. Her zaman olduğu gibi kaderimize razı olmalıyız” dedi.

Hocanın son cümlesine karşı Emre'nin yüzünde beliren alaycı ifade, tam karşısında oturan Canan'ın gözünden kaçmadı. Kendi çevresinden hiç de alışık olmadığı bir saygısızlık işareti olarak içini sızlattı. Çok sevdiği can dostuna haksızlık ediliyor duygusu ile sessizce içini çekti. Buradan en kısa zamanda kurtulmak umuduyla içinden dua etti. Aynı evi aynı masayı paylaştığı bu insanların kimliklerini, ünlü olup olmadıklarını önemsemiyordu Canan. Ama başına gelen herşey, çok önemliydi. Mutlaka bir nedeni, kendisinin ve hiçkimsenin bilmediği nedenleri vardı. Kendine ait yeni bir özelliğini keşfediyordu burada ve her küçük keşfinde olduğu gibi yine mutluydu. Başına gelen tatsız ve can sıkıcı durumlar özüne mutluluk olarak işliyor, tam şu anda hissettiği gibi yüzünden gülümseme olarak dış dünyaya açılıyordu. Bu duyguyu yaşamayı çok seviyordu Canan. Başını kaldırıncı Emre ile göz göze geldi. Yüzündeki o alaycı ve umursamaz ifade hâlâ duruyor, Kadir bey'in farketmemesi için itinayla şekil değiştiriyordu. Gördüğü insan manzarasından rahatsızlık duyan Canan içini saran yeni bir duyguyla da karşılaştığını farkettili. Çabucak ve derinden bir yerden gelen korkuydu hissettiği. Hayatta en korktuğu şey, Allah kavramı oluşmamış biriyle karşılaşmak, kendi inancını savunmak zorunda kalıp yetersizliği yüzünden başarısız olmak. Yani O en çok sevdiğine mahçup olmak. Emre'nin kendisini izlediğini farketmeden gözlerini kapattı Canan. Hemen şimdi şu anda buradan gitmeyi çok ama çok istiyordu. Sessizce dua etti.

Neşeli görünmeye çalışsa da huzursuzdu Cemil. Masadan kalktıktan sonra evin içinde dolanmaya başladı. Dağ evi artık ev olma özelliğini kaybetmiş, içinde barınan insanlara hapishane hissini yaşatıyordu. Elindeki pahalı telefonu kırarcasına hırpalayan Cemil salonda mekik dokurken ilk kez yüzündeki sinirli ifadeyi gizlemeye çalışmıyordu.

“Ya inanamıyorum. Burada olduğumuzu bildikleri halde neden bizimle ilgilenmiyorlar? Memlekette kar aracı var, helikopter var, teknoloji var. Ne bu ya, kimseden tık yok. Cep telefonumuş. Ne zaman lazım olsa işe yaramaz ki meret. Sıkıldım abi ya. Hiç keyfim kalmadı. Kapalı yer korkusu var bende, bunalıyorum. Burada bir gün daha kalırsam kafayı yerim haberiniz olsun. Meltem'den beter olurum. Dışarıdaki karı gördünüz mü? 1,5 metreye çıkmış. Resmen gömüldük burada” dedi homurdanarak.

Kadir bey önündeki boş alanda dönüp duran Cemil'i kolundan tutarak yanındaki mindere adeta zorla oturttu.

“Sakin ol evlat, bir rahat otur. Sen de böyle yaparsan Meltem ne yapmaz. Seni duyacak ağlamaya başlayacak yine. Biliyorsun huyunu” dedi.

Cemil sakin olmaya çalışarak yerinden kalkıp kitaplığa yürüdü. Rastgele bir kitap alarak

bu kez Kadir bey'in karşısına oturdu.

“Tamam hocam iyiyim ben” dedi.

Mutfak masasından moralsiz kalkan ev halkının herbiri bir tarafa dağılınca kahvaltıyı toplama işi Canan'a kalmış oldu. Salondan duyulan sesleri ve beraberindeki gerilimi farkedene Canan mutfakta kalmaktan memnundu. Böyle zor zamanlarda yalnız kalmak düşünmek için kazanılmış zaman anlamına geliyordu ve çok değerliydi. Süratle masayı toplayıp bulaşıkları yıkadı. Akan bir suları üstelik de sıcak suları olduğunu düşünüp önce şükretti. Sonra sıcak suyun nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Ev ile ilgili araştırma yapmak için gelmişti ama henüz neyin nerede olduğunu bile öğrenememişti. Meltem'in odası hariç evin odalarını bile görememişti. Bu gerilimli ortamda görmeye de cesareti kalmamıştı. Dağ başında bir binada, karlı fırtınalı bir havada elektrik olması ayrıca bir şükretme sebebiydi. İşini bitiren Canan buzdolabını açıp yiyeceklere bakmak, çıkabilecek sorunların tümünü birarada görmek istedi. Mutfak dolaplarında bulabildiği bütün yenabilir malzemeleri biraraya getirdi. Kaç gün idare edebileceği konusunda tahminlerde bulundu. Bu sürenin uzatılabilme olasılıklarını ve yiyeceklerin en doğru pişirilme imkânlarını düşündü. En tasarruflu tüketimle bile üç günden fazla idare etmeyeceğine karar verdi. Havanın durumuna bakılacak olursa bu evde üç günden fazla kalmaları zayıf bir ihtimal olarak görülemezdi. Tedbirli olmak gerektiği çok açıktı. Bu durumu ev halkına izah etmek ve kriz ortamına uygun davranarak israftan kaçınmalarını talep etmek yiyecekleri tasarruflu kullanmaktan daha zor göründü gözüne. Mutfağın orta yerinde öylece kalakaldı. Uzun zamandır ilk kez çaresizlik duygusunu bu evde tadıyordu Canan. Dalgın gözlerle mutfak tezgahına dizdiği malzemeleri incelerken telaşla içeri giren Aslı'yı farketmedi bile.

“Meltem yine ağlamaya başladı. Onu ikna etmek var ya, setlerde sabahlayıp uykusuz halde iş yapmaktan daha zor. Ben de Cemil gibi kafayı yemek üzereyim. Canan, sen sabahleyin nasıl becermiştin susturmayı?” Diyen Aslı'nın gözlerinde aynı çaresizlik ifadesi vardı. Galiba bu günden sonra herkesin yüzünde aynı ifade olacak ve buna alışmak gerekecekti. “Aslı, sen bekle ben konuşurum Meltem'le sakın ol tamam mı?” dedi Canan mutfaktan çıkarken. Aslı acıyan gözlerle Canan'ın ardından bakarken kendi kendine söyleniyordu.

“Kızcağızı hırpalayacak yine, kaprisli hanfendi. Yazık buna da” dedi.

Canan Meltem'in odasına hızla girdi ve açık duran kapıyı yine açık bıraktı. Bu kez ses tonu sabahki tonunu aratacak düzeyde sert çıkmıştı Canan'ın.

“Ben de diğerleri gibi ağlamaktan özel bir keyif aldığımı düşünüyorum. Bir tür bağımlılık olmalı. Hiç sebep yokken neden ağlar ki insan?” dedi.

Afallayan Meltem'in ağlaması bıçakla kesilir gibi kesilirken yüzüne dikkatle bakmaya devam eden Canan'a kızgınlığı artmıştı.

“Ne demek istiyorsun sen?” dedi Meltem.

“Şunu demek istiyorum. Diyelim ki bugün eve döndük. Gelip bizi helikopterle aldılar buradan, ki ihtimal dahilinde, güzel oyuncu Meltem Gürel böyle mi çıkacaksın hayranlarının karşısına. Habercileri magazincileri de unutmamak lazım. Düşünsene onlar için büyük bir hayal kırıklığı. Bir de tersini düşünelim istersen. Başına gelen türlü aksiliklere boyun eğmemiş güvenini kaybetmemiş dimdik ayakta duran bir Meltem Gürel modeli olsa ki, hayranların bunu ister, neler olur tahmin et. Burdan gittiğin gün seni karşılayan kocaman bir kalabalık. Hava alanı hıncahınç insanlarla dolu. Seni soru yağmuruna tutanlar, itişip kakışan görüntü almaya çalışanlar, devletin yetkilileri. Sanırsın milli bayram var şehirde. Ya da erovizyonda birincilik kazanmış sanatçı yurda dönüyor. Uuuf. Benim bile başım döndü. Sonra Meltem hanım iniyor helikopterden. O da ne? Meltem Gürel iki gözü iki çeşme ağlıyor. Çok yazık” dedi Canan.

“Sen nereden biliyorsun böyle olacağını? Ben helikoptere falan binmem korkarım” dedi Meltem. Canan'ın kurtulma hikayesi hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

“Benzerlerini gördüm ekranda. Bu tür haberler zafer kazanılmış savaşlar kadar kalıcı etki bırakıyor toplumda. Etkisi de uzun süre gündemde kalıyor. Tam akıllı insanlara göre bir olay. Evir çevir yararlan kaderin sana sunduğu büyük fırsattan. Bir gün iyi ki başıma böyle bir aksilik gelmiş diyebilirsin meselâ” dedi Canan. Anlattığı şeyleri önceden planlamamış olmasına rağmen ağzından çıkıvermişti kolayca. Sonra Meltem'i mutlu eden, ağlamasını kesen kendi anlattığı parlâk

hikayeden kendisi ürktü. Söz ettiği her fotoğraf karesinde kendisinin de yer alabileceği düşüncesiyle içini afakanlar basarken yüksek sesle düşünmeye devam etti Canan. “Tanınmış bir sanat ekibi kar yüzünden bir dağda mahsur kalmışsa sadece bizimkiler değil bütün dünya öğrenmiştir. Karşılması da ona göre olur doğal olarak. Devlet büyükleri bile gelir. Üstelik mahrumiyet süresi arttıkça ilgi daha da artar, kartopu gibi” dedi Canan. Sesi gitgide kısılıyordu düşünürken.

“Kartopu deme bana, nefret ediyorum kardan. Şu halime baksana. İnsanların karşısına böyle mi çıkayım. Saçlarıma bak ne hale geldi. Ya tırnaklarım. Cildim havasızlıktan kurudu. Güneşi görmek istiyorum ben, temiz hava istiyorum.” diyerek odanın penceresine yönelen Meltem Canan'ın dalgınlığını farketmeden hiddetle bağıyordu.

“Bak şuna, ne görüyorsun, kar, başka bir şey yok” dedi.

Meltem'in bütün evi dolduracak kadar gür çıkan sesine rağmen Canan kendini bambaşka düşüncelere dalmış olarak buldu. “Böyle bir sınavı neden yaşıyorum ki ben, aileme yalan söylediğim için cezalandırılıyor muyum, yoksa henüz anlamadığım bir nedeni mi var? Yoksa burada ölüp gidecek miyim? Ben hepsine razıyım. Sen benim için ne yazmışsan itiraz etmiycem söz...Yeter ki beni yalnız bırakma” diye geçirdi içinden. Daldığı derin düşüncelerden derin bir nefes alarak uyandı Canan. İyice alıştığı gülümseme güzel yüzüne yerleşti yeniden. Meltem merakla Canan'a bakıyordu. Meltem henüz farketmemiş olsa da, ağzından çıkan anlamı olan her sözün bu çekici kadını etkilediğini farketmişti Canan. Konuşmaya devam ederken sakindi.

“Evet, ama sen sanatçısın. Yaptığın her davranış, her söz insanlara mesaj olarak yansıyor. Bu nedenle dikkatli olmak zorundasın” dedi.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Meltem gitgide artan bir ilgiyle.

“Yaşadığın zorlukları, sıkıntıları sevmeli kişiliğine artı değer olarak eklenmelisin. Sen bir yıldızsın. İnsanlara örnek olmalı nasıl mücadele edildiğini öğretmelisin. Sıradan zorluklar nasıl aşılır, göstermelisin onlara. Buradan gittiğin zaman eski Meltem olmayacaksın. Aynı kalmak var oluş yasalarına aykırı. Bu yüzden istemesen de değişmek zorunda kalacaksın. Önemli olan hangi yönde değiştiğin. Bu tamamen seni ilgilendirir çünkü yalnız olacaksın. Gökyüzünde bütün yıldızlar tek başına dizilmiş görmedin mi? Üstelik nasıl değiştiğini de göstermek zorundasın. Senin seçtiğin meslek bunu gerektiriyor. Aynı kalmayı seçersen yıldızının parlak ışıkları seni terkeder gider. Buradan gittiğinde hayatına başka bir Meltem olarak devam edeceksin. Şöhreti artarken sorumlulukları da artmış daha parlak bir yıldız olarak. Bundan kaçamazsın” dedi.

“Ben hiç böyle düşünmemiştim. İşimi sadece sevdiğim için yapıyorum, hoşuma gittiği için” dedi Meltem. Şimdi derin düşüncelere dalma sırası Melteme gelmişti. Canan'ın odadaki varlığına aldırmandan aynanın karşısına oturdu. Gözyaşlarını silip kendini incelemeye başladı. Sonra aynadan, duvardaki tabloyu inceleyen Canan'ı gördü.

“Buradan kurtulacağımıza inanıyorsun yani” dedi.

“Neden olmasın? Durum o kadar da kötü değil. Baksana odanda bir banyo, banyoda sıcak suyun var. Yok olanları değil var olanları görmelisin. Bu seni mutlu eder. Mutlu veya mutsuz olmak dış etkenlere değil insanın kendi tercihiyle bağlıdır” diyen Canan sohbet arkadaşının gittikçe artan ilgisinden mutlu olmuştu. İkisi de açık kapının hemen dışında durup Meltem'in sakinleşme sırrının merakıyla kulak misafiri olan Cemil ve Emre'nin ortak ilgisinden habersizdi konuşurken.

“Söylemesi kolay tabi. Durduk yerde kendini nasıl mutlu eder insan. Hem de bu şartlarda” dedi Meltem.

“Ben kadere inanırım. Başıma gelen herşeyin bir nedeni olduğuna inanırım. Sonra aklımı kullanarak o nedeni bulmaya çalışırım. Eğer bulabilirsem ya da görebilirim yine mutlu olurum, bir sonraki aşamaya geçerim” dedi Canan.

“Ya bulamazsan?” dedi Meltem.

“Bulamazsam yine mutlu olurum. Oyunun zorlu bir aşamada olduğunu, sıkı bir takipçim olduğunu düşünürüm. Geçmişle fazla ilgilenmeden almam gereken dersi aklıma yerleştirir yoluma devam ederim. Daima geleceğe bakarım. Bir tür oyun yani. Oyunun hangi aşamasında olduğunu asla bilemezsin ama sonunda ne olduğunu çok iyi bilirsin. Direksiyonun sende olduğunu hissedersen keyif alırsın bu yolculuktan. Bazen talihsizlik bazen de yol kazaları olabilir tabi. Ben böyle durumlarda hasarı en aza indirmenin çaresine bakarım ve yine mutlu olurum. Kendimi çaresiz

hissettiğimde dua ederim. Mutluluğu hissettiğimde yine dua ederim. Bu kez Rab olan Allah benimle ilgilendiği, oyuna katıldığı için” dedi Canan.

“Senin gibi düşünürsem her yol mutluluğa çıkıyor. Polyanna gibi.”

“Evet ama önemli bir fark var. Polyanna hiçbirşeyi sorgulamadan kaynağını merak etmeden kabulleniyordu yaşadıklarını. Benim oyunumun ilk kuralı merak etmek. Merak ettiğini öğrendikçe analiz ve sentez yapmayı, yani aklını kullanmayı da öğreniyorsun. Allah bize her defasında

sonucunu sadece kendisinin bildiği bir problem soruyor. Her birimiz için özel hazırlanmış problem. Hangi yoldan çözeceğimizi bizim görmemizi istiyor çünkü kendisi zaten biliyor” dedi Canan.

“Bu dediğinden hiçbirşey anlamadım. Ama kendimi iyi hissediyorum. Sağol” diyen Meltem Canan'ın tuhaf kişiliğini merak ediyordu.

“Demek istediğim şu: Başına gelen felaket bile olsa razı olmalısın. Hayırlı bir nedeni olmasını dileyerek huzur bulabilirsin. Eğer inanıyorsan güvenirsin de. Kendini ona teslim edersin. O da seni korur gözetir. Hiç kimse kendisine sorulacak problemi seçme hakkına sahip değil. Kadere inanmak bunu kabul etmek demek. Bizim yapmamız gereken şey ise bu problemi çözmek, kendimizi hayatın akışına bırakmak değil. Kaderimiz onun elinde ve biz sadece bize uygun görülen hayat probleminin içinde yaşıyoruz. Her köşeye sıkıştığında kendi kendinle kavga etmek yerine elindeki malzemeye nasıl mutlu olurum diye düşünmelisin. Unutma O bizi asla yalnız bırakmaz” diyen Canan Meltem'in sakinleştiğini görmekten yine mutlu olmuştu.

“Saçlarını dert etme. Sen böyle de güzelsin” dedi kalkarken.

Canan ev arkadaşını sakinleştirmeyi başarmıştı ama biraz önce kendisinin de yeni farkettiği kendi problemiyle tanışmıştı.

“Akıl vermesi kolay Canan hanım bakalım sen nasıl kurtulacaksın özgürlüğünü elinden almak için pusuda bekleyenlerden” diye mırıldanarak dalgın dalgın yürürken ne arkasından merakla bakan Meltem'i ne de yakalanmamak için kapının önünden hızla mutfağa yürüyen iki adamı farketmedi. Mutfaka döndüğünde Emre ısıtıcıya çay suyu koymakla meşgul olurken Cemil biraz önce duyduklarına alaycı tepkisini açığa çıkarmakta sakınca görmeden espri kıvamında Canan'a yüklendi.

“Bravoo, büyüsun be hocam. Senin bu yaptığını en iyi psikolog beş seansta beceremez valla. Prensesi nasıl yola getirdiğini biz de duyduk, yanlış anlama istemeden kulak misafiri olduk. Helal olsun” dedi sırıtarak.

“Yok yok bu psikolog işi değil. Bana sorarsan bal gibi oyunculuk. Bu yetenek boşa gitmesin, sen de ekibe katılsana” diye ekledi Emre.

“En etkili yeri kadere inanma kısmıydı. Ne dedi hatırla: Biz onun uygun gördüğü hayatı yaşarız. Meltem o kadar saf olmayıp şöyle deseydi ne cevap verecektin merak ediyorum Canan. Bizim burada ölüp gitmemizi uygun görmüşse zatıalileri ? Buna da cevabın var mı?” derken güzel mavi gözlerinden öfke yayılıyordu her yana. Canan'ın yine içi sızladı derinden. Yakışıklı müzisyenin problemi kendi probleminden daha zor görünüyordu. Sözlü saldırısının kendi şahsına değil problemin sahibine olduğunu çok net gören genç kız susmayı tercih etti. Kızgın değil üzgündü sadece.

Cemil sebep olduğu gerginliği yumuşatmak için gecikmeden devreye girdi.

“Sus be oğlum. Meltem duyarsa gene başlar. Kızın emekleri boşa gitmesin bari. İçine bir de ölüm lâfi girerse tamamdır. Çıkıp stand up yapsam susturamam prensesi, valla bana da yazık” derken zorla da olsa gülümsemeye çalışıyordu Cemil. Ama çabaları işe yaramadı. Emre'nin içine sığmayan öfkesi Meltem'i düşünecek durumda değildi.

“Neden susacakmışım. Şimdi tam sırası. Biri bana kader denen, ispatı mümkün olmayan şu saçmalığı anlatsın, mümkünse tabi. Malûm, benim de eğitime ihtiyacım var” diyen Emre'nin yüksek çıkan sesini duyan mutfakta aldı soluğu. Emre'nin öfkeli görüntüsünden ürkmüş olacaklar ki, hiç kimse tek kişilik kavganın nedenini sormadı. Neyse ki Meltem dışında kalmıştı olanların. Kurduğu güzel hayallerin etkisiyle aynanın karşısında gülümsüyordu. Sohbeta kulak misafiri olmak fikrinin sahibi olan Cemil üzülmeye odaya müdahale etmek zorunda kaldı.

“Tamam arkadaşlar, yok bir şey. Hadi gel benimle çayımızı odamızda içeriz” diyerek

Emrenin kolundan çekmeye çalışsa da başaramadı.

“Cevabımı almadan hiçbir yere gitmiyorum” diyen Emre mutfak sandalyesine gürültüyle oturdu. “Şimdi konuşalım” dedi.

Canan kendisine bakan Kadir beyin merakını gördü gözlerinde. Sesindeki sakinlikten ödün vermeden konuşurken hem üzgün hem gergindi.

“ Olur, konuşalım. Öfkenle vedalaş öyle konuşalım. İkinizle birden başaşaıkamam değil mi?” dedi Canan. Yüzünde aynı gülümseme kapıya toplanmış kalabalığın arasından dışarı çıktı. Ayakları kendisini salona götürünce şöminenin yanına gidip yarısı yanmış odunları düzeltti, yenilerini koydu. Kitaplıktan dün gece ayrı bir yere koyduğu kitabı aldı oturmadan.

Daha ünlü bir yıldız olunca neler yapabileceğini planlıyordu Meltem. Kendisini en çok mutlu edecek karşılama törenini canlandırdı kafasında. Gösterişli bir helikopterle Karlıtepe'den alınan ünlüleri havaalanında basın ordusu karşılamıştı. Işıkları göz alan kameralar, haberciler canlı yayın araçları karşılamıştı ev halkını. Herkes mahrumiyet bölgesinden kurtulan ünlülerin heyecanını paylaşıyordu sevinerek. Müthiş bir ilgi vardı güzel yıldıza. Daha yakından görüntü alabilmek için karşıdan koşarak gelen eli mikrofonlu gazeteciler vardı etrafta. Ama o da ne? Bir kısım gazeteciler Meltem'le ilgilenmek yerine Canan'ın bulunduğu tarafa koşuyordu. Kameralar da o tarafa yönelince Meltem zıplayarak kalktı oturduğu yeden. Söylenerek çıktı koridorun en sonundaki büyük odadan.

“Ne kadar akıllısın sen öyle! Ünlü olacaktım. Şimdi görürsün sen” diyerek hışımla mutfaka girdi. Gözleriyle Canan'ı arayıp göremeyince

“Nerede Canan?” diye kükredi. Sorunun cevabını beklemeden, mutfaktaki fırtınanın nedenini merak etmeden salona yürüdü. Canan'ın sakince oturduğunu görünce alabildiğine bağırmaya başladı.

“Sen beni uyuttuğunu mu sanıyorsun? Baksana bana, aptala mı benziyorum?” dedi. Meltem nefesini dinlendirirken daha nedenini anlamadıkları ikinci fırtınanın peşinden, Emre dışındaki herkes salona koşmuştu. Bu kez Kadir bey müdahale etti Meltem'e. Gürültü çekilecek gibi değildi.

“Meltem, ne oluyor burada? Yeter artık kendinize gelin” diye sesini yükseltti.

“Duydunuz mu bana ne dedi? Hiç olmadığım kadar ünlü olacaktım. Ya sen, sen ne olacaksın? Anladım ben seni! O mikrofonlar sana da uzatılacak sen de hiç olmadığın kadar ünlü olacaksın. Plânın bu mu? Bu yüzden mi burada daha fazla kalmak istiyorsun. Hakkımızda daha çok bilgi toplayıp eve dönünce kullanmak için. Sen de ünlü olmak istersin tabi, kim istemez. Bir de kanal buldun mu olanı olmayanı anlatacak sırtın yere gelmez artık öyle değil mi? Ben de oturmuş saf saf dinliyorum seni. Ne kadar akıllısın sen ya! Bir daha odama gelme sakın. Duydun mu?” diyen Meltem burnundan soluyarak salondan çıkarken birdolu cevaplanmamış soruyu ardında bıraktı. Kerem Aslı'nın yüzüne baktı. Tony herkesin yüzüne baktı. Rahat konuşamasa da konuşulani anlayabiliyordu. Kısa zamanda Meltemin anlatmak istediğini de anladı. Ama anlayamadığı bir şey vardı; Canan'ın duruşu. Çıkan bunca gürültünün patırtının hedefinde kendisi varken karşılarında yıpranmadan yara almadan dimdik duruşu. Sessiz bekleyişinin, sadece sessiz kalmak ya da korkmak demek olmadığını ilk farkedene kişiydi Tony. Kadir bey evde artan gerginlikten en çok etkilenen insan olarak gelip Canan'ın yanına oturdu. Canan'ın neden sessiz kaldığını merak etmişti aslında. Elinde tuttuğu kitaba bakmayı ihmal etmeden sordu.

“Sen iyi misin? Burada neler olduğunu anlatmak ister misin?” dedi. Canan yüzündeki tatlı gülümsemeyle Kadir beyinin rahatsızlığını gidermeye çalışırken olabildiğince sakindi.

“Yok bir şey. Merak etmeyin, ben iyiyim” dedi.

“Canan, aldırma sen ona. Meltem bu! Biz alıştık sen de alışırsın” diyen Aslı kaygılıydı.

”Sırası değil ama söylemek zorundayım Kadir bey. Yiyecekler hızla tükeniyor. Artık buradan gitsek iyi olacak” dedikten sonra Canan'a dönerek devam etti.

“Canan, sen de farketmişsin. Yiyeceklerin hepsini tezgahın üzerine çıkarmışsın. Ne düşündün bu konuda?”

“Ben, sadece dikkatli kullanırsak ne kadar dayanır diye tahmin yapmak istedim. En doğru kullanımla bile iki günden fazla gitmez. İki gün içinde bizi buradan alırlar mı sizce? Kanımca biz en kötüsüne hazırlıklı olup yiyecek tüketimini denetim altında tutmalıyız” dedi Canan.

“Umarım zamanında gelirler” dedi Kadir bey. başını sallayarak sorunun ciddiyetini onayladı.

“En zor kısmı da bunu arkadaşlara anlatmak. Nasıl söylenir böyle bir haber bilmiyorum. Zaten herkesin morali bozuldu” dedi Aslı.

Öfkesinden kurtulmak için evin içinde dolanan Meltem ne konuştuklarını merak ederek salona döndü.

“Neymiş bakalım söylenmesi zor olan? Aslı,, hadi ama, ben de bilmek istiyorum” diyen Meltem belli etmeden Canan'ı süzüyordu.

“Mesele şu Meltem'cim, sen farkında değilsin ama sorunumuz ciddi. Çok az yiyeceğimiz kaldı. Şu andan itibaren hiçkimse gereksiz tüketim yapamıyacak. Çay kahve bile bitmek üzere” dedi Aslı. Meltem'e karşı hassasiyetini yitirmiş görünüyordu.

“Gerçekten mi?” diye haykırdı Meltem.

“Gerçekten” dedi Aslı. Öfkesini unutan Meltem telaşlandı.

“Bir çaresi olmalı. Burada açıklıktan ölecek değiliz herhalde” dedi.

Kadir bey oturduğu yerden kalkarak kapıya yürürken sıkıntılıydı.

“Ben çocuklarla konuşurum. Siz de tasarruflu bir yemek hazırlayın olur mu?” dedi.

O akşam yemek masası, etrafına toplanmış asık suratlı konuklarını ağırlıyordu. Ortam hayli sessiz. Canan az miktarda aldığı çorbasını bitirince izin isteyip kalktı masadan. Koridorda bir süre dolandı. Sonra havanın son halini merak edip kapıya yürüdü. Yavaşça açtığı kapıdan artık rüzgâr bile giremiyordu. Tamamen karla örtülmüş kapı kar yüksekliğinin en az iki metreyi bulduğunu gösteriyordu. Kapıyı kapatıp banyoya yürüdü Canan. Oldukça rahat bir banyoydu ve kendisinden başka kullanıcısı yoktu. İşini bitirip tekrar koridora çıktı. Çantaları ve küçük bavulu ilk bıraktığı yerde duruyordu. Eşyalarına dokunmadan salona geçti. Evin bu bölümünün, terasın üstü kapatılarak sonradan yapılmış olduğu dikkatli bakılınca anlaşılıyordu. Duvarın üstünden atılmış ahşap kirişler taşıyordu çatıyı. Üzerindeki kar yükünün ilk fırsatta temizlenmesi gerektiğini düşündü Canan. Şömineyi yeni odunlarla canlandırırken odunların nerede depo edilmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Çünkü onlar da gitgide azalıyordu. Evin dışında depolanmış olmalıydı odunlar. Koridora çıkıp etrafı incelemeye başladı. Mutfakta ev halkından kimsenin kalmadığını, herkesin odalarına çekilip ortamın sessizleştiğini görünce araştırmaya devam etmeye karar verdi. Mutfak kapısının karşısına gelen duvarda montlarını asmak için kullandıkları bir dolap, yanında ise dikkati çekmeyen dar bir kapı vardı. Odun deposu olabileceğini düşünerek açtı kapıyı. Eski eşya ve ıvır zıvırların adeta tıkıştırıldığı küçük bir ardiye odasıydı gördüğü. Odanın ışığını açıp zorlukla kendini içeri alabildi Canan. Yan duvarda bir havalandırma penceresi vardı. Eşya kalabalığından, açmak istediği pencereye ulaşılması mümkün değildi. Yine de hoşuna gitti gördükleri. Aklına gelen fikirle hemen işe koyuldu. Çalışırken sessiz olmaya çalışıyordu. Yapmak istediği şeyi süratle aklında planlayıp dışarı çıktı. Meltem'in oda kapısını açık bulunca pijamalarını giyip yatmaya hazırlanan alımlı kadına kapıdan seslenmeyi tercih etti.

“Meltem, senden küçük bir isteğim var. Kabul edersen bir daha rahatsız etmem seni” dedi.

“Ne istiyorsun?”

“Kullanmadığın yatağımı”

“Hiç uğraşma, seninle aynı odada kalmam, unut bunu” diyen Meltem şöhretini elinden almak istediğinden emin olduğu kıza hâlâ kızgın görünüyordu. En çok da bunu yapabilecek kadar güzel olmasına kızıyordu.

“Sen beni yanlış anladın. Sadece bazanın üstündeki yatağı istiyorum. Kendime bir oda buldum ama yatak yok. İzin verirsen sadece yatağı alır eşyalarını eski halinde bırakırım. Odanda hiçbir değişiklik olmaz. Hem, benden kurtulmuş olursun fena mı?” diyen Canan gülümsüyordu.

“Fena fikir değilmiş. Ama odamı aynen isterim ona göre. Madem ben hallederim diyorsun hallet bakalım. Ben duşa giriyorum. Çıkana kadar işin biterse sevinirim” dedi Meltem. Saçlarını savurarak banyoya girdi. Odayı paylaşma kabusundan kurtulunca o da sevinmişti aslında. Mutlu

görünmeyi ihmal etmiyordu yürürken.

Canan almak istediği yatağın üzerine rastgele serpiştirilmiş kıyafetleri önce diğer tarafa taşıdı. Yatağı alıp zorlukla taşıyarak kapının dışına koridora bıraktı. Sonra dolaptan bazanın üzerine kapatmak için güzel bir örtü bularak serdi. Meltem'in kıyafetlerini de eskisinden daha özenli bir düzende üzerine yerleştirdi. Kapıyı tekrar açık bırakarak dışarı çıktı. İşin en zor kısmını kolay halletmenin rahatlığıyla yatağını yeni odasına taşıdı.

Ardıye odasını tamamen boşaltıp temizlemek, örümcek ağlarıyla kaplanmış duvarlarını silmek, eski koltuk minderleri ve mobilya eskileri ile yeni bir baza oluşturmak hayli zamanını almıştı ama vakit gece yarısını geçerken temiz kokulu havalandırılmış bir odası olmuştu. Eski sehpaları üstüste koyarak, köşede güzel bir masa elde etmişti. Otururken ayaklarını uzatabileceği küçük bir pufu, bilgisayarını takabileceği prizi bile vardı Canan'ın. Havalandırma penceresinden temiz hava ile birlikte dışarıdaki rüzgarın korkutucu sesi de geliyordu. Pencereye menfez takılmış olması isabetli olmuştu. Böceklerle haşaratla muhatap olmak istemiyordu bu küçücük odada. Dolapta bulunduğu özel dokunmuş yöresel tiftik battaniyeyi yatağın önünde kalan 1 metreden az boşluğa serince otantik görünümü çok hoş ve sıcak bir odası olmuştu Canan'ın. Kapının önüne, bulunduğu özel desenli paspası yerleştirip son olarak botlarını dışarıda bıraktı. Başını yastığa koyduğunda hem yorgun hem de düşünceliydi Canan. Uykuya teslim olması kolay olmadı. O gün yaşanan tartışmaları detayına kadar aklından geçirdi. Emre'nin saldırgan tutumu, Meltem'in düşmanca davranışları, bu evde umduğundan daha uzun süre kalma ihtimali, çok yakın oldukları aklık tehlikesi...

5 OCAK KARLITEPE

Her zamanki gibi gece yarısı uykusu kaçan Kadir bey salona gitmek yerine kendi odasında kalmayı tercih etti. Sessiz olmaya çalışarak yatağından doğruldu. Lambasını açtı. Uykusu olmadığı için kalkıp çalışmak istiyor ama salonda Canan'ın yattığını düşünerek rahatsız etmek istemiyordu. Eline o kocaman dosyasını alıp sayfaları karıştırmaya başlayınca çıkan sesler Tony'yi uyandırdı.

“Günaydın hocam. Sabah oldu mu? Saat kaç biliyor sen” diyerek doğruldu Tony.

“Hay Allah, şimdi de seni uyandırdım. Henüz sabah olmadı, kusura bakma Tony. Hadi sen uyumana bak. Ben mutfağa giderim” dedi Kadir bey.

“Yok Canan salonda. Rahat ol sen” diyen Tony başını yastığına koydu.

“Sahi mi? Nerede Canan? Meltem'le anlaştı demek? İyi bari” dedi.

“Yok Meltem anlaşma. Kendi odada Canan” dedi Tony.

“Ne diyorsun Tony? Başka oda yok ki bu evde” diye çıkıştı Kadir bey.

“Var hocam ben gördü. Canan yaptı oda. Yeni yaptı. Dışarı çık anlar sen.”

“Tony, iyi misin sen, birşey mi içtin yoksa?” dedi Kadir bey kuşkuyla.

“Yok ben içmedi. Bu evde yok içki, bilmiyor sen?” Diyerek yorganı kafasına çeken Tony uykuya daldı.

“Hadi hayırlısı. Anlamadım ama gidip bakalım bari” diye mırıldanan Kadir bey kocaman dosyasını, gözlüklerini alıp ışığı kapatarak çıktı odadan. Koridor boyunca sessiz adımlarla yürüdü. Salona gelmeden önce Tony'nin ne demek istediğini anladı. Daha önce ardıye olarak bildiği küçük kapının önünde bir paspas üzerinde Canan'a ait olduğu anlaşılan botları duruyordu. Odadan çıkan bazı eşyalar da koridora nizami bir düzende yerleştirilmişti. Hiç de aykırı durmuyorlardı yeni yerlerinde. Bir süre paspasın yanında durup Canan'ı düşündü Kadir bey. Kızın yüzüne çok yakışan gülümsemeyi hatırlayınca, kendisi de gülümsedi sabahın ilk saatlerinde. Oda meselesi bir kavga daha çıkmadan halledilince içi rahatlamış, huzurla dolmuştu Kadir beyin. Salona geçip şöminenin odunlarını düzeltti. Sonra kendini en konforlu hissettiği köşeye oturdu. Dosyasını alıp gözlüğünü taktı. Çalışmak niyetiyle gelip oturduğu halde bütün isteğini kaybetmiş olduğunu farketmişti birden. Bu evde sonu belli olmayan bir maceraya doğru hızla ilerlediklerini, bu durumda herkesten fazla endişelenmesi gerektiğini düşündü Kadir bey. Yeni başlayan günün hangi yeni sorunlara gebe olabileceğini, ya da hava şartlarının bu insanları daha ne kadar süre esir alabileceğini tahmin etmeye

çalıştı. Kendisi için endişelendiğinden emin olduğu eşini ve çocuklarını düşündü. Bu maceranın güzel bir neticeye ulaşması dileyerek dua etti.

Sabah havanın nasıl olduğunu görmek için kapıya ilk giden Tony oldu. Kapıyı açtığında beyaz ve soğuk bir duvarla karşılaşır sabah sabah canı sıkılan Tony'nin aklına Meltem'in ağlama krizleri gelince moral motivasyonu tümüyle sıfırlandı. "Oh my god" dedikten sonra Janet'i ve doğacak ikiz bebeklerini hatırlayarak sakin olmaya çalıştı. Kapıyı kapatıp kilitledi. Anahtarı cebine koydu. Telefonunu eline alıp, umutsuzca denedi. Neyazık ki haklı çıktı. Oyalanmak için mutfığa gitti. Herşey yolundaymış gibi davranmaya, kahvaltı hazırlayıp ev arkadaşlarına biraz da olsa moral vermeye karar verdi. Buz dolabını açınca gördüğü manzaradan yeniden canı sıkıldı. Önce kendini sakinleştirip masayı hazırlamaya başladı. Birazdan gülümseyen yüzüyle Cemil göründü kapıda.

"Günaydın Tony. Bu sabah kahvaltı gönüllüsü sen misin? Helâl sana, süper olmuş" dedi.

"Gönüllü ne demek?" diyen Tony Cemil kadar neşeli değildi.

"Ne?" diyerek daha çok gülümsedi Cemil.

"Sen söyledin şimdi. Biliyor sen ne demek" dedi Tony.

"Eyvahhh.. Yok, ben demedi. Valla bak sen yanlış anlamak dostum. Boşveeer, takma kafanı gereksiz şeylere" dedi Cemil.

"Cemil" diye sitem etti Tony.

"Tamam ya, o kadar da zor değil. İstekli demek, yani isteyerek yapmışsın ya, o demek" dedi Cemil.

"Yok. Ben baktı sözlük. Çok uzun. Farklı anlam var. Ben anladı" dedi Tony ısrarla.

"Tamam dostum. Önce ben öğreneyim. Sana da anlatırım, okey mi?" diyen Cemil neşesini kaybetmemeye kararlıydı.

"Canan nerede biliyor musun? Botları var kendi yok. Ayrı takılıyorlar gibi. Dışarı baktın mı hava nasıl? Yoksa bu kız yalınayak karda yürüme fantazisi mi yapıyor? Zevk bu belli olmaz ki. Aynı zamanda çıplak bile olabilir. Ben bunu niye düşünemedim daha önce. Ya bir dakika, filme öyle bir sahne koyalım mı? Çok sanatsal olur. Ne dersin?" Diyerek kocaman bir gülümsemeyle sandalyeye oturdu.

"Cemil! Sessiz ol. Canan odada, tam karşıda. Duyar seni çok ayıp olur" dedi Tony.

"Hadi ya! Orada oda mı var? Ne zamandır?" dedi Cemil.

"Küçük bir oda, çok küçük. Canan çalıştı gece. Ben biliyor nasıl yaptı" diyen Tony Cemil'in şaşkınlığından yararlanarak konuşmaya devam etti.

"Dışarı baktı ben. Çok kar var. Kimse yok gitmek. Mümkün değil. Kapı kilitledi ben. Meltem yok görmek" dedi.

"İyi etmişsin, de biz, ne halt edicez?" diyen Cemil'in neşesi kaygıya dönüştü. Sıkıntıyla saçlarını karıştırmaya başladı.

"Halt ne demek?" diye sordu Tony iyi niyetle.

"Boş ver, argo işte." dedi Cemil somurtarak.

"Aaaa evet, sen çok argo sevmek. Ben yok sevmek" dedi en sevimli haliyle Tony gülümsüyordu bu kez.

"Tony! Tamam ya, sustu ben. Adama bak, bana fırça atıyor. Zaten canım sıkkın. Halime bak, enerji menerji kalmadı bende" dedi Cemil.

O sabah kahvaltı masasında akşam olduğundan daha keyifsiz başlandı aydınlık mı karanlık mı olduğu anlaşılamayan güne. Canan günün ilerleyen saatlerinde küçük odasına belli etmeden defalarca girip havanın sesini dinledi. Sakinleştiğini bir duysam diyordu içinden, yapılması gereken çok şey vardı evde. Hepsini planlamıştı sırasıyla ama fırtına dinlenmek için mola bile vermiyordu

Kahvaltıda Canan'ın kendisine kızgın olup olmadığını anlamayı başaramayan Emre bütün gün gözlemlenmeyi sürdürdü. Asıl amacı uygun bir zamanı kollayıp Canan'la sıkı bir tartışmaya girmek, onun zayıf yönlerini ya da hassas olduğu konuları bulup ortaya çıkarmak, gizemli tarafını ortadan kaldırıp ne kadar sıradan biri olduğunu herkese, en çok da kendine kanıtlamaktı. Aşk yorgunu

ruhunu bu ilginç kızı etkilenmemek için ikna etmeye, bütün gücüyle işine odaklanmaya ihtiyacı vardı. Buraya gelirken işiyle ilgili bambaşka hedefleri vardı. Kadir beyin hem yazıp hem de yönetmeyi göze aldığı filminin müziklerini yapmak için kafasının özgür ve dingin olması, projeyi çok iyi anlaması gerekiyordu. Hesapta olmayan aksilikler ve tesadüfen karşılaştığı tuhaf bir kız için feda edecek zaman yoktu planlarında. Yiyecek sorunuyla karşılaşmak pek iyi olmasa da buradan zamanında gideceklerine, evlerine döneceklerine inanıyordu Emre. Yine de ortalıkta göremediği zamanlarda ne ile meşgul olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu Canan'ın. Evde bu kadar popüler insan varken kimseyle yakınlaşmaya çalışmıyor olmasına hiçbir anlam veremiyordu genç müzisyen. Eline gitarını alıp şöminenin başına yerleşirken yine ortalıkta yoktu Canan. Tam oturduğu sırada poposuna batan sert cisim hem canını yaktı Emre'nin hem de dalgınlığını dağıttı.

“Ooof, bu ne ya” diye söylenerek fırladı yerinden. Eline aldığı cismin taşlı bir yüzük olduğunu görünce şöminenin üstündeki mermerden yapılmış dekoratif bölmeye koydu. Acıyan yerini ovuşturması bitince tekrar yerine oturdu. Artık çalışmaya hazırdı.

Birazdan Cemil ve Tony salona birlikte geldiler. Şöminedeki odunlarla Tony ilgilenirken Cemil kitaplığa yöneldi. Kitapların sayısındaki azalmayı farkedenden Cemil arkadaşına sataşmayı ihmal etmedi.

“Oğlum ne yaptın sen? Ateşi canlandırmak için kitapları mı yakıyorsun yoksa?” dedi. Tony masum masum bir kitaplara bir Cemil'e baktı.

“Ne kitap? Ben anlamıyo kitaplar. Baktı ben, zor kitap hepsi” dedi.

“Baksana gitgide azalıyor bunlar. Hadi itiraf et kurtul” dedi Cemil.

Cemil'in ne zaman espri yaptığını ne zaman ciddi olduğunu anlamakta zorlanan Tony biraz düşündükten sonra konuştu.

“Aa anladı ben. Kitaplar. Canan odada. O aldı hepsi, gördü ben” dedi.

“Hepsini aldı! Sen de herşeyi görüyorsun be adamım. Helâl sana... Duydun mu Emre, sen habire tıngırdat gitarını orda. Bu adam süper gözlemci. Uçan kuştan haberi var. Valla korkulur senden Tony” dedi Cemil.

“Kuş yok uçmak. Belki öldü hepsi. Cemil ben çok sıkıldı. Bir şey yapmalı ben. Çok geziyor gece. Uyku yok. Akıl gitti Janet, bebek. Çok fena” diyen Tony'nin endişesi, konuştuğu Türkçeden daha kolay anlaşılıyordu bedeninin dilinde.

“Tony tamam, sakin ol, gel otur şöyle. Haklısın. Gidicez buradan merak etme. Sen bizim ekipleri bilmezsin. Karayolundan gelemezlerse havadan gelirler. Helikopterler çoktan hazırdır, görevliler talimat bekliyordur. Hava düzelir düzelmez gelirler bizi almaya. Meltem görmesin seni böyle” dedi Cemil

Birazdan içeri giren Aslının düne göre yüzü daha asıktı.

“Çok az yiyecek var. Lütfen! gerekmedikçe hiçbir şey yemeyin. Yani idare etmeye biraz aç kalmaya alışmalıyız. Umarım uzun sürmez” dedi.

“Canan nerede? Onun böyle bir derdi yok galiba” diye sitem etti Emre.

“Haksızlık etme Emre, Canan mutfakta. Bizi tok tutacağını söylediği bir çorba hazırlıyor. Kalan unla ekme yapacakmış. Öğleye hazır olur dedi” dedi Aslı.

“Kadir bey nerede, bu sabah görmedim?” dedi Emre.

“Kadir bey odasında uyumaya çalışıyor. Meltem de uyuyor sanırım. Aslında haklılar. Böyle zamanlarda çok uyuyup az enerji harcamak daha doğruymuş” diyen Aslı yüksek sesle düşünmeye çalışıyordu.

“Kerem'i unuttun, o da uyuyor herhalde” dedi Cemil.

“Kerem duşta, birazdan gelir” dedi Aslı.

“Bunu sevgiline söyledin mi? Sizin odada enerji sorunu yok galiba, baksana duştaymış Kerem!” diye sırttan Cemil eğlenmek için ayağına gelen fırsatı kaçırılmazdı.

“Cemil ya! Sen var ya, bazen çok kötü oluyorsun” diyerek sinirle yerinden kalkan Aslı dilinin ucuna kadar gelen lafları söylemeden uzaklaştı oradan.

“Ne var? Sanki bilmeyen var evde” diye ardından pişkin pişkin seslendi Cemil.

Muhabet Emre'nin de canını sıkmış olacak ki o da gitarını bırakıp kalktı yerinden. Mutfığa yürüdü sıkıntıyla. Canan'ın acemice hazırladığı hamura bakıp gülümsedi.

“Bunlar ekmek mi olacak yani? Umarım olur. Aksi halde una yazık olacak. Daha önce denedin mi ekmek yapmayı?” derken Canan'ın kendisine karşı tavrını, dünden kalan psikolojisini merak ediyordu Emre.

“Hayır, ama nasıl yapıldığını görmüştüm. Dediğin gibi, umarım olur...” dedi Canan.

Kızın sakin ve gayretli haline, pes etmeyen sabrına gülerek baktı Emre sinirle soluyan Aslı'ya çevirdi yüzünü. Cemil'in ayarsız, sınırsız diline Emre de kızıyordu.

“Ben kendime kahve yapıyorum, sen de ister misin?” dedi.

“Bence ikiniz de kahve içmeyin. Birazdan çorba içersiniz” dedi Canan.

“Sakin Canan,, bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalkma. İşime karışılmasından hiç hoşlanmam” diyen Emre, Aslı'dan devraldığı öfkeyle arkasını dönerek mutfaktan çıkıp gitti.

“Emre'nin arkasından dikkatle bakan Canan, kendi sinirini unutmak zorunda kalan Aslı'ya bir şey söylemeden işine devam etti. Hazırladığı ekmeği küçük parçalar halinde tepsiye yerleştirip fırını çalıştırdı. Sonra da çorbanın altını kapatıp yine sessizce odasına girdi. Onun sükunetini hayretle izleyen Aslı söylenerek kalktı yerinden.

“Şu halimize bak. Herkes kafayı yedi” dedikten sonra hızlı adımlarla yürüyerek Emre ile Cemil'in birlikte kaldıkları odaya girdi. İçinde daha fazla saklayamadığı ne varsa, yönetmenlik edasıyla peşpeşe sıraladı.

“Emre, çok ayıp ettin ama. Kızcağız bizim için uğraşüyor. Bulduğu her malzemeyi doğru değerlendirebilmek için kafa yoruyor. Canan çok haklı. Sen sürekli şekersiz kahve içiyorsun. Kahvenin hiç enerjisi yok. Hem de fena halde acıktırıyor. Acıkma lüksümüz kalmadı Emre. Artık son yemeklerimizi yiyoruz. Bundan ötesi yok. Hâlâ anlamadın mı?” dedi.

Yatağının üstüne oturmuş alnını ovuşturarak Emre, isteksizce başını kaldırıp Aslı'ya baktı.

“Haklısın, kusura bakma. Bu hapis hayatı beni bitirdi. Hiç iyi değilim” diyen genç müzisyen kendine kızıyordu.

“Olabilir. Ama özür dilemen gereken ben değilim. Farkındasın değil mi?” diyerek odadan çıkan Aslı koridorda karşılaştığı Kerem'e sıkıca sarıldı.

“Ben de buradan gitmek istiyorum. Artık insanları tanıyamıyorum Kerem, sanki herkes başka biri oldu. Sen sakın değişme, olur mu?” dedi.

Kendisinin sebep olduğu gerginliğin tamamen gereksiz olduğunu, daha önemli sorunlarla karşı karşıya olduklarını düşünen Emre, hiç vakit kaybetmeden Canan'ın gönlünü almaya karar verdi. Odasından çıkıp mutfaka yürüdü. Fırından güzel kokular geliyordu ama Canan orada yoktu. Mutfaktan çıkıp salona yürüdü. Cemil bilgisayarıyla hayli meşgul görünüyordu ama Canan orada da yoktu. Son anda kapısı açık durduğu halde hiç dikkati çekmeyen ardiye odasının önünde Canan'ın botlarını farkedince kapının önünde durup içeriye baktı. Hiç beklemediği bir sürprizle karşılaşan Emre sadece öfke ve merak duygularını harekete geçiren bu garip kıızı incelemeye başladı. Daha bu sabah Meltem'e anlattığı saçmalıklarla kendisinin de sinirlerini bozan, hiç hesapta olmayan gerginliğin baş mimarı olan Canan, bu küçücük mekanda kocaman bir düzen kurmuş, kendince özgürlüğün tadını çıkarıyordu. Üstelik her şeye rağmen mutlu olduğu etraftaki eşya ve kitapların düzenli kalabalığından kolayca anlaşılıyordu. Sanki bir ömür burada kapalı kalsa yine de şikayet etmezmiş gibi bir hâl vardı yatağın üzerindeki oturduğunda. Şaşkınlığını zorlukla geçiren Emre, kendisini farketmeyen tuhaf kıza seslendi.

“Canan, ne güzel olmuş burası. Girebilir miyim?” dedi en doğal sesini kullanarak. Garipsediği kızın siniri nasıl olmuşsa geçmiş görünüyordu.

“Tabi, ama ayakkabılarını çıkartmaya üşenmezsen” diyen Canan elindeki kitaptan başını kaldırmış gülümsüyordu. Oturşunu düzeltirken Emre'nin ayakkabılarını çıkartmasını izledi. Sonra bu isteğin nedenini açıkladı.

“Kusura bakma seni uğraştırdım. Odam o kadar küçük ki doğal olmayan kokulara dayanamıyorum. Bu konuda çok hassasım. Bir tür takıntı işte.” dedi.

“Anladım. Ben de ekmek kokusuna dayanamıyorum. Acaip güzel kokuyor, umarım yanmazlar” dedi Emre gülerek.

“Merak etme. Yapmak için öyle uğraştım ki, yanmalarına izin vermem. Otursana” dedi Canan. Etrafı meraklı gözlerle incelemeye devam eden Emre bir süre ayakta kaldıktan sonra köşede

duran küçük pufun üstüne oturdu.

“Burası gerçekten güzel kokuyor. Bir ferahlık var burada” dedi Emre.

“Havalandırma penceresi var. Fırtınayı duyabilirsin” dedi Canan.

“Gerçekten duyuluyor, ne zaman diner sence” dedi Emre.

“Allah bilir...” diyen Canan alışkanlıkla söylemediği sözün Emre'nin yüzündeki yansımasına bakıyordu dikkatle. Tuzağa düşmeyen Emre sadece gülümsüyordu.

“Canan, ben üzgünüm. Seni çok kırdım özür dilerim. Beni böyle hatırlamanı istemem. Yani huysuz bir ev arkadaşı olarak. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum, gerçekten çok üzgünüm” diyen gencin halinden memnun olmadığı yüzünden okunuyordu.

“Üzülmene gerek yok. Kırılmadım” derken ev arkadaşını rahatlatmayı umuyordu Canan. Ama aldığı tepki umduğu gibi olmadı.

“Kırılmadın... Gerçekten kırılmadın mı? O kadar yani! Seni kırmayı bile başaramadım öyle mi?” Diye yeni bir öfkeyle Canan'ın şaşkın bakışları nazarında yerinden fırlayıp kapıya yürüdü. Aniden durup geriye döndü. Gözleri eskisinden daha maviydi.

“Keşke kırılıydın da yüz kere özür dileseydim” diye söylenerek çıktı küçük odadan.

Canan hangi anlamadığı duyguyla çıktığını anlayamadığı Emre'nin ardından bakıp dururken ekmeğin artık piştiğini anlatan cezbedici kokusunu aldı. Hemen mutfaka koşup fırını kapattı. Taze pişmiş ekmeğin kokusu bütün evi etkileyince çok kısa bir sürede herkes mutfakta buluştu. Kadir bey olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak yerine oturdu.

“Arkadaşlar, ne güzel koku bu insanın iştağı açılıyor. Umarım tadı da kokusu kadar güzeldir. Eee, Ne yiyoruz yemekte. Sakın bir şey yok demeyin çok acıktım” dedi gülerken.

“Sadece çorbamız var. Onu da çok dikkatli tüketmeliyiz. Karnımızı doyurmak için değil, sadece açlığımızı yatıştırmak için. Amacımız hayatta kalmak. Çok üzgünüm ama gerçek bu. Sakın bana kızmayın ama ekmeği de dikkatli tüketmeliyiz” diyen Aslı olabildiğince adil olmaya çalışarak çorba servisine başladı. Yemekte sadece buradan kurtulma zamanı hakkında cılız, kısa sohbetler yapılırken Meltem ağlamaya başlayınca müdahalesi çok sert oldu Aslı'nın. Sabahtan beri biriken öfkesiyle sesi çoğaldı.

“Meltem sakın,, Şu andan itibaren ağlamak yasak. Ağlayıp gücünü harcamak yerine sağlam durmanı öneririm. Böyle gereksiz yere ağlamaya devam edersen herkesten önce sen ölüp gidersin. Zaten zayıfsın. Akıllı ol tamam mı?” dedi en katı haliyle. Onun bu çıkışını masadaki herkes şaşkınlıkla karşılarken Meltem'in normal karşılayıp ağlamaktan vazgeçmesi ikinci bir şaşkınlık nedeni oldu. Kerem sevgilisine hayranlıkla dolu koca bir tebessümle bakakaldı. İlerleyen dakikalarda derin bir sessizlik ev halkını tamamen ele geçiriverdi. Çorbasını bitiren, sakince şöminenin yanına yerleşip vakit geçirmeyi tercih etmişti. Yine mutfakta kalan Canan kendisinin bu evdeki mecburi varlığını her an tutuşabilecek yeni bir tartışmanın sebebi olarak görüyor, gruptan mümkün olduğunca uzak durmaya gayret ediyordu. Mutfak masasını toparladıktan sonra elde kalan malzemelerle neler yapılabileceğine, nasıl daha uzun süre tok kalılabileceğine yoğunlaşırken, aralarına katılmadığı halde salonda, kendi adının geçtiği bir tartışma yaşandığını bilmiyordu.

“Çorba gerçekten güzelmiş. Canan yemek işinden iyi anlıyor. Öyle değil mi Aslı? Hakkını vermek lâzım. Neydi sizin bugünkü haliniz öyle? Demediğinizi bırakmadınız kıza” diyen Kerem, Aslı'nın niye bu konuyu açıyor bakışını görmezden gelerek sözlerine devam etti.

“Bari özür dileyip gönlünü alsaydınız. Bizim için uğraşan birine karşı tavrınız çok yanlış oluyor bence” dedi.

“Gönül almak ne demek?” diyen Tony herkese tek tek bakıp yanıt bekledikten sonra

“Anladı ben, herkes konuşur, ama kimse bilmek yok ne demek” dedi kendi kendine.

“Bana hiç bakma Kerem. Ben özürümü diledim ama gördüm ki hiç gerek yokmuş, zaten kırılmamış Canan” diyen Emre'nin sesindeki öfke elindeki gitarın tellerinden gürültü tarzında çıkarak havaya karıştı.

“Ben özür mözür dilemem. Hâlâ kızgınım ona. Niyetini açıklasın, o bizden özür dilesin. Hiç güvenmiyorum bu kıza. İstanbul'a dönelim, ne demek istediğimi siz de anlarsınız” diyen Meltem gerilimin dozunu arttırdı.

“Çocuklar, yine başlamayın. Ayıp oluyor ama! Bir derdiniz varsa yanında söyleyin.

Arkadan konuşmak nereden çıktı?” Size yakışan bu mudur?” dedi Kadir bey.

“Ben yüzüne söyledim hocam, siz de gördünüz. Cevap bile vermedi.. Demek ki neymiş?

Ben haklıymışım” dedi Meltem.

“Yok Meltem. Cevap vermez. Ben anladı, Canan çok sabır var. Kavga istemedi” dedi Tony.

“Vay! Tony, sen biliyor sabır ne demek, aferin” dedi Cemil. Ortamı yumuşatmak için bu fırsatı kaçıramazdı.

“ Duydunuz mu, dostumuz neler biliyor? Yakında bizden iyi konuşursa şaşırmanın” diye ilave etti.

“Yok ben iyi konuşmak ama anlamak var. Canan çok iyi kalp var. Siz yanlış anlamak var. Cevap vermek yok, siz anla diye. O çok zeki, farklı. Ben anladı siz anlamadı. Nasıl oldu, ben hiç anlamadı, çok saçma” diyen Tony'nin zor anlaşılabilir sözleri tartışmayı da insanları da adeta dondurdu. Herkes onun insan çözümlemedeki hassasiyetine özenerek baktı yüzüne. Espri yapmaya hazırlanan Cemil bile sustu bir süre ama uzun sürmedi.

“Madem iyi anlıyorsunuz birbirinizi, ona sorsana (gönül nedir) diye. Hazır kitaplara merakı da var, ne dersin?” diyen Cemil gülüyordu.

“Harika fikir valla, ben bile bayıldım fikrime” dedi gülmesi bitince.

“Tamam sorar ben” dedi Tony. Yapılan konuşmalardan, farklılığının gırgıra alınmasından çok sıkılmıştı. Uzatıp arkadan bağladığı sarı ile kahverengi arasındaki röfle yapılmış gibi duran saçlarını serbest bırakıp rahatlamaya çalıştı. Aklından çok nadir çıkan, hamileliğin son dönemlerini yaşayan Janet'i hatırladı. İyi ki yalnız değildi yaşadıkları şehirde. Janet'in annesi hamileliğin başından beri kızının yanında kalıyor ona zor döneminde yardımcı oluyordu. Haber alamadığı kocasından dolayı sağlığı kötü etkilenebilir, henüz doğmamış küçük bebekleri zarar görebilirdi. Aklına gelen olumsuz düşüncelerin etkisiyle kendini evin kapısını açmaya çalışırken buldu Tony. Anahtarın cebinde olduğunu hatırladı. Kapıyı açtı. Karşısında alay edencesine duran kardan duvarı yumruklamaya başladı. Yumuşak kar yığını iyice öfkesini geçirince derin bir nefes alıp mutfığa gitti. Bir süre dolandıktan sonra içebileceği tek şeyin su olduğuna karar verip bolca içti. Arkasını döndüğünde Aslı ile karşılaştı.

“Korkma Aslı, bir şey yemiyor ben. Sadece su” diye sitem ederek bardağını gösterdi.

“Tony, Aşk olsun ama, kırılıyorum bak” dedi Aslı.

“Aşk olsa kavga olmaz. Öyle mi? Sen biliyor ne dedi ben” dedi Tony.

“Haklısın ama bana kızma. Ben seni merak ettiğim için geldim kontrol etmeye değil. İyi misin?” dedi Aslı.

“ Ben çok İyi, sen onlara sor” dedi Tony.

“Yine haklısın Tony, kusura bakma. Herkes mutsuz. Meltem desen çok sinirli. Yüzüğünü kaybetmiş. Değerli bir yüzüktü. Ben de görmüştüm. Çok pahalı bir yüzük” diyen Aslı sessiz olmaya çalışıyordu.

“Aaa.” dedi Tony. “ Bu çok kötü.”

“Evet ama lütfen kimseye söyleme olur mu? Bir yerden çıkar nasılsa. Özellikle Canan'a. Gördün işte pek iyi anlaşamıyorlar” dedi Aslı.

“Anladım. Ben yatıyor şimdi. Uyku iyi bence. İyi geceler” dedi Tony.

Aslı mutfaktan çıkıp bir süre Tony'nin arkasından endişeyle baktıktan sonra Canan'ı görmek istedi. Yapılan tatsız konuşmaları duyup duymadığını, eğer duymuşsa nasıl olduğunu öğrenmek istedi. Kapalı duran kapıyı yavaşça çalıp beklemeden açtı.

“Canan, uyumuyorsan girebilir miyim. Tamam, bak ayakkabımı çıkarıyorum.” dedi.

“Girsene.” Yattığı yerden hızla doğrulup Aslı'ya yer açtı.

“Salona gelip ısınmadın. Burada üşüyorsun musun sen.” diyen Aslı dikkatle Canan'ı izliyordu konuşurken. İyi görünüyordu ama o kadar ketumdu ki, içinde ne sakladığı asla belli olmuyordu kızın.

“Üşümek mi? Duvara dokunsana, şömineyle komşuyum ben” dedi Canan.

“Gerçekten sıcakmış. Temiz hava da var. Evin en konforlu odasını sen bulmuşsun. Çok

şanslısın. Bizim odalar buz dolabı gibi” dedi Aslı. Canan'ın gülümseyen yüzüne bakarken bir gece önce aralarında geçen konuşmayı hatırladı.

“Ama bunun şansa ilgisi yok öğle değil mi? Kendi problemini kendin çözdün. Zaten sen şansa inanmazsın” dedi gülerek.

“Çok dikkatlisin.” diyen Canan da gülüyordu

“Bu senin mesleğinle ilgili olmalı. Çok iyi bir yönetmensin. Bunu kriz masasında ağlama krizini nasıl aştığını görünce anladım” dedi Canan.

“Gerçekten! Meltem'e nasıl bağurdım öyle ben. Aman tanrım! Aslınsa ağlama krizini aşayım derken kendimi aşmışım. İşe yaradı ama, sen de gördün” dedi Aslı. Gülüştüler.

6 OCAK İSTANBUL OFİS

En kısa zamanda İstanbul'a dönen Murat doğruca babasının odasına girdi. Önceden nasıl konuşması gerektiğini planlamaya gerek duymadan babasının karşısına çıkarken, türlü bahaneler üretmek amacıyla kafasını yormaktan kurtulduğu için kendini gerçekten iyi hissediyordu. Babasının karşısındaki koltuğa otururken, bu gün aralarında geçebilecek her şiddetteki tartışmaya hazırdı Murat,. Osman bey de Murat'ı görünce tedirgin olmuş, aklında onca rahatsızlık olmasına rağmen oğluyla ilişkisinin daha da zarar görmemesi için sakin kalmaya çalışıyordu. Nihayetinde, geçmişi başarılarla dolu güçlü bir şirketin geleceğini oğluna emanet etmesi kaçınılmazdı. Son günlerde gelecekle ilgili planlarında sapmalar olmasına rağmen uygun bir çıkış yolu bulunabilirdi. Odanın içinde dönüp durmaktan vazgeçen Osman bey sakince yerine oturdu.

“Bak Murat, bu kıza bir zarar gelirse, başına kötü bir şey gelirse, sakın ama sakın seni affetmemi bekleme. Olanlardan seni sorumlu tutarım haberin olsun. Dua et, Canan sağ salim evine dönsün” dedi yüzüne bakmadan konuştuğu oğluna.

“Baba, beni bir dinle,” derken sözünü kesti babası.

“Asıl sen beni dinle. Bir aptallık yapmışsın madem, bari yalnız göndermeseydin kızını. O kadar uzun yola bir kız yalnız gönderilir mi? Şehir içi olsa neyse dersin. Nereye? Karlıtepeye. 2500 m. yüksekteki dağın tepesine. Sen söyle, Canan'a birşey olsa ben ne derim Kemal bey'e, Melek hanıma? Kusura bakmayın. Murat bu. Yapmış bir işgüzarlık bir daha olmaz mı derim. Bunu mu istiyorsun?” diyen Osman bey oflayarak ayağa kalktı. Odada yeniden dolanırken derin derin nefes alıp verdi. Takmayı asla ihmal etmediği kravatın gevşetti. Oğlunun anlatacaklarına hazırdı.

“Benim söylemeye çalıştığım da bu. Canan kendisi karar verdi yalnız gitmeye. Hem ben yanında olsam ne değişecekti? Bana kalırsa daha kötü olacaktı. Beni tanıdıklarına göre kızlarını daha çok merak edeceklerdi” dedi Murat. Babasının karşısında ilk defa bu kadar rahattı.

“Aferin sana. Kendini de tanıyorsun yani” dedi Osman bey. Şaşkın bir merakla oğlunu izliyordu. Kendisini çocuk gibi oyuna getirdikleri için de ayrıca kızgındı.

“Elbette. Bana güvenmediklerini gayet iyi biliyorum. Dahası beni hiç sevmiyorlar, onu da biliyorum” dedi Murat.

“Neden acaba?” dedi Osman bey. Bu konuşmanın nereye varacağını görmek arzusuyla tekrar yerine oturdu.

“Bak baba. Annesi babası beni sevmesin, umurumda değil. Benim onlarla meselem yok. Senin var, sen de çok fena yanılıyorsun. Ben dört yıllık partnerimi gayet iyi tanıyorum. Senin sandığın gibi muhalif değilim. Canan harika bir insan. Her derde deva, ilaç gibi. Hatta bağımlılık bile yapıyor insanda. Çok güvenilir biri. Bütün sıkıntılarını anlatabilirsin ona, sırlarını çekinmeden paylaşabilirsin...” dedi Murat.

“İyi ya işte. Madem onu iyi tanıyorsun, neden sizi evlendirmeye çalıştığımı anlamışsındır. Öyle bir kızla kim evlenmek istemez? Geldiği gün anladım ne kadar özel olduğunu. Oğlumun güzel bir hayatı olur dedim, benim gibi pişmanlıklarla tükenmesin ömrü dedim. Tek istediğim oğluma aydınlık bir gelecek bırakmak. Çok mu istemişim yani? Zorla olmaz, belki kendi farkeder dedim, ama nafile. Bulaşıcı hastalığı varmış gibi kaçırıyorsun kızdan” dedi Osman bey.

“Kaçtığımı nereden çıkardın baba, asıl o benden kaçıyor” diyen Murat bir süre sessiz

kalıp düşününce babasına hak verdi.

“Doğru, kaçıyorum tabi ki, ama çok da değil...” derken güvendiği partnerinin nasıl biri olduğunu düşünüyordu. Düşündüklerini yüksek sesle hem de babasıyla paylaşmakta ilk defa sakınca görmedi.

“Aslında o sabit duruyor. Stabil, temel atmış gibi. Öylece sapasağlam aynı yerde duruyor. Şey gibi...” diye kendi kendine konuşurken pencereden dışarıya, İstanbul'un denizi en güzel motiflerle süslemiş, lezzeti tarifsiz manzarasına bakıyordu.

“Deniz feneri gibi. Aydınlik ve sağlam” dedi Murat.

“Ne demek istiyorsun sen?” Demek istedi Osman bey, ama diyemedi. İzlemekle yetindi. Tanık olduğu büyüün gözünün önünde dağılıp yok olmasından korktu. Hayatı boyunca Murat'ın hiçbir özel anına tanık olamamış bir baba olduğunu farketmişti Osman bey. Kimbilir daha ne çok duygusal iniş çıkışlar, karmaşık ergenlik sorunları yaşamıştı zamanında da kendisinin ruhu bile duymamıştı. “Kimbilir daha neler kaçırdım hayatı yakalamaya çalışırken” diye iç geçirdi. Geç de olsa yakaladığı fırsatı bu kez kaçırmak istemedi Osman bey. Oğluyla yıllar sonra karşılaşan talihsiz bir adam gibi heyecanlandı ihtiyar kalbi.

“Demek deniz feneri. Güzelmiş. Bu durumda sen ne oluyorsun, tabi beni de unutmamak lazım” dedi Osman bey. Hırçınlığı çoktan geçmiş, hikayeye kapılmıştı bile.

“Düşünelim” dedi Murat. “Benden olsa olsa koca bir yolcu gemisi olur. Açık denizde dolaşmayı seven, korkusuz, hız tutkunu bir gemi. Biliyorsun zaaf larım var. Özgürlüğüme düşkünüm. Limanlarda bağlı kalmaya dayanamıyorum. Okyanusta dolaşmalıyım ben” dedi Murat.

“Fırtına çıkınca görürüm ben o özgürlüğüne düşkün gemiyi” dedi Osman bey. Oğlunun hikayesi hiç yabancı gelmedi kulaklarına.

“İyi ya, o zaman Canan gibi biri lazım insana. Işıklarını uzaktan görünce yolunu bulur rahatlırsın. Ama uzaktan. Yaklaşınca neler olacağını ikimizde, biliyoruz” dedi Murat. Babasıyla konuşurken ilk defa eğleniyordu.

“Anlaşıldı. Ben bu fotoğrafın hiçbir yerinde yokum” diye iç geçiren Osman bey kendini terkedilmiş gibi hissediyordu.

“Olur mu hiç baba! Sen, o meşhur fotoğrafı çekmek için deniz fenerinin yakınlarına kamp kurmuş, yıllardır geminin kadraya girmesini sabırla bekleyen inatçı, ihtiyar fotoğrafçısın” dedi Murat. Osman Bey'in kahkahası koridordan bile duyuldu. Gülmesi bitince ciddileşen Osman bey bir problemleri olduğunu hatırladı.

“Sen bir serserisin” dedi gülerek.

“Biliyorum ama iyi bir serseriyim” derken Murat da gülümsüyordu.

“Eee. Bizim deniz fenerinden hâlâ haber alınamıyor. Şimdi nasıl yolunu bulacak senin özgür gemi? Başka bir fener mi arayacak?” dedi Osman bey. Artık oğlunu olduğu gibi kabullenmek zorunda kalacaktı.

“Merak etme baba. Canan geri gelecek. Nerede olduğunu biliyoruz. Canan yürekli kızdır, kolay pes etmez” dedi Murat.

“İnşâallah gelir ama asla emin olamayız. Her şeye hazırlıklı olmak lazım” dedi Osman bey. Gözleri uzaklara dalıp giden yaşlı babasının hüzünlü haline baktı Murat.

“Sen sağlığına dikkat et baba. Canan gelince işleri en baştan ele alırız. Bak baba, istersen, yani bana güvenemiyorsan sorumluluğu Canan'a verirsın. Buna itiraz etmek aklımdan bile geçmez. Benden daha başarılı olacaktır eminim. Onu iyi tanıyorum ve kendimden daha çok güveniyorum. Birlikte çalışırsak gözün arkada kalmaz. Biz bu işbirliğini evlenmeden de yaparız, inan bana.. Senin artık dinlenmen lâzım. Stresten uzak kalman lâzım. Güzel bir tatile çıkarırsın. Dünyayı dolaşırsın. Ne istersen onu yaparsın. İyi olmaz mı?” diyen Murat şefkatle babasının buğulu gözlerine bakıyordu. Babasının sağlığıyla ilgili dile getirmeye cesaret edemediği korkuları vardı.

“Senden ne istediğim biliyorsun ama aldırıyorsun. Düzenli bir hayat kurduğunu görmeden ölüp gitmek istemiyorum. İş, güç önemli değil, onlar yolunu bulur gider. Benim derdim o değil. Canan'ı istemiyorsan başkası olur. Mesela tatile gittiğin kız. Kim olduğunu bilmiyorum, bilmeme de gerek yok. Ama senin bir yuvaya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Her kuşun yuvaya ihtiyacı vardır. Her geminin de sığınacak bir limana. İstesene de istemesende bir gün yorgun

düşersin. O gün geldiğinde seni kabul edecek bir liman bulabilirsen tabi. Mesela ben, bulamadım. Bunları sana baban olarak değil, yorgun düşmüş köhne bir gemi olarak söylüyorum evlât. Pişman olmak nedir, dilerim hiç öğrenmezsin” diyen Osman bey'in gözleri kadar sesi de buğuluydu. İkisi de bir süre hiç konuşmadılar. Ta ki yavaşça çalınan kapıda sekreter kız görünene kadar.

“Mahmut bey gelmiş efendim, sizi görmek istiyor” dedi Özlem.

“Tabi kızım, hemen içeri al, bekletme” dedi Osman bey yerinden kalkarken. Mahmut bey hızlı adımlarla girdiği odadaki hüznü tok sesiyle dağıtıverdi çabucak.

“Selâmunaleyküm beyler, nasılsınız?” diyen Mahmut bey aynı hızla olduğu yerde çakılıp gözlerini Murat'a dikti.

“Murat! sen de buradasın. Sen buradaysan ..” diyen Mahmut bey bir süre düşünüp olanları anlamaya çalıştı. Osman bey'in de çok iyi bildiği aceleci bir yapısı pratik zekası vardı.

“Evladım, sen buradaysan o mimar kızın Karlitepe'de ne işi var? Sizi arayıp uyardığım halde neden gitmesine izin verdiniz? Bu iş o kadar da acil değildi” dedi kendisine gösterilen koltuğa otururken. Murat şaşkın bir ifadeyle yaşlı adamın söylediklerine takılmıştı.

“Hoşgeldin Mahmutçum, dur bir soluklan sonra konuşuruz. Ne içersin önce onu söyle” dedi Osman bey. Eski dostunu görünce gerçekten sevinmişti. Geçmişte uyarılarını dinlemediği eski dostuna saygı duyuyordu.

“Çay severim bilirsin, başka birşey istemem” dedi Mahmut bey.

“Siz Canan'ı ne zaman aradınız?” Diye sordu Murat.

“Ben Canan'ı tanımam, seni aradım. Yılbaşından 3 gün sonra. Kızımın hastalandığını duyunca Ankara'ya gitmek için aceleyle çıktım. Yoksa ben şimdi Karlitepe'de olacaktım. Yolda giderken aklım başıma geldi, seni aradım. Telefonunu bir hanım açtı. Senin duşta olduğunu söyledi. Fazla uzun konuşamadım telaşımından ama sıkı sıkı tenbihledim bayanı, unutmayın sakın dedim. Karlitepe işini erteliyorum, sağlık sorunlarım var, sakın yola çıkmasınlar dedim. O da tamam ben söylerim size geçmiş olsun dedi kapattı. Hemen peşinden filmcileri de aradım. Ben gelemiyorum siz evde dilediğiniz gibi kalabilirsiniz dedim. Sonra da haberlerde duydum kardan mahsur kaldıklarını. Canan adını duyunca senin de orada olduğunu sanmıştım. İnanmıyorsan telefonuna bak. Benimkine de bakabilirsin. Nasılsa kaydı duruyordur” dedi Mahmut bey. Hâlâ merak ettiği şeyi öğrenemediği için pürdikkat telefon kayıtlarını inceleyen Murat'a bakıyordu. Neler olduğunu anlayan Osman bey başını sağa sola sallayarak gülümsüyordu.

“Kayıt silinmiş” diyen Murat homurdanarak aynı tonda devam etti.

“Nihal!.. ama neden yaptı bunu?” Beyaza kesmişti yüzü.

“Yani sen aradığımı bilmiyordun öyle mi? Bilmiyorsan neden buradasın? Birlikte gitmeyecek miydiniz?” dedi Mahmut bey. Hâlâ merak ettiği cevabı alamamıştı. Murat'tan öğrenemediğini Osman bey'e sordu hemen.

“Ne oluyor, anlamadım ben?” derken kaşları çatılmıştı Mahmut bey'in.

“Gördün mü evlat? Birine güvenebilmek ne büyük nimetmiş. Sana anlatmak istediğim tam olarak buydu işte. Hayatının geri kalanını güvenebileceğin o birini arayarak geçireceksin. Hiç garantisi yok. Ya bulursun ya bulamazsın. Söylenecek tek şey var; Yolun açık olsun” dedi Osman bey.

“Ben hiçbirşey anlamadım Osman'cım. Yoksa istemeden yanlış birşey mi yaptım? Anlatsanız da suçumu anlasam” dedi Mahmut bey.

“Yok dostum. Seninle ilgisi yok. Bir arkadaşın gemisine suikast yapılmış, gemi batmak üzereymiş. Ben sana sonra anlatırım” dedi gülererek.

“Hadi biz çayımızı içelim” diyen Osman bey hâlâ gülümsüyordu. Murat şaşkın ve sıkıntılı, izin isteyerek çıktı odadan. Kendi odasına girip telefonuna odaklandı. Bir süre Nihal'i arayıp ulaşamayınca öfkeyle sekreter Özlem'i aradı.

“Nihal nerede?” diye sesini yükseltti.

“Bir saat önce çıktı Murat bey.”

“Özlem, aranızın iyi olduğunu biliyorum. Söyle ona gittiği yerde kalsın mümkünse hiç gelmesin” diye bağırarak kapattı telefonu.

“Lanet olsun!..” diye bağırdı.

Osman Bey'in sıkıntısı oğlu odadan çıktıktan sonra iyiden iyiye görünür hale gelmişti.

Eski dostunu çok iyi tanıyan Mahmut bey, ortalıkta ciddi bir problem olduğunu tahmin ederek dostunu teselli etmeye çalıştı.

“Gençleri anlamak bize göre değil Osman'cım. Bırakalım ne halleri varsa görsünler. Bizim ömrümüz bize lâzım. Hadiiii .. Üzme kendini ihtiyar,, Çay da güzelmiş” derken neşeli görünmeye çalışıyordu.

“Ben Canan'ı düşünüyorum. Ne durumda acaba? Ne diyeceğimi bilemediğimden ailesini bile arayamıyorum” dedi Osman bey.

“Boşuna endişeleniyorsun. Evim oldukça rahat. Sekiz kişi rahat rahat kalabilir. Bak, elektrik var, su var, bol bol odun var, koca bir kiler dolusu yiyecek var. Gelmeden hepsini hazırladım. Evde tadilat bile yapıldı. Yeni mutfak yapıldı. Valla altı ay hapis kalsalar can sıkıntısından başka dertleri olmaz. Bir tek telefonlar çalışmıyor, o da benim suçum değil. Bütün hatları büyük bir direktte toplamışlardı. Yıldırım düşünce hepsi bozulmuş. Ama telefon bu, hayati bir şey sayılmaz. Zaten ilk fırsatta onarırlar. Sen kendini ferah tut dostum. Öğrendiğime göre havaalanında kriz masası kurulmuş. Sürekli kontrol altındalar. Senin anlayacağın Osman'cım bizim Karlitepe kendi reklamını kendi yapıyor. Yakında öğrenmeyen kalmaz. Sen Canan'ı hiç merak etme, bugün yarın hepsini birlikte alırlar...” dedi Mahmut bey.

“Biliyorum ama kendimi sorumlu tutuyorum işte. Canan'ın oraya ulaşıp ulaşmadığını öğrenemedik. Telefon sinyali uydudan alınıyor dediler ama güvenemiyorum işte. Ne kadar hassas görebilirler bilmiyorum. Belki de yolda başına kötü birşey geldi. Sesini duymadan nasıl rahat edeyim sen söyle” dedi Osman bey.

“Dur bakalım. Belki öğrenebiliriz. Evde tadilat yapan ustaların evleri şehir merkezinde. Belki yolda karşılaşmışlardır. Biri olmazsa diğeri, hemen arıyorum” diyen Mahmut bey telefonunu karıştırmaya başladı. Aradığı numarayı bulunca beklemeden tuşladı.

“Alo..Ayhan usta, benim Mahmut. Nasılsın, iyimisin?” dedi tok sesle.

“Sağolun Mahmut bey. Ben de sizi arayacaktım. Ben evdeki mutfak dolaplarını hallettim. Tam istediğiniz gibi oldu. Kilere inen kapıyı söküp önüne dolapları monte ettim. Eskileri de montajdan önce kilere indirdim. Çok güzel oldu mutfak. Güle güle kullanın” dedi Ayhan usta.

“Sen çalışırken evde biri var mıydı? Bak iyi düşün. Bu çok önemli.” dedi Mahmut bey.

“Yok beyim. Kimse yoktu. Anahtarı dediğiniz yerden aldım. İki elemanla çalıştım. İş bitince anahtarı aynı yere bıraktım” dedi Ayhan usta.

“Peki, dağ yolunda bir araçla karşılaştın mı, inerken çıkarken.”

“Yok. Kimseyi görmedim. Hava aydınlıktı. Görsem hatırlardım.”

“Raşit usta ne yapmış? Kapıyı takmış mı yerine?”

“O benden sonra gelecekti. Ben çalışırken aradım onu. Bu saatten sonra yetişmez, sen işini bitir ben yarın gelirim dedi. Bir daha konuşmadım. Ne yaptı bilmiyorum.”

“Raşit ustanın numarasını versene bana, hemen konuşmam lazım” derken içi fena halde sıkılmıştı Mahmut bey'in. Numarayı aceleyle aradı.

“Raşit usta, benim Mahmut, nasılsın?” dedi.

“İyiyim beyim eksik olma. Buyur, bize bir emrin var mı?”

“Estağfurullah, bizim evdeki kapı işini hallettin mi diye soracaktım” dedi telaşla.

“Yok beyim, sabah erkenden yola çıktım ama yolun yarısından dönmek zorunda kaldım. Yol tamamen kapanmıştı. Kar aracı bile çalışmıyor sizin yolda. Sürekli kar fırtına. Bu yıl erken başladı. Kısımense hava düzeline tamamlarız işini” dedi Raşit usta. Aldığı haber Mahmut beyin canını sıktı.

“Kapının yeni yerini kırmıştım de bari Raşit usta” diye bağırdı.

“Kırmadım. Malzemeleri yanımdaydı Aynı günde halledecektim kırma takma işini, ama yapamadım işte, kusura bakma beyim” dedi Raşit usta.

“Ah be ustam, ne yaptın sen? O insanlar nereden bilecek altta koca bir kiler olduğunu” diye bağırarak kapattı telefonu Mahmut bey. Biraz önceki sükunetinden eser kalmayan Mahmut bey Sinirle ayağa fırladı.

“Bu nasıl iş anlamadım! Adam mutfak montajı yapıyor, filmcilerle karşılaşmıyor. Dağdan aşağı iniyor, sizin kızla karşılaşmıyor. Alt katta kiler var evdekiler bilmiyor. Telefon desen,

çalışmıyor. Hay ben böyle işin içine...” diye gür sesiyle bağırınca ofis çalışanları da meseleye ortak oldu.

Osman bey eski dostunun telefon konuşmalarından konunun vahametini kolayca kavramıştı. Umutsuz tablo gözünün önüne gelince,

“Mutfakta yiyecek birşeyler yok muydu?” diyebilirdi.

“Buzdolabında ne varsa işte. Bir iki gün idare eder belki bilmiyorum, o kadar insan ne yer, ne içer? Bu çok kötü oldu Osman'cım, çok kötü oldu”

“Tamam, sakince düşünelim.” diyen Osman bey düşündüklerini yüksek sesle paylaşmaya başladı.

“Canan oraya niye gitti? Seninle konuşmaya. Senin eski projeler eline geçerse, yani kolay bir yerdeyse Canan görür görmez anlar meseleyi. Çok zeki bir kız. Tanımanı isterim” dedi Osman bey.

“Senin oğlanla aralarında bir şey mi var bu kızın? Mesele bu mu?” diyen Mahmut bey bir çözüm düşünmek için zaman kazanıyordu.

“Ne gezeer... Birşey yok Mahmut'cum, mesele bu” dedi Osman bey.

“Anladım galiba” diyen Mahmut bey, gergindi.

“Ama bizim meselemiz daha önemli dostum. Bilmem ki nasıl söylesem, bana kızacaksın şimdi” diyerek yanında getirdiği çantasını masaya koydu. “Orada proje falan yok. Yanımda taşıyorum. Alışkanlık işte” dedi.

“Hiç mi yok? Eskiler falan” dedi Osman bey umutla.

“Hiç..” dedi Mahmut bey.

İkisi de oturdukları koltuklara adeta yığıldılar. Asılmış yüzlerle bir süre sessizce baktıktan sonra Osman bey telefona uzandı.

“Şehirdeki yetkililere ulaşalım da durumu anlatalım. Belki kurtarma işini daha ciddiye alıp imkanlarını seferber ederler. Sen projeleri çıkar, neyin ne olduğunu düzgünce anlatalım onlara. Haberleşme sağlanırsa bütün sorun çözülecek. Hayatta kalmaları buna bağlı bir de havaya tabi” diyen Osman bey önce sekretere sonrada gereken kişilere ulaşarak detaylı olarak bilgi verdi. Artık sadece evde mahsur kalan insanlar değil, ilgili ilgisiz herkes biliyordu dağdaki evde açlık sorunu olduğunu. Televizyon haberlerinde son dakika sloganyla yayına girmişti bile.

Mahmut bey tez canlı mizacıyla daha fazla oturamadı yerinde. Hızlıca ayağa kalkıp elini uzattı Osman beye.

“Ben gidiyorum. Burada beklemenin faydası olmaz. Hep söylerim, sen de bilirsin, böyle zamanlarda olayın merkezinde bulunmak gerekir. Ev benim evim, insanlar misafirim. Bu dertten kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Sen de farkındasın Osman'cım olanlardan herkesten çok ben sorumluyum Öyle değil mi? Hadi eyvallah. Sık sık haberleşiyoruz tamam mı dostum” dedi Mahmut bey. Sadece başını salladı Osman bey.

6 OCAK KARLITEPE

Yeterince yiyecek bulamayan ev halkı, açlık duygusunu mümkün olduğunca az hissetmek, az enerji harcayıp kurtarma ekibi gelene kadar dayanabilmek umuduyla zamanın çoğunu uykuda geçirmeye çalışıyordu. Bu yüzden sabahları geç kalkmayı tercih ediyorlardı. Canan o sabah da erkenden kalkıp artık alıştığı sırayla günlük kontrollerini yaptı. Öncelikle her zaman açık bıraktığı havalandırma penceresinden dışarıyı dinledi. Fırtına hâlâ devam ediyordu. Sonra evin giriş kapısını açıp kar yığınının yüksekliğini anlamaya karar verdi. Ardiyeden bulup koridorda bıraktığı eski sandalyeyi taşıdı kapının yanına. Elindeki şömine demiri ile sandalyeye çıkıp havayı bulmaya çalışsa da başaramadı. Hemen orada kar yüksekliğinin düşündüğünden daha fazla olduğuna karar verdi. Bu gerçek buradan kurtulmalarının pek de kolay olmayacağını göstergesiydi. Yeni ve zor bir güne uyanmıştı dağ evi sakinleri.

Canan mutfakta kalan az miktardaki malzemedan karın doyurucu bir karışım elde edebilmek için çorba yapmaya çalışıyordu sessizce. Ama bu kez çorbanın tadını beğenmeyeceklerini o

da biliyordu. Büyük olasılıkla o çorba bu evde içecekleri son sıcak şey olacaktı.

Ne kadar uğraşsa da uykuda kalmayı sürdüremeyeceğini anlayan Aslı, sevdiği adam uyanmasın diye yavaş ve sessiz olmaya çalışarak kalktı Kerem'in yanından. Üstünü sıkıca giyindikten sonra evdeki genel durumu anlamak için koridora çıktı. Meltem'in korktuğu için açık bıraktığı kapıdan içeri girdi.

“Günaydın prenses, erken kalkmışız” dedi Aslı zorla gülerek.

“Ya Aslı çok acıktım ben. Aç karna uyunmuyor ki. Hem sen nasıl hâlâ gülebiliyorsun? Kafayı yemek üzereyim ben” diye homurdandı Meltem.

“Hayırdır, yine ne oldu? Bak,, ufak tefek şeyler için benim canımı sıkma Meltem. Benim de midem gurulduyor” dedi Aslı. En çok da böyle bir zamanda ağlamaya başlamasından korkuyordu Meltem'in. Çünkü Aslı'nın da başkalarını teselli edecek gücü kalmamıştı.

“Ufak tefek ama çok değerli. Aramadığım yer kalmadı. Hiçbir yerde bulamadım yüzüğümü” dedi Meltem.

“Yüzük mü? Hâlâ yok mu? Eee tabi olmaz. Odanın haline baksana. Biraz küçük olsan sen de kaybolursun burada” dedi Aslı odaya gözatarak.

“Aradığım için böyle oldu. Ne yapsaydım Aslı, kendi çıkıp gelsin diye bekleseydim. Dönünce ne derim sevgilime? Mahfoldum ya...”

“Salona baktın mı? Belki banyoda bıraktın...” dedi Aslı.

“Her yere baktım. Salon, banyo, koridor. Aslında nerede olduğunu tahmin ediyorum ama, kanıtlamak zor iş” diyen Meltem, sinirinden tırnaklarıyla oynuyordu.

“İyi işte. Neredeyse git bul. Kimseyi uğraştırma. Yüzük düşünecek halimiz yok şimdi” diyen Aslı, Meltem'in ağlama krizine yakalanmadan odasından hemen uzaklaşmak istedi.

“Sen bana yardım edersen olur. Sen Canan'ı mutfakta oyalarsan ben odasını ararım. Onun aldığından eminim Aslı” dedi Meltem. Çok ciddi ve kararlı görünüyordu.

“Yok artık! Saçmalama Meltem. O böyle şey yapmaz. Mümkün değil” diyen Aslı Meltem'in haklı olma ihtimalinin yüzdesini hesaplıyordu.

“Nereden biliyorsun? Seni etkilemiş olabilir ama beni uyutamaz. Hem neden almasın? Defalarca odama geldi. Üstelik yatak alırken ben duşa girdiğim için odada yalnızdım. Elbiselerimi düzeltirken eline geçince dayanamamış almıştır. Öyle değerli bir yüzüğü bulunca almayacak kaç kişi tanıyorsun sen? Ayrıca ona güvenmek için sebep var mı?” dedi Meltem.

“Meltem, haklı olduğuna inanıyorsan git kendin ara. Beni karıştırma. Düşüncesi bile rahatsız ediyor. Ama arayıp da bulamazsan, bir de üstüne yakalanırsan sonuçlarına kendin katlanırsın. Ben odama gidiyorum” diye söylenerek odadan çıktı Aslı.

Pırlanta taşlı yüzüğünü Canan'ın aldığına iyice inanan Meltem bu işi kendi başına çözmeye, herkesi etkisi altına aldığı için sinirini bozan bu esrarengiz kızın ipliğini pazara çıkarmaya karar verdi. Yavaşça koridora çıkıp odaları kontrol etti. Hepsinin kapısı kapalı, evde sessizlik hakimdi. Salonun kapısından baktı. Kadir bey işleriyle meşgul aynı zamanda da solgun görünüyordu. Mutfağı kontrol etti Meltem. Canan bir tepside hamur yağuruyor ekmek yapmaya çalışıyordu.

“O ekmeği fırına koyana kadar ben aradığımı bulurum” diye geçirdi içinden. Canan'ın kapısı açık duran küçük odasına ilk defa giriyordu. Hap kadar odanın içindeki düzene hayret duyduğu kısa bir keşiften sonra kızgınlığını hatırlayarak doğruca köşede yerde duran çantalara yöneldi. Ses çıkarmamaya çalışarak didik didik aradı çantaları. Kıyafetlerden ve özel eşyalardan başka birşey bulamayınca iyice hiddetlendi. Sırt çantasını karıştırırken eline geçen market poşeti hayli heyecanlandırdı Meltem'i. Poşetin içinde çok sayıda değişik karışımları olan orijinal ambalajlı kekler vardı. Önce hiçbir şey düşünemedi Meltem. Sadece ağzı sulandı. Ardından Canan'ın bunları kendi başına keyifle yediğini hayal edip yeniden hiddetlendi. Buluşunu nasıl değerlendireceğini düşündükten sonra, “Herkes gerçek yüzünü öğrenince bakalım ne yapacaksın Canan'cım” diye söylenerek, kek poşeti ile birlikte sessizce odadan çıktı. Önce kendi odasına girip planını gözden geçirmeye karar verdi. Bu arada daha fazla dayanamadı ve keklerden birinin ambalajını açıp afiyetle yedi. Boş ambalajı kendi çöp kutusuna atıp elini ağzını ve dişlerini temizledi. Artık kendisini daha tok ve sağlıklı hissediyordu. Aynadaki görüntüsüne bakıp, kendisini ne kadar akıllı

olduğuna ikna edip gülümsedi.

“Çok iyi geldi. Oh kendime geldim. Şimdi sıra sende Canan'cım. Sana hazırladığım sürprizi bakalım nasıl açıklayacaksın, çok merak ettim” diye mırıldanarak elinde sıkıca tuttuğu poşetle odasından çıktı. Önce Canan'ı kontrol etti. Hala meşgul olduğunu görünce gülümseyerek geri döndü. Odaların kapılarını kendi sesinin eşliğinde çıkardığı gürültüyle çaldı.

“Hadi herkes mutfağa gelsin. Çok önemli bir mesele var. Size birşey göstermek istiyorum, hadi acele edin” dedi Meltem.

Cemil ve Emre yerlerinden fırlayıp artık gitme zamanı geldiğini düşünerek apar topar giyinmeye başladılar. Tony de aynı düşünceyle doğruldu yataktan. Aslı, Meltem'in ses tonundan yüzüğünü Canan'ın odasında bulduğunu tahmin ederek telaşlandı.

“Ne oluyor, bu gürültü ne?” diye uyanan Kerem'e “Kıyamet kopmak üzere kalkıp giyinsen iyi olur” diyebildi.

Kadir bey de dahil bütün ev halkı mutfağa gelip alıstıkları düzende sandalyelere oturdu.

“Ne oluyor Meltem niye topladın bizi mutfakta?” dedi Kadir bey.

“Neden olabilir? Tabi ki birşeyler yemek için. Yoksa siz acıkmadınız mı?” dedi Meltem. Agresif ses tonu gelecek fırtınanın habercisiydi. Canan da herkes kadar şaşkın Meltem'e bakıyordu.

“Acıktığımızı biliyorum ama fazla umutlanmayın. Sadece çorba var. Lezzetli olduğu da sanmıyorum. Buna alışmak zorundayız” dedi.

“Yerinizde olsam ona bu kadar güvenmezdim. Bize yemek yapıyor gibi uğraşırken kendisi için bir yerlere stok yapmış olabilir meselâ. Mutfaktan bazı lezzetli gıdaların kaybolmadığından emin misiniz?” Diye konuşan Meltem sesini iyice yükseltmişti. Aslı dayanamadı Canan'a yapılan sözlü saldırıya, müdahale etti.

“Meltem, ayıp ediyorsun ama. Ben de biliyorum mutfakta ne olup ne olmadığını. Duyan da önemli birşey var sanacak” dedi Aslı.

“Hiç de ayıp etmiyorum. Bunlar ne o zaman? İşte kanıt size” diyerek elindeki poşeti masanın üstüne bıraktı.

“Çantasında buldum. Biz açlıktan ölürken Canan kendi canını kurtarmanın yolunu bulmuş. Buna ne diyeceksiniz?” dedi bağırarak.

Mutfak o kadar sessizleştiki birden, Meltem'in öfkeyle karışmış solumasından başka birşey duyulmuyordu. Herkes Canan'ın tepkisini görmek için kıpırdamadan yüzüne bakıyordu. Canan kendine kilitlenmiş bakışların hiçbirini görmedi. Sadece Meltem'in öfkesini benliğinde hissediyor Meltem'in gözlerinin içine sessizce bakıyordu. Çok geçmeden konuştu. Sakin ve temkinliydi.

“Çantamı karıştırdın...” dedi.

“Evet, karıştırdım. Fena mı yapmışım? Herkesin seni doğru tanınmasını istiyorum” diye gürlledi Meltem.

“Aradığını bulabildin mi bari?” derken hâlâ sakindi Canan.

“Henüz değil ama bunları buldum. Şansım varsa asıl aradığımı da bulurum” dedi Meltem. Kendini haklı ve güçlü hissediyordu konuşurken.

Canan hâlâ Meltem'e bakıyordu, diğerleri de kıpırdamadan Canan'a.

“Ne aradın? Sakıncası yoksa ben de öğrenebilir miyim?” diyen Canan sabırla ve sükunetle bekliyordu başına gelecekleri.

Meltem paniklediğini, tir tir titrediğini görmeyi umduğu kızın soğukkanlı duruşu karşısında bir süre sessiz kaldı. Ne söyleyeceğini şaşırđı. Söylemeye çalıştığı şeyin o kadar da kolay olmadığını hissetti yüreğinde. Yutkundu. Yardım isteyen gözlerle Aslı'ya baktı. Aslı sadece başını sallayarak arkadaşını kınadığını imâ etti. Tony, olanlara seyirci kalmayı kendi mizacı ile bağdaştıramadığından olacak fena halde rahatsızlık duyarak sessizliği sona erdirmeye, Canan'ın suçlandığını şeyi kendisine biran önce bildirmeye karar verdi.

“Ben biliyor, Meltem yüzük. Pırlanta yüzük kaybolmak var” dedi.

Aslı'nın tepki gösteren bakışlarına rağmen rahattı Tony. İnsan bu hayatta haklı olduğuna inanıyorsa açık ve korkusuz olmalıydı. Bugüne kadar öyle yapmıştı yarın yine yapardı. Üstelik

Canan'ın beden dilinden konuyla ilgisi olmadığını görebiliyordu. Ona daha fazla işkence yapılmasına gönlü razı olmadı. Tony için eski olan bu haber Aslı dışındakiler için yeniydi ve şaşkınlıkla karşılandı. Ciddi bir suçlamayla itham edilen Canan için şaşkınlık kelimesi hiçbirşey ifade etmiyordu şu anda. Meltem'in karmakarışık ruh haliyle de diğer insanların tepkileriyle de ilgilenmiyordu artık. Bakışları buldukları mekândan soyutlanmış, evin karla örtülmüş duvarlarını, donduran fırtınayı, beyaza bürünmüş dağları, kapanmış yolları aşmış kimsenin bilmediği yerlere ulaşmıştı. Karşısına çıkan her zorluğun bir sınav olduğuna, bu sınavı kendisine uygun gören çok sevdiği ve güvendiği Allah'ın kullarına ilgi ve alâkasının yeryüzündeki göstergesi olduğuna inanarak yaşıyordu kalbinde daha önce benzerini yaşamadığı acıyı. Ama bu acı nasıl bir acıya yüzüne gülümseme olarak aksetmişti kimsenin anlayamadığı.

“Tamam öyle olsun bakalım. Nasılsa bir çözümü vardır senin bildiğin” diye geçirdi içinden. Kendi ruh halini gözden geçirdiği o çok kısa süren dalgınlık anında farketmediği şeydi yüzünü güldüren. Allah'a duyduğu güven en küçük bir hasara uğramamıştı yüreğinde. Ne güzeldi o güven.

“Yüzük mü?” diyen Emre kimsenin duymadığı sesiyle birlikte hızlı adımlarla yürüyerek ortadan kayboldu. Mecburen ortak yaşadıkları bu evde gürültülü bir kavga çıkmasının an meselesi olduğu çekincesiyle kimse yerinden kıpırdıyamadı. Birazdan mutfağa dönen Emre elindeki yüzüğü masanın üstüne, Meltemin önüne bıraktı.

“Aradığın bu muydu? Değerli olduğunu bilmiyordum. Dün akşam üstüne oturunca farkettim. Ortalıkta kimse olmayınca şöminenin üstüne koymuştum. Kusura bakma tamamen unuttuğum” dedi Meltem'in önce öfkeden sonra utancından kızaran yüzüne bakarak. Derin bir nefesin ardından bu kez Canan'a bakıyordu Emre. O da diğerleri gibi bir saniye sonra olacaktan ürkererek. Ama ne korktukları ne de umdukları oldu. Canan'ın yüzünde biraz önce gördükleri ve nasıl bir ruhsal altyapısı olduğunu bir türlü kavrayamadıkları gülümseme büyüdü, büyüdü parlak bir şükür duasına dönüştü. Ne yazık ki ilk halini gördüklerinde anlayamadıkları bu ifadenin ikinci halini de anlayamadılar.

“Evet, kayıplar bulunduğuna göre artık sofraya oturabilirsiniz. Şu anda öyle tokum ki ben çorbamı sonra alırım. Size afiyet olsun” diyerek kapıya yürüyen Canan tam çıkmak üzereyken durup geri döndü.

“Bu keklerin açlığınıza hiç bir yararı olmaz, daha kötüsü acıktırır. Ama saklamayı becerebilerseniz hayatınızı kurtarabilir. Yine de siz bilirsiniz” diyerek mutfaktan yavaşça çıkıp odasına girdi. Kapısını sesizce kapatıp yatağına uzandı. Masasında duran defteriyle buluştu eli.

Mutfaktaki soğuk sessizlik Cemil'in sandalyesine otururken çıkardığı gıcırtyla ve sonrasında keklerin bulunduğu Poşeti karıştırırken çıkardığı hışırtıyla sona erdi. Diğerleri de oturdular yerlerine. Cemil bulduğu market fişine bakarak gülümsedi. Meltem'i yeni bir ağlama krizine kapılmadan, içine düştüğü karamsar halden çıkarmak istedi.

“Ayıp ettin be prenses, topu topu bir tanesini yemiş. Valla ben olsaydım, hepsini götürürdüm şimdiye kadar. Kendim aldım der afiyetle yedim hepsini” dedi Cemil.

“Nereden biliyorsun mutfaktan almadığını, bir tane yediğini?” derken gücünün son damlasına tutunuyordu Meltem.

“Fişi burada Meltem'cim. Hepsi on taneymiş. Burada kaç var? Dokuz. Unutmadın değil mi toplama, çıkarma nasıl yapılırdı hı?” dedi gülerek.

“Ayyy... o birini ben yedim. Midem çok fenaydı görünce dayanamadım” diyen Meltem, bir süredir kendini güçlkle zapteden Aslı'nın Kerem'in engelleme çabasına rağmen sonunda patlamasına neden oldu.

“Aferin Meltem. Ne yaptın sen ya?” Diye bağırarak konuşmaya başladı.

“Biri bana böyle bir şey yapsın, hayatımın sonuna kadar konuşmam onunla. Çok ayıp ettin. Ayıp ne ki, dağ devirdin. Pes yani Meltem” dedi.

“Aslı haklı, ona bir özür borçlusun” dedi Kerem.

“Bir değil iki.” dedi Tony eliyle gösterek.

“Bence de aferin Meltem! Ne yaptın ettin, kızım gerçek yüzünü bize gösterdin. Ben kendi adıma sana teşekkür borçluyum.” dedi Kadir bey.

“Tamam ya, zaten kötüyüm. Siz de üstüme gelmeyin” diyerek yüzüğünü alan Meltem

ağlayarak mutfaktan çıktı.

“Ooofff. Yine başa döndük. İşin yoksa uğraş şimdi” diyen Cemil sıkıntıdan bozulan moralle konuşmaya devam etti. Olan olmuştu nasılsa.

“Gördünüz değil mi? Hatunların bulunduğu yerde rahat huzur yok insana. Tabiat yasası bu, hiç kurtuluş yok bundan. Gerçi bir tanesi değişik ama sonuçta hatun işte. Anlaşılması zor yaratıklar. Şahsen ben çözemedim. Çözebilen varsa beri gelsin. Haksız mıyım hocam?” dedi.

Kadir bey sadece gülümseyerek başını salladı. Meltem'in çöküşüne dayanamayan Aslı bir çözüm umuduyla peşinden gitmek istedi. Bu kez de gitmesine Kerem izin vermedi. Kolundan yakalayıp durdurdu Aslıyı.

“Bırak ağlasın. İlk defa ağlamak için mantıklı bir sebebi var. Neden engel olacaksın ki? Gel buraya” diyerek Aslıya sıkıca sarıldı.

“Ben çok kötüyüm ya” diyen Aslı Kerem'in omzuna yaslandı.

“Sakin ol, senin suçun yok ki. Hadi odamıza gidelim” dedi Kerem.

“Evet çocuklar. Bu kadar olay bana yetti. Yemek falan istemiyorum. Bunları dolaba saklayın bence. Canan haklı. Ne zaman döneceğimiz belli değil. Bu evde daha zor günlerimiz olabilir. Ama fazla da korkmayın. Bir insanın üç hafta yemek olmadan sadece suyla hayatta kalabileceğini duymuştum. Umarım bizi gelip almaları bu kadar uzun sürmez. Çok ihtiyacım olmadıkça çorba da istemiyorum. Siz de dikkatli tüketin” dedi Kadir bey.

Emre, Cemil ve Tony mutfakta yalnız kaldılar. Bir süre hiç konuşmadan, boş kalan çorba kaselerine baktılar. Cemil sesizliğe dayanamadı yine, “Çorba isteyen yok mu?” dedi. Sorusu yanıtsız kalınca devam etti konuşmaya. “Ne güzel. Ortama uyum sağladık bile. Beslenmeye ihtiyacımız kalmadı. Biraz güneş olsa fotosentez yapardık ama o da yok” dedi.

Emre oflayarak arkasına yaslandı. Cemil'e dikkatle bakıyordu.

“Cemil, böyle bir durumda nasıl neşeli olabiliyorsun?” dedi.

“Neşeli miyim?” dedi Cemil.

“Değil misin?” dedi Emre.

Oda arkadaşının üstüne daha fazla gidecek gücü kalmayan Cemil susarak arkasına yaslandı. Emre'nin kafası sadece bugün olanlardan dolayı karışmamıştı. Kendisi de en az Meltem kadar yıkıcı davranmıştı Canan'a ama dün farkedemediği birşeyi bugün rahatlıkla görebilmişti düşününce. Davranışları ne kadar yıkıcı, incitici, kaba saba olursa olsun zarar veremiyordu bu kıza, ya da öyle görünmeyi başarabilecek kadar yetenekli bir oyuncuydu Canan. Eğer öğleyse şu anda odasında ağlıyor olma ihtimali çok yüksekti. Bunu mutlaka öğrenmek istiyordu Emre. İçini kemiren yeni merakı bir solukta açığa çıkıverdi.

“O nasıl acaba, merak ediyorum” dedi.

“Korkma ona birşey olmaz. Çok sağlam bir kız gerçekten” dedi Cemil.

“Nereden biliyorsun? Hiç böyle birini gördün mü sen?” dedi Emre.

“Gördük işte, varmış demek ki. Belki de uzaydan gelmiştir. Çaktırmadan bize katılmıştır, olamaz mı?” diyen Cemil Emre'den yanıt gelmeyince devam etti.

“Sen yüzüğü getirince aklım yerinden uçtu oğlum. Eyvah!, şimdi kıyamet kopacak, Meltem'i küçük küçük parçalara bölüp servis yapacak dedim. İtiraz edecek hali de yoktu prensesin gördün işte. Peki ne oldu? Kız öylece sustu. Suskunluğun bu kadar güzel görüldüğüne tanık olmadım ben. Pes yani. Dondum kaldım öylece. O Nasıl bir özgüven, inanılmaz.

“Sence nedeni bu mu?” dedi Emre.

“Herhalde, başka ne olabilir?” dedi Cemil.

Emre arkadaşı konuşurken olayı tekrar tekrar yaşıyordu kafasında.

“Olabilir, yine de nasıl olduğunu merak ediyorum” dedi. Tony'ye bakınca onun da suçluluk duygusuyla kendisiyle cebelleştğini gördü.

“Tony, sen evlisin, bizden daha tecrübelisin. Ne diyorsun olanlara?” diye sordu Emre.

“Her kadın özel. Benzemez kimse. Sen zaten biliyor, çok sevgili var çok sorun var” dedi Tony. Cemil gülmek için kendini zorluyordu.

“Buyur işte, aldın cevabı oturdun, ama kendin kaşındın” dedi Cemil.

Tony konuşmaya devam ederken kendi düzenli hayatıyla gurur duyuyordu.

“Bir tane seç, uygun biri. Hayat boyu kal sağlıklı. Siz merak yok fazla. Meltem özür diler, biter problem” dedi.

“Eyvallah, adam haklı. Gidip biraz uyumaya çalışalım. Boş mideyle nasıl olacaksa artık. Çok acıktım ama yemek de istemiyorum” diyen Cemil midelerini tutarak yerinden kalktı.

“Ben uyuyamam. Gidip bakalım. Onun nasıl olduğunu görmek istiyorum. Sonra gider uyursun, istersen çorbanı da içersin” dedi Emre.

“Yok oğlum, beni karıştırma. Ağlayıp duran kadınlara hiç dayanamam. Siz gidin. Ben aç uyumaya razıyım valla” dedi Cemil.

“Beraber bakıyoruz. Tony sen de geliyorsun, tamam mı?” dedi Emre.

“Olur” dedi Tony. “İyi olur. Sen haklı, görmek lazım” dedi Tony.

“İyi madem, gidelim. Beraber nasıl sığacaksak o odaya” dedi Cemil.

Üç adam birlikte Canan'ın kapısına geldiler. Bir süre dinlediği kapıyı çalan Cemil, beklemeden açtı. Canan uzandığı yerden doğrulup çabucak kalktı. Yastığını kaldırdı.

“Seni ziyarete gelmiştik. Uyuyorsan gidelim” dedi Cemil.

“Uyumuyorum, girsene” dedi Canan. Oturmaları için yatağını gösterip kendisi pufun üzerine oturdu. Çünkü oda o kadar küçüktü ki dört kişinin aynı anda ayakta kalması bile imkansızdı. Sıralanarak oturdular.

“Gerçekten küçükmüş odan, ama bir ferahlık var burada. Temiz hava geliyor sanki bir yerden” dedi Cemil derin bir nefes alarak. Rahatlamıştı.

“Havalandırma penceresi . Fırtınayı duyabilirsin?” Derken Canan'ı inceliyordu Emre. Asıl fırtına biraz önce insanlar arasında yaşanmıştı ve bu sıradışı kızın üzerinde bıraktığı izleri görmek için can atıyordu. Rahat gözlem yapabilmek için oturma sırasının en sonunu tercih etmişti.

“Tabi ya, biz de onu merak ettik zaten, hava nasıl diye. Emre tutturdu Canan'a gidelim, bakalım yarın hava nasıl olacak diye, öyle değil mi? İyiki gelmişiz, baksana çok temizmiş. Bir de fırtına dınerse eve döneriz artık” derken arkadan aldığı darbe ile irkildi Cemil. Dönüp gülere baktı Emre'ye. Bu hareket Canan'ı da güldürdü.

“Hah, ne diyordum ben ya,, Tony de merak etmiş tabi. Karları temizleyecek ya, o yüzden” derken aldığı ikinci darbe ile daha çok gülmeye başladı Cemil. Herkesin demek istediğini anladığını farkedince konuyu yine kendisi değiştirmek istedi.

“Burası gerçekten havadarmış. İnsanın zihni açılıyor. Tam bana göre. Bakın ne düşündüm ben? Canan, odaları değişelim mi? Ben çok sevdim burayı. Zaten bu adamın bir gitarına bir de horlamasına dayanamıyorum. Ne dersin, gitar sever misin ?” Derken Canan'ın bu eve geldiğinden beri gerçekten güldüğünü görüyordu Cemil.

“Hah güldü, gördünüz mü? Evet işte bu. Sen hep gül tamam mı, çok güzel gülüyorsun” diyen Cemil köşede duran çantayı farkettiler.

“ O meşhur çanta bu mu?” derken arkadan aldığı yeni bir darbeyle tekrar irkildi Cemil. Neşesinden ödün vermeden çantayı göstererek konuşmaya devam etti.

“ Bir dakika ya,, Canan şu çantayı biraz daha karıştırırsana, belki Noel baba yeni birşeyler getirip bırakmıştır içine. Valla çok acıktım ben” dedi.

Canan yine güldü. Kızın normal olduğunu gören diğerleri de güldü.

“Biz gidelim artık, bu kadar eğlence yeter” diyerek kalkan Cemil kapıya yürüdü. Ardından diğerleri de sırayla çıktı zor sığıdıkları odadan.

Tony odasına geçti, diğerleri kendi odalarına. Kadir beyi rahatsız etmemeye çalışarak, yatağına uzanan Tony kendi kendine gülümsüyordu.

“Oğlum ne dürtükleyip duruyorsun? Gidelim bakalım dedin gittik işte” dedi Cemil. Aç olmasına rağmen keyfi yerindeydi yatağının üstüne otururken. Emre'nin içinden yaptığı değerlendirmeyi Cemil yüksek sesle yapmakta sakınca görmedi.

“Umduğumdan daha sağlamış. Pes valla. Bu kızın başka bir galaksiden geldiğini ciddi ciddi düşünmek lâzım. Bizim hatunlara hiç benzemiyor. Öyle bile olsa çok güzel gülüyor, gördün di mi?” diyen Cemil bir süre sessiz kalıp ziyaretin başından beri hiç konuşmayan Emre'ye baktı.

“Şaka yaptım gitarından şikayetim yok. Çok da hoşuma gidiyor. Yoksa alındın mı?” diyerek keskin zekâsıyla Emre'nin iç muhasebesini anlamaya çalıştı Cemil.

“Biliyorum.” diyen Emre Cemil'in yüzüne bakmadan yatağına uzandı.

“Bu gün Meltem'e hiçbir şey söylemedi ya, o manzarayı unutamıyorum. Sessiz çığlık dedikleri bu olmalı. Gerçekten çok seksi görünüyordu. Ona hayran kaldığımı söylersem kızmazsın di mi?” dedi Cemil. Uzun zamandır tanıdığı arkadaşını göz hapsinde tutuyordu konuşurken.

“Neden kızacak mışım?” diyen Emre gözünü kırpmadan tavana bakıyordu. Arkadaşının aklından geçenleri okumaya çalışan Cemil farkına vardığı gelişmenin dozunu kestiremeyince konuyu deşelemekten vazgeçti “Bilemem” dedi gülererek. “Tam burada sessiz kalma hakkımı kullanıyorum. Bak, ben de sustum” dedi.

7 OCAK SİVAS

Melek hanımla Kemal bey erkenden valiliğe ulaşmış kızlarının durumu hakkında bilgi almaya çalışıyorlardı. Hava çok soğuktu. Şehir merkezi bile kar yağışının, olumsuz hava koşullarının etkisi altındaydı. Normal uçuşlar erteleniyor televizyonlar hava şartlarını gündemin ilk sıralarına taşıyordu. En çok da köylerde mahsur kalanlar, yardım edilmesi gereken hastalar, kapanan, açıldığı halde tekrar kapanan yollar anlatılıyordu haberlerde. Ama hiçbir Karlıtepe'ye hapsolmuş sekiz kişi kadar ilgi çekmemişti günlerdir. Onların durumu memleketin en popüler meselesiydi ve bu insanları tanıyan tanımayan herkes son gelişmelerin takipçisiydi . Şehre yerleşen basın mensuplarıyla birlikte ünlülerin yakınları da mercek altındaydı Sivas'ta. Tony'nin sekiz aylık hamile eşi Janet bile yanında doktoru ile birlikte zorlu bir yolculuktan sonra Sivas'a ulaşmıştı. O da diğerleri gibi, valiliğin konukları olarak otele yerleştirilmişti. Sanki sözleşmişler gibi aynı cevabı almaktan bıkip usanmış olsa da, Melek hanım her defasında aynı soruyu soruyordu.

“Ne zaman gelecekler ?” diyordu.

“İlk fırsatta efendim. Siz merak etmeyin. Orası çok yüksek bir yer. Helikopterlerin ulaşabilmesi için uygun havayı beklemek zorundayız. Biraz sabırlı olun lütfen” diyordu yetkililer.

Son görüşmeden sonra Kemal beyin kolunda söylenerek çıktı binadan. “Ben kızımı istiyorum. Kızımı getirecek kimse yok mu bu memlekette?” diyen Melek hanım kapıda basın mensuplarıyla karşılaşınca sessizleşti yeniden. Hiç konuşmadan daha fazla bilgi almaya umarak havaalanına geçtiler. Kemal bey çok iyi tanıdığı hayat arkadaşını sakinleştirmenin kolay olmadığını bilerek temkinli ve mantıklı kelimeler kullanmaya gayret ediyordu konuşurken. Kendisi güçlü ve sabırlı bir baba olarak, olup biterken seyirci kaldıkları olaylara dayanmaya çalışıyordu. Canan'ın mükemmel çift dediği ana babayı ayakta tutabilen, sadece ama sadece Allah'a duydukları güvendi. “Her şey nasip kısmet, ne yazılmışsa o olur bu hayatta” diyorlardı soru soranlara.

“Haklısın hanım, ben de sıkıldım aynı lâfları dinlemekten ama bir de şöyle düşün. Bir sürü insan bizimle aynı durumda. Onlar da gelmiş, onlar da merakta. Onlara da aynı şeyleri söyleyip duruyorlar. Söylenmeyi bırak da bir yere girip oturalım. Çay içip ısınalım, birşeyler yiyelim. Sakince konuşuruz seninle. Ben kötü birşey olacağını sanmıyorum. Yakında senin kızın da hepsinin yakınları da dönecek evlerine, inanıyorum. Galiba Allah bizim sabrımızı sınıyor Melek hanım, şurada oturalım mı?” dedi Kemal bey. Hem soğuktan hem de dolaşmaktan yorulmuştu.

“İstemem. Nereye gitsek televizyon açık. Herkes bizimkileri konuşuyor. Duyunca moralim bozuluyor. Bir de fotoğraflarını gösteriyorlar ya sanki geri gelmeyecekmiş gibi, kalbim çarpıyor görünce. Nereden buldularsa o fotoğrafları” dedi Melek hanım. Eşine hak verdi Kemal bey.

“Bence asıl moral bozacak şey de bu zaten. Durup dururken meşhur oldu bizim kız. Bilirsin hiç sevmez böyle şeyleri. Daha kötüsü ne biliyor musun? Geri dönünce rahat bırakmazlar artık Canan'ı. Sabah akşam telefon çalar. Sorgu. sual işin yoksa uğraş dur. Ama merak etme sen. Canan üstesinden gelir hepsinin. Kimsenin hayatını elinden almasına izin vermez. Biliyor musun, sana çok benziyor Canan, senin gibi inatçı” dedi.

“Hiç de değil, ben onun kadar sabırlı değilim üstelik o kadar zeki de değilim. Bence sana daha çok benziyor Canan. Sürpriz yumurta gibi. İçinden ne çıkacağı belli olmuyor kızının” dedi Melek hanım.

“Ben öyle miyim yani? Ne yapacağı belli olmayan adam mıyım? Ne zamandır?” dedi

Kemal bey gülerek.

“Evet, kesinlikle öylesin. Kızın da aynı. Sizinle beraber yaşamak hiç kolay değil Kemal bey, sürekli sürpriz bekliyor insan. Seni gören emekli olmuş evde uslu uslu oturan bir ihtiyar sanır ya, bir de bana sorsalar. Sorsalar da, aynı evin içinde çok renkli bir hayatımız olduğuna inanmazlar ya, neyse ki inanmazlar, yoksa rahat huzur bırakmazlardı evimizde” diyen Melek hanım eşinin elini tutarken bir süredir unuttuğu huzuru hatırlıyordu yeniden.

“Sizi bu yüzden seviyorum ya ben” dedi Melek hanım gülerek.

“Madem hayatından memnunsun, mutlusun, başkaları da öğrense fena mı olurdu Melek hanım. Belki başkaları da bizim sıradan gibi görünen renkli hayatımızı örnek alırdı, mutlu olmayı öğrenirdi” dedi Kemal bey.

“Nasıl öğrenecekler, anlamadım?” dedi Melek hanım heyecanla.

“Yazarak tabi, mutluluğun kitabını yazacaksın. O kitabı yazmak için ter döken ne çok insan var biliyor musun sen?” dedi Kemal bey.

“İyi de, ne yazarım ben, hiç düşünmedim ki” dedi Melek hanım.

“Hayatımız çok renkli diyen sensin Melek hanım, ne renk görüyorsan onu yazarsın, mutluluğun bizim evdeki renklerini...” dedi Kemal bey.

7 OCAK KARLITEPE

Dağdaki evde tarifi zor bir gece sona ermiş, istikbali hiç de parlak olmayan yeni bir gün başlamıştı. Zamanı anlamak için cep telefonları kullanılıyor olsa da günü, geceyi hissetmek mümkün değildi kar altında gömülü kalan bu evde. Düzenli yemek saatleri ortadan kalkınca sağlık sorunları ortaya çıkmıştı o sabah. Meltem'in karın ağrısı, Emre'nin şiddetli baş ağrısı başlamış, Kadir beyin ateşi çıkmıştı. Aslı çok halsiz olduğu için yataktan kalkmamış Kerem de onunla ilgileniyordu. Cemil kendini biraz iyi hissedince kalkıp salona geçti. Sönmüş olan şömineyi yakmaya karar verdi. Sadece kalın odunlar kalan şömineyi nasıl yakacağını kara kara düşündüğü sırada, düzenli günlük kontrollerini tamamlayan Tony girdi içeri. Halsiz ve umutsuz yüz ifadesi genel durumu tanımlıyor olsa da Cemil genç adamın beklediği soruyu gecikmeden sordu.

“Günaydın Tony, hava nasıl bugün ? ”

“Çok kötü. Fırtına var. daha çok ses var” dedi Tony.

“Canan nerede?” dedi Cemil sıkıntıyla.

“Mutfakta çorba ısıtmak” diyen Tony üşüdüğünü hissetti.

“Neden yakmadı sen şömine?” dedi titreyerek.

“Yakamadım. Kolaysa gel sen dene. Bu odunlar çalı çırpı olmadan yanar mı?” diyen Cemil denemekten vazgeçip koltuğa oturdu. Halsizdi.

“Ben anladı. Gidip kağıt bulur ben. Sen bekle, tamam” dedikten sonra dışarı çıktı Tony. Önce kendi odasına gitti. Komodinlerin içini üstünü dolapların içini aradı. En son duvara monte edilmiş kitaplıktaki kitapları aldı eline. Değersiz gördüğü birini yakmaktan dolayı kimsenin kendisine kızmayacağını düşündü. Arama sırasında çıkardığı sesler zaten uyumayan Kadir beyin yataktan kalkmasına sebep oldu. Kadir bey ilk defa oda arkadaşının yaptığıyla ilgilenmeden, günaydın bile demeden doğruca salona, yanmayan şöminenin başına gitti, oturdu. Cılız çıkan sesi ile Cemil'e “günaydın” dedi.

“Günaydın Kadir bey. Size neşeli bir günaydın demek isterdim ama midemin gurultusu izin vermiyor. Hocam, biz galiba burada ölüp gidicez. Benim hiç gücüm kalmadı. Ayakta duracak halim yok. Hadi şimdi Canan'ın ısıttığı çorbayı içtik. Doyacak mıyız? Doyduk diyelim. İki saat sonra ne yapcaz. Kekler var. Oda bitti. Tamamdır. Film bitti mi, herşey buraya kadar mı yani? Benim gibi varlıklı bir adamın açlıktan ölmesi çok garip bir ironi değil mi sence ? ” dedi eskisi kadar neşeli olmayan sesiyle.

“Haklısın evlat, ama iyi yanları da var bu olayın. Şu anda yeryüzünde bizimle aynı duyguyu yaşayan ne kadar insan var biliyor musun? Tam bir milyar insan. Yani dünyadaki her yedi kişiden birinin aç olması da ironi değil mi sence? Neden açlık çektikleri ise daha ironik: Bazıları

sağlığını bozacak kadar fazla yedikleri için. Zor da olsa bu bir fırsat. Açlık çekenlerle empati yapma fırsatı, kaçırmamak lazım. Üstelik onların gelmelerini bekledikleri kurtarıcıları da yok. Bu bizim yaşadığımız hayatı gözden geçirmemiz için sunulmuş bir uyarı değilse ne sence? Hepimiz dersimizi almalıyız. Ama sen yine de umudunu kaybetme. Aç olarak yaşayabileceğin süreyi unutma. Ölüm size hâlâ uzak. Oysa benim derdim sizden farklı. İlacım dün bitti. Şekerim aşırı derecede düşmüş. Hadi bugün idare ederim. Yarın ne olacak? Eğer şeker komasına girersem, öldüğüme yanmam başınıza dert olduğuma yanarım. Cesedi gömecek yer bulamazsınız” dedi Kadir bey. Cemil uzandığı kanepeden doğrularak gülümsemeye çalıştı.

“Sen onu dert etme hocam. Biz o işi uygun şekilde hallederiz. Gömmeye gerek kalmaz. Sahi senin bulaşıcı bir hastalığın falan yok di mi? Hani bu kadar insan hasta olmasın durup dururken.” dedi Cemil.

“Cemiill!” diyen Kadir beyin yüzü aklına gelen iğrenç manzaradan dolayı ekşidi.

“Tamam hocam, bak sustum. Kusura bakma açlıktan esprilerim bile manyaklaştı” diyen Cemil bir anda tatsızlaşan konuyu değiştirmek istedi. Elinde kağıt türü bir kucak şeyle içeri giren Tony'ye döndü bu kez.

“Çok yaşa Tony. Yanacak birşeyler bulmuşsun. Getir de yakalım şunu Yoksa hasta olucuz” dedi. Tony'nin getirdiği kağıt kitap türü ne varsa bir bir kontrol ederek kalın odunların arasına yerleştirirken, Tony'ye döndü.

“Kar yüksekliği ne kadar olmuş anlayabildin mi?” dedi umutsuzca.

“Ben baktı, hava yok. Belki üç belki dört metre, bilmiyor ben. Siz unut burdan gitmek. Mümkün değil. Kimse gelmek yok bu hava” dedi Tony.

“Dostum ne yaptın sen ya. Birazcık umudumuz vardı onu da sen kırıp döktün” dedi Cemil kağıtları karıştırırken.

“Yok... ben birşey kırmadım” dedi Tony kanapeye otururken.

“Şaka yaptım dostum pozitif düşün dedim yani anladı sen” derken elinde tuttuğu uzun bir listeyi inceliyordu Cemil.

“Bakalım bu neymiş?” dedi isteksizce.

“Onu yakma istersen faturaya benziyor lâzımdır belki” dedi Kadir bey.

“Evet fatura bu, amma uzunmuş. Dükkanın tümünü almış olmalı. Bakalım neler varmış listede merak ettim. Off. Of of. Ne ararsan var. Balık bile var. Valla ağzım sulandı. Olsaydı şimdi nasıl yerdik. Of ya, daha kötü oldum şimdi bak... Bir işkencemiz eksikti oda oldu” dedi Cemil.

“Okuma sende, kaldırıp biryere koy. Belki ev sahibine lâzımdır. Evrakları saklamak gerekir” diyen Kadir bey söylemese de Cemil'le aynı hisleri paylaşıyordu konuşurken.

“Tamam saklarız, ama,” diyen Cemil'in yüzüne ince hesaplar peşinde hinlik içinde hinlik düşünen, düşünürken bile zevk alan bir adamın gülümsemesi yerleşiverdi çabucak.

“Tony, sen sömineyi tutuştur. Benim ufak bir işim çıktı” diyerek kalktı.

“Canan mutfakta değil mi? Eh, İşkence bu, tek başına çekmek olmaz. Bakalım ne kadar dayanıklıymış Canan öğrenelim” diyen Cemil'in aklından geçenleri anlayan Kadir bey Cemil'i engellemek istedi.

“Cemil! Kızı rahat bırak. Yaşadıkları yetti arttı. Sizi hayatta tutabilmek için kafa yoruyor siz neler yapıyorsunuz? Yeter artık uğraşmayın şu kızla, şaka yapmanın hiç sırası değil” dedi kızarak.

“Biz o işi dün hallettik, sen merak etme hocam. Biraz eğleniriz işte, ne var bunda? Belki listedeki malzemelerden bize yemek yapar. Bunu da becerirse hiç şaşırımam. Bakın şuraya yazıyorum, valla şaşırımam. Öleceksek eğlenerek ölelim bari, cesedimiz yakışıklı olur” dedi Cemil.

“Herkesin bir dayanma sınırı vardır zorlamayın insanı...” derken gerçekten kızgındı Kadir bey. Yerinden kalkmaya gücü yetmediği için Cemil'e engel olamadı.

“Korkma hocam ona birşey olmaz. Malzeme değişik ya, ondan” diyen Cemil tüm uyarılara aldırmadan kapıya yürürken geriye dönüp yavaşça seslendi. “Çok kötüyüm di mi?” dedi. Kadir bey endişeyle başını sallarken Tony de duygularını paylaşıyordu.

Cemil yüzüne zorla iliştirilmiş olduğu kolayca anlaşılan bir gülümseme ile mutfığa girdi. Elindeki, defalarca katlanmış oldukça uzun market faturasını Canan'a uzattı. Canan Cemil'in

nasıl bir oyun için hazırlandığını keşfetmeye çalışarak, faturayı aldı.

“Fatura, ne olmuş?” dedi sakince.

“Olur mu Canan'cım biraz dikkatli baksana. Listede öyle çok yiyecek var ki belki işine yarar dedim. Hani yemek yapacak malzeme bulamıyorsun ya o bakımdan...” dedi gülümseyerek.

Canan faturayı eline alınca Cemil'in niyetini anlayıp rahatladı. Yüzünde ortaya çıkan ve artık herkesin alıştığı gülümseme, Cemil'i tetikleyerek şakanın dozunu arttırmasına sebep oldu.

“Bak, seçmekte zorlanırsan, ben balık sevserim şahsen, yanında bol salata olsa ne güzel olur. Meltem balık yemez. Ona sebze soslu et yaparsın. Eti iyi pişmiş olursa ben de yerim...”

Canan faturayı eline aldığından beri Cemil'in söyledikleriyle ilgilenmiyordu.

Sandalyeye oturup elindeki listeyi satır satır incelemeye başladı. Cemil'in anlayamadığı bir titizlikle tüm listeyi kontrol ediyordu. Bu arada Kadir bey ve Tony de yeni bir problem çıkmasından korkarak mutfağa gelmişti. Canan yerinden kalktı buzdolabına yöneldi. Elindeki listeden herhangi bir ürün bulmayı umarak kontrol ediyordu faturayı. Mutfak dolaplarının teker teker karıştırdı. Yiyeceklerin tümünü tükettikleri için aradığını bulamayınca çöp bidonunu karıştırmaya başladı. Çöpte bulduğu ambalajları, kutuları inceliyordu hiç konuşmadan. Cemil görüp de anlayamadığı manzarayla eğlenmeye devam ederken Kadir bey'le Tony'yi gördü kapıda. Yanlarına yaklaşip konuşmaya başladı.

“Ben size söyledim. Sonunda bu da kafayı yedi. Demek şarjı buraya kadarmış” dedi gülerek.

Canan söylenenleri duyduğu halde ilgilenmedi. Sandalyeye oturup düşünmeye başladı. Kadir bey Cemil'e kırıldığını düşünüp yanına oturdu.

“Sadece şaka yapıyorlar Canan, sen onlara aldırma” dedi.

“Nereden çıktı bu fatura?” dedi Canan. Heyecanlanmış gibiydi.

“Valla benim suçum yok. Tony odasında bulmuş getirmiş” dedi Cemil gülerek. Tony masum masun başını salladı.

“Canan, Bir şey mi oldu? Ne düşünüyorsun?” dedi Kadir bey.

“Faturanın tarihe bakın: 2 ocak. Siz ve ben buraya gelmeden 2 gün önce. Saate bakın.

Öğlen 2.30 Market ilçede büyüklerden biri. Ürünler çok fazla” dedi Canan.

“Yani, ne demek istiyorsun?” dediler. Canan en ciddi halini takınarak yüksek sesle düşünmeye başladı.

“Miktarını gözünüzde bir canlandırın istiyorum. Bu kadar malzeme hangi amaçla alınır ve nasıl taşınır? Fatura Mahmut bey adına. Belli ki o almış. Nerede o zaman bu mallar ? Anladığım kadarıyla bu ev için almış. Mahmut beyle ilgili tek bildiğim, yaz kış burada yaşadığı. Kendisine aylarca yetecek kadar malzeme var. Kar yağdığı zaman başına gelecekleri biliyormuş adam. Buraya kadar tamam da sonra ne olmuş?” dedi Canan. Odasından sesleri duyarak mutfağa gelen Kerem de katıldı sohbe.

“Emre'ye soralım. O konuşmuş Mahmut beyle. Belki biliyordur” diyerek Emre'yi çağırma gitti. Canan faturayı incelemeye devam ederken tüm ev halkı mutfakta buluşmuş, hepsi de eldeki bilgilere dayanarak yorum yapmaya başlamıştı masada. Eğlenceden istediği sonucu alamayan Cemil ise hayâl kırıklığı yaşıyordu.

“Oğlum ne faturaymış be. Hep senin yüzünden” dedi Tony'ye bakarak.

“Emre, Mahmut beyle sen konuşmuşsun. Ne konuştuğunuzu hatırlıyor musun? Onu ne kadar tanıyorsun? Bize anlatırsan belki anlarız neler olduğunu” dedi Canan.

“Ben konuştum ama telefonda. Hiç karşılaşmadık. Babamın üniversiteden arkadaşımış. Buraya gelmeden iki gün önceydi. Çekim için geleceğimizi kalabalık olduğumuzu söyledim. Bu evi ve çevresini çekimlerde kullanmak istediğimizi söyledim. Kabul etti. Hatta hoşuna gitti. Sonra ekipten arkadaşlar bizden bir gün önce gelip inceleme yaptılar. Mahmut bey çok nazikti. İstediginiz kadar kalın misafirim olun dedi” dedi Emre.

“Saat kaçtı hatırlıyormusun?” dedi Canan.

“Sabah saatleri olmalı. 9.00, 10.00 Bilmiyorum. Ne oluyor? Kendimi sorguda gibi hissettim. Yoksa biri mi öldü? Ölmediyse birazdan ölecek, çok kötüyüm ben” dedi Emre ağrıyan başını ovalayarak. Emre'nin haline acıyan Canan faturaya odaklandı yeniden.

“Diyelim ki sizi düşünerek alışverişi biraz abarttı. Nerede bunca malzeme? Kocaman bir kamyoneti olmalı. Başka türlü taşınmaz çünkü” dedi Canan.

“.....Marka jipi var. Babam söylemişti. Arazide dolaşmayı, doğayı incelemeyi seviyormuş. O yüzden burada yaşamayı seçmiş olmalı. Ya, arkadaşlar, biraz çorba içelim sonra konuşalım. Benim başım çok ağrıyor” dedi Emre. Herkes masada toplanmışken zaten sıcak olan çorba servis edildi. Bugüne kadar içtikleri en lezzetli şeydi ve bitmesini hiç istemediler. Az miktarda ekmek eşliğinde içilen çorbanın bir kısmı saklandı.

“Kızının hastalandığını duyunca satın aldığı herşeyi aracında unutup Ankara'ya gitmiştir. Sonuçta adamın kızından söz ediyoruz telaşlanmasa çok normal” dedi Aslı.

“Sanmam, bu kadar malzeme en büyük jipe bile sığmaz. Ancak kamyonetle taşınır. Geldiğinizde evin yakınlarında kamyonet gibi bir araç gördünüz mü?” dedi Canan.

“Yoktu. Bizimkilerden başka araç yoktu, eminim.” dedi Kadi bey.

“Belki ayrı bir garaj veya evin arkasında bir park yeri?” dedi Canan.

“Hayır kesinlikle yok. Malların başka bir yer için alınmış olma ihtimalini düşünün” dedi Kadir bey. Söylediklerinden çok emindi.

“Olabilir. Adam yardımsever ve varlıklı biri. Bir kuruluşa yardım için göndermiştir belki, faturası kendinde kalmıştır, olamaz mı?” dedi Kerem.

“Emre, konuştuklarınızı tekrar düşünür müsün, belki hatırlamadığın bir ayrıntı vardır. Önemli olabilir” dedi Canan.

“Off.” diyen Emre başını tutarak devam etti konuşmaya.

“Söyledim ya. İstedığınız gibi kalın evimde, kısmetse ben de orada olurum, seninle tanışmış oluruz dedi. Ertesi gün yeniden aradı, kızım hastalanmış, ben Ankara'ya gidiyorum, başka zaman tanışırız artık dedi. Bir de şey dedi, evde tadilat var ama siz gidene kadar biter dedi”

“Tadilat mı? Ne olduğunu söyledi mi?” dedi Canan.

“Hayır söylemedi. Söylese hatırlardım” dedi Emre.

“Ben anladım. Mutfak dolapları. Kokusundan anladım. Yeni mobilya kokusu hiç kaçmaz benden. Burnum çok hassastır geldiğim gün anlamıştım” dedi Meltem. Mutfaka geldiğinden beri Canan'dan çekindiği ve kendisine kırgın olduğunu düşündüğü için sesini çıkarmadan oturmayı tercih etmişti. Herkes birden dönüp bakınca tekrar sustu Meltem. Cemil bu cansıkıcı rekabet savaşının artık sona ermesi gerektiğini düşünerek konuyu Meltem'e getirmeyi uygun gördü.

“Tabi ya. Hepimiz biliyoruz burnunun ne marifetli olduğunu. Minik görüldüğüne bakmayın olur olmaz her işe sokulur o minik burun. Öyle değil mi Meltem'cim” dedi gülerek.

“Haklısınız. Ne kadar gereksiz iş varsa burnumu sokuyorum. Öyle üzgünüm ki sabaha kadar uyumadım. Canan, ben çok aptalım. Seni çok kırdım. Hepinizin huzurunu kaçırdım. Hepinizden özür dilerim. Ama en çok da senden. Beni affedebilecek misin?” dedi Meltem.

Elindeki faturadan başını kaldıran Canan, Meltem'in yüzüne baktı. İlk defa bu çekici kadını bakımsız ve bitkin bir halde görüyordu. Gülümsedi.

“Unut gitsin Meltem, üzme kendini. Bak ben unuttum bile. Geçmiş, gitmiş olanları dert etmiyorum. Gereken dersi çıkarıp her zaman önüme bakıyorum. Sen de öyle yap. Daha önce de söylemiştim. Geçmişteki hatalarımız gelecekteki henüz yapmadığımız hataları engellemeye yarıyor. Bana göre hayatta olmamızın temel amacı bu. Geçmişten ders almak ve bu sayede geleceği kurtarmak. Farkındaysan şu anda yapmaya çalıştığımız da bu zaten” diyen Canan elindeki faturayı göstererek devam etti.

“Bana göre hiçbir şey tesadüf değil. Mutlaka bir nedeni vardır” diyerek faturayı incelemeye devam ederken bir yere odaklanıp durakladı.

“..... Marka nevresimler. Fiyatlara bakılırsa lüks bir ürün. Yardım amaçlı olamaz. Birinin fiyatıyla dört tanesi alınır” dedi.

“Aaaa. Evet biliyorum. Benim odamdaki dolaba koymuşlar. Birini açıp kullandım ben. Mis gibi kokuyor” dedi Meltem. Canan'la araları düzeldiği için gerçekten mutlu olmuştu. Söylediklerinin çoğunu anlamamıştı ama bu kadar anlayışlı olabildiği için gizli bir hayranlık duyuyordu bu kıza. Onu odasına kabul etmediği halde düşmanlık duymamış, haksız yere hırsızlıkla

suçlandığı halde lânet okumamıştı yüzüne.

“Kaç tane var dolapta?” dedi Canan.

“Bilmiyorum. Gidip saymam lâzım” dedi Meltem.

“Lütfen, birini de getirirken getirir misin?” dedi Canan.

Meltem olabildiğince hızlı adımlarla gitti ve elinde nevesim paketiyle geldi mutfağa. Benim aldığımınla birlikte 8 tane dedi. Canan paketli nevesim takımının etiketini fatura ile karşılaştırdı.

“Evet bu aynı ürün, sayı da tutuyor” diyen Canan kendisini merakla izleyen ev halkına teker teker bakarak fikir yürütmelerini bekledi. Aslı birden ayağa kalkıp herkesin anladığı şeyi yüksek sesle söyledi.

“Ne yani, faturadaki bütün malzemeler bu evde mi? Nerede o zaman?”

“Dışarıda kalırsa bozulacak birsürü malzeme var burada. Etler, balıklar soğutucu olmadan saklanamaz. Hem de büyük soğutucular. Büyük bir mekan gerekir. Giriş dışarıdan olan bizim buradan farkedemediğimiz bir oda olabilir, ya da bodrumda bir depo.. Bodrum kat olsa merdiven olurdu, olmadığına göre giriş dışarıdan olmalı” dedi Canan.

“Hayır dışarıda giriş kapısı ve mutfak kapısından başka bir kapı yok. Aşağı inen merdiven de yok. Eminim. Çünkü geldiğimiz gün çocuklar içeri girip yerleşirken ben etrafı dolaştım. Binanın nasıl göründüğüne, plâna nasıl girdiğine baktım. O zaman kar falan yoktu. Sonra evin arkasındaki tepeye çıktım. Yukarda müthiş bir manzara var. Manzarayı daha iyi görebilmek için yaşıma başıma bakmadan kayalıklara tırmanıp pervanenin yanına kadar çıkmayı göze aldım” dedi Kadir bey.

“Pervane mi, yukarıda rüzgar jeneratörümü var?” diyen Canan şaşkıındı.

“Evet, bilmiyor musun? Paratoner bile var” dedi Kadir bey.

Canan'ın şaşkınlığı devam ediyordu. Murat'ın kendisine yeterli bilgi vermeyişine kızıyordu gelmeden.

“Tabi ya, bu fırtınada hâlâ elektriğimiz olduğuna göre tahmin etmem gerekirdi. Nasıl düşünemedim?” diyerek kendine kızan Canan, “Ben geldiğimde hava karanlıktı, kar yağışı başlamıştı. Hiçbirşey göremedim” diyerek devam etti.

“Rüzgar jeneratörünün büyüklüğünü görebildiniz mi?” dedi Kadir beye bakarak.

“Evet, kocaman bir şey. Kalın bir direğin üzerinde duruyor. Direği benim gövdem kadar, belki daha kalın” dedi Kadir bey.

“Peki orada bir yapı gördünüz mü, direğin yanında oda ya da kulübe?”

“Hayır kesinlikle yok. Zaten yer de yok. Çok kayalık. Sadece direktten çıkıp evin çatısına doğru gelen bir kablo gördüm. Hatırlıyorum, çünkü manzaranın en güzel yerinde görüntüye girip manzarayı bozacak diye kızmıştım ona” derken Kadir bey daha cümlesini bitirmeden yerinden fırlayan Canan mutfak çekmecesinden bulduğu büyük bir bıçakla kendi odasına girdi. Diğerleri de ne olduğunu anlamak için odanın kapısına yığıldı. Pufun üzerine çıkıp havalandırma penceresinin menfezini elindeki bıçakla sökmeye çalışan Canan'ın yardımına niyetini anlayan Tony koştu. O da ayakkabılarını çıkararak odaya girdi.

“Sen bırak. Ben yapar o iş” diyerek pufun üzerine kendisi çıktı ve kısa bir uğraşın ardından kapağı çıkarıp aşağı indi.

“Tamam ama dikkat kenarlar var tehlike” diyerek Canan'ı uyardı.

“Ne yaptığını anlayan var mı? Ben anlamadım” dedi Aslı yavaşça diğerlerine dönerek. Diğerleri de birbirine bakıp susarak Canan'ı heyecanlandıran şeyi merak etmeye devam ettiler.

Cep telefonunun ışığını kullanarak küçük pencereden içeriye dikkatle bakan Canan umduğundan daha geniş yapılmış hava bacasının köşesinden aşağı doğru inen kalın elektrik kablolarını gördü. Sonra geriye dönüp kendisini merakla izleyen arkadaşlarından düşünce kırılmayacak bir şey bulmalarını istedi.

“Telefonumu vereyim, zaten hiçbir işe yaramıyor” dedi Cemil gülerek. Aslı mutfaktan metal bir sahan bulup getirdi, Canan'a uzattı. Pencere kafa giremeyecek kadar küçük olduğu için aşağıya bakamayan Canan, arkadaşlarına sessiz kalmalarını söyleyerek kulağını pencereye yaklaştırdı. Elindeki sahanı delikten aşağı bıraktı. Öğrendiği gerçeği beklemeden diğerleriyle

paylaştı.

“Altta bir bodrum kat var. Ne tuhaf ki, merdiveni yok” diyerek dışarı çıktı. Sonra Kadir beye dönerek; “Siz, yanılıyor olabilirsiniz Kadir bey. Dışarıdan bodrum kata inen bir kapı olmalı, olmak zorunda. Büyük ihtimalle mutfak kapısına yakın bir yerde olmalı. Belki yerden bir kapakla iniliyordur bodruma, o yüzden farketmemiş olabilirsiniz” dedi Canan.

“Hayır, ben öyle birşey görmedim. Yanılıyorsam bu işi bırakma zamanım gelmiş demektir. Doğrusu çok üzülürüm” diyen Kadir bey biraz düşünerek devam etti.

“Aslında kendiniz de görebilirsiniz. Fotoğraflar olacak. Bizim çocuklar çekmişti. Aslı, nerede fotoğraflar biliyor musun?” dedi.

“Doğru, fotoğraflar var. Ben bulurum şimdi” diyerek odasına koştu Aslı. Canan ve diğerleri tekrar mutfağa geçtiler. Aslının getirip önüne koyduğu fotoğrafları pürdikkat inceleyen Canan Kadir beyin haklı olduğunu anladı. Hiçbirşey söylemeden mutfaktan çıktı. Kendi odasının yanındaki dolabı, salondaki kitaplığı, ve kendi kullandığı büyük banyoyu inceledi. Çantasında taşıdığı metreyi bulup banyonun ölçüsünü aldı. Dışarıdan tekrar ölçtü. Mutfağın ölçüsünü aldı bu kez. Sonunda aradığı cevabı bulan Canan holdeki duvarın önünde durarak diğerlerine baktı ve aklından geçenleri kendisini ilgiyle izleyen ev halkına açıkladı.

“Bodruma inen merdiven bu duvarın arkasında” dediği duvarı incelemeye başladı.

“Yeni yapılmamış, öyleyse mutfakta olmalı” diyerek mutfağa girdi. Diğerleri de ardından.. Canan yeni yapılmış mutfak dolaplarını incelemeye başladı.

“Ne yapıyor bu, anlayabilen var mı?” diyen Cemil hâlâ gülebiliyordu konuşurken.

“Açlıktan kafayı yemiş olabilir mi?” dedi.

“Bekle biraz” dedi Kadir bey kaşlarını çatarak. “O ne yaptığını biliyor.”

Canan bütün dolapları çekmeceleri gözden geçirdi. Bu kez Meltem müdahale etti. Canan'ın dolaplara gösterdiği ilginin nedeniydi merakı.

“Çok güzel ve modern bir tasarımı var. Rengi de çok güzel. Kapakların kulplarına bayıldım” dedi.

“Gerçekten güzel. Keşke kırmak zorunda kalmasaydık. Galiba şu tarafı kırıyoruz” diyen Canan sözlerine bir açıklık getirmeden “kim yardım edecek, kolay olmayacak bu iş” diyerek erkeklerden yardım istedi.

“Yapmayın arkadaşlar, öyle şey olur mu, ev sahibine ne deriz sonra?” diyen Aslı sebebini anlayamadığı bu fikre tepki gösterdi.

“Tanımadığımız nazik bir adamın dağ evinde konuk oluyoruz, teşekkür etmek yerine gıcır gıcır mutfağını kırıp döküyoruz...” diye ekledi.

“Peki, kırmayalım o zaman” diyen Canan yüzünde görmeye herkesin alıştığı gülümsemeyle devam etti. “Tıka basa yiyecek dolu bir kilerin üstünde oturup açlıktan ölen insanlar olarak tarihe geçelim. Nasıl isterseniz!” diyerek sandalyeye oturdu.

Sessizce yaşanan kısa bir şokun ardından, önce Kerem işe koyuldu. Sonra diğerleri.. Yeni yapılmış mutfağa mümkün olduğunca az zarar vermeye gayret ederek Canan'ın gösterdiği, tezgah altında kalan bir bölümü kırıldı. Arkasında gerçekten bir boşluk olduğunu gören Canan derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Düşündüklerinin doğru çıkmasını dileyerek dua etti. Diğerleri dolabın arkasında gördükleri açıklığın eski bir kapı boşluğu olduğunu anlayıp neden kapatılmış olabileceğini konuşa dursun, Emre Canan'ın yaşadığı manevi hazzın, duaya dönüşmüş halini hayretle izliyordu. Nasıl olup da bu kadar zeki bir kızın, şu anda olup bitenleri kendi başarısı olarak görmek yerine kendisinin asla inanmadığı bir yaratıcıya nispet etmeyi tercih ettiğini, bunun geleneksel bir aptallık olduğunu düşünüyordu. Tıpkı başarısına yakından tanık olduğu Kadir beyin hiç sorgulamadan, acaba doğru mu demeden kader denen anlamsız ve ispatsız, asla modern akılla bağdaşmayan inancında olduğu gibi. Demek ki insan ne kadar zeki olursa olsun geleneklerinden, ailesinin ispatlanamaz dini telkinlerinden ve atalarının etkisinden kurtulması kolay olmuyordu. Ama olsun, bu zeki kızın gözlerinin önünde akıl yürüterek yaptığı keşif, eğer haklı çıkarsa çok önemli bir başarıydı ve hepsinin hayatının kurtulduğu anlamına geliyordu. Belli etmese de en az diğerleri kadar heyecan yüklüydü Emre. Kendi doğrusundan emin olan akıllı ve müzik başarısıyla gelen gururu, kendisini bile şaşırtacak kadar karıştığı için Canan'ı incelerken düşünceliydi. Başkaları için

kafa yormaya alışık olmayan aklı, bu evde tanıdığı Canan'ın özünde nasıl biri olduğuna dair çaba harcıyordu. En son annesiyle babasının evliliği sona erdiren kararlarını anlamak için kafa yordüğünü ama mantıklı bir sebep bulamadığını hatırlıyordu. Küçük yaşında anlayamadığı bu nedeni ilerleyen yıllarda da çözememişti. Belli ki anlama konusunda yetenekli değildi mavi gözlü yakışıklı müzisyen. Sırf bu yüzden kendisini ve hayatı olduğu gibi kabul etmiş, hissettiği gibi yaşamıştı zamanı. Ama şu anda gördüğü manzara merak edilmeyecek türden değildi. Bu kızı hangi toplumsal kurallarla nasıl bir sınıflamaya tabi tutması gerektiğini kavrayamadığı içindi duyduğu rahatsızlık. Öyle derindi ki duyguları başının ağrısını unutturmuştu.

Uğraşlar sona erdiğinde bir insanın yere uzanarak rahatça geçebileceği bir boşluk açılmıştı tezgahının altında. Ürkütücü karanlık bir boşluk.

“Ben gidebilirim. Bayılırim böyle alengirli işlere” dedi Kerem yere dizçökerek. Yanıt beklemeden yere uzandı.

Eline verdikleri cep telefonunu fener gibi kullanarak açtıkları delikten içeri kayarak anında ortadan kayboldu Kerem. Aslı, başına kötü birşey gelmesinden korktuğu erkek arkadaşının ardından endişeyle seslendi.

“Kereem! Nereye gitti bu şimdi?”

“Aslı'cım, merak ediyorsan sen de git” dedi Cemil dalga geçerek.

“Yok, kalsın. Bana göre değil o iş, hayatta yapamam” dedi Aslı.

“Diyelim ki aşağıya düştü ayağı kırıldı. Yine de gitmez misin?” diyen Kadir bey Aslı'nın yüzüne sevimli bir bakış attı. Şaka yapıyor görünse de merakı gerçektir.

“Ayy. Allah korusun, öyle söylemeyin hocam” dedi Aslı samimiyetle.

“Eminim koruyordur” diyen Emre'nin yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. Bir anda gözleri Kerem'in dönüşünü sabırla bekleyen Canan'ın gözlerine takıldı. Onun tepki gösterdiğini görebilmek arzusuyla gözünü ayırmadan beklediği halde sadece tepkisizlikte görebildiği. Yanında hiç beklemediği kadar büyük bir ilgisizlik mevcuttu. Görmeye alıştıkları gülümsemesi bile yoktu yüzünde. Bu ilgisizliğe daha fazla dayanamayan Emre konuşmaya devam etti.

“Sahi, nereye kayboldu bu adam. Sakın git, sen bak demeyin. Ben karanlıktan korkarım” derken gözleri yine Canan'la karşılaştı. Bu kez temkinliydi. Hemen devam etti konuşmaya.

“Bir keresinde karanlık bir sokakta çukura düşmüştüm. Bir yerim kırılmadı ama çok korkmuştum. Aklıma geldikçe bir tuhaf oluyorum. Çocuk olmama rağmen beni koruyan biri olmadı Aslı'cım. Bilmem anlatabildim mi?” derken yine Canan'a bakıyordu Emre. Umduğu tepkiyi hâlâ göremediği için biraz öfkelenmiş olduğunu farkedene Canan aynı anda merdivenlerden çıkmakta olan Kerem'in ayak seslerini duyuyordu. Heyecanlıydı. Derdini gayet iyi anladığı Emre şu anda ilgi alanına girmiyordu. Bu kadar insana umut vermişken, yanılıyor olabileceği ihtimalini azımsamadan sessiz bir dua ile sabırla bekliyordu. Haksız çıkıp rezil olmak değildi onu korkutan, umutların kaybedilmesi idi. Ne zaman gidecekleri belirsiz bu evde açlığın devam etmesi idi. Delikten kayarak geri gelen Kerem'in yüzünün ifadesi hiçbirinin unutamıyacağı mutlu bir anı olarak hafızalarına kazınacaktı. Beraberinde getirdiği halde coşkusuyla birlikte son ana kadar gizlediği süt ve kahve kavanozlarını uzatan Kerem'in “Kahve istiyorum sütlü olsun” dediği o anı hayatlarının sonuna kadar unutmayacaklardı. Bu dönüşle birlikte sevinç çığlıkları yükseldi mutfaktan. Herkes birbirine sarıldı. Önce Aslı'yla paylaştı mutluluğunu Kerem, sonra hiçbirinin beklemediği birşey yaparak hepsini şaşırttı. Yanına gittiği Canan'a öyle bir sarıldı ki genç adam, gördüğü manzaradan çılgına dönen Aslı'yı farketmedi bile. Kerem'in güçlü kollarından zorlukla kurtulan Canan bile şaşkına dönmüştü.

“Aşağısı ağzına kadar yiyecek dolu. Soğutucular, cihazlar, aletler, odunlar, daha ne isterseniz” diyerek tekrar Canan'a döndü.

“Canan, sen harika bir kızsın, iyi ki varsın, iyi ki buradasın, hayatımızı kutardın. Sen burada olmasaydın biz bunu asla başaramazdık” dedi.

Aslında Emre de Kerem'in yaptığının aynısını yapmak için can atıyordu ama buna fırsat bulamadı mutfakta yaşanan coşkunun içinde. Diğerlerinden farklı olarak, yaşadığı mutluluğu içine hapsedmek zorunda kaldı. Canan bir anda ilgi odağı haline gelmekten rahatsız olunca konuya bir

açıklama getirmeye ihtiyaç duydu.

“Arkadaşlar, abartmayın, ben birşey yapmadım. Siz kendiniz yaptınız. Tony'nin faturası, sonra Cemil'in soğuk esprileri, Meltem'in koku yeteneği, Kadir beyin çevre bilgisi, Aslı'nın fotoğrafları, Emre'nin hafızası olmasa bu keşif yapılamazdı. Başarı hepimizin başarısı. Bir tür takım çalışması” dedi gülümserken.

“Duydunuz mu ne dedi? Soğuk espriymiş. Bende sıcak espriler de var ama sen katlanabilir misin bilmem. Çok alındım Canan, haberin olsun” dedi Cemil sırtarak. “Bunu unutmuyacağım Canan” diye yineledi.

“Birşey demedim, iyi ki yapmışsın işe yaradı dedim” diyen Canan'ın gülümsemesi yerini gerginliğe bıraktı. Cemil'in kendisine neden böyle davrandığını anlayamıyordu Canan. Kadir bey de rahatsızdı çekişmeden.

“Cemil, uzatma artık. Sabah seni uyarmıştım. Kapatalım bu konuyu. Şimdi zaman kutlama zamanı. Başarımızı güzel bir ziyafetle kutlayalım. Hadi toparlayın şuraları da karnımızı doyuralım. Canan haklı. Bu oyunu karşımıza Allah çıkardı ve biz hepbirlikte kazandık. İşte kader bu demek. İster inanın ister inanmayın. İnsan kaderini kendisi hazırlıyor. Hadi acele edin çocuklar. Hadi!” dedi Kadir bey Cemil'e tepki gösterek.

Emre, Cemil'le Canan'ın aralarında nasıl bir sorun olduğunu merak ederken Canan artık sık sık kullanmak zorunda kalacakları delikten diğer tarafa geçti. Daha fazla tartışma ortamında bulunmak istemedi. Tam da tahmin ettiği gibi Cemil'in sabahki esprilerine tepkiler bir süre daha konuşulmaya devam edecekti mutfakta.

Canan diğer tarafa geçince Kerem'in açık bıraktığı ışıklar sayesinde yaşadıkları karışıklığın nedenini hemen anladı. Mutfakta kapatılan kapının yeri holden açılacak yeni yeriyile değiştirilmek istenmiş ama fırsat bulunamadığı için yenisi yapılamamıştı. Açılacak kapının yeri duvara çizilerek işaretlenmiş, henüz kapı açılmadan mutfak montajı tamamlanınca bu garip problem ortaya çıkmıştı. Evde konuyu bilen kimse de olmayınca bu aksilik hayatlarını tehdit eder konuma ulaşmıştı. Her zaman olduğu gibi Yüce Allah imdada yetişmiş tesadüf gibi görünen küçük işaretlerle gözlerle göremediklerini görmelerini sağlamıştı. O'nun sonsuz rahmeti sayesinde ölüme giden yoldan geri dönmüşlerdi. Bu deneyim Canan için çok anlamlıydı ve yaşadığı gönül huzurunun keyfini çıkarıyordu merdivenden inerken. O en çok sevdiğinin ilgi ve alâkasına muhatab olduğu için, bu dağ başında bile unutulmadığı için ve kendisini asla yalnız bırakmadığı için şükrediyordu. Aşağı indiğinde umduğu gibi bir manzayla karşılaştı. Bir su deposu, güzel hazırlanmış bir elektrik panosu. Çok sayıda aküler, cihazlar, kablolar, derin dondurucular. Malzeme rafları, bahçe aletleri, odunlar, mutfaktan sökülen eski dolaplar, yeni kapı ve çok miktarda yiyecek malzemeleri. Dikkatle inceledi hepsini. Birazdan diğerleri de geldiler bodruma. Özledikleri gibi lezzetli bir yemek hazırlamak için gereken malzemeleri yanlarına alarak döndüler mutfığa. Hepberaber hazırladıkları ziyafet sofrasına keyifle oturdular. Meltem, yemekten sonra herkesi şaşırtan bir karar vererek bulaşıkları yıkamaya talip oldu.

“Yemekler çok güzeldi. Elinize sağlık. Ben yemekten pek anlamam ama bulaşıkları yıkarım. Bu kadarcık katkım olsun bari” dedi.

“Vay be Meltem'e bak” dedi Cemil. “Yalnız merak ettim. Daha önce hiç bulaşık yıkadın mı? Tırnakların da bozulur şimdi senin..”

“Oof. Git başımdan Cemil ya. Yoksa bırakırım sen yıkarsın hepsini” diyen Meltem yıkaması gereken bulaşıkların çokluğunu görünce biraz pişman olsa da sözünden dönemedi.

Sofrada sesizliği ile dikkati çeken Aslı, yemekten hemen sonra keyifsiz olduğunu, dinlenmek istediğini söyleyerek odasına çekilirken, Kerem mutfakta kalarak kahve sohbetine katılmayı tercih etmişti. Bu tercih Kerem'in farkında olmadığı ama Aslı'nın gününü kabusa çeviren kıskançlık krizini taşıyan son damlaydı. Canan'da yorgunluğunu bahane edip kendi odasına geçti. Yatağına oturup gün içinde yaşananların muhasebesini yaparken annesini babasını ve bu evin dışında yaşanan herşeyi düşünmeye başladı. Olumlu, olumsuz tüm ihtimalleri gözden geçirirken Kadir bey odasının kapısından Canan'ı izliyordu. Kendisi de keyifsizdi Canan'a seslenirken.

“Hepimiz için yorucu bir gündü, değil mi kızım?” dedi.

“Haklısınız” dedi Canan başını kaldırıp Kadir beyi görünce.

“İçeri gelmez misiniz” diyerek buyur etti.

“Olur, biraz konuşuruz. Bak aykkabıları çıkarıyorum tamam mı?” dedi Kadir bey gülerek. Sonra da yavaşca kızın gösterdiği yere oturdu.

“Ohh, böyle iyiymiş. Ne güzel olmuş burası. Neden ayakkabı istemediğini şimdi anladım. Haklıymışsın” dedi Kadir bey.

“Sizi biraz solgun gördüm, iyi misiniz?” dedi Canan.

“Sanırım asıl sorun, şekerimin yükselmesi. İlacım bitti. Gidene kadar nasıl olurum bilmiyorum Canan. Bir an önce buradan gitmek hepimize iyi gelecek. Sen de farkındasın..” dedi sıkıntıyla.

“Diabetiniz olduğunu bilmiyordum. Neden söylemediniz? Yemekleri daha dikkatli yapardık. Gerekirse size özel yapardık” dedi Canan.

“Senin yeterince işin var zaten. Nasıl söylerim, bir de benimle uğraş diye? Yapacak birşey yok. Kısmetimizde ne varsa o olur” dedi Kadir bey.

“Banyodaki dolapta ilaçlar var. Baktınız mı onlara?” dedi Canan.

“Baktım, hepsini kontrol ettim. Anladım ki Mahmut beyin diabet sorunu yokmuş. Olmaz tabi, insan burada yaz kış yaşıyorsa sağlık sorunu olamaz ki...” dedi Kadir bey.

“Bizim sorunumuza sorun demezseniz haklısınız. Aslında sizin durumunuz tam anneme göreymiş. Burada olsaydı bulduğu bitkisel ürünlerle bir formül bulur sorunu geçici de olsa çözerdi” dedi Canan.

“Gerçekten mi? Onları tanımayı çok isterdim Canan. Sırf senin gibi bir kızın ailesi nasıldır diye merak ettiğimden” diyen Kadir bey gülümsedi. Odanın temiz havasını derin derin içine çekti.

“Büyük ihtimalle tanırırsınız. Çoktan şehre geldiklerine bahse girerim. Hatta biz buradan gitmeden annem gelirse hiç şaşırmanın. Melek hanım o, engel tanımaz” diyen Canan Kadir beyin kahkahayla güldürdü.

“Şaşırمام merak etme. Seni tanıyınca tahmin etmek zor olmuyor. Peki baban nasıl biri? İyi anlaşıyorlar mı? “ Dedi Kadir bey ilgiyle.

“Babam, çok zekidir. Değişik bir tür. Anlaşılması zordur ama tanıyınca çok eğlencelidir. Nasıl biraraya geldikleri benim için hâlâ sır. Ama bu ikisi bana göre dünyanın en ideal çifti olabilir. Emin değilim çünkü dünyanın bütün çiftlerini tanımıyorum” diyen Canan'ın evine duyduğu özlemi sesindeki hüzünden hisseden Kadir bey de hüznüldü.

“Annenin bitkilere ilgisi nasıl başladı bir sağlık sorunu mu var?” dedi.

“Kendi bahçesinde başladı. Sadece meraktan. Önce duygusal bağ kurdu onlarla, sonra kimyaları ile ilgilenmeye başladı. Apartmanın arka bahçesinde enteresan türler, cins meyveler, sebzeler üretir . Neyin içinde ne varsa hepsini bilir. Tabiat eczanesinde her derdin çaresi vardır der. Mesele anlamaktaymış. Bazen farkında olmadan ben bile öğreniyorum neyin ne işe yaradığını. Bir keresinde Asuman teyzeye anlatırken duymuştum. Diabeti vardı” derken birden durdu Canan. Aklına gelen şeyle yerinden kalktı. Kapıya yürüdü.

“Ben hemen geliyorum. Siz bekleyin olur mu?” Diyerek çıktı odadan. Kadir bey şaşkın, Canan'ı beklerken odasını, köşede duran uydurma masanın üstündeki düzgün sıralanmış kitapları, inceledi birer birer. Sayfa aralarına iliştirilmiş not kağıtlarıyla, aşınmış sayfalarıyla uzun zamandır incelendiği belli olan bir Kur'an tefsir kitabı, batı felsefesi kitapları, tasavvuf ve islâm felsefesi kitapları not kağıtları, defter, bilgisayar ...

“Kafası niye çalışıyor anlaşıldı. İlgilendiği şeylere bak” diye geçirdi içinden. Biraz terliyordu ama odanın havasındaki ferahlık iyi geliyordu. “Demek bu yüzden kapıyı açık bırakıyor. Evin içinde hava rahat dolaşsın diye” dedi yavaşca.

Birazdan elinde bir kavanozla içeri giren Canan elindeki kavanozu uzatarak,

“İşte sizin ilacınız” dedi.

“Bu nedir?” dedi Kadir bey gülerek.

“Çörekotu. Kilerde gözüme çarpmıştı. Sabah akşam birer yemek kaşığı tüketmeniz gerekiyor. Asuman teyzeye iyi gelmişti. Hatırlıyorum” dedi.

“Sen ciddi misin? İşe yarar mı? Bak, psikolojim düzelsin diye beni kandırıyorsan..” dedi

Kadir bey.

“ İyi gelecek. Nasılsa kontrol edebiliyorsunuz. Şimdi kullanın yarın anlarsınız” dedi

Canan.

“Tamam. Hemen başlasam iyi olacak. Sen de biraz dinlenmelisin. Bu gün çok yoruldu. Umarım Sabah görüşürüz” diyerek yerinden kalkan Kadir bey, kısa sürede içini dolduran huzura şaşırarak odasına yürüdü.

Kadir beye “iyi geceler” dedikten sonra rahatlamış halde her zaman oturduğu yere oturan Canan defterine uzandı. Birkaç dakika sonrasında düzenleri bozulmuş, yatağının üstüne rastgele dağılmış kitapların arasında yitip gitti zamanda.

Kilerdeki yiyeceklerin bulunmasıyla başlayan Aslı'nın kabusu bütün gün devam etmekle kalmadı geceyi de tutsak aldı. Kerem odalarına geldiğinde Aslı'nın uyuduğunu zannederek rahatsız etmeden duşa girdi. Bu ilgisizlikle öfkesi arttıkça artan Aslı yataktan kalkıp odada dolanmaya başladı. Pencereyi açtı. Kafa tutarcasına karşısına dikilen beyaz kardan duvarı didiklediği halde öfkesi yerindeydi. Kerem duştan çıkınca gergin bir Aslıyla karşılaştı.

“Duş çok iyi geldi Aslıcım, hadi sende gir. Kendini iyi hissedeceksin eminim.” dedi

Kerem.

“Hiç sanmam” diye bağırdı Aslı odada dolanmaya devam ederken.

“Ne oldu, fazla yemek rahatsız mı etti? İstersen sana soda getireyim. İstemediğin kadar soda var mutfakta” diyen Kerem'i yukardan aşağı süzen Aslı tekrar bağırdı.

“Mutfığa bu kılıkta mı gideceksin? Normal tabi. Artık aranızdan su sızıyor nasılsa. Tamam anladık yakışıklısın, ama onu etkilemek istiyorsan böyle olmaz Kerem, farklı şeyler yapmalısın. Senin de anladığın gibi sıradan bir kız değil bu kız” dedi Aslı öfkeyle.

“Ne?” diyen Kerem Aslı'yı anlamakta zorluk çekiyordu.

“Ne diyorsun sen Aslı? Ne kızı, ne etkilemesi?” diyen Kerem yanına yaklaşmaya çalıştığı Aslı'nın kaskatı direnciyle karşılaştı. Bu hareket Kerem'i de kızdırdı.

“ Aslı, ne saçmalıyorsun sen?” Diye bağırdı Kerem.

“Ondan hoşlandığını inkar etme istersen. Onun kadar zeki değilim ama aptal da sayılmam değil mi? Neydi o sarılmalar, iltifatlar bugün. Gözlerime inanmadım. Sen hoşlandın bu kızdan! Ama gerçekten güzel kız. Ne diyelim, Allah muhabbetinizi arttırsın” diye konuya açıklık getiren Aslı sinirle koltuğa oturdu. Meselenin Canan'la ilgili olduğunu, bugünkü davranışının sevgilisini kızdırdığını nihayet anlayan Kerem Aslı'nın karşısına sakince oturdu. İlk defa onu bu halde görüyordu genç adam.

“Vaaay,, sevgilim beni kıskanmış mı? Aman ne güzel. Bu çok hoşuma gitti, gerçekten, ama uzatma istersen. Kızcağız duyarsa üzülür. Hiç ilgisi yokken sorun çıkarma. Gel hadi birlikte duşa girelim. Ben seni sakinleştirmesini bilirim” diyerek sarılmak isteyen Kerem Aslı tarafından en sert biçimde itildi.

“Beni uyutmaya kalkma Kerem” dedi Aslı. Hâlâ öfkesi geçmemişti.

“Sen ciddi misin Aslı ? Nasıl böyle düşünürsün. Görmedin mi, kız hayatımızı kurtardı. Aç kalmaktan kurtulduk. Rakibin gibi davranmak yerine sen de sarılmalıydın. Aşağıya inip o müthiş manzarayı görünce dayanamadım. Kim olsa aynı şeyi yapardı, neden anlamıyorsun?” dedi Kerem

“Haklısın, çok önemli bir buluştu. Ama sen bunu fırsat olarak kullandın. Ondan hoşlandığını itiraf et ikimiz de rahatlayalım” diyen Aslı hızla yerinden kalkarak kapıya yürüdü. Ardından seslenen Kerem'i duymadan hışımla odadan çıktı gitti.

“Haydaaa. Bu ne şimdi? Ne yapmışım ki ben?” diye söylenerek giyinmeye başladı

Kerem.

“Şu kadınları hiç anlamıyorum ben ya, kahretsin!” dedi.

Aslı öfkeyle soluyarak koridor boyunca yürüdü. Canan'ın odasının önünde aniden durup kızgın bir ifadeyle içeri baktı. Canan o sırada yatağın üzerine serpiştirilmiş kitaplarla meşguldü. Aslı'yı da öfkelerini de farketmedi. “Ne tuhaf kız” diye söylenerek doğruca mutfığa girdi. Meltem bulaşıkları yıkamış, ilk defa mutfaktaki dağınıklığı kendi başına toparlamıştı ve oflayarak

tırnaklarını inceliyordu. Aslı'nın içeri girdiğini görünce hem başarısını hem tasasını paylaşmak istedi.

“Oh, nihayet bitirdim. Meğer kolay iş değilmiş mutfak işi. Ev hanımlarına daha saygılı olucam bundan sonra. Bittim ben Aslı. Ellerimin haline bak. Canan'ı düşünsene günlerdir bizim için uğraşüyor. Yemek yaptı, bize ekmek yaptı. Peki ben ne yaptım? Aklıma geldikçe utanıyorum Aslı ya, Allah'tan kız anlayışlı çıktı da beni affetti. Geri döndüğümüzde basına bu olayı anlatırsa yandım ben. Anlatır mı sence?” dedi Meltem.

“Hah! Aferin Meltem. Bir sen eksiktin hayran olmayan, o da oldu. Şu hale bak. Herkesi ele geçirdi bu kız. Deliricem ya!” Diye sessiz olmaya çalışarak söylenmeye devam etti Aslı.

“Halbuki geldiği gün ona en iyi davranan bendim. Aramızda yabancılık çekmesin diye elimden geleni yaptım. Arkadaş oldum. Şimdi ne oldu? Erkek arkadaşımı benden almaya çalışıyor. Bu nasıl bir trajedi? Tabi ünlü oldu ya, artık ne isterse yapar” dedi öfkeyle.

“Ne oldu Aslı, çok kötü görünüyorsun. Kerem seni kızdıracak bir şey mi yaptı?” diyen Meltem öfkeyle sandalyeye oturan arkadaşının karşısına oturdu.

“Daha ne olsun? Bugün olanları görmedin mi Meltem? Bana bir kere bile öyle sarılmadı Kerem. Tabi, sen anlamazsın. Senin erkek arkadaşın yok ki yanında, Canan'a hayran hayran bakan” dedi Aslı.

“Aslı'cım, haksızlık ediyorsun, kız hayatımızı kurtardı. O olmasaydı bu dağbaşıda ölüp gidecektik açlıktan. Hayranlık falan yok Aslı, sadece refleks bir davranış şekli. Bunu en iyi biz biliriz. Kerem'i boşuna suçlayıp huzurunu bozma. Kesinlikle yanılıyorsun. Dediğin gibi olsaydı ben mutlaka görürdüm. Beni bilirsin, çok zeki değilim ama böyle şeyler asla gözümünden kaçmaz. Mesela, Emre'den söz ediyor olsaydın haklısın derdim. Ama yok, Kerem'in hiç alâkası yok Canan'la, boşuna evhamlanıp sevgilinin kulağına kar suyu kaçırma istersen. Aptallık etmiş olursun. Kabul etmek lazım Aslı, kız gerçekten etkileyici. Farkındaysan güzel demiyorum Aslı, güzelliği diğer özelliklerinin yanında önemsiz kaldı” diyen Meltem, bir anda Aslı'nın dikkatini asıl konuya yöneltmeyi başardı.

“Emre mi? Gerçekten mi?” diyen Aslı geçirdiği şaşkınlıkla kendi sıkıntısını anında unuttu. “Emin misin, bak bu da yüzük meselesine benzerse bozuyoruz” dedi.

“Kesinlikle eminim. Sen de yüzük deyip durma lütfen, fena oluyorum” dedi Meltem.

“Demek Emre, nasıl farketmedim bunu ben?” diyen Aslı rahatladığı sohbetin ardından derin bir nefes aldı. Meltem ise gündeme yerleşen konuyu enine boyuna irdelemeye niyetliydi.

“Çocuk resmen yamuldu. Nasıl görmezsin Aslı ya? Valla çok komiksin. Kerem'e takmışsın kafayı burnunun ucunu görmüyorsun. Gel hadi, benim odama gidelim. Konuşacak çok şey var ama burada olmaz. Her an biri duyabilir” dedi Meltem keyifle.

Koridor boyunca yürürken yaşananları daha detaylı gözden geçirmeyi ihmal etmeyen Aslı, kapının önünde duraklayıp Kerem'in şu anda ne durumda olduğunu merak etmesine rağmen, güncel aşk hikayesinin büyüüne kapılarak Meltem'in odasına girmeyi tercih etti.

“Meltem, benim anlamadığım şu: Bu adam son sevgilisinden ayrılalı kaç gün oldu? Erkekler nasıl bu kadar umursamaz olabiliyor? Aşkımız bitti. Hoop, gelsin yenisi. Bu mudur yani? Erkeklerin aşktan anladıkları bu mu? İnanamıyorum ya,” dedi Aslı üzüntüyle.

“Haydaaa. Şimdi de bunu mu taktın kafana? Bak Aslı, bu kız diğerlerine benzemiyor. Hâlâ anlamadın mı, farklı diyorum. Emre bu kıza kapılıp giderse daha çok başı ağrıyacak. Meltem söylemişti dersin” diyen genç kadın henüz 30 yaşında olduğu halde, renkli hayatı çok sayıda başarısız aşk deneyimlerle doluydu. En son evliliği denemiş olmasına rağmen aradığı düzenli ve huzurlu hayatı bulamamış, eşinden ayrılmıştı Meltem.

“Ben onu demiyorum. Benim derdim erkeklerin bu kadar rahat olması. Birinden ayrılırsın, biraz üzülürsün, acı çekersin. Bir iz bırakır insanda. Demek istediğim bu. Hemen yeni birini bulmak bu kadar kolay olmamalı Meltem, haksız mıyım sence?” Derken üzgündü Aslı.

“Sadece erkekler mi rahat sanıyorsun? Çevrene bakınca sen öyle mi görüyorsun? Aslı'cım, yanılıyorsun. Benim gördüğüm, kadınlar da acımasız, kendimden biliyorum. Havadan sudan sebeplerle biriyle sevgili oluyoruz, aynı şekilde de kopuyoruz. Hepimiz aynıyız Aslı, erkek kadın hiç farketmiyor bence. Neden böyle oluyor ben de bilmiyorum. Bana bir bak istersen,

defalarca yaşadım aynı şeyleri. Sonuç hep aynı oldu, ayrılık. Bazı insanların nasıl olup da yıllarca beraber yaşadığını anlamıyorum. O insanları görünce ne kadar mutlu olduklarını yüzlerinden anlıyorsun. Mutluluk mimiklerine işlemiş. Bizim bilmediğimiz bir formül biliyorlar. Ne olduğunu çok merak ediyorum doğrusu” dedi Meltem. Aslı hâlâ odada bıraktığı Kerem’i düşünüyordu.

“Şimdi biz Kerem’le ayrılırsak, bu adam hayatına kaldığı yerden hiç birşey olmamış gibi devam edecekse, bu ne demek biliyor musun ? Benim hiç önemim yok demek. Kalıcı tek bir iz bırakmamışım demek. Böyle hayat olur mu Meltem?” dedi Aslı.

“Saçmalama Aslı, Kerem sana deli gibi aşık. Sensiz sudan çıkmış balığa döner Kerem. Gözü senden başkasını görmüyor” dedi Meltem.

“Yok Meltem, artık emin değilim. Hem öyle olsaydı, bugün dünden farklı olurdu” dedi Aslı.

Cemil, saatlerdir gitarıyla anlamsız sesler çıkararak mutsuzluğunu ilan eden oda arkadaşının keyfini bozmasına izin vermemek için salona geçmeyi tercih etmiş, Kadir beyle Tony’nin filmin metinleri konusundaki sohbetlerine katılmıştı. Günlerdir yedikleri en güzel yemeğin üstüne nedenini iyi bildiği Emre’nin bunalımı ile ilgilenmek hiç iyi bir fikir değildi. Onu uzun zamandır tanıyordu ve hayatıyla ilgili bilmediği ayrıntı kalmamıştı. Canan’a duyduğu ilginin de diğerleri gibi sıradan duygular olduğunu, en kısa zamanda uçup gideceğini düşünüyordu. Kafa yormaya bile değmezdi. Nasılsa buradan gider gitmez unutacak, eskiyen aşklarının arasına kaydettiği bu kızın adını bile hatırlamayacaktı.

“Ben çay almaya gidiyorum. Sen ne istersin hocam” dedi Cemil.

“Ben sadece su alırım. Şekerime dikkat etmeliyim” dedi Kadir bey.

“Ben istemiyo, çok yemek yedi” dedi Tony göbeğini göstererek.

Cemil mutfağa geçmeden Canan’ın odasının kapısında durup biraz izledikten sonra içeriye seslendi.

“Canan, kolay gelsin, ben kendime çay demliyorum, sen de ister misin?” diyen Cemil kızın dalgın gözlerle kendisine baktığını görünce gülererek devam etti. “Bu kıyağımı unutma, her zaman yapmam” dedi.

“Sağol, almasan daha iyi. Artık uyumayı düşünüyorum” dedi Canan.

“Öyle olsun, İyi geceler” diyen Cemil teklifinin reddedilmesinden hoşlanmadığını

Canan’ın farketmesini boş yere bekledi. Kız hâlâ dalgındı. İsteddiği olmayınca canı sıkıldı, mutfağa geçti.

Aslı Meltemin odasından çıktığında hayli moralsizdi. Bir yıldır birlikte olduğu Kerem’le aynı evi paylaşıyordu. Üstelik güzel de bir hayatları vardı. Zamam zaman küçük çekişmeleri olsa da gayet iyi anlaşıyorlardı. Evet ama sevdiği adam bugüne kadar bir kere bile evlenmekten söz etmemişti. Bunu ilk kez düşünüyordu Aslı. Koşuşturmayla geçen hayatlarına mecburiyetten mola verdikleri bu dağ evinde fark ediyordu eksikliğini. Şimdi en çok merak ettiği şey, kendisinin Kerem için ne kadar önemli olduğu, varlığının onun için ne ifade ettiği idi. Beraber yaşamayı seçmelerinin nedeni aşk dedikleri şey, ne zaman başlayıp bittiği bilinmez tabiatın sihirli gücü müydü, yoksa sıradan bir alışkanlık mıydı? Sevdiği adam için özel ve vazgeçilmez bir kadın mıydı gerçekten. Odalarının kapısında bir süre dolandıktan sonra içeri girdi Aslı. Kerem mışıl mışıl uyurken bir süre onu izledi. Sonra aynı sorgulamayı kendi adına yeniden yaptı.

“Bu adam benim için vazgeçilmez tek erkek mi? Bütün hayatımı paylaşmak istediğim insan bu mu? Onsuz kalsam nasıl olurum acaba? Buna dayanabilir miyim? Ya Kerem’in başına birşey gelse...”

8 OCAK ... İLÇE MERKEZİ

Murat sabah erkenden konukların ağırlanması için valilik tarafından tahsis edilen otele geldi. Resepsiyondan gerekli bilgiyi aldıktan sonra lobide, Melek hanımla Kemal beyin aşağı inmesini beklemeye koyuldu. Gergin ve endişeli bekleyişi çalan telefonuyla bir kat daha arttı.

“Günaydın baba” dedi ürkerek.

“Umarım öyle olur Murat. Yeni bir gelişme var mı paylaşabileceğin?” dedi Osman bey.

İstanbul'daki bürosundan manzarayı izliyordu.

“Yok baba, hâlâ telefonlara ulaşamıyorum. Hava o kadar sert ki onarım yapamıyorlar. Baba ben,, çok üzgünüm. Keşke yapabileceğim birşey olsa, böyle çaresiz beklemek çok zormuş” dedi Murat.

“Niye üzülüyorsun ki? Yapacağımı yaptın sen. Bundan sonrası Allah'a kalmış” dedi Osman bey.

“Baba lütfen, zaten perişan durumdayım üstüme gelme olur mu? Böyle olacağını kim bilebilirdi?” dedi Murat.

“Uçuşlar iptal edilmiş ama ilk fırsatta ben de oraya geliyorum. Sana haber veririm. Sen yine de beni habersiz bırakma. Bir değişiklik olursa ara. İyi veya kötü mutlaka ara” dedi Osman bey.

“Tamam baba. Sakın olumsuz düşünme, göreceksin Canan dönecek. Hepsi dönecek. Hayatımıza kaldığımız yerden devam edicez. Ona birşey olmayacak. İçimden bir ses öyle diyor, inan bana” dedi Murat.

“İnanıyorum da , senin içindeki sese değil. Neyse, görüşürüz evlat” diyen Osman bey telefonu kapatır kapatmaz oğluna söylediği sözler için kendine çok kızdı.

“Daha anlayışlı daha insancıl konuşmalıydım. Hataları affetmekte ne kadar da acımasız olabiliyoruz” diye hayıflanarak sıkıntıyla koltuğuna oturdu. “Sorun sende ihtiyar, niye kızılıyorsun oğlana? Derdini anlatmayı beceremiyorsun işte. Yıllarca uğraştın karına anlatamadın, oğluna mı anlatacaksın? Sorun sende Osman bey, sende.”

Murat beklediği ikilinin asansörden çıktığını görünce yerinden kalkıp onlara doğru yürüdü. Onun bitkin ve moralsiz görüntüsü kötü haberle karşılaşma korkusu yaşayan Melek hanımla Kemal beyin içini sızlattı. Endişeyle birbirine bakıp yutkundular.

“Günaydın efendim” dedi Murat çekinerek.

“Bir haber mi var? Böyle erkenden gelmişsin. Bak, kötü birşey varsa söyle hemen, oyalama bizi. Murat, sakın bizden saklamaya çalışma olur mu?” dedi Melek hanım.

“Yok, telaşlanmayın. Ben sizi merak ettiğim için geldim. İyi olduğumu görmek isterdim” diyen Murat sakın görünmeye çalışarak devam etti.

“Boşuna havaalanına gitmeyin. Siz burada dinlenin. Normal uçak seferleri bile iptal olmuş. Hava şartları yüzünden helikopterler de kalkamıyor. Şimdilik sadece bekliyorlar” dedi.

“Burada beklemek daha yorucu evladım, havaalanına gidersek yapılan çalışmadan haberdar oluruz. En azından ne yapmayı planladıklarını öğreniriz” dedi Kemal bey.

“Ben oradan geliyorum. Sürekli havayı kontrol ediyorlar ve uçmaya hazır olarak bekliyorlar. Giderseniz basın mensupları canınızı sıkar inanın bana. Sürekli birşeyler sorup insanı deli ediyorlar” dedi Murat sıkıntıyla.

“Sorarsa sorsun. En fazla cevabımı alır. Kızımı getirsinler de ne isterlerse yapsınlar” derken, Melek hanım öfkesine hakim olamadı.

“Sakin ol hanım. Adamın ne suçu var” dedi Kemal bey.

“Yok mu evladım, sen söyle. Canan o dağ başına neden yalnız gitti?”

“Haklısınız, benim suçum. Onu yalnız gönderdim. Ne deseniz haklısınız ama asıl suçum gittiği yerle ilgili bilgi vermemem. Benim yüzümden açlık sorunu yaşıyorlar. lütfen babama kızmayın onun suçu yok” dedi Murat. Karşılaştığı muamele zaten beklediği türden bir tepkiydi. Bu kadar hafif atlatması inanılmazdı. Babasının her zaman söylediği gibi özel insanlar olduğunu onlarla konuşurken bizzat hissediyordu.

“Hava durumuna bakmadınız mı? Hangi devirde yaşıyoruz. Artık kar yağışının saatini bile biliyorlar. Bile bile nasıl izin verdiniz gitmesine?” dedi Melek hanım.

“Haklısınız, kar yağışı bekleniyordu. Ama bu kadar yoğun olması normal değil. Bu bölgeye has bir durum. Kimse böyle olmasını beklemiyordu. İnanın şu anda orada olmayı çok isterdim. Belki beni de merak eden birileri olurdu” dedi Murat.

“Orada olmak demek aç kalmak demek. Bunu biliyorsun değil mi?” dedi Kemal bey. Murat'ın samimi olduğundan emin değildi.

“Bana güvenmediğinizi biliyorum. Ben, Canan'ın yanında olmayı çok isterdim. Yaşadığı sıkıntıyı aynen yaşamak isterdim. Açlık veya başka ne olursa. O benim partnerim, arkadaşım, sırdaşım. Canan hayatımda gördüğüm en güvenilir insan. Başına birşey gelirse ben de dayanamam, babam da. İster inanın ister inanmayın” derken çok ciddiye Murat.

“Evde yiyecek doluymuş, neden aç kalacaklarını anlamadım. Sen bu konuda birşey biliyor musun?” dedi Kemal bey.

“Evet, ben size anlatırım. Biraz oturalım mı? Size çizimle göstermek istiyorum” dedi Murat. Birazdan oturdukları masada onlara detaylı olarak tadilat ile ortaya çıkan ve evdeki hiçkimsenin bilmediği karışıklığı anlattı. Canan' a bilgi veremedikleri için ne kadar üzgün olduğunu, önceden evle ilgili çalışma yapmadıklarından dolayı Canan'ın binayı tanımadığını, onları Karlitepe'ye göndermek isteyen babasının aslında neyin peşinde olduğunu açık yüreklilikle anlatan Murat konuşmaya devam etti.

“Haberleşme sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bir yolunu bulacaklar. Hava sonsuza kadar böyle gidecek değil ya. İlk fırsatta oraya ulaşacaklar inanın. Ben umutluyum” dedi.

“Bize bilmediğimiz şeyler anlattın Murat, sağol, biz iyiyiz. Hadi sen git kendi işine bak. Biz burada oyalanacak birşeyler buluruz. Babana da söyle kendini üzmesin. Herşey olacağına varır. Ne yazılmışsa o. Benim bildiğim tek gerçek bu” diyen Kemal bey Murat'ın içinde bulunduğu çıkmaz durumu gayet iyi anlıyordu. Bu gencin aile sorunu Canan'ın mahrumiyetle birlikte yaşadığı açlık sorunundan daha zor göründü gözüne.

“Ben gidiyorum. Anlayışınız için teşekkür ederim. Bir değişiklik olduğunda sizi hemen ararım. Hoşçakalın” diyen Murat binadan ayrıldı. Melek hanımın kendisi gibi sakin olmadığını huzursuz bedeninden anlayan Kemal bey çok iyi tanıdığı eşinin elini tuttu.

“Sen niye kızgınsın bu çocuğa? Ona suç işlemiş gibi davranıyorsun. Anlattı işte. Aralarında nasıl bir münasebet olduğunu öğrendin. Rahatlamadın mı? Bir de tersini düşün. O da Canan'la beraber mahsur kalmış olsaydı, ne fark edecekti. Bunun bize ne yararı olacaktı? Hiiiç... Daha çok merak edecektin kızını. Hem sen değil miydin 'Canan'dan uzak dursun' diyen. Uzak işte. Daha ne istiyorsun? Kendi kulaklarıyla duydun anlattıklarını. Umarım babası da anlamıştır artık gerçeği” dedi Kemal bey.

“Ben Canan'ı düşünüyorum Kemal bey. Kim bilir ne yapıyordur şimdi. O bizim biricik kızımız, küçük bebeğimiz. Hayatında hiç aç kalmadı ki Canan, nasıl dayanır açlığa. Ooof, of.” dedi Melek hanım.

“Oruç tutuyor ya,,”

“Aynı şey mi Kemal bey, insaf et.”

“Anlaşıldı, hadi havaalanına gidelim. Yoksa geçmez bugün” dedi Kemal bey.

8 OCAK KARLITEPE

Tony için sabah erken kalkmak, normal hayatının sıradan bir ritüeli, olmazsa olmaz bir alışkanlıktı. Erkenden kalkıp eşofmanlarını giyerek dışarı çıkar, Janet'le oturdukları evin karşısındaki parkta birkaç tur koştuktan sonra eve döner, kahvaltudan önce duşa girerdi. Bu dağ evinde kapalı kalmak, kendini iyi hissettiren koşusundan uzak kalmak canını sıkıyordu. Günlük aktiviteleri kısıtlanmış, hareketsiz kalmıştı günlerdir. Ayrıca Janet'in sağlık durumunu öğrenememek, haberleşmemek asıl problemiydi. Sanatla ilgili olmasına rağmen disiplinli bir iş hayatına sahipti. Yürüttüğü düzenli ev hayatı mutlu olmasını sağlıyordu. Bu evde de kendine has bir düzen kurmuş her sabah sırayla yaptığı kontrollerle hayatını normalleştirmeyi sorunlarına rağmen başarmıştı. Düzenli hayat alışkanlığı sayesinde Canan'ı diğerlerinden daha kolay anlıyordu Tony. Detaylarla ilgilenmek konusunda Canan'la ortak özellikleri vardı. Ama ne olduğunu anlayamadığı bir fark vardı bu zeki kızla aralarında. Dünyanın en uzak yerinden gelmiş olsa bile, düzen, akıl, mantık gibi kavramlar zaman, mekan tanımıyor farklı insanları ortak bir yerde buluşturabiliyordu. Eğitimini aldığı heykel sanatının incelikleri Tony'yi sinema sanatı ile tanıştırmıştı ve sanat danışmanı olarak Kadir beyin ekibine katılmıştı. İnsanların beden dilini çok iyi okuyabiliyordu ve duygularını kolayca anlıyordu. Bu sayede çok zeki olduğunu ilk günden farketmişti Canan'ı daha

yakından tanımaya çalışırken bilmediği bir nedenle zorlanıyordu. Meltem'in yüzüğü konusunda isabetli bir karar vererek Canan'dan yana tavır almış, ondan bir an bile şüphe duymamıştı. Şimdi anlamadığı şey, gencecik yaşına rağmen Canan'ın karşılaştığı zorluklara karşı nasıl bu kadar sağlam durduğu idi. Sanki her an bir yerden yardım alıyor gibiydi genç kız. Sanki bir kişi değil birkaç kişi birarada yaşıyordu Canan'ın bedeninde. Tanımlayamıyordu gördüklerini. Tony'nin farkında olduğu başka duygular da yaşıyordu evde. Aslı'nın kıskançlık krizini sadece kendisi görmüştü ve gereksiz olduğunu çok iyi biliyordu. Oysa Emre'nin durumu farklıydı. İlgisi gerçektir. Cemil'in sürekli Canan'la didişmesini bir kişilik çatışması olarak algılıyor, sonrasında olabileceklerden korkuyordu Tony. Üstelik kendisinin farkettiği bu halleri Canan'ın da bildiğini, buna rağmen aldırmandan, tepki göstermeden normal hayatına devam ettiğini görüyordu hayretle. Mesleki tecrübesiyle üstesinden gelemediği bir sorunla karşı karşıyaydı Tony.

Yemek konusu halledilip herkes sağlığına kavuşunca evdeki hayatları değişmeye başlamış, umutsuzluk yerini sabırlı bir bekleyişe, hatta hepsi için yaratıcı olabilecek bir sürece bırakmıştı. Diğerlerinden farklı olarak Canan, aç kaldıkları saatlerde bile yaratıcı olunabileceğini göstermişti onlara. Onların yaptığı gibi yaşama küsmek yerine nasıl ayakta kalabildiğini odasına yaptıkları ziyarette hayretle izlemişlerdi. Tony bütün bu düşüncelerle doğruldu yataktan. Önce telefonundan hatları kontrol etti. Tabi ki çalışmıyordu. Sonra kalkıp giyindi. Şimdi sırada havayı kontrol etmek vardı. Kadir beyi uyandırmamaya çalışarak koridora çıkan Tony doğruca Canan'ın odasına yöneldi. Kapıyı kapalı görünce henüz uyanmadığını anlayıp sıralamayı değiştirdi. Salona yöneldi. Sönmek üzere olan sömineyi odunlarla destekleyip tutuşmasını bekledi. Çay hazırlamak için saat henüz erkendi. Mutfığa gitmek yerine kitaplıktan oyalanacak birşey aradı. İnce gördüğü için kolayca okumayı umduğu kitap Yunus Emre'nin şiir kitabıydı. Rastgele açtığı bir sayfayı okumaya başladı. Okumaya çalıştığı şiirde tanıdığı tek kelime **gönül** kelimesiydi onun da anlamını bilmiyordu. Anlamını bilmediği diğer kelimeler yüzünden değil ama bilgisayardaki sözlük de dahil ne kadar uğraşsa, kime sorsa öğrenemediği kelime yüzünden öfkelenmişti. Sözlükte gönül kelimesine karşılık birsürü kelime olmasına rağmen birbirleriyle bağlantı kuramamıştı kafasında. Kitap okumaktan vazgeçen Tony canı sıkılmış bir halde dış kapıyı açtı. Beyaz duvar hâlâ yerinde hâlâ soğuktu. Birsüre didiklediği kardan duvarı hınçla yumrukladı. Temas etmek hoşuna gidince üşüyen ellerini hohlayıp yeniden saldırdı. Birden aklına gelen fikirle gözleri parladı Tony'nin. Buzdan heykeller yaparak sıkıntısını geçirmeye karar verince hemen çalışmaya başladı.

Odasından çıkan Canan banyoya geçmeden önce kapıdaki kar yığınıyla uğraşan Tony'yi gördü. Ne yaptığını ilk bakışta anlayan Canan, gülümseyerek mutfığa girdi. Çay demlemek için hazırlık yaptı. Ardından mutfaktan çıkıp kapıya doğru yürüdü.

“Kolay gelsin Tony, ne yapıyorsun öyle?” Diye sordu.

“Kolay gerçekten. Ben bunu okudu biliyor sen...” dedi Tony.

“Sen heykeltraş mısın? Gerçekten mi?” dedi Canan ilgiyle.

“Evet, siz öyle diyor, ama önceden, sonra sinema, biliyor sen” dedikten sonra mutlu bir tebessümle işine devam etti. Bir yandan da konuşmaya.

“Yap dedi kendime güzel bir tane. Ama kar ile yapmadı hiç. Bu ilk oluyor. Daha karar yok ne yapmak, ben düşünmedi” dedi Tony.

“Anladım. Güzel düşünmüşsün. Benim aklımda birşey var ama nasıl söylesem. Hoşuna gideceğini sanmam. Zor bir heykel. Hem de büyük. Çok uğraştıracak türden. Kaç gündür aklımda ama kimsenin yapacak gücü yoktu biliyorsun” dedi Canan.

“Canan, söyle ben yapar. Ne istedi sen” dedi Tony. İlgiyle bekliyordu cevabı. Bu kızın günlerdir plânlayıp açlık nedeniyle söyleyemediği şeyi merak eden Tony, Canan hakkında aradığı cevabı belki şimdi bulacaktı.

“Merdiven. Buzdan ve sağlam olmalı. 1/1 ölçekli. Üstüne tırmanınca hepimizi taşımalı, altındaki karı iyice sıkıştırarak gerekecek. Buradan gitmek için o merdivene ihtiyacımız var Tony. Biliyorum, tek başına yapılacak iş değil bu, hepimiz yardım etmeliyiz sana. Biliyorsun ekip işi” dedi Canan.

“Anladı ben. Önce merdiven. Gitmek için gerek. Tamam ama alet gerek. Biliyor ben bodrumda var. Hemen gider alır” diyen Tony gerekli aletleri almak için bodruma indi. Canan da

kahvaltı hazırlamak için mutfığa geçti. Tony aletlerle döndü mutfığa. Elindeki kazma kürek türünden malzemeleri dışında bırakarak kapattı evin kapısını.

“Önce kahvaltı. Sonra başlamak ben tamam? Dedi. Canan'a kahvaltı için yardımcı olan Tony bir tarftan da evine duyduğu özlemi anlatıyordu.

“Bebek kaç aylık, doğum yakın mı?” dedi Canan.

“8,5 Ay oldu ama bebek değil, iki bebek, iki kız” dedi Tony.

“İkiz mi, harika Tony, gerçekten süpermiş. Umarım sağlıklı, güzel kızların olur” dedi Canan. Bu haberle neşesi yerine gelmişti ve gülümsemesi tamamen gerçektir.

“Görmek isterdim doğrusu. Bebeklere bayılırım ben” dedi Canan.

“Görür sen, Janet gelecek İstanbul. Doğumdan sonra” dedi Tony.

“İnşallah” dedi Canan.

O sabah kahvaltı masası hayli zengin ve iç açıcı görünüyordu. Bu görüntü mutfığa gelen ev halkını mutlu etmeye yetmişti. Masada Emre dışında herkesin yüzünde güller açıyordu çaylar yudumlanırken. Soranlara “Başım ağrıyor” diyordu Emre. Aslı'nın Kerem'e öfkesi geçmiş, gecenin geri kalanını hiç ummadığı kadar sıcak geçirmişlerdi. Yine aralarının düzeldiğini herkesten önce farkedene Tony olmuş, kahvaltı masasında gördüğü manzaradan mutlu olmuştu.

Planlamadıkları halde kocaman bir aile olmuşlardı bu evde. Birlikte iş yapmalarına rağmen ekip arkadaşları daha önce böylesine yakın olmamıştı. Birbirlerini daha iyi anlıyorlardı artık. Canan'ı tanımaları ise daha dün farkettileri kadarıyla, son zamanlarda hayatlarına giren en güzel sürpriz olmuştu.

Eğlenceli sohbetlerle geçen kahvaltının sonunda Tony izin isteyerek kalktı masadan. Canan'la planladıkları ama henüz kimseyle paylaşmadığı merdiven işi için hazırlanması gerekiyordu.

“Ben var önemli bir iş, görüşür sonra” dedi. Diğerleri de masadan kalkıp salona geçerken Tony'nin sıkı bir şekilde giyindiğini gördüler. Kar eldivenleri muflon şapkası ve montuyla gördükleri Tony'ye takılmadan duramadı Cemil. Gördüğü manzaraya herkesten önce müdahale etti.

“Hayırdır dostum, yolculuk nereye? Bak, dışarı eğlenmeye bizi almadan gidersen küserim haberin olsun” diyen Cemil neşeli bir kahkahanın ardından esprisini devam ettirdi.

“Dur tahmin edeyim. Kar denizinde biraz yüzüp geleyim dedin. Karda yüzmeyi biliyorsun dimi, bak biz hiçbirimiz bilmiyoruz ona göre. Bize güvenme sakın” Tony de dahil hep birlikte güldüler.

“Sahi ne yapıyorsun sen Tony, söyle hadi meraklanma insanı” dedi Meltem. Aslı Tony'den çok Emre'nin durumuyla ilgileniyordu. Odasından çıktığından beri Emre'yi incelerken aynı zamanda Kerem'i de göz hapsinde tutmayı ihmal etmiyordu. Meltem'e yeterince güvenemiyor, gördüklerini kendi mantığı ile yorumlamayı tercih ediyordu.

Tony bir anda kendinde yoğunlaşan ilgiden hoşlanmıştı. Montunun fermuarını kapatırken Cemil'in başlattığı şakayı devam ettirmeyi sürdürdü.

“Dışarı çok soğuk. Hazır olmak lazım” derken yüzüne yerleşen kocaman gülümseme ile devam etti sözüne. “Siz yok kolay tahmin. Boşuna yorulma. Sadece izle. Sonra yardım gelir hepimiz. Tamam...” diyerek kapıyı açtı. Kapı açılınca ortaya çıkan aletler, malzemeler bu işin önceden planlandığını açıkça gösteriyordu.

Cemil ve Emre önce birbirlerine baktılar sonra da sözleşmiş gibi sessizce olanları izleyen Canan'a. Yüzündeki iyiden iyiye görmeye alıştıkları gülümsemeyle ev arkadaşlarının zor şartlarda mutlu olmayı öğrenme çabalarını içten içe takdir edişine... Tekrar birbirlerine baktı iki arkadaş. Dünden beri ilk defa Emre'nin gülümsediğini gören Cemil, kendi başarısına yoğunlaştı yeniden. Arkadaşlarını eğlendirmeyi başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu. Canan'ın esprilerinden etkilenmediğini yüzündeki gülümsemede kendi katkısı olmadığını da anlayabiliyordu Cemil. Yanına yavaşça sokulduğu Canan'ın bu haline içerliyordu. Onu diğerlerinden farklı kılan şeyi keşfetmenin tam sırasıydı şimdi.

“Bu işte senin parmağın yoksa bana da Cemil demesinler” diyerek Canan'ın elini sıkıca tutup kaldıran Cemil, kısa bir süre inceledikten sonra “Parmaklar da pek narin ama becerikli demek ki. Başka ne marifetleri var, göstersen de görsek” dedi sırtarak. Canan elini hızla çekerken kendini

kötü hissediyordu. Tahammül sınırlarını zorlayan bu saldırıya sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak odasına girdi. Kadir bey de sinirlenmişti gördüklerinin etkisiyle. Cemil'in yanına yaklaştı.

“Cemil! Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Niyetin ne senin, kavga çıkarmak mı?” diye bağırdı. Canan'ı kendi kızı gibi görüyordu ve çok değer veriyordu Kadir bey. Empati kurduğu kızın sıkıntısını kolay anladı.

“Şaka yaptım, niye kızılıyorsunuz. Biraz eğleniyoruz şurada. Of ya, size de yaranılmıyor valla... İnsanlar bunun için bana para veriyorlar, siz kızılıyorsunuz” dedi Cemil. Emre'nin tepkisini merak edip başını o yöne çevirince onun da kızgın olduğunu gördü. Hatasını kabullenip yanına yaklaştı Emre'nin. Kulağına eğilerek konuşurken kendisi de gergindi.

“Biraz ağır kaçtı galiba, kusura bakma” dedi. Bu sözler Emre'yi daha da kızdırdı.

“Saçmalama Cemil, benden değil git ondan özür dile” diyerek odasına yürüdü Emre.

Yaşanan gerginliği dikkatle izleyen Tony biraz önceki çalışma isteğini kaybetmiş olarak yeniden işe başladı. Olmasından korktuğu şeylerin olduğunu görmekten içi sıkılmıştı. Öfkeyle önünde duran kar duvarına saldırdı. Bu kez onun yanına geldi Cemil. Artık kimse gülümsemiyordu.

“Hep senin yüzünden. Zamanında söyleseydin ne yaptığımı böyle olmazdı. Sanki devlet sırrı yaptığın, hâlâ söylemeyecek misin?” dedi.

“Merdiven yapıyor ben. Lâzım bize, gitmek için. Buz merdiven” dedi Tony çalışmaya devam ederken.

“Canan söyledi değil mi?” dedi Cemil. Tony başını salladı.

“Yardım istersen söyle gelirim” dedi Cemil.

“Yok şimdi. Ne zaman lâzım stres, o zaman gelir sen” derken çok gergindi Tony.

“Sen de mi oğlum ya, of of. Ağır konuştun Tony. Hadi kolay gelsin” diyen Cemil mutfığa girdi. Masayı toplayan Aslı'nın tepkisini görünce tekrar hole çıktı. Yapması gereken şeyi çok iyi biliyordu ama şu anda buna hazır değildi. Odasına yürüdü. Kapıdan giren Cemil elindeki gitarla sadece sesler çıkaran Emre'nin kendisine yönelmiş bakışlarını görmezden gelerek kendi yatağına oturdu. Arkasındaki duvara dayadığı saçlarını karıştırdı bir süre. Tam karşısında oturan gözünü ayırmadan kendisini izleyen kızgın görünümlü oda arkadaşına takıldı gözleri.

“Tamam kes şunu. Kızdan özür diliyorum, bir kafamı toplayayım” dedi.

Emre'nin duruşunda hiçbir değişiklik olmadığını gören Cemil konuşmaya devam etti.

“Bak oğlum, ben böyle olsun istemedim. Sadece şaka yapmak istedim. İçimde kötülük yok. Nasıl oldu da ağzımdan çıktı ben de anlamadım. Gevezelikten işte. Öyle birden çıkıverdi. Kusura bakma, kendime engel olamadım” dedi.

“Cemil, bunu ikinci kez yapıyorsun. Neden yapıyorsun?” dedi Emre.

“Dedim ya, ben de bilmiyorum. O kadar ciddi bir kız ki herhalde bu haline farkında olmadan tepki gösteriyorum. Samimi olmak istedim, çuvalladım. Sen de gördün” dedi Cemil.

“Ben ondan söz etmiyorum. İkinci kez, benden özür diliyorsun. Bunu neden yapıyorsun?” dedi Emre. Bu soru Cemil'i şaşırttı.

“Ha,, o mu? Bilmem... Öyle mi yapıyorum. Tuhaf, niye yapıyorum?.. Anladım, şeyden, sen ondan hoşlanıyorsun ya o yüzden galiba, bilmiyorum...” dedi Cemil zorlanarak.

“Hoşlanıyor muyum?” dedi Emre hayretle.

“Hoşlanmıyor musun? Hadii, yeme bizi oğlum. Yalnız ben değil herkes farkında. Herkes farkındaysa Canan havada suda farketmiştir. Ne kadar zeki olduğunu bilmeyen kalmadı. Bana sorarsan bu evde herhangi bir sırrı gizlemek mümkün değil artık. Herkes kendi konusunda uzman. Herkes akıllı. Herkes birbirini gözünden anlıyor niyetini. Bu yüzden sen de dikkatli olmalısın. Kılıçları kuşanıyorsan savaş kaçınılmazdır” dedi Cemil.

“Yani!” diyen Emre dikkatle Cemil'i izliyordu.

“Yanisi şu, sonuçlarına katlanacaksın. Yüzmeyi yeterince bilmiyorsan derin suya dalma diyorum. Henüz vakit varken. Benden uyarması” diyen Cemil kısa bir nefes molasından sonra konuşmaya devam etti.

“Boğulabilirsin. Bu kız ötekilere benzemiyor” dedi.

“Pekâlâ, diyelim ki hoşlanıyorum. Bunu bildiğin halde neden onunla uğraşıyorsun?” dedi Emre.

“Bak oğlum, sakın ikisini birbirine karıştırma. Benim meselem farklı. Çözmek istiyorum. Anladın mı? Ben sadece kimliği ile ilgileniyorum bu kızın. Dedim ya, değişik bir malzeme. Ben bir sanatçıyım. İnsanı malzeme olarak görüyorum . Çözüp çözüp yazıyorum. Benim olayım bu, sen de biliyorsun” diyen Cemil’in oda arkadaşıyla yaptığı konuşma en çok kendisini rahatlatmıştı. Neşesi yerine gelmişti ve kendini gayet iyi hissediyordu. Artık Canan'la konuşmaya psikolojik olarak da hazırды.

“Gidip Canan'la konuşsam iyi olacak. Yoksa bu evde kalas muamelesi görücem” diyerek ayağa kalktı. “Buna dayanmam doğrusu” dedi.

“Ona ne söyleyeceksin?” dedi Emre. Canan'a ilgisinin açığa çıkmasından tedirgin olmuştu. Henüz kendisi hazır değilken beklenmedik aşk hikayesiyle ev arkadaşlarının diline düşmek istemiyordu.

“Tabi ki özür diliycem. Merak etme, seninle ilgili birşey söylemem. İnanmıyorsan sen de gel” diyen Cemil Emre'nin yüzünden hayır cevabını alarak kapıya yürüdü.

Cemil koridor boyunca neşeyle yürümüştü, ama Canan'ın kapısının önüne geldiği zaman birden ruh halinin değiştiğini farketti. Bu fark heyecanlandırdı tecrübeli oyuncuyu. Kendini sahneye çıkmaya hazırlanan tiyatrocı gibi hissettiği bir anda, aklında önceden çalışılmış tek bir satır bile yoktu Cemil'in. Birazdan sadece kendisi gibi davranmak zorundaydı Canan'ın karşısında. Kendisi gibi davrandığında saçmalamaktan dahası çam devirmekten korkuyordu. Yeni bir krize daha sebep olursa kendisi de dahil hiçkimse affetmeyecekti patavatsızlığını., Çalışmadığı bir oyuna son anda dahil olmaktan dolayı tedirgin olmuş oyuncu gibiydi. Küçük odanın kapısı aralıktı ve içeriden bilgisayar tuşlarının sesi geliyordu. Belli ki Canan her zaman ki gibi, ilgisini başka bir alana kaydırarak biraz önce yaşadığı tatsızlığın etkisinden kurtulmayı başarmıştı. Önce mutfığa gitmeye karar verdi. Allah'tan, hesap vermesi gereken kimse yoktu orada. Keyifle iki fincanlık kahve hazırlayarak bir tepsiye yerleştirip mutfaktan çıktı. Canan'ın kapısına geldi yeniden. Bu sefer daha rahattı ilkinden. Aralık olan kapıyı tıklatıp beklemeden açtı.

“Canan, rahatsız etmezsem gelebilir miyim?” dedi. Canan'ın başını kaldırıp kendisine baktığını görünce devam etti konuşmaya.

“Kendime kahve yaparken sana da yaptım. Birlikte içeriz diye düşündüm. Bazen düşünemediğim zamanlar da oluyor ya, neyse. Biraz konuşuruz. Tabi benim gibi birine ayıracak vaktin varsa” dedi Cemil.

“Otursana. Kahve için teşekkür ederim. Güzel kokuyor” diyen Canan Yine sakindi. Diğer zamanlarda konuklarına yaptığı gibi yerinden kalkıp oturuşunu düzeltmedi ve yer göstermedi Cemil'e. Köşede duran pufu çekip oturan Cemil'i izlerken bilgisayarını kapatıp masaya bıraktı.

“Canan, beni tanıyorsun, nasıl biri olduğumu biliyorsun. Çok konuşuyorum, tabi bazen de saçmalıyorum. Aslında buraya senden özür dilemeye geldim. Kötü bir niyetim yoktu ama düşününce saçmaladığımı anladım. Bazen dilime hakim olamıyorum.

“Sadece diline mi?” dedi Canan.

“Haklısın. Özür dilerim. Bundan sonra senin yanında dikkatli olurum söz. Elime de dilime de” diyen Cemil Canan'ın gülümsediğini görünce rahatlayarak konuşmaya devam etti.

“Benim özelliğim bu. Değişirsem mesleğimden olurum. Hayranlarımı kaybederim. Tamam, sen sevmiyorsun ama insanlar beni böyle seviyor. Doğrusunu istersen senden başka şikayet edeni görmedim. Bak yanlış anlama, demek istediğim şu: Sen farklısın, tanıdığım kimseye benzemiyorsun” dedi. Canan gülümsedi yeniden.

“Tanıdığın insanlar birbirine benziyor mu? Çok ilginç” diyen Canan demek istediğini anlamayan Cemil'e hayret ediyordu.

“Anlaştık. Sözünü tutacaksan sorun yok. Özürünü kabul ediyorum. Sen kendini bu halinle seviyorsun seversin. Bu tamamen seni ve sevenlerini ilgilendirir” dedi Canan kahvesini içerken. Bu söz Cemil'in canını yakmış olacak ki yüzündeki değişikliği Canan da farketti.

“Bak, bu sefer de sen yanlış anladın. Aslında senin tercihlerin beni ilgilendirmez demek istedim” derken Cemil sözünü kesti.

“Ben anladım Canan yorma kendini. Beni sevmiyorsun. Önceden de sevmiyordun değil mi?” dedi Cemil.

“Yanıyorsun benim seninle sorunum yok. Burada, yaptığın işten söz ediyoruz. Bu evde seyirci yok, iş yapmak zorunda değilsin. Kendin gibi olabilirsin. Bu hoşuna da gidebilir. Kendini tanımaya ihtiyacın yok mu? Mesela benim var. Bu kitapları neden karıştırıyorum sanıyorsun? Kendimi tanımama yardım ediyorlar” dedi Canan.

Cemil ilgiyle Canan'ı dinliyordu. Çok merak ettiği bu sıradışı kızı anlayıp insan tipleriyle dolu hafıza kataloğuna yerleştirmesine ramak kalmış gibi görünüyordu. Yakaladığı fırsatı değerlendirmeye karar verdi.

“Kendini mi tanımak istiyorsun? Canan, sana yardımcı olabilirim? Lütfen izin ver. Çünkü kim olduğunu ben de merak ediyorum. Yanlış anlama mesleki bir merak benimki. İnsanları analiz etmekte kimse elime su dökemez. İnan bana, doktorun benim” dedi Cemil.

“İyi ya, ben hazırım doktor, hadi başla” dedi Canan gülerek.

“Sen çok ilgiç bir kızsın. Yalnız olmayı seviyorsun. Bahse girerim erkek arkadaşın yok, belki de hiç olmadı. Neden olmadı? Çünkü mükemmel arıyorsun. Çünkü, sen de öyle olmaya çalışıyorsun. Bu çok yorucu birşey değil mi? Hadi başardın diyelim, zirveye çıktın. Sonra ne olacak?” Mükemmel ve yalnız bir kadın” dedi Cemil.

“Yanıyorsun, kimse mükemmel değildir” dedi Canan. İlgiyle Cemil'i izlerken sözlerini ve neden böyle bir izlenim bıraktığını.

“Ama öylesin ya da öyle görünüyorsun. Başarıyorsun çünkü çok zekisin. Birinin senin açığını, bir kusurunu bulması hiç kolay değil. Kusursuz olmayı neden seviyorsun ki? Erkekler böyle tipleri sevmez. Belki de bu yüzden yalnızsın. Hiç düşündün mü bunu?” dedi Cemil.

“Ben kusursuz değilim, mükemmel hiç değilim dahası yalnız da değilim. Hiç yalnız olmadım” dedi Canan.

“Bir sevgilin var yani” dedi Cemil.

“Yalnız değilim dedim. Ayrıca sevgilim de olabilir. Yanımda olmaması olmadığını göstermez, öyle değil mi?” dedi Canan. Cemil iyice karışan kafasını arkasındaki duvara yasladı.

“Gördün mü? Bunu bile bilmiyoruz. Bak şöyle anlatayım o zaman; Yeterince şeffaf değilsin. Kendini pandoranın kutusuna kilitlemiş kim becerebilirse o açsın diye sabırla bekliyorsun” dedi gülerek. Bu sözler genç kızı da güldürdü. sohbetin nereye varacağını merak ediyordu.

“İnsanın şeffaf olması gerekseydi öyle yaratılırdı. Hem biyolojik hem de manevi olarak mümkün değil. Ayrıca herhangi bir kutuya sığacağımı da sanmıyorum” dedi.

“Anlatamıyorum. Tamam, benim suçum. Demek istediğim : Yeterince açık değilsin yani insanların sana ulaşmasına izin vermiyorsun. Araya bir duvar çekmişsin” dedi Cemil.

“Biz ona sınır diyelim istersen. Sınır herkese gerekli. Bu sayede insanlar nerede durması gerektiğini bilir. İnsan sosyal olmak üzere yaratılmış bir canlı olabilir. Yine de mesafe herşey demek. Ne kadar yakınlık olursa olsun sınırlara riayet etmek gerekir. İnsanlar arasında çıkan çatışmaların, bütün anlaşmazlıkların temelinde bu var. Sınırın nerede olduğu konusunda anlaşamıyorlar. Hem sosyal yaşamda hem de yerküre coğrafyasında. Senin bir sınırın yok mu? Gidip gidip tıkağın, ötesine geçemediğin bir yer ?” dedi Canan. Derin düşüncelere dalma sırası Cemil'e gelmişti.

“Ben bir sanatçıyım. Özgür olmayı seviyorum. Kendimi beslemek için sınırları kaldırmak zorundayım. Yoksa yaratıcı olamam. Anlıyor musun?” dedi Cemil.

“Çok iyi anladım. En yaratıcı insan sensin diyelim. Sınırlarını kaldırdın, özgürce ilerliyorsun, eğer evrende yalnız değilsen ki değilsin, ilk karşılaştığın insanın sınırları seni durduracak. En iyi ihtimalle o insanın sınırları senin de sınırların olacak. Bunu engellemeye gücün yetmez. Yaratılışın yasası böyle. Yok zannettiğin sınırınla orada tanışmış olacaksın. Hangi yöne gidersen git, bir yerde durdurulacaksın. Neden? Çünkü evrende boşluk diye birşey yok. Bunu önceden bilmezsen bütün hayatını o boş alanı aramakla geçirirsin. Koşuştuktan yorgun düşersin. Sonunda depresyona girdim diye psikologlara gidersin. Peki o seni normal hale getirmek için ne yapar? Sınırlarını görmeni sağlar. Yasaları öğretir. Oysa önceden bilirsen o yasaları, kendini mutlu eden en ideal sınırları kendin belirlersin. Bunu başarabilmek için kendini tanımakla işe başlarsın. Kendini tanıdıkça neye ne kadar değer verdiğini öğrenirsin. Emek vererek birer birer biriktirdiğin değerlerini yanyana dizer, özgürlük alanını belirlemek için sınır taşları olarak kullanırsın. Elde ettiğin özgürlük alanı sadece sana ait olur. İzin verdiğin kadarını izin verdiğin insanlarla paylaşırsın.

Yani özgür iradeni bilinçli kullanan insanlardan olursun. Başkalarının değerlerini görmezden gelmek özgürlük değildir. Kendini bilmezliktir. Kendini başkalarından aldığı darbelerle tanımak yerine kendi gayretinle tanırırsan mutluluğun sırrını keşfedersin. Bulduğun şey sana bir ömür yeter. Tabi düşmanla mücadele etmek şartıyla. Başkaları, ya da cahiller, yani özgür olduğunu zannedenler gelip senin sınırlarına çarpar. Önce biraz sersemleler sonra toparlanırlar. Ya senin değerlerini kendi özgürlüğüne engel olarak görür ortadan kaldırmaya kalkışır, ya da gücü yetmeyeceğinin farkına varıp keşfetmeye. Eğer sen dersini iyi çalışmışsan, yani değerlerine sıkıca sarılmışsan, gelip çarpan hiçkimse sana zarar veremez. Bonus olarak da sana çarpan insanların hayatına yön vermenin hazzını yaşarsın. İşte ben, özgürlük diye buna derim” dedi Canan. Cemil uzun süren dalgın bir sessizliğin sonunda konuşabildi.

“Kendini özgür zanneden cahil ben oluyorum galiba. Bugün senin sınırına toslayan kişi ben olduğuma göre” dedi Cemil. Gözlerini kapatıp bir süre daha düşündükten sonra yeni bir enerjiyle konuşmaya devam etti.

“Pekala, kabul ediyorum. Ama yine de meraklı bir cahil olarak tosladığım o sınırın arkasında ne olduğunu görmek istiyorum. Nasıl birine tosladığımı bilmek istiyorum” dedi.

“Olabilir, bu senin doğal hakkın. Ben de diyorum ki öğrenmek istiyorsan emek vermek, zaman harcamak zorundasın. Bu oyunda hazıra konmak yok, yani kurallara aykırı. Hakkını vermeden istediğini alamazsın” dedi Canan. Cemil bir süre daha düşündü. Duygu karmaşası içinde hâlâ gülümseyebiliyordu.

“Benim bildiğim birini tanımının en iyi yolu sırlarını paylaşmaktır. Bu da oyunun kuralı doğru mu? Madem bu oyunu oynayacağız o halde senden bilgisayarını istiyorum. Onun içinde aradığım cevapları bulabilirim Canan. Tabi sakıncası yoksa. Özel ilgi duyduğun herşey onun içinde var eminim” derken Canan'ı köşeye sıkıştırdığından emindi Cemil.

“Olur. Sakıncası yok alabilirsin. Dosyalarımı silme yeter” dedi Canan.

“Anladım. Buna meydan okuma denir. Ciddiye alırsam mahcup olabilirsin ama, acele karar verme istersen” dedi gülerek.

“Ben ciddiğim. Gizlenecek birşey yok içinde. Ben değilim ama bilgisayarım şeffaf” dedi Canan en ciddi haliyle.

“Demek, oyunu açık oynarım diyorsun, şaşırdım” dedi Cemil. Saçlarını karıştırarak yaslandığı yerden doğruldu.

“Sakıncası yok diyorum” dedi Canan.

“Alıyorum o zaman. Uzun bir süre bende kalabilir ona göre” dedi Cemil gülerek.

“Olabilir” diyen Canan bilgisayara takılı diski çıkardı ve Cemil'e gösterdi. “Bunu alıyorum. Senin bilgisayarını bana verirsen işime devam edebilirim. Tabi sakıncası yoksa” diyen Canan yüzündeki o bilindik gülümsemeyle Cemil'in yüzüne baktı.

“Oooo. Oyunu kuralına göre oynarım diyorsun yani” dedi Cemil. Terliyordu. Yaptığı bol argo içeren metin çalışmalarını düşündü bir an.

“Zaman değerli boşa geçmesin diyorum” diyen Canan elindeki diski göstererek “Uzun zamandır bu araştırma için çalışıyorum. Mecburen de olsa hazır zaman bulmuşken işime devam etmek isterim” dedi.

Cemil uğradığı bozgunun etkisiyle boncuk boncuk terlemeye başladı. Kendini boğulacak gibi hissetti ve bir an önce özgürlüğünü kaybetmek üzere olduğu bu küçücük odadan çıkmak istedi. Mağlubiyetini ilân etmeden önce odanın ferahlatan havasından derin bir nefes aldı.

“Bak ne diyorum Canan. Ben bunu şimdi almasam, sen alıştığın gibi işine devam etsen diyorum. Oyun çok güzel ama zamanlama yanlış. Başka bir zaman oynarız artık olur mu? Galiba ben senin kadar özgür değilim. Bu şansını kaçırdığım için gerçekten üzgünüm” diyerek elindeki bilgisayarı yavaşça yatağın üstüne bırakarak ayağa kalktı.

“Olur” dedi Canan gülerek. “Ne zaman istersen.”

Birazdan odasına dönen Cemil Emre'nin meraklı bakışlarını görmek istemeden yatağına oturdu. Bir süre yalnız kalıp biraz önce içeride konuşulanları düşünmek için gözlerini kapattı. Gözleri kapalı olduğu halde duyduğu Emre'nin sessiz gülüşüne kızarak açtı gözlerini.

“Hoşuna gittiyse gül, ama sakın birşey sorup canımı sıkma Emre” dedi.

“Tamam sormam” diyen Emre yüksek sesle gülmeye başladı.

“Bari ne olduğunu söy...”

“Sorma dedim” diye bağırdı Cemil.

“İyi, öyle olsun. Ben de gidip Tony'ye bakarım” diyen Emre hızla odadan dışarı çıktı.

Birazdan Tony 'ye yardım eden Kerem'e katılarak merakını çoktan geride bırakmıştı. Eğlenceli bir çalışma yapıyordu kapının önünde. Merdivenin ilk basamakları ortaya çıkmıştı bile.

Mutfakta yemek için hazırlık yapan Aslı'nın da keyfi yerindeydi. Yanına salınarak gelen Meltem'i son anda farketti.

“Sen miydin Meltem? Bana yardıma mı geldin?” dedi Aslı.

“Evet, ama beceremezsem dalga geçmek yok, tamam?” dedi Meltem.

“Tamam merak etme. Öğrenirsin işte fena mı?” diyen Aslı hayretten büyüyen gözlerle baktığı Meltem'e “Önce şu önlüğü tak bakalım” dedi.

“ Eee Ne düşünüyorsun Canan konusunda. Hak verdin mi bana?” Diye fısıldadı Meltem.

“Haklıymışsın, gerçekten, ama ben biraz endişeliyim, bu işin sonu nereye varır bilemiyorum” dedi Aslı.

“Bekleyip görelim. Canan nasıl davranacak çok merak ediyorum. Bu sayede onu daha iyi tanıyabiliriz. Akıllı ve becerikli olduğunu biliyoruz artık, ama aşk hayatı hakkında en ufak fikrimiz yok” dedi Meltem. Aslı başını sallayarak onayladı.

Akşam yemeğinde bir araya gelen ev halkı ne sofrada ne sonrasındaki şömine başı sohbetlerinde Cemil'in Canan'a davranışını dile getirmedi. Yine de Cemil'e mesafeli davranarak kabalığını tasvip etmediklerini imâ ettiler. Protesto eylemi Cemil'e karşı davranışlarında vücut bulmuştu.

“Canan nerede, çay içmeye gelmiyor mu?” diyen Kerem Aslı'ya baktı.

“Odasında. Ben çağırdım ama gelmiyor. Çayını yanına almış, birşeyler yazıp duruyor” dedi Meltem.

“Tabi gelmez. Ben olsam ben de gelmem” dedi Aslı. Emre başıyla onayladı Aslı'yı. Herkes göz ucuyla Cemil'i süzerken Kadir Bey de Cemil'e baktı gözlüklerinin üstünden. Kaşları çatılmıştı konuşurken.

“Neden acaba? Yoksa aranızdan birine mi küstü?” Diye konuştu. Cemil bu kadar çevre baskısına dayanamayıp kendini savunmak zorunda kaldı.

“Hiç bana bakmayın. Ben bugün konuştum Canan'la, özür diledim. Biz o konuyu aramızda hallettik, merak etmeyin. Başka bir sorun varsa onu bilemem” diyerek Emre'ye takıldı gözleri. Cemil'in bu tavrı diğerlerinin de Emre'ye odaklanmasına neden olunca Tony imdadına yetişti Emre'nin.

“Ben biliyo sorun ne. Cemil argo konuşmak her zaman. Canan sevmiyo argo. O çok hassas ben biliyo” dedi.

Emre derin bir nefes alıp Tony'ye gülümsedi minnetle.

“Haydaaa.. Yine mi ben? Tamam ya. Bir daha ağzımı açarsam... gülmeye hasret gidin anlayın kıymetimi. Oturursunuz kös kös” diyerek kalktı.

“Ben gidip getiriyorum Canan'ı anlayalım bakalım derdi neymiş?” Diye salondan çıkarken “Cemiil!” diye ardından seslenen Kadir beye cevap vermek için geri döndü.

“Tamam hocam, merak etme. O kadar da eşşek değiliz” diyerek tekrar yürüdü.

Söylenenlerin gerçek olup olmadığını düşünürken kendini kapının önünde buldu. İçeriden yine bilgisayar tuşlarının sesi geliyordu. Kapıyı tıklatıp izin istemeden içeri girdi. Her gün aynı şeyi yapıyormuş gibi Canan'ın şaşkın bakışlarına aldırmandan pufu çekip karşısına oturdu.

“Canan, duyduğuma göre argo konuşuyorum diye bana gıcık oluyormuşsun. Benim yüzümden aramıza katılmıyormuşsun. Doğru mu?” dedi.

“Bunu kim söyledi?” dedi Canan. Aslında Cemil'in söylediği gerçekten doğrudu.

Aklına geleni futursuzca kelimelere dökmesinden haz etmiyordu bu gencin. Ama bu konuda kimseye şikayette bulunmamıştı.

“Ne önemi var. Tony söyledi. O herşeyi bilir. Sen söylemesen de anlar, adamın işi bu”

diyen Cemil gergindi.

“Tony gıcık kelimesini biliyor mu?” Derken gülümsedi Canan.

“Hayır, ben öyle yorumladım. Doğru mu?” dedi Cemil. Cevabını bildiği soruyu sorarken çok ciddi görünüyordu.

“Şey, farkında değilim ama, doğru olabilir. Hoşlandığımı söyleyemem. Yine de sizin hayatınıza karışmak haddime düşmez. Herkes istediği gibi konuşur, istediğini yapar. Sence özgür olmak bu değil mi? Hem ben bu küçük odada çok iyiyim. Senin de dediğin gibi yalnızlığımı seviyorum. Boş durmak yerine çalışıyorum. Gördüğün gibi, sorun da etmiyorum. Beni merak etmenize hiç gerek yok” dedi Canan.

“Canan, onlar sorun ediyor. Artık seni de aileden görüyorlar. Aramızda olmanı istiyorlar. Anlıyor musun? Bu akşam da bize katılmazsan odun yerine beni yakacaklar şöminede haberin olsun” dedi gülerken. Canan da güldü bu sözlere.

“Tamam, geliyorum” dedi.

“Oh be! Hadi bekliyoruz” diyerek kalktı Cemil. Salona dönüp yerine otururken kendisine çevrilmiş bakışları gördüğü halde konuşmadı. Birazdan Canan elinde çay fincanı ile kapıda belirince salonun gergin havası dağıldı, yüzler gülmeye başladı.

Kadir bey bir süredir ekibi çekim için buralara kadar getiren projeye ilgilenmekten vazgeçmişti. Zaten yaşadığı sağlık sorunu istese de işlerle uğraşmasına izin vermemişti. Dün Canan'ın verdiği kavanoz sayesinde kendisini iyi hissediyor, sık sık yaptığı kontrollerle şeker seviyesinin normal düzeyde kaldığını görüyordu. Artık bu evde Canan'ı merakla izleyenler arasına Kadir bey de katılmıştı. Hava muhalefetiyle başlayan mahsur kalma hikayesini en gerçekçi haliyle beyaz perdeye taşımayı planlıyor, gün gün yaşananları kaleme alıyordu. Bu yeni bir projeydi ve aklındakileri herkesten sır olarak saklıyordu. Bu sırrın önemli iki nedeni vardı Kadir bey için. Projenin başarılı olması, hikayenin sonuna kadar sabırla beklemesini, ayrıntıları kaçırmadan not etmesini gerekiyordu. Ayrıca hikayenin gerçekliği kimsenin projeyi bilmemesine bağlıydı. Bu gün uzun süre bu konu hakkında düşünmüş, bundan sonra yaşananlara bir otorite olarak müdahale etmemeye karar vermişti. Yani kaderlerini kendi doğal akışına bırakmaya. Eğer Cemil dün sabah kendisinin sözünü dinleyip Canan'a soğuk şakalar yapmaktan vazgeçmiş olsaydı bu gün hâlâ açlıkla mücadele ediyor olacaktı. Kadir beyin amacına ulaşabilmesi için, ev içinde yaşanan herşeyden haberdar olması gerekiyordu. Bu yüzden ilgiyle izlediği Canan'ın da aralarında olması gerekiyordu. Çetin bir cevize benzeyen bu kızla ilgili daha öğrenmesi gereken çok şey vardı.

“Demek zor bir işe gönüllü oldun Tony. Buzdan merdiven yapıyormuşsun” dedi Kadir bey. Güzel bir sohbet başlatmaktı niyeti ama umduğunu bulamadı. Tony de sıkılmıştı sonu belli olmayan bekleyişten.

“Evet, gönüllü oldu ben. Ama gönüllü ne demek ben bilmiyo. Yani ben ne oldu bilmiyo. Çok saçma, kimse bilmiyo, belki siz biliyo bana söylemiyo. Neden? O da bilmiyo ben” diyen Tony sinirli olduğunu gizlemeye gerek duymadan yerinden kalkarak bardağı ile birlikte mutfığa yürürken arkasında buz gibi bir esinti bıraktı. Herkes birbirine baktı.

“Adam haklı kaç gündür aynı şeyi sorup duruyor. Bir türlü cevap veremedik” dedi Kerem. Canan böyle bir mesele olduğunu ilk defa duyduğu için kendi ilgisizliğine kızdı.

“Güzel soruymuş. Neden cevap vermediniz?” dedi. “Yoksa kimse bilmiyor mu?” Diye devam etti gülerken. İstemedi sebep olduğu krizden dolayı üzgündü Kadir bey. Soruyu sessiz kalarak cevapladı.

“Ben anlatmak istedim ama olmadı. Anlaması kolay değil, sorun bu. Takma kafanı dedim, unuttu sandım. Galiba ayıp etmişim” dedi Cemil.

“Dilimize ne kadar yerleşmiş. Farkında olmadan bol bol kullanıyoruz kullanmasını da ne kadar doğru kullanıyoruz acaba?” diyen Kadir bey konuşurken aklına gelen fikrin cazibesine kapılarak Canan'a çevirdi yüzünü.

“Sen bu işlere meraklısın Canan. Neden bize anlatmıyorsun? Doğrusunu bildiğinden eminim ben” dedi gülerken.

“Olur, denerim. Ama şimdi değil. Tony'nin asıl derdi evini özlemek. Ailesini merak

ediyor. Telefonların çalışmaması hepimizi rahatsız ediyor. Ne kadar normal davranmaya çalışsak da bu hepimizin sorunu” diyen Canan oturduğu yerden kalktı.

“Ben Tony'ye baksam iyi olacak. Çay isteyen var mı?” diyerek çıktı salondan. Birazdan tazelenmiş çay bardaklarıyla döndüler yerlerine. Herkesin kendisine meraklı gözlerle baktığını gören Tony gülümsedi.

“Tamam, ben çok iyi” dedi.

“Adam haklı. Bekâr hayatı yaşamak zor hocam” diyen Kerem'in sözlerine Cemil kahkahayla gülerek cevap verdi.

“Söyleyene bak. Burada bunu söyleyecek en son kişi sensin oğlum, sen bizimle dalga mı geçiyorsun?” dedi Cemil.

“Ben zaten sizi düşünerek söyledim” diyen Kerem yanında oturan Aslı'ya sarıldı.

“Benim bir şikayetim yok” dedi.

“Eksik olma. Ama damdan düşmeyen düşenin halinden anlamazmış. Sen keyfine bak. Bana damdan düşmüş adam lâzım, öyle değil mi Emre” dedi arkadaşının yüzüne bakarak. Sonra da söylediklerinin Canan'ı nasıl etkilediğini anlamak için Canan'a baktı. Ona verdiği sözü hatırlayınca ağzından çıkmak üzere olan ayarsız sözlerini son anda yutkunarak engelleyen Cemil konuyu değiştirmeyi uygun buldu.

“Olsun yaşıyoruz ya buna da şükür” diyerek devam etti. “Aslında kız arkadaşımın ayrı kalmaktan şikayetim yok. Tam tersine, iki satır kafa dinliyoruz şurda. Zamanımı değerlendiriyorum. Yeni metinler hazırlıyorum. Hazır ilham perimi bulmuşken fırsatı değerlendirmek lâzım dimi ama?” dedi bütün yüzüne yayılan gülümsemesiyle.

“Ooooo” dedi Meltem uzatarak. “Söyle şu perine de bize de uğrasın. Ben çok fena sıkılıyorum. Giyecek kıyafetim de kalmadı zaten. Moralim sıfır. Temiz havaya hasret kaldım, şu halime bakın” dedi.

“Yok artık Meltem” Diye isyan etti Aslı. “Kaç bavul kıyafeti bitirdin mi? Sen de bizim gibi yıkayıp yıkayıp giyeceksin artık. Çamaşır makinamız var nasılsa şükret haline” dedi.

“Sahiden de şükredek çok şey var düşününce. Kıymetini bilelim. Mesela benim bitkisel diabet ilacım bile var. Sağol Canan. Gerçekten iyi geldi bu çörekotu. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum” dedi Kadir bey içtenlikle.

“Hadi canım” dedi Cemil. “Şimdi sen bitki ilacı, tedavi falan da mı anlıyorsun? Bak şimdi şaşırdım. Bu kadarı fazla değil mi? Benim için de bir tedavin var mı? Bir türlü çenemi tutamıyorum ya biliyorsun halimi” dedi sırtarak.

“Bitkilerden anlamam. Bu annemin ilgi alanına girer. Benimki sadece ev ortamında kulaktan dolma bir bilgiydi. İşe yaradığına sevindim” dedi Canan. Kadir bey bu kez erken davranıp yeni bir tartışmanın ateşini başlamadan söndürmeye kararlıydı.

“Ev ortamı dediniz ya, çocuklar aklıma geldi. Nasıl gözümde tütüyorlar anlatamam size. Çocuk dediğime bakmayın kazık kadar ikiside ama özlüyor insan. Tartışmaları, kavgaları, eşyalarını paylaşamamaları, okul sorunları,, en çok da annelerinin sesini özledim. Sürekli onları ikaz eden Zeynep'in sesini. O benim iyi arkadaşım. Harika bir kadındır Zeynep. İşimi yaparken onun desteği olmasaydı başaramazdım. Yıllardır benim gibi pimpirikli bir adama, sonu gelmeyen işlerime, uzun süren ayrılıklara sabırla katlanıyor. Neden biliyor musunuz? Ben böyle mutluyum diye. Tek nedeni bu. Şu anda benim sağlığım için endişelendiğini biliyorum. Daha doğrusu hissediyorum. Böyle zamanlarda mesafenin önemi yoktur. Nasıl olduğunu bilmezsin ama hissedersin. Hepsi perişan olmuştur meraktan. Sizin yakınlarınız da aynı durumdadır eminim. Hepsi merak içinde dönmenizi bekliyordur” dedi Kadir bey. Sözleri herkesi hüznlendirmişti.

“Sen çok şanslı bir adamsın hocam” dedi Emre uzun süren suskunluğun ardından. Ben böyle bir aile ortamında hiç yaşamadım biliyorsunuz. Konuşmayı bile onların kavgaları arasında öğrendim. Tam da üç yaşında ben sizi çok seviyorum neden kavga ediyorsunuz diyecektim, bir baktım ayrılmışlar bile. Sonrası herkesin bildiği hikaye. Biraz annenle biraz babanla yaşarsın. İki ayrı evin olur. İki ayrı hayatın. Seni yeni özgür hayatlarına engel olarak gördüklerini öğrenmek, öğrendiğin ilk acı gerçek olur. Zaman geçip başının çaresine bakmayı öğrenince de kendi alemine dalarsın. Onları çocukken gördüğün bir rüya gibi hatırlarsın. Benim hayatımın özeti bu. Kısacası

dünyada mutluluk diye birşey yoktur. Mutlu hissettiğin anlar vardır. Hayatın boyunca o anları yaşamak için çalışırsın. Şansın varsa tabii. Yıllardır doğum günlerimde ayıp olmasın diye ararlar beni. Şu anda burada olduğumu bildiklerini bile sanmıyorum. Çünkü doğum günüm yakın değil. Biri Amerika'da yeni kocasıyla, diğeri Kanada'da. İyi ki babam doğumgünü hediyesi olarak gitar almış bana. Beş yaşımdan beri elimde. O zamanlar kucağıma sığmıyordu, büyüyünce bütün hayatım onun içine sığırdı. Siz benim yaşadıklarına kader demek istiyorsanız deyin ama benim buna inanmamı beklemeyin. Yaşadıklarım sayesinde hiçbir şeye inancım yok benim. Kadermiş, tanrıymış, duaymış hepsi palavra. Tanrı gerçek olsaydı bu kadar adaletsiz olmazdı. Dünyanın haline bakın, anlarsınız ne demek istediğimi. Sizin inanmanızı da şaşkınlıkla izliyorum. Bunca akıllı insan nasıl olup ta olmayan bir yaratıcıyı kafalarında var eder anlamıyorum. Hem de bu çağda. Aslında anlamaya da çalışmıyorum bana ne diyorum. Ben hayatı kendi mantığımla çözmüşüm, kimse yardım etmeden. Gerisi vız gelir bana. İnsan doğar, tüketir ve ölür. Hepsi bu işte, bundan ötesi yok, kendinizi kandırmayın” dedi Emre.

Tony şaşkıncı Emre'yi dinlerken. Duyduklarını anlamaya çalıştı ve yanlış anlamadığından emin olunca dayanamadı.

“Emre inanmıyo tanrı öyle mi?” dedi içi sızlayarak.

“Öyle, ne olmuş,, Sen niye inanıyorsun ? Öyle öğretiler diye mi? Görmediğin halde duyduğun herşeye inanıyor musun?” dedi Emre. Tony cevap vermedi. Doğruca Canan'a baktı. Canan'ın içinde bir yerin sızladığını, canının acıyıp, yüreğinin ürperdiğini görebiliyordu Tony. Gözünü ayırmadan şöminedeki odunların yanışını izlerken aslında yüzünün ala kesmiş rengine bakarak kalp atışlarının hızlanarak duyduklarına isyan edişini, yaşadığı sarsıntı farkedilmesin diye kimsenin yüzüne bakmayışını da görebiliyordu. Ayrıca elindeki yarım kalan çay fincanı ile oynarken arka fonda gördüğü odunların alevini ürpertiyle seyredişini de. Gördükleri inanılmazdı Tony'nin ama en inanılmaz olan, itiraz etmeden sessizce sabırla beklemesiydi Canan'ın. Bu hali Emre'nin isyanından daha sarsıcıydı.

Kadir bey de duyduklarından, Canan'ın bedeninde gördüklerinden çok etkilenmişti. Emre'ye ne söylemesi gerektiğini bilemeyince Canan'ın dingin ama sessiz halini örnek almaya karar verdi. Emre yi uzun zamandır tanınmasına rağmen hiç bilmediği bir yönüyle karşılaşmıştı o anda. Ve hemen bu genç adamın sevginin her türüne ihtiyacı olduğuna karar verdi. Parıltılı hayatı, sayısı belli olmayan sevgilileri onu mutlu etmeyi başaramamıştı. Birisi ona mutluluğun en az tanrı kadar gerçek olduğunu öğretmeliydi. Bu konulardaki yetersiz bilgisiyle ne yazık ki o birisi kendisi olamazdı. Kendi çocuklarını düşündü Kadir bey, ve sahip olduğu tüm güzellikler için Allah'a şükretti içinden. Sonra yüzünü dalgın gözlerle seyrettiği Canan'ın tepkisini görebilmek için yanıp tutuşan Emre'ye çevirdi.

“Belli mi olur evlat, birgün karşına öyle biri çıkar ki kafanı da yüreğini de yeniden şekillendirir. İstesen de engel olamazsın. Bambaşka biri olup çıkarsın hayatta. Kader ne demekmiş o zaman öğrenirsin işte” dedi.

Emre ne zamandır içinde saklamaktan rahatsız olduğu gerçeğini herkesle paylaştığı için rahatlamayı umuyordu. Hatta birilerinin bu konuda kendisine tepki göstermesini kendisiyle tartışmaya girmesini bekliyordu. Ama sonuç umduğu gibi olmadı. En çok tepki göstermesini beklediği Canan onu yine şaşırtarak sessizliğini korumuştü. Ortaya çıkan manzarayı Canan'ın daha önce de hissettirdiği gibi bu evdeki varlığını önemsemediği biçimine algılayıp mutsuz oldu. Aynı zamanda hissettiği ve engel olamadığı kalp çarpıntısından dolayı da huzursuzdu. Herkesin farkında olduğu ve kendisini rahatsız eden duygularını artık gizleyemiyordu evde. Biran önce buradan gitmeyi eski hayatına geri dönmeye ihtiyacı vardı. Arkadaşlarına her zaman gururla söylediği sözleri hatırlattı kendine.

“Bu benim hayatım ve nasıl istersem öyle yaşarım” diyordu kolayca. Kalbine neden söz geçiremediğini, neden bu kızdan bu kadar etkilediğini düşünürken diğerlerinin bakışlarına aldırmadan Canan'ı izlerken buldu kendini. Çok hoş görünüyordu Canan. Üstelik hiç de seksi giyinmiyor dikkat çekmeye çalışmıyordu. Güzel olmasına rağmen bedenini dış dünyaya kapatmıştı. Muhafazakâr görüntüsünün yanında, eylemlerinde ve zekasını kullanmada ele avuca sığmayan bir tutum sergiliyor, özgür ve kendine has mizacı ile hepsini etkiliyordu Canan. Ama Emre

diğerlerinden farklı biçimde etkileniyordu bu kıızdan. Kadir beyin sözünü ettiği kişi o olmalıydı. Belki de Kadir bey biraz önce bunu görerek söylemişti o sözleri. Daha fazla izleyerek aradığı cevabı bulamayacağını farkedenden Emre, Canan'ın üzerine odaklanmış gözlerini güçlkle ayırarak oturduğu yerden kalktı.

“Bu kadar dinlenmek yeter. Ben odama gidiyorum. Biraz müzik iyi gelecek bana. Herkese iyi geceler” diyerek dışarı çıkarken farklı bir işaret görmeyi umarak tekrar Canan'a baktı. Göremeyince oradan uzaklaştı.

Emre'nin salondan çıkışı, ortamın üzerine çöken tarifsiz karmaşık duyguları dağıtmaya yetmemişti. Diğerleri de süratle uzaklaşmak istediler soludukları kasvet çökmüş havadan. Yine de en kötüsü Cemil'in durumu gibi görünüyordu. Kalkıp odasına giderken oda arkadaşı Emre'nin hangi alışık olmadığı ruh haliyle karşılaşacağını, hangi davranışlarına katlanmak zorunda kalacağını bilmiyordu Cemil. Yıllardır tanıdığı arkadaşının bu haline ilk kez tanık oluyordu.

Kadir bey yerinde kalmayı tercih etti. Beden dilini okumakta Tony kadar başarılı olmasa da iyi bir yönetmendi ve Canan'ın ruhunda esen fırtınaları görebilmek için azami kafa yormaktaydı. Tony meseleyi yine herkesten önce çözmüş biri olarak Canan'ın düşünce gündemini değiştirmeye karar verdi.

“Canan, unutmadı ben. Sen anlatacak gönül ne demek, söz verdi bana ama ne zaman?” dedi.

Canan uzun bir uykudan uyanmış gibiydi Tony'ye bakarken. Yine de gülümsedi.

“Unutmam merak etme. Gönüm, yarın konuşalım diyor. Bilmem sana uyar mı Tony?” dedi.

“Tamam, anlaştık, yarın” diyen Tony, Canan'ın demek istediğini nasıl anladığına hayret ediyordu oradan ayrılırken.

“İyi geceler” diyerek yüzünde garip bir tebessümle odasına yürüdü.

Kadir bey hâlâ yerinde hâlâ merak içindeydi. Sonunda dayanamadı gözlemlemeye, yüreğini açıp samimiyetle sordu merak ettiğini.

“Bir zamanlar iyi bir yönetmendirim. Ama artık işi gençlere bırakma zamanım gelmiş sanırım. Bir süredir seni izliyorum, ne düşündüğünü bir türlü çözemedim Canan. Bana bir iyilik yapar mısın?. Yoksa bu merakla sabaha kadar otururum ben...” dedi.

Canan elinde tuttuğu çay fincanını sehpaye bırakıp Kadir beye döndü gülümseyerek. Derdini çok iyi anlamıştı.

“Yalnız olmanın nasıl birşey olduğunu düşünüyordum” dedi Canan.

“Bana sorarsan sen yalnız kalacak bir kız değilsin. Bunu dert etmene hiç gerek yok Canan. Biraz zor bir kızsın ama çok çekicisin. Zor olan, kendine uygun birini bulman...” dedi Kadir bey.

“Yanlış anladınız Kadir bey. Yalnız olan ben değilim ki...” dedi Canan. Kadir bey bir süre sessiz düşünmek zorunda kalsa da sonunda Canan'ın ne demek istediğini anlamıştı.

“Haklısın gerçekten yanlış anlamışım. Bir erkek arkadaşın yok ya, sanırım o yüzden böyle düşündüm. Aslında bundan da emin değilim. Gerçekten erkek arkadaşın yok mu, var da biz mi bilmiyoruz? Özel bir soru biliyorum, cevap vermek zorunda değilsin” dedi Kadir bey gülerken.

“Benim gibi kaçık birinin erkek arkadaşı olmaz. Olsa olsa gönülünü kaptırdığı biri olur, o da, erkek arkadaşı olmaz” dedi Canan. Bu sözlerle Kadir bey aradığı cevabı çok net almıştı.

“Anladım, ama bak uyardı deme işin çok zor. Bu dünyada istediğin gibi biri yoksa ne olacak? Yalnız mı geçireceksin hayatını?” dedi.

“Ben kadere inanırım. Beni yaratan bunu da düşünmüştür nasılsa. O yarattığı kulunun neye ihtiyacı olduğunu bilir. Benim için uygun birini bu dünyaya göndermiştir, eminim. Aslında kim olduğunu ben de merak ediyorum” diyerek kalkan Canan biran önce odasına gidip gri kapaklı defterine birşeyler yazmayı arzuluyordu. Kendisini en iyi anlayan defterine,..

“İyi geceler Kadir bey, umarım rahat uyursunuz bu gece” dedi.

Kadir bey'in bu evde geçirdiği en keyifli anlar kısa da olsa Canan'la paylaştığı sohbet anlardı. Çok zeki ve etkileyiciydi Canan. İçinden dışarı taşan, bütün vücuduna yayılan iç güzelliği manevi zenginliğinden kaynaklanıyordu ve kontrollü davranışları ile zirveye çıkarken ona büyüü

bir dişilik katıyordu. Emre'nin duygularını artık daha iyi anlıyordu Kadir bey. Canan Emre için yeni keşfettiği muhteşem güzellikleri olan bir yeryüzü parçası gibiydi. Hem sıcak hem serindi ve hem aydınlık hem korkutucu.

“Canan, teşekkür ederim. Samimiyetin için. Sana da iyi uykular” dedi.

Kerem bu akşam gördüklerini sevgilisi ile konuşup netleştirmek için odasına gitmeyi tercih etmiş, aklındaki sorular için Aslı'nın banyodan çıkmasını bekliyordu. Aslı sevgilisinin düşünceli halini hemen farketti, yanına uzandı yavaşça.

“Kerem'cim ne düşünüyorsun kara kara? Biliyorum sıkıldın artık buradan. Ben de gitmek istiyorum ama gidecek yer yok biliyorsun. Yoksa sen, benden mi sıkıldın? Eğer öyleyse çekinme söyle seni anlarım” dedi.

“Aslı lütfen yine başlama. Senden sıkılmam mümkün mü?. Seni sevdiğimi biliyorsun. Bu akşam olanları anlamaya çalışıyorum” dedi Kerem.

“Eee, ne anladın bana da söyle” diyen Aslı sevgilisinin tutumunu merak ediyordu.

“Anladığım şu: Bizim Emre sıırıslıklam aşık, hem de Canan'a. İnanılır gibi değil. Üstelik gizlemeye çalışmıyor. Bu çok enteresan bir durum. Ben onu hiç böyle görmemiştim” dedi Kerem gülerek.

“Olabilir. Sence sakıncası mı var ? Neden olmasın yani?” dedi Aslı.

“Olmaz demedim sadece şaşırıdım. Canan Emre'nin tipi değil ki. Canan gibilerden hoşlanmaz sanıyordum. Bu adam eğlenceli ve havalı kızları sever. Canan çok ciddi ve zeki bir kız. Ayrıca bu tip ilişkilere sıcak bakmaz” diyen Kerem sözleriyle Aslı'nın irkilmesine neden oldu.

“Ne tip ilişkiymiş bu? Mesela bizimki gibi mi?” dedi Aslı.

“Aslı, bizimle ne ilgisi var. Kısa süreli aniden çıkan adı konmamış ilişkilere söz ediyorum ben. Yani kolay yaşanan birlikteliklerden. Anladın mı?” dedi Kerem. Bu sözler Aslı'nın daha da irkilmesine sebep oldu.

“Anladım Kerem, gerçekten bizimle hiç ilgisi yokmuş” derken sesi öfkeden değişmişti.

“Aslı, bizimle kıyaslayıp durma. Bu çok saçma. Biz Emre'den söz ediyoruz. Nasıl bir hayatı olduğunu biliyorsun. Canan gibi zor bir kıza aşık olması akla mantığa uymuyor...” diyen konuyu toparlamaya çalıştı.

“Ne olmuş yani. Gönül işi bu akıl mantık dinler mi? Beni asıl düşündüren tek taraflı olması. Bence Emre'yi zor günler bekliyor. Canan problem çözmeyi seviyormuş. Geldiği gün öyle demişti. Bunu nasıl çözecek çok merak ediyorum. Bekleyelim görelim...” dedi Aslı.

9 OCAK SİVAS HAVA ALANI

Sabah gün ağarmadan yola koyuldu Melek hanımla Kemal bey. Havaalanında kurulan kriz masasına basın mensuplarından önce ulaşıp sağlıklı bilgi almak vardı bugünün programında. Hava çok soğuktu. Morallerin bozuk olması daha yoğun hissettiriyordu donduran havayı. Melek hanım ve Kemal bey havaalanında kriz masasının kurulduğu basına kapalı tutulan özel salona alındılar. Kendilerine gösterilen sıcak ilgi bile endişelerini silmeye yetmiyordu bu sabah.

“Siz biraz dinlenin efendim. Birazdan vali bey burada olacak. Size detaylı bilgi verirler” dedi masa başında oturan görevli.

“Beyefendi benim vali beyle işim yok. Siz bana ne zaman oraya gidilecek onu söyleyin. Yoksa bu insanları kaderlerine terketmeye mi karar verdiniz? Bana bunu söyleyin” dedi Kemal bey.

“Uçuş için helikopterler hazır bekliyor. Merak etmeyin. Bizi ilgilendiren hava durumu buradaki değil efendim. Biliyorsunuz Karlitepe çok yüksek rakımda ve orada tipi, fırtına devam ediyor. Bu nedenle gecikiyor olsak da evdekilerin iyi olduğunu tahmin ediyoruz. Telefon bağlantısı kuramıyoruz ama sinyallerini alıyoruz. Bu da bize elektrikleri olduğunu ve telefonların açık olduğunu gösteriyor. Endişelenmekte haklısınız elbette ama yapılması gereken herşey yapılıyor efendim. Teknik imkânlar elimizin altında, hareket için doğru zamanı bekliyoruz” dedi görevli. Bir şey söylemeden uzaklaştılar masadan. Gelecek misafirler için ayrılmış koltuklar henüz boştu

salonda. Bir yer seçip oturdular.

“Çaresiz beklemek dünyanın en zor işiymiş Kemal bey. Yıllardır durmadan dinlenmeden çalışıyorum, hiç bu kadar yorulmamıştım” dedi Melek hanım. Kemal bey omzuna yaslanan hayat arkadaşının elini tuttu.

“Merak etme hanım bu günleri de atlatırız. Çaresiz değiliz, biliyorsun. Allah var, yetmez mi? Allah bizi sabretmekle, kızını da dayanıklılıkla sınıyor olabilir. Ne dersin? Aç kalmak da bir sınavdır. Mekke de iman edenlerin başına gelenleri hatırlasana. Hiç değilse bizimkilere zulüm yapan yok. Buna da şükür” dedi Kemal bey.

Mahmut bey Sivasa gelen eski dostunu havaalanında karşılamıştı o sabah. Murat da kaldığı otelden gelip aralarına katılmıştı. Osman bey içerideki konukların kim olduğunu görevliden öğrenince birlikte salona girdiler. Kısa süren selamlaşmadan sonra sohbete koyuldular.

“Daha önce de sert kışlar yaşadık burada ama böylesini ilk defa görüyorum” dedi Mahmut bey. Yeni tanıştığı Kemal bey ve Melek hanımla kolayca kaynaşmıştı.

“Küresel ısınmadan oluyor bütün bunlar. Dünya kendisine yapılan zulmü protesto ediyor. Bizim zamanımız öyle böyle geçti gitti diye düşünüyor insanlar. Ne yazık ki doğacak torunlarımıza zehirlenmiş bir gezegen bırakıyoruz” dedi Osman bey.

“Torun dedin ya Osman'cım içim bir tuhaf oldu. Bende üç tane var. Onları görmeden duramıyorum. Nasıl bir tat anlatamam. Senin de en kısa zamanda yaşamam lazım bu tadı...” dedi Mahmut bey.

“Bilmez miyim demek isterdim dostum, ama üzgünüm. Ben bunu tadamadan giderim buralardan” diyen Osman beyin buğulu mavi gözleri beyaza bürünmüş uzaklara daldı gitti. Neşeyle başlayan sohbetleri bir anda royasını hüznü çevirince Murat kendisini çok kötü hissetti. Yaşlı babasını bu hale getirenin bizzat kendisi olduğunu hatırlayınca midesi bulandı, başına ağrılar girdi. Evlenip çoluk çocuğa karışmasıydı babasının yıllardır özlediği. Hasret kaldığı güzel bir yuvayı görmek istediği. Babasını oyalayıp dururken, özgürlüğün tadını çıkarırken aslında onun kalan ömründen ve o ömre sıkıştırdığı umutlarından çalmış olduğunu, bencilliğini farkediyordu şimdi. Kemal bey Murat'ın yaşadığı pişmanlığı hissederek konuya dahil oldu.

“Biz bilemeyiz Osman bey, sakın böyle konuşmayın. Ömrümüzün süresini sadece Allah bilir. Bizim dinimizde umudunu kaybetmek diye bir kavram yoktur. Hayatta olduğunuza göre torunlarınızı hâlâ görebilirsiniz. Tarih açıklanamayan mucizelerle doludur. Üstelik sizin bir mucizeye değil Murat'a ihtiyacınız var. Murat'ın da seveceği bir kıza. Bütün taşlar yerli yerine oturunca sorun kendiliğinden çözülür. Yanlış müdahale yanlış ameliyat gibidir. Sonu acıyla biter. Allah hepimizi zulüm etmekten korusun. Bize bakın, anlarsınız ne demek istediğimi. Hayatta olup olmadığını bilmediğimiz kızımızı umutla bekliyoruz. Torun sevgisi yaşamak için bizim de Canan'a ihtiyacımız var. Belki Canan'ın da bir mucizeye” dedi.

Murat, Kemal beye gülümseyerek baktı. Rahatlamıştı biraz. Kemal beyin yorum farkı Canan'ı hatırlatıyordu. Kendi tabiriyle deniz fenerinin neden bu kadar parlak ışıkları olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu Murat. Karşısında oturan bu insanlardı Canan'ı o sevdiği kıvama getiren.

9 OCAK KARLITEPE

Tony o sabah da her zaman olduğu gibi erkenden kalkmış günlük kontrollerini yapıyordu sırasıyla. Şömine için salona girdiğinde Emre sürprizi ile karşılaştı. Nedense fazla şaşırmadı gördüğüne. Emre kayıt cihazını yanına almış Cemil'i rahatsız etmemek için salona geçmişti gecedan. Bir türlü uyuyamadığı için kendini müziğe vermişti. Solgun ve düşünceli görünüyordu. Canan henüz kalkmamıştı, mutfakta kimse yoktu. Merdiven işine devam etmeye karar verdi Tony. Sıkıca giyinmeye başladı. Aslında çalışırken üşümüyordu ama bir süre sonra başına gelecekleri tahmin ettiği için giyinmeyi tercih ediyordu. Dışarı çıkmadan önce Emre'nin yanına gitti.

“Günaydın Emre, nasıl sen bu sabah?” dedi.

“Günaydın Tony. Nasıl görünüyorsun sence?” dedi Emre.

“Nasıl denir,, berbat görünüyor sen. Yardım yap bana, hemen düzelir sen, hadi gel. Biraz spor iyi gelir” dedi Tony.

Emre yerinden kalktı. Tony'nin ne istediğini anladığı için o da giyinmeye başladı. Birlikte kapının dışına çıkıp çalışmaya başladılar. Emre hiç ummadığı kadar eğleniyordu çalışırken. Birazdan odasından çıkan Canan gördü onları. Önce Banyoya sonra mutfığa girdi. Kahvaltı hazırlamaya başladı. Çok geçmeden duyduğu tuhaf sesle dışarı fırladı. Tony'nin beklediği olay gerçekleşmiş, altı oyulan kar yığını gençlerin üzerine inmişti. Ama kar yığını Tony'nin tahmin ettiğinden çok daha fazlaydı ve içinden çıkmaları kolay olmuyordu. Canan bu işin zorluğunu kavrayınca Cemil'in ve Kerem'in kapısını çalarak yardım istedi. Koşarak tekrar kapıya gitti. Karları hepberlikte içeri çekerek Tony ile Emre'ye ulaşmaya çalıştılar. Telaşlı ve hızlı bir çalışma sonucu başarıya ulaşabildiler. Odasından yeni çıkan Meltem gördüğü manzaradan dehşete kapılarak yine çığlık attı. Aslı onu sakinleştirmek için bir hayli uğraşmak zorunda kaldı. Kalın kar yığınının içinden kollarından çekilerek alınan gençler gerçekten üşüyordu. Üstleri temizlendikten sonra şöminenin yanına geçtiler.

“Tony, bu iyiliğini asla unutmaycam. Spor dediğin bu muydu? Ama gerçekten çok iyi geldi” dedi Emre gülerek.

“Dedi ben, çok güzel oldu. Temiz hava buldu biz. Artık gitmek kolay” diyen Tony diğerlerine döndü.

“İyi oldu siz gördü biz, yoksa çok zor çıkmak” dedi.

“Siz Canan'a dua edin. Canan görmeseydi biz farkedene kadar donardınız karın içinde” diyen Kerem, “Sahi ya, bir insan ne kadar zamanda donar bu karın içinde kalsa” diye devam edince Aslı ve Meltem birlikte isyan ettiler. O manzarayı düşünmek bile ürkütücüydü.

“Ayy. Allah korusun. Saçmalama Kerem, ne biçim konuşuyorsun sen” diyerek bu tatsız konunun ebediyen kapatılmasını talep ettiler.

“Tamam tamam sadece merak ettim, abartmayın” dedi Kerem.

“Bütün emekler boşa mı gitti yani” dedi Meltem gelecek endişesiyle.

“Yok merak sen, herşey güzel. Tony yapar merdiven biter. Çünkü lâzım bize. Başka yol yok gitmek için. Ama şimdi çok aç biz. Kahvaltı lâzım bize” diyen Tony mutluydu. Bu iş günlerdir yaptıkları en yararlı işti.

Kahvaltı masası hazır olduğunda neşeyle oturdular. Buradan gitme zamanı ile ilgili planlar yapılmaya başladı bile. Emre karla geçirdiği soğuk tecrübenin ardından gerçekten sağlıklı görünüyordu masada. Herkesin ateist olduğu gerçeğini öğrendiğinden mi yoksa Canan'a olan duygularının açığa çıktığı halde itirazsız kabul görmesinden mi bilinmez kendini kuş gibi hafiflemiş hissediyordu. Gözlerinin mavisini bir başka parlıyordu bu sabah. Kayıt cihazına yeni yaptığı besteleri kaydetmişti bütün gece. Cemil oda arkadaşındaki bu değişikliği görünce Canan'la ilgili olduğuna emin olduğu sebebi daha da netleştirmek istedi.

“Bu gün iyisin bakıyorum. Keyfin yerinde. Yatağın da bozulmamış bu gece.” dedi sırtarak. Canan'ın verdiği ders doğruysa Cemil şartları ve insanların sınırlarını zorlayan yapısıyla özel biriydi. Tepki alma nedeni bu mizacı olsa da halinden şikayeti yoktu Cemil'in.

“İyiyim zaten” dedi Emre gülerek “Bütün gece kayıt yaptım. Hiç uyumadım. Bir ara yeni bestelerimi size de çalarım” derken Canan'ın takıldı gözleri. Canan Emre'nin yüzüne bakmasa da onu seyrederken mutlu oluyordu Emre. Duyguları nedeniyle Canan da dahil kimseden korkmuyordu

“Çekinmene gerek yok arkadaşım. Seni rahatsız etmediğim için teşekkür edebilirsin” dedi Cemil'e dönerek.

“Vay be, siz de gördünüz mü, gerçekten formunda bugün” diyen Cemil, “ Ne oldu buna, yoksa kafasına çığ mı düştü?” dedikten sonra kahkahayla gülmeye başladı. Bu sözler diğerlerinin de gülüşmesine neden oldu.

Canan kahvaltı boyunca düşünceli ve tedirgindi. Kendisini açıkça işaret eden eğlenceye aldırılmadan aklına takılan meseleyi düşünüyordu. Masadan herkesden önce kalktı ve “Afiyet olsun” diyerek dışarı çıktı. Bu alışmadıkları davranış öncelikle Kadir beyi meraklandırdı.

“Nesi var Canan'ın? Yoksa yine vukuat mı var ?” diyen Kadir bey asık yüzüyle doğruca

Cemil'e bakınca Emre' de Cemil'e çevirdi yüzünü.

“Valla ben birşey demedim, hiç öyle bakmayın” diye itiraz eden Cemil de masadan kalktı.

“ Ben şimdi öğrenirim” diyerek dışarı çıktı. Onun alışkanlık haline gelen bu rahat davranışı Emre' nin neşesini bir anda kaçırdı. Cemil'in, hoşlandığı kıza çekişmeli de olsa bu kadar yakın olmasına dayanamıyordu Emre.

Cemil önce odasına baktı Canan'ın. Sonra salona geçti. Canan'ı salonun ortasında dikilmiş tavanı incelerken buldu. Gülerek yanına yaklaştı.

“Hayrola meraklı kız, yerde bulamayıp gökte aradığın şey nedir? Söylersen biz de yardım ederiz, biliyorsun ekip çalışması lazım” diyen Cemil Canan'ın yüzündeki gerginliği görünce birden ciddileşti.

“Canan, birşey mi oldu? Bak dikkat edersen çok net sordum. Beni korkutuyorsun. Ne oldu, seni rahatsız eden nedir?” dedi.

“Şişşt. Biraz sessiz olur musun, dinliyorum” dedi Canan.

“Ne dinliyorsun? Yoksa helikopter sesi mi duydun?”

“Yavaş ol Cemil. Tavandaki ahşap kirişleri dinliyorum. Sana anlatırım ama içerdekilere birşey söyleme. Meltem'i biliyorsun” dedi Canan.

“ O kadar ciddi yani” dedi Cemil.

“Evet maalesef” diyen Canan sessiz olmaya çalışarak aklını meşgul eden tehlikeli durumu Cemil'e anlattı.

“Evin bu bölümü sonradan kapatılmış. Önce veranda olarak yapılmış sonra duvar örülmüş. Çatıyı taşıyan kirişler de duvarların üzerinden sonradan bağlanmış.

“Yani,,,” dedi Cemil.

“Pek sağlam bir çatı değil. Ahşap kirişler çok ince. Ben kar yüksekliğinin bu kadar fazla olduğunu bugün öğrendim. Yaklaşık 6 metre. Bu çok fazla ağırlık demek. Diğer bölümler betonarme, idare eder ama burası çok tehlikeli. Her an çökebilir” diyen Canan Cemil'i korkuyla yüzleştirdi.

“Yani salonu kullanamayız öyle mi? İyi de bunu bizimkilere alıştıra alıştıra söylemek lâzım. Şömine olmazsa nasıl ısınırız? Bu çok kötü oldu” diyen Cemil tükenmeyen enerjisiyle birlikte umutlarını da kaybediyordu.

“Elektrik olduğu sürece ısınmak sorun olmaz. Mutfaktaki fırını kullanırsınız. Dua edelim de bodrumdaki elektronik cihazlar bozulmasın. Onlar bozulursa yaşamak çok zorlaşır bu evde” dedi Canan.

“Of be Canan, sabah sabah bitirdin beni valla” dedi Cemil. Sonra üzüldü söylediğine.

“Ya, kusura bakma, yine saçmalıyorum. Senin ne suçun var? Başımıza bir felaket gelmeden uyardığın çok iyi oldu. Bizimkilere birden söylemeyelim ama buraya girmelerine engel olalım” dedi Cemil. Canan başını sallayarak onayladı Cemil'i. Birlikte mutfığa döndüler. Cemil'in geri dönmesini merakla bekleyen ev halkı ikisinin birlikte dönmesini nasıl yorumlamak gerektiğini çözemeyince Herkesin merakını Meltem dile getirdi.

“Nerede kaldınız siz ikiniz? Muhabbetiniz bol olsun ne diyelim” dedi.

“Ne meraklısın sen ya, belki bizi ilgilendirmeyen bir durum vardır” diyen Aslı Meltem'e ters ters baktıktan sonra “ Biz herşeyi bilmek zorunda değiliz” dedi. Bu konuşmalar Emre'nin zaten karışık kafasını içinden çıkılmaz hale getirdi. Önceki gün olanları hatırlayınca Cemil'in Canan'a ilgi duyduğuna karar verdi. Üstelik Canan da onunla ilgileniyor gibiydi. Yanında oturan Cemil'e öfkeyle baktı Emre.

“Pes yani arkadaşlar, şurada iki satır sohbet edelim dedik olayı nerelere getirdiniz. Sizden korkulur valla. Canan, sen de birşey söylesene” diyen Cemil üzerindeki baskının ağırlığına dayanamayınca mutfığı terketti.

“Masayı ben toplarım. Söyleyebileceğim tek şey bu. Birazdan ekmek hamuru hazırlamam gerekiyor. Sonra da Tony'ye bir sözüm var, yerine getirmem gereken” diyen Canan da masadan kalktı. “Beyler, merdiven işini ciddiye almalıyız. Hava her an düzelebilir. Düzelmeyebilir de ama biz gitmeye hazır olmalıyız” diyerek odasına gitti.

“Canan doğru söyledi, gidip çalışalım ama beraber. Çok iş var” dedi Tony kalkarken. Kadir bey'in yardım isteği kabul edilmedi. Onu odasında ziyaret eden Cemil uygun bir dille salona gitmemesini, çatının çökme ihtimali olduğunu ve Canan'la bunu konuştuklarını anlattı. Sonra da merdivenle uğraşan ekibe katıldı. Kızların uzakta olduğu bir sırada diğerlerine anlattı tehlikeyi. Konunun Meltem farketmeden halledilmesini istedi. Bütün bu açıklamalar Emre'nin, Cemil ve Canan'la ilgili yargısını değiştirmeye yetmedi. O, hâlâ gerginlikle başlayan ikisi arasındaki ilişkinin dosthane olduğuna inanmıyordu. Sinirini karlardan çıkarmaya devam etti.

Öğlen yemeği için mola veren buz merdiven ekibi, çalışmaktan yorulunca yemek sonrası bir süre daha mutfakta kalıp dinlenmeye karar verdi. Artık kimse şöminedeki odunlarla ilgilenmiyordu evde. Çalışan fırının etkisiyle mutfak evin her yerinden daha sıcaktı.

“Madem çalışmaya ara verdiniz şimdi konuşabiliriz Tony. Anlatmayı becerebilir miyim bilmiyorum ama, sorunu yanıtlayabilirim” dedi Canan. Konu herkesin ilgi duyduğu bir konu olunca yemek sonrası kahveler mutfakta servis edildi.

“Tamam, ben dinliyorum seni. Ben öğrenir bu gün gönül ne demek” diyen Tony, öğrenmeye arzulu bir şekilde tam Canan'ın karşısına oturdu.

“Umarım” diyen Canan, “Umarım, çünkü senin anlaman kolay değil...” diye açıklama yapmak zorunda kaldı.

“Çünkü sen, hristiyansın. Ayrımcılık yaptığım için söylemedim bunu, teknik olarak söyledim. Kendi inandığıma da başkalarının inandığına da saygım var. Hatta hiç inanmayana da. Bu konuda asla tartışmaya girmem. İnsanlar emek vererek kendi cevaplarını kendileri bulmalı. Tabiat yasaları bedensel tenbelliği de zihinsel tenbelliği de hoş karşılamıyor. En kısa zamanda cezalandırıyor. Ben inanma meselesin her insanın kendi özeli olduğuna inanırım. Her birey önüne mönü olarak sunulan olasılıkların içinden kendine en uygun olanı seçmelidir. Kendine uygun olanı bulabilmek için tabi ki tadına bakmak gerekir. Gönülünü ısıtan hangi lezzetse onu seçmek gerekir. Benim böyle düşünmem politik bir karar değil, inandığım kitap böyle düşünmemi istiyor.

Mesele şu: Senin inandığın Tanrı kavramı ile benim inandığım Allah kavramı biraz farklı ve bu fark senin gönül ne demek, anlamını zorlaştırıyor. Herkes bu nedenle sana anlatmaya çalışmak yerine sessiz kalmayı tercih etti” dedi Canan.

“Yani” dedi Tony biraz düşündükten sonra “Sen benim Tanrı ne biliyo, ben senin Allah ne bilmiyo. Öyle mi?” Diye devam etti. Canan gülümsedi Tony'nin yorumuna.

“Sanırım öyle. Eğer gönül nedir öğrenmek istiyorsan sana benim inandığım Allah'ın nasıl bir yaratıcı olduğunu anlatmam gerek. Bana inanmak zorunda değilsin ama beni anlamak zorundasın. Üstelik anlatmaya çalıştığım şeyin benim kendi fikrim olduğunu da anlamalısın. Bütün insanların onaylamasını beklemiyorum. Benim inandığım doğrudur, ama merak ettiğim için öğrenmek istiyorum dersin anlatırım. Amacım senin doğrularını silip yerine kendi doğrularımı koymak değil” dedi Canan.

“Tamam istiyorum ben. Yeni birşey öğrenmek iyidir” diyen Tony' den, “ ama anlamadı ben, gönül ve tanrı ne ilgi var?” diye gelen beklediği soruyu yanıtlamaya çalıştı Canan.

“Zor olan da bu Tony. Bu ilgiyi anlamak ve de anlatmak. Gönül kelimesinin batı dillerinde bir karşılığı yoktur. Neden yok? Çünkü İslam dininin öğrettiği Allah kavramı başka hiçbir dinde yok. Gerçekten anlamak istiyorsan bugüne kadar tanrı hakkında bildiğin herşeyi kaldırıp bir kenara koyman ve beni öyle dinlemen gerekiyor. Yani kendini formatlaman gerekiyor. Ben bunu hep yaparım Tony. Bazen gün içinde birkaç kez yaptığım bile oluyor. Çok da zevk alıyorum bunu yapmaktan. Her seferinde kendimle ilgili yeni birşey öğreniyorum. Çoğu zaman düşünce hızında yolculuk yapmaktan mutlu oluyorum” dedi.

“Tamam, ben hazır..Unuttu eski bildik herşey” dedi Tony gülerek. Mutfakta sekiz kişi vardı ve inanılmaz bir sessizlik hakimdi.

“Kendisine kitap gönderilmiş bütün din mensupları Allah'ın tek bir ilâh olduğuna ve bütün evreni yarattığına inanır. Sen de öyle bilirsin. Ama biz müslümanlar sizden farklı olarak şöyle deriz: Allah, var olan bütün mahlukatı yani gördüğün göremediğin bütün varlığı yarattı ve yaratmaya devam ediyor. Yani biz evreni altı günde yaratan yedinci gün arşın en yüksek yerine

dinlenmeye çekilen ve insanların yeryüzünde neler yaptığını uzaktan izleyen, ceza ve ödül için kıyamet gününü bekleyen bir Tanrı'ya inanmıyoruz. Farkımız bu. Bizim inandığımız Allah her an yaratan ve yarattığı canlı veya cansız her şeyle her an ilgilenmeye devam eden bir yaratıcı. Dinlenmeye ihtiyacı olmayan, her an yarattıklarını yenileyen bir Allah. Organlarımızı hücrelerimizi yenileyen, bizi ve herşeyi başıboş bırakmayan bir Allah'tan, yani hayatımıza müdahale eden bir Allah'tan söz ediyorum ben. O Allah ki, dün ve bugün aynı insan olmamızı istemiyor. İnsanı yarattıklarının en değerlisi olarak onurlandırırken diğer canlılarda olmayan aklı ve aklı kullanma yetkisini, yani bilinci verdi. Bizi düşünebilen canlılar olarak yarattı. Çünkü tanımamızı ve sevmemizi istiyor. Önce biz kendimizi sonra da kendisini. Yaratılış yasalarını kendi koydu. Kendi koyduğu yasalara sadık kalarak evreni muhteşem bir düzende yaratmaya devam ediyor. Evrende sabit duran, hareketsiz tek bir nesne yok. Sadece canlılar değil eşya da hareket halinde. Bilimin de farkettiği gibi evrende herşey hareket halinde ve evren büyümeye devam ediyor. Süregelen bir değişim yasasından söz ediyoruz. Öyleyse insanın sabit kalması mümkün mü? Allah sadece yaratmıyor yarattıklarına müdahale ediyor. Bu müdahalenin nedeni çok önemli. İnsanların insanlık kalitesinin sürekli olarak yükseltmesini istiyor. İslâm felsefesi buna Kâmil olmak diyor. Hayat bir yolculuk, insan da yolcu kabul ediliyor. Yolun en doğru olanını arayıp bulmamızı istiyor. Bunu yapabilecek kapasiteyle yaratıldık. Bunu ne kadar başarabilirsek Onu o kadar iyi tanır ve anlarız. Allah O'nu anlamamızı istiyor. İslâm felsefesi buna şahit olmak diyor. Allah insanın O'nun tek bir ilah olduğuna, eşi ve benzeri olmadığına şahit olmasını, kendini seven ve geliştiren, yaratılışı O'nun adına algılayan kullar olmasını istiyor. İsteddiği gibi olabilmemiz için sürekli müdahale ediyor. Bunu nereden biliyoruz? Son vahiy kitabında hem kendisinin nasıl bir Allah olduğunu hem de bizim nasıl inşâ olup kâmil insanlar olabileceğimizi anlatıyor. Bizi hayata bağlayan şah damarımızdan bile daha yakın olduğunu ve yaptığımız herşeyden haberdar olduğunu ayetleriyle anlatıyor. Hayatımızı, tüm yaptıklarımızı, ve gelecekte yapacaklarımızı bildiği gibi aklımızdan geçenleri de biliyor. Çünkü aklımızı da O yarattı. Bunun anlamı şu:

İslam felsefesine göre insan, Allah ile her an aktif ve aracısız bir ilişki halindedir. İşte bu canlı bağlantının insan tarafından algılanabilen kısmına **gönül** denir. Bir yerde gönül varsa eğer, orada pek çok şey yoktur.

Şahsi menfaat yoktur, evrensel menfaat vardır.

Fiyatı olan satın alınabilen birşey yoktur, değer vardır.

Nefs'in hakimiyeti yoktur. Tutkulu ve sonsuz Aşk vardır.

Onun adına yapılan işlerde kâr – zarar hesabı yoktur, Allah'ın rızası, yani onayı vardır.

Kolayca tanınır. Bu nedenle saygı gösterilir.

Kötülük yoktur, karşılığı beklenmeyen iyilik vardır.

Sebepler aranmaz çünkü kaynağı bilinir ve bu kaynağa güvenilir.

İnsanla Allah arasında çok güçlü bir bağdır **gönül**. Bu nedenle hiçbir güç tarafından engellenemez, yok edilemez.

Canan'ın, Tony'nin kolay anlaması için tane tane anlattıkları masa başındaki herkesi etkiledi. Bir süre daha devam eden sessizlik birazdan Tony'nin sorduğu soru ile bozuldu.

“Böyle bir Allah düşünüyor ben, korku var o zaman. Her zaman dikkat lâzım. Sen nasıl korku yok anlamadı ben” dedi Tony. Canan'ın olaylar karşısındaki tutumunun ilk bakışta tuhaf görülen sabırlı ve barışçı yaklaşımının hiçbir şekilde korku kaynaklı olmadığını farketmişti önceden.

“Korku varsa bu Allah'ın sana müdahale ettiğini kanıtlar. Bilinçli müslüman bu korkuyu Allah'ın kendisine gösterdiği ilgi olarak algılar ve bu ilahi ilgiyi kaybetmekten korkar. Bu korku hayatımızın kontrol gişesi gibidir. Yanlış işler yapmamızı engeller” dedi Canan.

“Ben müslüman değil, o zaman benim gönül yok öyle mi?” dedi Tony.

“Yanlış. Böyle düşünmek İslâm'ın felsefesine aykırı. Çünkü Allah yarattığı bütün insanların sahibidir, hepsine aynı canlı bağlantı ile bağlıdır. Çok uzun bir kablo düşün. Bir ucu senin elinde diğer ucunda Allah var. Allah o kadar büyük ki bizim algılarımız sınırlı varlığımız sınırsız olan O zatı göremiyor. Ama kablonun ona gittiğini biliyoruz. Bu kablo sana özel başkası

kullanamaz. Çünkü sen özelsin. Kendi kablonun sadece kendin sorumlusun. Eğer gönül bağı kuramıyorsan kablonun sendeki tarafında bir sorun var demektir. Sorununu kendin çözmelisin. Bu durumda iki ihtimal var. Ya yok zannettiğin gönül bağı var, ama nereye bağlı olduğunu bilmiyorsun ya da çok kibirlisin, ben kendime yeterim bağlantı falan istemem diyerek kablodan kurtulmak için elinden geleni yapıyorsun. Ama bu kablo ana rahmindeki bebeğin göbek bağı gibidir. Dünya hayatını ona borçlusun. Kablo yoksa sen de yoksun” dedi Canan.

“Ben nasıl anlar sorun ne?” dedi Tony.

“Bunun tek bir yolu var. Kendini tanımak. Her insan her gün yeniden, yeni doğmuş gibi kendini tepeden tırnağa gözden geçirmelidir. Yenilenme bir yasadır ve bizim için de geçerlidir. Kendimizi tanımak için geçmişimizi doğru analiz etmek, geleceğimizi çıkardığımız sonuçlara göre plânlamak zorundayız. Ama plânlarımızı Allah'ın her an müdahale ettiğini bilerek yapmalıyız. Yani kader faktörünü kabul ederek.

“Kader var, yok benim kontrol, o zaman ben neden çalışmak var çok şey yapmak? Sonuç biliyor yalnız Allah. O düşünüyor benim için ne iyi” dedi Tony.

“Bu konu İslam dininde insanların aklını en çok karıştıran konu. Sadece senin değil Allah'a inandığını söyleyenlerin de anlama sıkıntısı var. Şöyle anlatırsam belki daha kolay anlaşılır Tony. Hepimizin eğitim gerektiren meslekleri var. Seçtiğimiz meslekle ilgili çaba gerektiren, yıllarca süren eğitimler aldık hepimiz. Eğitimin her aşamasında yeterince öğrendik mi diye çok sayıda sınava girdik. Bütün sınavları geçince diploma alabildik. Aynı şekilde düşünelim şimdi. Dünyaya geldiğimiz gün, hayat okulunun ilk günüydü. Aklımızı kullanmaya yani analiz ve sentez yapmaya başladığımız yaşta elimize bir kitap verdiler. Sen insan olarak yaratıldın bu da senin prospektüsün, anlayarak oku, iyi öğren, çünkü sınava tabi olacaksın dediler. İnsanlık diploması almak istiyorsan bütün sınavları geçmelisin dediler. Bazıları bu kitabın nasıl okunması gerektiğini bilemedi, ona sarılarak uyumak yeter sandı. Bazılarının dili yetmedi okuduğunu yanlış anladı. Bazıları, sen anlamazsın ben sana anlatırım dedi insanları yönetmeye kalktı. Her insanın kendi yetenekleriyle emek vererek çalışması gerektiğini keşfetmek yüzyıllara mâl oldu. Sınav sorularını senin bütün özelliklerini, yeteneklerini bilen Allah soruyor. Başına gelen kontrol edemediğin olaylar karşısında senin tercihlerin kaderini belirliyor. Hangi cevabı seçersen seç yeni bir sınavla karşılaşacaksın. Bu kaçınılmaz gerçek ölene kadar devam edecek. Alabilirsek eğer, çünkü aksi de mümkün, hangi dereceyle insan diploması aldığımız sonsuz hayatımızın kalitesini belirleyecek. Yani ahiret hayatının. Ben buna inanıyorum. Neden? Çünkü benim inandığım Kur'an da böyle anlatılıyor. Çünkü Kur'an Allah'ın rehber olarak insanlara gönderdiği bütün kitaplara ve peygamberlere inanmamızı, diğer kitapların ve peygamberlerin başına gelenleri öğrenmemizi istiyor. Allah'ın en küçük bir değişikliğe uğramadan kalabilen orjinal son mesajının Kur'an olduğunu bütün insanlığı aydınlatmak için gönderildiğini anlatıyor” diyen Canan başını çevirip diğerlerinin yüzlerine baktı. Ev arkadaşlarının tümü dikkatle kendisini dinliyordu. Emre de dahil kimseden olumlu ya da olumsuz tepki almayınca tedirgin oldu. Sessizliği yine Tony bozdu sorusuyla.

“Anladı ben, sen inanıyor söylediyse ama nasıl emin olmak, nasıl şüphe yok aklında, belki yanlış hepsi, belki masal hepsi kitapta?” diyen Tony şüpheyle gülümsüyordu. Canan da gülümsedi.

“Haklısın. Birşeyin doğruluğundan şüphe duymak insana verilmiş özel bir nimet. Ben de bu yüzden okumaya başladım. Akıllıyım ya, okuyunca anlarım nasılsa dedim. Önce ben kitabı okuyordum, şimdi kitap beni okuyor. Artık şüphe değil sadece güven duyuyorum. Güvenmek mutlu olmanın ilk şartı. Güvenemediğin bir Tanrı seni mutlu edemez. Güvenemediğin insan da öyle. Benim için neyin en iyi olduğu konusunda sadece ona güveniyorum. Bu nedenle başıma gelenlerden dolayı şikâyet etmiyorum. Kendimi anlamak istediğim zaman onun mesajını okuyorum. Bu nedenle yanımda taşıyorum. Her okuduğumda yeni bir ampul ışıklanıyor kafamda. Kendimle ilgili bir şey daha öğreniyorum ayetleri düşünürken ve bu sayede evrende kendi yerimi bulmaya hangi amaçla dünyaya gönderildiğimi keşfetmeye çalışıyorum. Aslında insana haz veren bir yanı da var şüphe duymanın. Yeni bir şey keşfetmenin tadına varıyorsun sonunda. Bu duygu tarif edilemez sadece hissedilir. Yarın ne olacağını bilemem. Belki yine şüphe duyuyorum içimde. Bu nedenle kitabı

da kendimi de ve görebildiğim herşeyi de ölene kadar okumaya devam etmeliyim.. Araştırma sonucu anladım ki, önümde sonsuz büyük bir pazıl var ve evrene serpiştirilmiş sayısız küçük parçalar. Bu benim haddimi aşar, biliyorum ama yine de yakaladığım parçaların doğru yerlerini bulmak için kafa yoruyorum. Aklım yettiğince tabi. Bana kalırsa hayatta olmamızın asıl nedeni bu. Bütün insanlar kendi tanımladıkları parçaları doğru yerlerine yerleştirebilseydi eğer, insanlık ailesi muhteşem bir varlık tablosu çıkarabilirdi ortaya. Dünyanın bugünkü haline bakılırsa bizim yaşadığımız dönemde bu mümkün görünmüyor.. belki gelecekte...” diyen Canan tekrar insanların yüzlerine bakarken sözlerinin anlaşılıp anlaşılmadığını merak ediyordu.

Emre anlatılanlara kendisini öylesine kaptırmıştı ki kafasının içinde kocaman bir ağırlık hissetti. Gözleri kısıldı yüzü ekşidi. Tepkisi yüksek sesle çıktı istemeden..

“Kusura bakma ama delilik bu. Böyle düşünmek insanın sağlığını bozar, sonunda kafayı yersin. Felsefeyle uğraşanların neden kafayı yediği anlaşılıyor” dedi. Sonra kendisini her zamanki sakın haliyle gülümseyerek izleyen Canan'a takıldı gözleri. Emre gibi, hayatına girmeye can atan boyutlarını bilemediği bir pazıl parçasını nereye yerleştirmesi gerektiğini düşünüyordu Emre'nin güzel mavi gözlerine bakarken. Öyle anlaşılırdı ki bakışı, içi ürperdi Emre'nin, kalp çarpıntısı yine sözünü dinlemiyordu. Kulaklarına kadar kızardı. Herkesin gözü önünde çıplak kalmış gibiydi ve hisleriyle alâkası olmayan bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

“Özür dilerim Canan seni kastedmedim ben, öylesine söyledim” dedi.

“Dert etme, bu delilik dediğin zaten böyle birşey. Başkalarının söylediklerine aldırıyor insan” diyen Canan Emre'nin daha da kötü hissetmesine neden oldu. Söylediklerine aldırış edilmeyen önemsiz biri olmak istemiyordu Canan'ın hayatında. Üzerine kabus gibi çöken dışlanmışlık halinin baskısına dayanamayan Emre'yi, isyan etmek üzereyken yine Tony kurtardı.

“Ben anladı gönül ne demek. Çok teşekkür Canan. Ama bazen sen de yanlış olabilir. Bugün ve sonra bizde yok yabancı, ben öyle anladı. Biz aile oldu. Başka kişi yok burada ve sen yok deli olmak. Herkes biliyo, Canan çok zeki. Herkes sevdi bu Canan” dedi yerinden kalkarken.

“Artık çalışma zamanı var. Hadi beyler bitirmek var bugün merdiven” diyerek Emre'nin koluna yapıştı. “Hadi Emre,” diyerek çekti.

Merdiven ekibinin işe başlamasından sonra, aklındakileri unutmadan kaleme almak isteyen Kadir bey bir süre Canan'ın ruh halini anlamaya çalışarak izlese de hiçbir şey anlayamadan masadan kalkarak odasına yürüdü. Meltem ve Aslı dağılan mutfakla ilgilenmeye talip olurken Canan'ın yanlarından uzaklaşmasını istediler.

“Biz masayı toplarız Canan'cım. Sen yoruldun biraz dinlen istersen” diyen Aslı konuyla ilgili fikirlerini Meltem'le paylaşmaya can atıyordu.

“Olur, ben odamdayım” diyen Canan'ın mutfaktan çıkmasını bekledi.

Ekibin genç erkekleri uzun uğraşlar sonucu yaklaşık 6 metre kar kalınlığını normal bir merdiven gibi çıkan, sıkıştırılmış kar üzerine buzdan basamakları olan merdiveni tamamladılar. Sıkıştırılmış bölümü diğer taraftan ayırmak ve çıkarken oluşabilecek olası kazaları önlemek için eski mutfak dolaplarının parçalarını paravan olarak kullandılar. Bodrumda buldukları eski halı parçalarını kaymayı önlemek amacıyla basamakların üzerine özenle döşediler. İşleri bitip içeri geldiklerinde hava kararıyordu ve tipi yeniden başlamıştı. Ama artık hepsi de daha umutluydu gelecekten. Isınmak için yine mutfakta buluştular.

“Emre, sen iyi misin?” diyen Kerem, “Dün gece uyumamışsın bu gün de yoruldun çalışırken, o yüzden sordum” diye açıklama getirdi sorusuna.

“İyiyim, bu iş benim için iyi oldu. Bu gece rahat rahat uyurum yorgunluktan...” dedi Emre.

Kerem halini pek beğenmediği arkadaşını ta ki Emre fark edene kadar gözünü ayırmadan izlemişti. Emre'nin tepkisi gecikmedi Kerem'e.

“İyiyim dedim ya” diye bağırıldı.

Meltem ve Aslı'nın birlikte özenerek hazırladıkları dekoratif akşam yemeği sofrası ,masanın sessizliğini dağıtmaya yetmedi o akşam. Gençler yorgun, Kadir bey sessiz Canan ilgisizdi

sofrada. Cemil'in espri girişimleri de başarılı olmayınca ev halkı çabuk dağıldı masadan. Kadir bey işleri olduğunu söyleyerek odasına giden ilk kişi oldu. Diğerleri de yorgunluk bahanesiyle kalktılar. Aslı ve Meltem'in yemeklere gösterilen ilgilsizlikten canları sıkıldığını farkedenden Canan gönüllerini almak istedi.

“Yemekler çok güzeldi. Elinize sağlık” dedi gülerek.

“Öyle mi gerçekten? Kimse farketmedi bile. Hayatımda ilk defa pilav yapıyorum, kimse birşey demedi?” dedi Meltem.

“Sen onlara aldırma Meltem. Güzel şeylere çabuk alışıyor insanlar. Varken değil yokken farkediyorlar. Pilavını çok beğendim” dedi Canan.

“Doğru söyledin, ama suç sende Canan. Çıtayı öyle yükseğe çıkardın ki alıştılar artık doğal geliyor güzel yemekler” dedi Aslı. Konuşurken neşeli olmaya çalıştığı sözlerin tümünü inanarak söylüyordu. “Sana da alıştılar ya yakında bizi de beğenmez bunlar, haberin olsun” diyen Aslı'nın şaka formundaki sitemi umduğunun tersine Canan'da soğuk düş etkisi yaptı. Masadaki her zamanki yerine adeta yığılarak oturdu. Sadece kendisi gibi olmaya çalışırken yanlış birşeyler mi yapmıştı acaba. Bu insanlar onu aralarına almak yerine farklı bir yere yerleştirmeye çalışıyorsa bu kendi kabahati olmalıydı. Cemil'in söylediklerini hatırladı genç kız. Mükemmel olmaya ya da öyleymiş gibi görünmeye mi çalışıyordu gerçekten. Murat'ın kendisinden cüzzamlıymış gibi kaçmasının nedeni de bu olmalıydı. Osman bey oğlunu cezalandırmak için mi kendisiyle evlenmeye zorluyordu yoksa? Hatasız bir hayata mahkum etmek için mi? Dışına çıkmayı reddettiği belli çizgileri olsa da hatasız bir insan olduğunu düşünmüyordu Canan. Üstelik annesiyle babası hata yapmasına engel olmak için yakından ilgilenmiyor muydu kızlarıyla? Demek ki mükemmel değildi. Sadece biraz farklıydı hayatı diğerlerinden. Bu farklılık diğerlerinin canını sıkıyor olmalıydı bu evde. Hem soğuk hem de sıkıcı bir kız olarak algılandığını düşündü. Sadece kendi doğrularını doğru kabul ettiği için kendini beğenmiş ve kibirli biri olarak tanınıyor olma ihtimalini de ilave edince görünen manzaradan rahatsız oldu. Geldiği ilk gün kendisi de Emre için aynı şeyleri düşünmüştü Canan. Kibirli ve kendini beğenmiş görünüyordu şöminenin başında elinde gitarıyla. Belki de tek ortak noktaları bu olduğu için aralık bulduğu yerden hayatına sızmaya çalışıyordu Emre. Kendisine benzediğini düşündüğü için. Aslı Canan'ın dalgın haline, nedenini çözemesi de kendi ağzından çıkan son cümle için sebep olduğunu farkederek üzüldü. Meltem'in yüzüne baktı soru işaretiyle sonra Canan'ın karşısına oturdu sessizce. Hatasını yeni sözlerle düzeltmeye çalıştı.

“Canan, seni üzecek birşey söylediysem özür dilerim. Şaka yaptım ben. Sen mükemmel bir kızsın. Hepimiz seni çok seviyoruz inan bana” dedi. Bu sözler Canan'ı mutlu etmek yerine daha çok rahatsız etti. Yapayalnızdı bu evde. Kendisini doğru anlayan tek bir insan yoktu yanında. Bu gün anlattıklarıyla neyi kasteddiğini anlayıp O'na, herkesin hayatına müdahil olan Yüce Rabbine hayran olmak yerine Canan'ın keskin zekasını ve düşünsel kabiliyetini anlayıp kendisine hayran olmuşlardı. Oysa Canan'ın, kendi baktığı yerden bakan ve onun gördüklerini gören bir can dostuydu sadece ihtiyaç duyduğu. Duygularını alabildiğine okşayan güzel sözler değildi.

“Anladım Aslı merak etme. Teşekkür ederim. İyi geceler” diyerek kalktı yerinden.

“Ben yanlış birşey mi söyledim?” dedi Aslı Canan'ın ardından.

“Sanmam. Belki psikolojik sorunları vardır. Belki o da Emre'ye aşık olduğunu farketmiştir” dedi Meltem.

“Psikolojik sorunu falan olamaz Meltem. Ben hayatımda Canan kadar dengeli ve kontrollü birini görmedim. Ama Emre konusunda haklı olabilir bence. Eh Yakışıklı çocuk, hem popüler hem de aşık. Adamın halini hepimiz gördük. Canan bile dayanamaz bu elektrige. Yakında anlarınız merak etme. Devlerin aşkı bu, gürültülü olur. Sesi İstanbul'dan bile duyulur” diyen Meltem yüzünde meraklı bir gülümseme ile kalktı masadan.

“Biz de dinlenelim artık, ben çok yorulduğum bu gün” dedi.

Emre de Cemil'in ardından günün yorgunluğunu atmak için duşa girdi. Çıktığında bütün gün gerekmedikçe konuşmadıkları oda arkadaşının çoktan uykuya daldığını gördü. İmrenerek

baktı Cemil'e. Ne kadar da rahat uyuyordu yatağında. Onun rahatlığına özenerek kendini yatağının üstüne bıraktı. Gerçekten yorgundu. Hemen uyurum sandı, olmadı. Sağa sola dönüp durdu bir süre, yine olmadı. Doğrulup lâmbayı açtı. Cemil hâlâ huzurla uyuyordu yatağında. Köşede duran gitarına uzandı. Canı çalmak istemiyordu şu anda. Zaten bu saatte yapılacak iş değildi gitar çalmak. Saygısızlık olurdu herkese. Kalkıp dolandı odanın içinde. Aslında rahat ve geniş bir oda olmasına rağmen nedense dar geliyordu Emre'ye. Mutfağa gidip birşeyler içmeye karar verdi.

Canan evdeki sükunetin sırrını düşünüyordu odasında. Fırtına öncesi sessizlik dese olamazdı. Dışarıda zaten bir fırtına vardı yine. Onları gelip almalarına engel olan fırtına ısrarla ayrılmıyordu tepelerinden. Buna şaşırıyordu Canan çünkü bu yükseklikte bu mevsimde çok doğaldı havanın ısrarı. Şaşılması gereken evdeki kendi durumlarıydı. Asıl sorgulanması gereken, kaderin neden şaka gibi bir oyunla insanları buraya hapsettiği idi. Bu soru, hiçbir olayın tesadüf olmadığına inanan Canan'ın cevabını merak ettiği en son soruydu. Bütün ihtimalleri gözden geçiriyordu kafasında. Annesine eksik bilgi vererek aldattığı için cezaya tabi tutuluyordu belki ve belki onları bir daha göremeyecekti. Ama bu annesini babasını cezalandırmak olurdu ki onlar bu cezayı hak etmemişlerdi. Dünyada tanıdığı en harika insanlardı annesiyle babası. Kim bilir şu anda nasıl merak ediyorlardı biricik evlatlarını. Tek çocuk olmasında onların suçu yoktu. Annesinin geçirdiği hastalık kardeş sevgisinden mahrum etmişti Canan'ı. Tek kızlarını kaybetmeye ikisi de dayanamazdı. Öyleyse neden buradaydı Canan? Diğerlerinin hayatını kolaylaştırmak ve onların hayatta kalmalarına yardım etmek için mi? Yoksa çok daha önemli bir sınavla mı test ediliyordu? Emre gibi biriyle. Hem bütün cazibesıyla istikbali karanlık dünyevi bir aşkı paylaşmaya davet ediyordu Canan'ı, hem de inandığı değerleri silip atmaya çalışıyordu yüreğinden. İki yönden birden kuşatılmıştı iman kalesinde. En zayıf anında esir almayı bekliyordu düşman. Önce Emre'yi esir alan şeytan onun çekiçi bedenini kullanarak Canan'ı ele geçirmeye çalışıyordu şimdi. Bu savaşı kaybederse eski Canan ışığı sönmüş bir yıldız olarak zamanın içinde kaybolacaktı. Ama ya kazanırsa!!!

Bunları düşünürken arkasındaki duvara yaslanmış gözlerini kapatmıştı Canan. İyi birşeyler yapıp böylesi zor bir sınavı hak etmiş olmalıydı. Kendini iyi hissededen genç kız güzel yüzüne yerleşen huzur dolu bir gülümseme ile şükrediyordu yaratana.

Emre mutfağa geçerken birden vazgeçip Canan'ın açık duran kapısına yöneldi. Hiçbirşey planlamadan yapmıştı bu hareketi, kendisi de şaşırıldı. Ona ne söylemesi gerektiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Sadece içinden geldiği gibi davranırken kendini Canan'ın kapısında bulmuştu. Gözleri kapalı olduğu halde gülümseyen Canan'ı gördü kapıdan, bir süre izledi. Yoga seansı gibi bir şey olmalıydı gördüğü. Gözlerini açmasını bekleyemedi meraklan.

“Seni böyle mutlu eden nedir gerçekten öğrenmek isterdim? Söylemek için cesaretin var mı?” diyen Emre bilmediği bir sebeple gülümsüyordu.

Canan birden irkilerek gözlerini açtı. Bu kez yüzünde tamamen farklı bir o kadar alaycı bir gülümseme belirdi Emre'nin.

“Söylerim ama inanmazsın” diyen bu sıradışı kızın demek istediğini hemen anlayan Emre yine de gülümsemeye devam etti.

“İçeri gelebilir miyim, bak ayakkabıları çıkarıyorum” diyen Emre yanıtını beklemeden içeri girip yatağın boş tarafına oturdu.

“Canan, yardımına ihtiyacım var benim” dedi.

“Hangi konuda?” Diyen Canan ummadığı bir yanıt almaktan korkuyordu. Bu soru Emre'nin yeniden yüzünü güldürdü. Bir süre cevap vermeden Canan'a bakınca onu rahatsız ettiğini farketti. Sonra ciddileşti.

“Uyuyamıyorum. Salona gidebilsem çalışırdım ama oraya da gidemiyorum. Senin önerebileceğin birşey varsa denemek isterim. Bitkisel bir çay var mı mesela?” dedi.

“Çok kahve içiyorsun, o yüzden olabilir” dedi Canan.

“Belki de” diyen Emre gülümserken bu sebebi yalanlıyordu gözleriyle.

“Bildiğim en iyi çözüm sıcak, şekerli süt. Hemen uyutur insanı” diyen Canan ayağa kalktı.

“Ben şimdi ısıtırım. Kendime de hazırlarım bir bardak” dedi.

Kapıdan çıkmadan yakalamaya çalıştığı Canan'ın elini sıkıca tuttu Emre.

“Dur,dur Canan, acelesi yok. Biraz konuşalım sonra ısıtırsın” diyen Emrenin hareketine sinirlenen Canan elini hızla çekti.

“Şimdi ısıtmalıyım Emre, senin iyi bir uykuya ihtiyacın var. Gerçekten kötüsün” diyerek mutfağa yürüdü. Emre adeta kafasını duvara vurarak yaslandı arkasına.

“Benim sadece sana ihtiyacım var Canan, neden anlamıyorsun?” Diye mırıldandı. Derin bir nefes alıp yatağa uzandı. Bu küçük odayı seviyordu Emre. Her yerinde Canan'ın dokunuşu, yastığında saçlarının kokusu vardı. Yorgun gözlerini kapadı.

Canan iki bardak süt koyduğu tepsisiyle odasına geldiğinde Emre çoktan uyumuştı. Öyle gerçek uyuyordu ki kaldırmak için seslenmeye bile gerek duymadı. Elindeki tepsiyi masasına bırakan Canan hayretle ve gülerek Emre'ye baktı. Kulağında bir küpe olduğunu ilk defa görüyordu. Başını salladı önce sonra da yavaşça üzerini örttü.

“Yatağımı da kaybettin Canan hanım. Hadi hayırlısı. Bu gece nöbettesin galiba” diye mırıldananarak süt tepsisiyle birlikte mutfağa döndü. Birazdan odanın kapısını kapatmış, bilgisayarını ve bazı kitaplarını mutfağa taşımıştı sessizce.

10 OCAK SİVAS MERKEZ

Melek hanım yarı uyanık geçirdiği gecelerden birini daha geride bırakmıştı. Oteldeki odalarında sabah haberleri için televizyonu açmış, hızlı hızlı giyiniyordu. Otel şehir merkezinde, havaalanına 15 dakika mesafedeydi. Her yeni günde yaptığı gibi Kemal beye seslendi telaşla.

“Kemal bey, kalk hadi. Gidip bakalım havaalanına yeni bir gelişme var mı? Hadi acele et biraz” dedi eşini dürtüklerken.

“Ne oluyor Melek hanım? Hava yeni aydınlanıyor, nereye gidiyoruz, bir haber mi geldi yoksa?” dedi yataktan doğrulurken. “Hava nasılmış bugün, öğrenebildin mi?”

“Ne çok soru var değil mi Kemal bey? Seni neden kaldırıyorum sandın? Hadi gidip öğrenelim. Beklemeye tahammülüm kalmadı benim, gidip birşeyler yapalım” dedi Melek hanım. İkisi birden televizyonların günlerdir değişmeyen haberlerine yöneldiler:

“Bir haftadır Karlitepe'de mahsur kalan sekiz kişiden hâlâ haber alınamıyor. Yoğun kar yağışı nedeniyle kara yoluyla ulaşılması imkansız olan tepeye fırtına yüzünden havadan da ulaşamıyor. Karlitepe de bir dağ evinde mahsur kalan bu insanlarla haberleşme sağlanamadığı halde cep telefonları sinyallerinin alınıyor olması yetkililer tarafından olumlu bir gelişme olarak yorumlanıyor. Kış şartlarına uygun inşa edilmiş binada yaşamsal ihtiyaçların karşılandığı ve durumlarının iyi oldukları tahmin ediliyor. Yetkililer sadece yiyecek sıkıntısı çekebileceklerinden endişe ettikleri sekiz kişinin biran önce kurtarılması için ellerinden geleni yaptıklarını, kurtarma çalışmalarının yoğun tipi nedeniyle aksadığını, ilk fırsatta gerekenin yapılacağını söylüyor.”

Melek hanım oflayarak kapattı televizyonu. “Değişik bir şey söyledikleri yok bunların. Hepsi aynı. Hadi gidip kendimiz bakalım Kemal bey. Sivil kurtarma ekiplerinden yardım istesek? Belki onlar daha iyidir” dedi.

“Onlar da var merak etme. Ben dün konuştum bazılarıyla. Helikopterler için hava koşulları önemliymiş. O yüksekliğe çıkmaları için havanın iyi olması gerekiyormuş. Hem o insanların hem de pilotların hayatını riske atamayız dediler. O tepe 2500 metre yukardaymış denizden. Havasıda buradakinden farklıymış. Gecikmelerinin nedeni buradaki hava şartları değil Melek hanım, oradaki şartların uygun olmaması” diyen Kemal bey endişeli eşini daha da meraklandırdı.

“Yaza kadar orada kalırlarsa ne olacak. Havanın düzeleceğini kim söyledi?” dedi Melek hanım.

“Sakin ol sen. Bu ülkenin iklimi belli. En fazla bir iki gün daha sürer bu hava. Hadi hazırsan çıkalım” dedi Kemal bey.

10 OCAK KARLITEPE

Sabaha kadar mutfakta oturan ve çok sevdiği özel defterine el yazısı ile uzun uzun yeni notlar ilâve eden Canan yorgun ve uykusuzdu. Kapıdan kontrol ettiği havanın sakinleştiğini fırtınanın dindiğini farkedince dışarı çıkmaya karar verdi. Üzerini sıkıca giyindi. Dolapta duran botlarını ayağına geçirip terliklerini paspasın üzerine bıraktı. Şapkasını da başına geçirerek dış kapıdan çıktı. Onca emek verilerek birer birer yapılan merdivenin buzdan basamakları üzerine bütün gece yağın karla yeniden dolmuştu. Tekrar temizlenmesi gerekiyordu ama şu anda yapmak istediği bu değildi Canan'ın. Biraz temiz hava almak ve çok merak ettiği çevreyi görmek istiyordu herkes uyanmadan. Hava çok soğuktu ve görebildiği herşey beyazdı. Görüş mesafesi çok azdı. Gökyüzü ile yeryüzünü birbirinden ayırmak dahi mümkün görünmüyordu bakılınca. Sadece kendi bedeni vardı beyazdan farklı olan o da sakin yağın karın etkisiyle beyazlamaya başlamıştı bile. Temiz havada bolca nefes aldı Canan.

Birkaç gündür rahat uyuyan Kadir bey sabaha kadar süren deliksiz uykunun etkisiyle oldukça dinç kalktı yataktan. Hemen giyinip yüzünü yıkadı. Bu sabah havanın nasıl olduğunu ilk öğrenen olmayı umarak çıktı odasından. Koridordan mutfığa geçmeden birden durakladı. Canan'ın odasının kapısındaki paspasın üzerinde Emre'nin ayakkabılarının yanında Canan'ın terliklerini görünce afalladı. Önce aklından geçenlerden dolayı kendine kızarak mutfığa yürüdü. Mutfakta kimse yoktu. Masa da hazırlanmamıştı. Uğradığı hayal kırıklığı nedeniyle suratı asıldı, kaşları çatıldı. Bir sandalye çekerek oturdu. Birazdan Cemil de aynı şaşkınlıkla mutfığa girince Kadir bey zorlukla “günaydın” diyebilirdi. Cemil kendisini şaşırtan Kadir beyi hüsrana uğratan meseleyi diğerleri mutfığa gelmeden masaya yatırarak gizemli konuyu aydınlatmaya karar verdi.

“Günaydın hocam, Emre'yi gördünüz mü? Yatağı bozulmamış. Bu gece firar etmiş bizim odadan. Siz nerede olduğunu biliyor musunuz?” dedi sırtarak. Canan'ın hocanın zannettiği kadar saygın bir kişilik olmadığını, diğerlerinden çok da farkı bulunmadığını ilan ediyordu sesindeki tınıyla.

“Biliyorum Cemil. Ayakkabılarını gördüm. Dışarı çık sen de görürsün” dedi Kadir bey sıkıntıyla. Yenilgiyi kabul ettiği halinden anlaşılıyordu.

“Ayakkabılarını ? Haa... İyi o zaman. Demek ki sorun yokmuş” dedi yine sırtarak. “Eh, sonunda bu sorun da çözüldü, ne güzel değil mi?” diyerek o da kendi sandalyesine oturdu.

Kadir bey Cemil'in rahatlığına kızamadı. Gördüğü manzarayı nasıl yorumlaması gerektiğini düşünüyordu kara kara. Görünen çok açıktı aslında ama bu gerçeği iyi tanıdığını zannettiği, gizliden hayranlık duyduğu Canan'la bağdaştıramıyordu Kadir bey. Hangi aralık fikrini değiştirip bu genç adamı hayatına sokmaya karar vermişti Canan acaba? Neyi gözünden kaçırmıştı onu didik didik incelerken ve prensiplerle dolu temiz hayatını filmine konu etmeyi düşünürken. Üstelik küçücük odasını ve derme çatma yatağını onunla paylaşabilecek kadar da rahattı davranışı.

“Ne oldu da kaçırdım acaba? Yok yok, ben insanları eskisi gibi iyi anlayamıyorum artık. Bu işleri bırakmam lazım benim. Zaman çok değişmiş” diye hayıflandı içinden. İnandığı kalelerin yıkılmasına itiraz ederken Cemil'in alaycı tavrına da ayrıca içerliyordu Kadir bey. Mutsuzluğu iyice belirgin hale gelmişti Tony ve Kerem içeri geldiğinde. Onların “günaydın” dediğini duyduğu halde cevap vermedi Kadir bey. Cemil'in kendisine farketmeden çok çabuk işaretle olayı yeni gelenlere özetlediğini bildiği halde sesini çıkarmadı. Kerem'in çok olağan bulduğu bu gelişmeye Tony'nin itirazı vardı. Anlatılanların doğruluğunu kendi gözleriyle görmek için koridora çıktı. Canan'ın oda kapısının yanında duran montlarını astıkları dolabı açtı. Canan'ın eşyaları yoktu içinde ama bazı kitapları ve bilgisayarını vardı. Üstelik bilgisayar hala sıcaktı. Mutfığa dönmeden önce durup giriş kapısına baktı gülerken.

“Siz Türkler var çok acele karar. Bana göre yanlış. Ben dışarı bakıyor hava nasıl?” diye kapıdan seslenen Tony sessizce giyinerek dışarı çıktı. Merdivenleri çıktığında Canan hala oradaydı.

“Günaydın, Canan al bunu çok soğuk var.” Diyerek cebindeki kar eldivenlerini uzattı. “Ne yapıyor sen burada?” dedi gülerken.

“Günaydın. Gerçekten çok soğuk ama fırtına dinmiş. Belki bugün gelirler bizi almaya.

Sence gelirler mi Tony? Artık gitmek istiyorum bu evden. Ailemi, evimi özledim. Annemin yemeklerini özledim. İnanmayacaksın ama Osman bey'le Murat'ın çekişmelerini bile özledim.” diyen Canan kendisini bu evde en iyi anlayan kişiye, Tony'ye açmıştı yüreğini.

“Beyaz görmekten bıktım, gerçekten, gitmek istiyorum” diye ekledi.

“Anladı ben, Canan hiç uyumadı. O yüzden sıkıldı sen. Ama sis var. Kimse gelmez bana göre. Beklemek boş iş. Hadi gel içeri, yoksa donar sen burada” dedi Tony.

“Tamam geliyorum. Eldivenler için teşekkür ederim” diyen Canan Tony'nin ardından içeri girdi. Ellerini oğuşturarak önce mutfığa girdiler. Emre dışında herkes oradaydı ve hayretle Canan'a bakıyordu. Her zaman olduğu gibi Meltem'in lafını esirgemeyen tavrı, Tony ile Canan mutfığa girmeden biraz önce hararetle tartıştıkları meseleyi Canan'ın hemen anlamasına sebep oldu.

“Sen dışarda mıydın Canan? Biz de şey sanmıştık” diyen Meltem biraz duraklayıp etrafına bakındı konuşmadan önce. “Hâlâ uyuyorsun sanmıştık. Ne zaman kalktın sen?” Bu sözlerle ilk tepki Aslı'dan hareket olarak geldi. Canan'ın da gördüğü bir dürtme hareketiyle. Önce Kadir bey'in yüzüne baktı Canan sonra diğerlerine teker teker göz attı. Hiç konuşmadan montunu asmaya gitti dışarı. Paspasın üstünde yanyana duran Emre'nin ayakkabılarına ve kendi terliklerine bakarak gülümsedi. Onlara kızmamaya karar verdikten sonra banyoya doğru yürüdü.

Kadir bey kendini gerçekten kötü hissediyordu. Öfkesini Meltem'i azarlayarak dile getirdi.

“ Aferin Meltem. Sadece ön yargımız vardı biraz önce, sayende utancımız da oldu. Telâfisi mümkün olmayan bir utanç. Rezil olduk kıza. Çenenin tutmayı ne zaman öğreneceksin sen?” dedi.

“Ayy... çok özür dilerim Kadir bey. Ama herkes aynı şeyi düşündü. Benim ne suçum var?” dedi Meltem boynunu bükerek.

“Senin suçun geveze olman, hala anlamadın mı?” dedi Kadir bey.

Sadece Tony gülümsüyordu mutfakta.

“Canan hiç uyumadı ben biliyor. Çalıştı bütün gece burada” diyerek neşeyle kahvaltı için işe koyuldu.

“Biliyorsan neden bize söylemedin Tony?” diyen Cemil aslında kendine kızıyordu. Düşünüp taşınmadan fitili ateşleyen kendisiydi.

“Bilmiyor ben ama tahmin var bende. Kim ne yapar, ne yapmaz biliyor Tony. Bu benim iş. Kolay tanımak insanlar benim için” dedi Tony.

Birazdan Emre mutfığa geldiğinde herşeyden habersiz olduğu halde hem üzgün hem mahcup görünüyordu. “Günaydın herkese” diyerek Canan'ı aradı gözleriyle.

“Canan nerede? Ona bir özür borcum var” diyerek hayıflandı kahvaltıya otururken. Hiçkimse Emre'ye sebep olduğu krizden söz etmeye cesaret edemedi masada. Birazdan Canan'da katıldı aralarına. Biraz önce gördüklerini tamamen kafasından silmiş olarak normal görüntüsüyle her zamanki yerine oturduktan sonra ev halkının hayranlığını birkez daha kazandığını farketmeden çayını yudumlamaya başladı.

“Çay çok iyi geldi, çok güzel olmuş elinize sağlık” dedi.

“Ben yaptı çay. Eve dönmek zamanı bir demlik lâzım bana. Janet görmek lâzım sizin çay yapmak nasıl. Biliyor ben çok sevecek” dedi Tony. Bu konu da insanların yüzünü güldüremeyince Emre konuştu.

“Canan benim yüzümden yatağından oldun. Kusura bakma olur mu? Keşke uyandırsaydın beni. Ama bak birşey daha öğrendim. Süt, içmeden de işe yarıyormuş. Adını duymak bile yetti. Çok rahat uyudum sayende. Sen ne yaptın? Benim yüzümden sabaha kadar oturdun mu? Bak istediğin birşey varsa söyle, kendimi affettirmek istiyorum” dedi boynunu bükerek.

“Sorun değil. Benim için verimli bir gece oldu. Fakülteden beri gece çalışmaya alışkınım. Zaten bu evde gece veya gündüzün bir farkı yok ki, ne zaman istersen uyursun. Sizde de öğle değil mi?” dedi Canan herkesin yüzüne bakarak. Sorusuna yanıt alamayınca yine sordu.

“Ne oldu, kahvaltıyı beğenmediniz mi yoksa?”

Sessizlik ve Kadir bey'in vicdan rahatsızlığı bir süre daha devam etti masada. Canan'ın bütün sevimli halleri bile düzeltemedi Kadir bey'in suçluluk duygusunu. Yarı yaşındaki bu ilginç

kızın nasıl bu kadar özgüvenli olduğunu, nasıl bir mantık düzeni ile aklına hükmettiğine, ve hükümlerinin davranışlarına nasıl sinirlenmeden yansıdığını hala çözememişti. Bunu çözemeden yazmaya çalıştığı beyaza bürünmüş dağ hikayesinin hiçbir anlamı olmayacağını düşünüyordu Kadir bey. Bu evden gitmeden onunla daha sık sohbet etmesi gerektiğine karar verdi.

SİVAS HAVAALANI

Havaalanındaki bekleme odasında Osman bey, Murat, Kemal bey ve Melek hanım birlikteydi yine.

“Osman bey, siz İstanbul'a dönün artık. Burada beklemenize hiç gerek yok. Çok yorulduunuz günlerdir. Benim içim hiç rahat değil” dedi Melek hanım. Osman beyin sağlığının bozulmasından korkuyordu.

“Hayırdır, benden sıkıldınız mı yoksa? Hiçbir yere gitmiyorum, Canan'ın geldiğini görmeden gidemem. O benim de kızım. İyi olduğunu kendi gözümle görmem lazım” dedi Osman bey.

“Estağfurullah sizden sıkılmak ne demek, sağlığınız için dedim ben. Sivas'ın havası çok sert, o yüzden söyledim” diyen Melek hanım Murat'a döndü bu kez.

“Bari sen dönseydin evladım, hep birlikte beklemeye ne gerek var” dedi.

“İnanın Canan'dan daha önemli bir işimiz yok. Siz rahat olun lütfen” dedi Murat.

Canan'ın başına gelenler yüzünden kendini sorumlu hissetmesine rağmen bu insanlara gösterdikleri anlayış için minnet duyuyordu.

Yanlarına gülyüzle yaklaşan kriz masası görevlisi, odayı dolduran herkesin bakışlarını kendi üzerine topladı.

“Şefimin sizlerle paylaşmak istediği güzel bir gelişme var. Hepinizi teknik odada bekliyor. Ama lütfen basının haberi olmasın” dedi. Hepberaber fısıldaşarak girdiler odaya. Vali bey de oradaydı. Ekip amiri insanları daha fazla merakta bırakmamak için konuya hemen girerken sessizlik de sağlanmış oldu.

“Sizlerle elimizdeki ilginç görüntüleri paylaşmak istedik. Dün akşam saatlerine ait on saniyelik uydu görüntüleri bunlar. Bu görüntüler bize çok şey anlattı. Hava kararmadan önce uydulardan birinden alınmış. Normalde hava her zaman bulutlu olduğu için gözlemlediğimiz halde net birşey göremiyorduk. Arkadaşlardan birinin dikkati sayesinde farkettiğimiz bu son görüntüler bizi heyecanlandırdı. Şimdi beraber izleyelim. Karlitepeye ait olduğu kesin çünkü koordinatlarını biliyoruz” diyerek ekrandaki oldukça net görüntüler üzerinde açıklama yapmaya devam etti.

“Burada dört kişi görüyoruz. Muhtemelen evin kapısının bulunduğu yer. Karın içinde çıkış için yol açmaya çalışmışlar. Görünene bakılırsa oldukça geniş bir alanı temizleyerek rahat bir boşluk ortaya çıkarmışlar. Yaklaşık 10 metrelik geniş bir alan bu. Üzerinde birşey kaplanmış olan koyu bölge merdivene benziyor” dedi. Görüntüler herkesi etkiledi odada. Herbiri kuşbakışı gördükleri insanların kim olduğunu anlamaya çalışıyordu heyecanla. Ekip amiri açıklama yapmaya devam etti.

“Dikkat ederseniz hareketler rahat ve hızlı. Çalışırken eğleniyor gibiler. Bu da bize hepsinin iyi ve sağlıklı olduğunu gösteriyor. Aç olsalardı bir hafta sonra bu kadar seri hareketlerle hatta anladığımızı göre eğlenerek çalışamazlardı. Gördüklerimiz dört erkek olmalı. Muhtemelen Kadir bey dışındakiler. Şakalaşacak kadar iyi durumdalar. Bu manzara diğerlerinin de iyi olduğunu gösteriyor. Ben böyle anlıyorum. Bakın! Fincanları gördünüz mü, çay veya kahve olmalı. Bodrum katı bulmuş olduklarını düşünüyoruz. Bu kadar günde mutfaktaki çay da kahvede biterdi. Üstelik bunlar aç karnına içilecek şeyler değil” dedi. Görüntüler tekrar tekrar izlendi odada. Ayrıntılar en ince detayına kadar açıklandı.

“İzin verirseniz bu görüntüleri basına servis edelim, merak eden herkes öğrensın” dedi ekip amiri. Haber o kadar rahatlatıcıydı ki kimse itiraz etmedi. Bir saat içinde bütün kanallarda son dakika haberi olarak yayına girmişti görüntüler.

KARLITEPE

Kahvaltıdan sonra uyumak için odasına giden Canan saatler sonra çıktı odasından. Duş yapmak için holdeki büyük banyoya yürürken kapıları açık duran odalardan değişik sesler geliyordu kulağına. Aslı ile Kerem'in nedeni belli olmeyan tartışması, Emre'nin gitar sesine karışıyordu. Cemil esprileriyle Meltem'e moral vermeye çalışırken Tony tekrar dışarı çıkmış merdivenlere biriken karları temizliyordu.

“Ne güzel, herşey yolunda galiba.” diye mırıldandı Canan.

Kadir bey mutfakta Canan'ın gelmesini bekliyordu. Beklerken de yazılarını gözden geçiriyordu sessizce. Çünkü mutfak belli bir ısıda devamlı çalışan fırın sayesinde evin en sıcak mekânıydı. Canan da nasılsa birazdan buraya gelecekti. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu usta yönetmen. Kendini iyi hissetmeye çok ihtiyacı vardı ve böyle zamanlarda Canan'la konuşmak iyi geliyordu. İnanılmaz derecede anlayışlı ve iyi bir dinleyiciydi bu kız. Evdeki herkesten daha genç olmasına rağmen kendisi de dahil Canan'ın hepsinden daha olgun olduğu şüphe götürmez bir gerçektir. Yine de sabah yaşananlar yüzünden kızın incinmiş olabileceğini düşünüyordu. Emre'nin yol açtığı aşk dedikodularından yeterince bunalmışken kendisi de diğerleri ile birlikte yarasına tuz ekip yalnızlığa terk etmişti Canan'ı. Tony kadar yaratıcı olamamıştı görünen manzara karşısında. Gerçek görünenden ne kadar farklı çıkmıştı oysa. Canan mutfığa geldiğinde çok üzgün gördü Kadir bey'i.

“Kolay gelsin Kadir bey” diyen Canan karşısına oturdu yavaşça. “İyi görünmüyorsunuz, şekeriniz yükselmiş olabilir mi?” dedi Canan.

“Keşke sorun şekerim olsaydı. Kavanozum var ya nasılsa düzelirdi Canan” diyen Kadir bey derin bir nefes alıp masum bir ifadeyle Canan'ın yüzüne baktı.

“Bazı şeyler var ki düzeltmek kolay olmuyor. Birine haksızlık ediyorsun sonra için aslını öğreniyorsun kendine kızılıyorsun. O biri dünyanın en anlayışlı insanı da olsa senin vicdanını rahatlatmıyor. Onunla tartışmıyorsun, kendinle tartışılıyorsun. Bu insanı daha çok rahatsız ediyor. Keşke bize biraz kızıp tepki gösterseydin. Seni doğru anlayamadığım için kendime çok kızılıyorum Canan. Gerçekten üzgünüm” dedi. Bu sözler genç kızın gülümsemesine neden oldu. Bir süre konuşmadan Kadir bey'in çizgileri derinleşmiş solgun yüzüne baktı.

“Bence hiç üzülmeysin. Ben insanlara düşündüklerinden dolayı kızmıyorum. Bu yüzden tartışmıyorum. Bugüne kadar karşısındaki ile tartışarak fikrini değiştirebilen birini görmedim. Siz hiç televizyondaki tartışma programlarını izlerken, saatlerce tartışıp fikrini değiştiren birini gördünüz mü? İnsan sadece kendi kendisiyle tartışırsa fikrini değiştirebilir. Uygulaması zor ama çok daha eğitici, öğle değil mi? Eğer herkes böyle yapsaydı yeryüzünde kavga diye birşey olmazdı. Savaşlar çıkmazdı, evli çiftler boşanmazdı. Bana sorarsanız trafik kazaları bile olmazdı. Hem, bana bu kadar güvenmeyin isterseniz. Yarın nasıl biri olurum, ben dahil kimse bilemez. Hiç belli olmaz. Hepimiz her an değişiyoruz. Kendinize de kızmayın çünkü siz de yarın kızdığınız siz olmayacaksınız” diyerek kalktı.

“Şöyle güzel bir çay demleyelim, ne dersiniz?” dedi.

“Harika fikir. Herkese yetecek kadar olsun ama, nasılsa dem'in kokusunu alan buraya damlar birazdan” diyen Kadir bey kendini iyi hissediyordu. Canan'ı gülerek izlerken başını sallıyordu. İşini bitirip odasına gitmeye hazırlanan Canan'ı sorusuyla durdurdu.

“Ne zamandır felsefeyle ilgileniyorsun? Yaptığım çalışmanın neyle ilgili olduğunu çok merak ediyorum” dedi, gülerek devam etti. “Sakıncası yoksa tabii.”

Sorunun gelişinden mutfaktan hemen çıkamayacağını anlayan Canan tekrar yerine oturdu.

“Ben aslında felsefeyle değil doğru düşünme sanatıyla ilgileniyordum. Bunu bir süre önce farkettilim. Soracak olursanız sayısı belli değil düşünce akımlarının çoğunun adını bile bilmem. Bilmeye de gerek yok. Bizim yapmamız gereken doğru düşünmeyi öğrenmek. Bunun için de filozof olmaya gerek yok. Akıllı kullanmak yeterli” dedi.

“Doğru düşünme sanatı felsefe demek değil mi zaten” dedi Kadir bey.

“Düşündükleri doğruysa evet ama her zaman öyle olmuyor. Sizce de öğle değil mi ?” dedi Canan.

Kadir bey doğru anladığından emin olmadığı cümleyi gülerek karşıladı. Mutfağa yeni gelen Aslı da sohbetin büyümesine kapıldı süratle.

“Ben size birşey söyleyeyim mi hocam. Uykusunu almış bir Canan'la asla başa çıkamazsınız” dedi çayı demlerken.

“Siz sohbetinize devam edin, ben çocuklara çay demlediğinizi haber verip hemen geliyorum. Gelince servisi yaparım” diyerek çıktı Aslı.

“Bakalım doğru anlamış mıyım” diyen Kadir bey devam etti sözüne. “Felsefe dedikleri düşünce akımlarının gerçeklikle ilgisi olmadığını mı söylüyorsun?” dedi.

“Evet, ama bunu ben söylemiyorum kendileri söylüyor. Zaten biri diğerinin geçersiz olduğunu kanıtlamak için ortaya çıkmış. Yani batı felsefesi bir bilim dalı olmayı başaramamış, bugünkü haliyle iflas etmiş durumda. O nedenle iki kavramı ayırmayı uygun buluyorum. Tabi bu benim şahsi fikrim. Böyle devam ederse batının felsefe dediği şey, düşüncenin tarihini öğrenmek isteyenlere hizmet dışında işe yaramayan misyonuyla tarihte yok olup gidecek” dedi Canan.

“Batı felsefesi dedin. Doğuda durum farklı mı?” dedi Kadir bey.

O sırada Tony de dahil herkes mutfakta toplanmıştı. Aslı ve Meltem çay servisine başladılar.

“Onlar da aynen böyle düşünmüş. Bakışlarını doğuya çevirerek tutunacakları yeni bir dal aramaya başlamış. Bugün budizmin gizemli dünyasını keşfetmekle meşguller. Ama ne komik bir durum ki, devamlı batıya giderek doğuya ulaştıklarından olsa gerek, yolda İslam felsefesi ile karşılaşmamışlar. İşte benim merak ettiğim konu buydu. Neden karşılaşmadıkları” dedi Canan.

“Eee. Bulabildin mi bari, neden batıya giderek doğuya ulaşmışlar ? Dertleri neymiş, güneşi mi takip etmişler?””Diyen Cemil neşeliydi. Tony de konuşmaya dahil oldu.

“Ben biliyor. Onlarda gönül yok ya ondan. Yol bulmak yok” dedi.

“Helal be Tony. Sen bile çözdün işi. Hep söylüyorum ben, senden korkulur” diyen Kerem bu kez Emre'ye çevirdi gözlerini.

“Sen ne diyorsun Emre? Tony gönül diyor. Sende var mı bu gönül dediklerinden.?” dedi.

“Olmaz mı, haline baksana adamın elinde gitarı gece gündüz meşk ediyor. Gönül bu, adamı böyle yapar işte” dedi Cemil sırtarak.

“Saçmalama Cemil, ben işimi yapıyorum. İnanmadığım Tanrı'ya neden bağlanacakmışım? Söyledim size. Ben Ateistim. Felsefeyle de Tanrı'yla da ilgilenmiyorum. Kuşlar kadar özgürüm ben. Kimsenin kurallarına uymak zorunda değilim” diyen Emre konunun dönüp dolaşıp kendisine gelmesinden hoşlanmadığını göstermekten çekinmediği halde kendisini ilgiyle izleyen Canan'ın yüzüne bakmaya cesaret edemedi.

“Gördük senin özgürlüğünü, en az kafesteki kuşlar kadar özgürsün. Şu halimize bakın. Kardan bir kafes içindeyiz. Bu havada kanadın olsa da uçamazsın. Siz hala özgürlükten söz ediyorsunuz” dedi Kerem sesini yükselterek.

“Tamam çocuklar. Konuyu dağıtmayın. Ben hâlâ öğrenmek istediğimi öğrenemedim. Canan, sen onlara aldırma. İslâm felsefesi neden kabul görmüyor, madem doğru düşünmekten söz ediyoruz, neden akılla bu kadar alâkalı batılı filozoflar İslam gerçeğini göremiyor?” dedi Kadir bey.

“Henüz araştırmamı tamamlamadım ama bunun nedenini anladım sanırım. Pozitif bilimle alaka kuramayan düşünceyi en baştan yok sayıyorlar. Böylelikle din'e dayalı bütün görüş ve düşünceyi kendi dinlerini esas alarak dogmatik kabul ediyorlar. Akılla bir araya getiremiyorlar. Yani gerçekliği bilinemez, ispat edilemez, sorgulanmadan kabul edilir olarak tanımlıyorlar dinleri. Bu baştan kabul ile İslam gerçeğini de dinler katagorisine yerleştirerek bizzat kendileri doğru düşüncenin önünü kapatıyorlar. İçinde ne var diye merak etmek yerine dogmatik etiketini yapııştırıp rafa kaldırıyorlar. Bununla da yetinmeyip İslam'ın Kur'an a dayalı felsefesini yok sayıyorlar. Yani Peygamberini kabul etmedikleri dinin kitabını da otomatikman red ediyorlar. Ama bu sadece onların kusuru değil. İslam alimleri felsefenin hızla yol aldığı dönemlerde yaya kalmışlar. Pozitif bilimlerle İslam felsefesini aynı sofrada servise sunamamışlar. Dinin akide kısmında takılıp kalmışlar. Bütün

bilimler eninde sonunda somut bir dayanağa bağlanmak ve oradan yola çıkarak biryerlere ulaşmak zorundadır. Pozitif bilimlerin felsefeye göre bir adım önde olmalarının nedeni bu. Fizik, Kimya, Matematik biyoloji hepsi de elle tutulur dayanaklar bulmuşlar, bunları akıl yoluyla izah etme çabası içindeler. Henüz izah edemediler ama bunun bir süreç olduğunu, mutlaka bilimle ve mantıkla yapılacak bir açıklaması olduğunu iddia ederek gelecek zamana oynuyorlar. Yaratılış da dahil, herşeyin insan aklıyla çözüleceğini iddia ediyorlar. Kısacası bilgi tüneline yolculuk yapıyorlar. Tünelin ucundaki ışığı farketmişler, ne olduğunu bilmedikleri bu ışığa doğru hızla gidiyorlar. Farkettikleri tek gerçek şu: Yaklaştıkça ışığın parlaklığı artıyor. Bu duruma gelişme diyorlar. Ama anlamadıkları bir gerçek var ki o da şu: O ışık bilim yoluyla erişemeyecekleri kadar büyük ve parlak. Pozitif bilimlerin tek çıkış olduğuna inanan modern insan bilimin gelecekteki başarısına odaklanmış bekliyor. Ama batıda felsefenin böyle bir şansı olmamış. Yani düşünceyi somut ve sağlam bir kaynağa bağlayamamış. Çünkü düşüncesine kaynak ilan ettiği bilimsel gerçekler yerlerini çoktan yenilerine terketti bile. Yani temel sorun şu: Düşünceyi bağladıkları bilimsel dayanağın çürütülmesi. Bu nedenle her yeni çıkan felsefe akımı eskisini tarihe gömebiliyor. Asıl keşfedemedikleri şey Tony'nin de dediği gibi gönül bağı. Onu keşfettikleri gün İslam felsefesinin dogmatik olmadığını ilime giden akli oluşturan ve yöneten rehber olduğunu da farkedecekler. Bilginin tek başına işe yaramadığını, Allah'tan kaynaklandığı zaman ilim adını alıp insanı anlamlı kılacağını öğrenecekler. Çünkü İslam dini, sorgulamadan inanmayı daha vahyin ilk ayetinde ilk kelimeyle reddediyor. İnsana herşeyi Allah adına okumasını emrediyor. Akli kullanmayı insana sorumluluk olarak yüklüyor. Yani ilim farz kılınmış. Benim anladığım bu. Her birey kendi yetenekleri doğrultusunda ilimle uğraşmakla yükümlü. Kul ile Allah arasında interaktif bir alaka olduğunu, başka dinden olanlar da inanmayanlar da bilmiyor. Gerçeği öğrenmenin tek yolu var görebildiğim, o da meraklı olmak. Merak etmeyene kimse birşey öğretmiyor” dedi Canan.

“Anladım. Teşekkür ederim, seni yordum biraz. Ama ilginç şeyler öğrendim” diyen Kadir bey yanında bir kayıt cihazı olmadığı için rahatsızdı. Bunca ayrıntının aklında kalacağından emin değildi.

“Canan'cım madem aranız bu kadar iyi, hazır gönül bağın da varmış, bir sorar mısın Allah neden bizi buraya hapsedmiş? Ne zaman gidecek mişiz? Valla ben çok sıkıldım. Yanlış anlama sakın senden değil beyaz görmekten sıkıldım. Başka bir gezegende yaşıyormuşuz gibi geliyor bana. Sanki uzay gemisinde gibiyiz. Dünyadan uzak beyaz bir gezegene inmişiz sanki. Tamam, macerayı severim ama bu kadarı bana fazla geldi. Allah için senden şikayetim yok. Aslında sen olmasaydın işimiz bitikti ya neyse. Hayatımızı kurtardın. Şimdiye kadar hepimiz açlıktan ölmüştük. Ama artık gitsek diyorum. Burası bastı beni” dedi Cemil.

“İyi ya, bunları neden kendin sormuyorsun. Ben sorarsam kendi adıma sorarım. Yanlış anlama bencillikten değil, yasalar böyle” dedi Canan. Espri yapmadığı, içinden geldiği gibi konuştuğu zamanlarda daha çok gülüyordu Cemil'e. Yine güldü.

“Üstelik hayatınızı ben kurtarmadım. Kendi hayatımı kurtarmaya bile gücüm yetmez. Hangi durumda kurtulmuş sayılırız, o da ayrıca tartışılır.” diye ekledi.

Canan'ın her halini ilgiyle izleyen Emre'nin kafası iyiden iyiye karışmıştı. Cemil'le aralarının iyi olmasına içerliyordu. Bir kez bile onun yüzünü güldürmeyi başaramamıştı. Sadece kavga çıkarmaktı yapabildiği. Kendine kızmakla yetindi. Bugüne kadar hayatına giren kızlarla kıyasladı istemeden. Hiç kimse Canan kadar kafasını meşgul etmemiş uykularını kaçırmamıştı. Hatta doğru düzgün aşık bile olmamıştı birine. Gerek kalmamıştı ki aşık olmaya. Popüler hayatı en güzel imkanları önüne getiriyordu yorulmadan. Kimseye kendini kanıtlamak zorunda kalmamıştı son yıllarda. Rağbet görüyordu, saygı görüyordu ve seviliyordu hem de sorgulanmadan. İşte özgürlük bu demektir. Ama bir haftadır farklı bir hayat yaşıyordu bu dağ evinde. Hiç tatmadığı bir hayat. Sıkıntı var, zorluk var, sabır var, dostluk var, yalnızlık var, kıskançlık ve aşk var. Evet evet kalbini rahat bırakmayan, alıştığı yaşam ritmini bozan, gitarından çıkan sesleri bile değiştiren bir aşk. Yine de halinden şikayetçi olmayan tek kişiydi evde. Tabi Canan'dan sonra. Gitmek için acele etmiyordu. Üstelik buradan gittikleri gün herşeyin sonu olabilirdi Emre için. Canan'ı daha kavuşmadan kaybetmesi an meselesiydi. Kavuşma ihtimali mi? O daha da zor göründü gözüne. Kendisinden hoşlandığını bildiği halde ilgilenmediğine bakılırsa Canan'ın umurunda değildi

duyguları. Tamam ona da hak veriyordu Emre. İnançsız olduğunu defalarca haykırarak uzaklaştırmıştı onu kendinden. Hata yapmıştı. Ama en azından fikrini değiştirmek onu ikna etmek için bir çaba gösterebilirdi Canan. O kadar zeki bir kızdı ki belki onu Allah'ın varlığı konusunda ikna edip sıkı bir dindar haline getirebilirdi. Belki bu sayede aralarında dillere destan olacak bir aşk bile yaşanabilirdi. Ama öyle yapmıyordu bu kız. Ne İnançsızlığını, ne yakışıklılığını ne de duygularını önemsiyordu. Sanki onu yok sayıyordu bu evde. İçinde yaşadığı bunca belirsizliğe, kafasını kemiren cevapsız sorulara dayanamadı genç adam. Birden boğulacak gibi olduğunu hissetti. Derin ve uzun bir nefes alıp tonlarca yükün altından çıkmış gibi gürültüyle salıverdi. Herkes hayretle ona baktı. Emre ise sadece Canan'a baktı. Gülümsedi. Hiç değilse sıkıntısını farketmişti nihayet. Sevindi.

“Gördünüz mü Emre de sıkılmış, gitmek istiyor. Of ya resmen terkedildik. Kimse bizi aramıyor sormuyor. Siz söyleyin hocam, ne olacak bizim durumumuz” dedi Cemil.

“Benim şikayetim yok. Yapacak işim de var. Siz düşünün nasıl vakit geçer burada. En tuhafınız da Meltem. O bile şikayet etmiyor halinden. Sahi nasıl oldu bu Meltem? Seni tanımakta zorlanıyorum” dedi Kadir bey.

“Bilmiyorum hocam. Galiba değiştim ben. Hayatımda bir sürü ilki burada gördüm. Yemek yapmayı öğrendim. Ekmek yapmayı öğrendim. Hayatta ve ayakta nasıl kalınır onu öğrendim. Bazen saçmalıyorum ama düşünmeyi bile öğrendim” dedi Meltem.

“Doğru söylüyor. Siz farkında değilsiniz ama Meltem'in kaç çeşit yemeğini afiyetle yediniz” dedi Aslı.

“Evet ben şahitim, gözümle gördüm harika pilav yapıyor” dedi Cemil.

“Tamam abartmayın. Hepsini Aslıyla Canan'dan öğrendim. Yemek yapmak çok hoşuma gitti. Aslında pasta yapabilmeyi çok isterdim. Biliyor musunuz, yarın benim doğum günüm. Kendi pastamı kendim yapmak isterdim ama..” Derken boynunu büktü Meltem.

“Gerçekten mi?” dedi Kerem.

“Burada doğum günü kutlamak da varmış demek kısmette, ne güzel” dedi Kadir bey.

“Kutlarınız değil mi? Canlı müzik de var” diyen Kerem Emre'ye baktı.

“Olur tabi, neden olmasın?” dedi Emre isteksiz ve dalgındı.

“Siz unuttu, pasta nerede? Pasta yok, doğum günü yok” dedi Tony.

“Pastayı ben hallederim. İstersen beraber yaparız Meltem, olur mu?” dedi Canan.

“Olmaz mı harika olur, ayy çok sevindim. Nasıl bir pasta yapalım Canan?” dedi

Meltem.

“Önce malzemelere bakalım, sonra karar verelim istersen. Yarın sabah kahvaltıdan sonra yaparız” dedi Canan.

“Tamam anlaştık” derken gerçekten mutluydu Meltem. Yaptığı onca olumsuz davranışına rağmen iyiydi Canan ve hepsinin hayatını karşılık beklemeden kolaylaştırmaya çalışıyordu. Alışılmadık bir kızdı ve çok doğaldı. İnsanı istemese de etkiliyordu. Güzeldi, hoştu, iyi niyetliydi ama hiç kullanmadığı dişiliğinin farkında bile değildi. Bu yönüyle Emre'yi ne hale getirdiğini birinin bu iyilik timsali zeki kıza hatırlatması gerekiyordu. Plânı hemen orada yapıverdi Meltem.

“Süper fikir” diye geçirdi içinden.

Akşam yemeğinden kısa süre sonra ortalık yine sakinleşti. Kadir bey kimsenin anlamadığı kadar hamarattı son günlerde. Sürekli birşeyler yazıp duruyordu. Merak edip soranları basit cevaplarla geçiştiriyor yeni projesini sır gibi saklıyordu herkesten. Yazılarını karmaşık el yazısıyla yazmayı tercih ediyordu. Okusalar bile anlamaları mümkün değildi. Oda arkadaşı Tony, kıt Türkçesiyle tehlike teşkil etmiyordu zaten. Boş kalmaktan çok sıkıldığı için kendini heykel yapmaya vermiş her fırsatta sıkıca giyerek dışarı çıkıyordu. Karları değişik sertliklerde kullanarak buzdan heykeller yapıyordu. Cemil de boş durmuyor gelecekte bir gün kullanmayı umarak yeni metinler hazırlıyordu. Tek sorunu oda arkadaşı Emre'nin karmaşık duygularla halden hale girişine tanık olmaktı. Gitar çalmaya başladığı zaman daha da şeffaflaşan ruhsal durumu çekilmez hale geliyordu. Buradan gitmek istemesinin temelinde çözemediği Emre bulmacası vardı. Arkadaşının

karşılıksız aşkının buradan gittiklerinde doğal olarak çözüleceğine inandığı için daha da arzuluydu evine dönmeye. Emre normal hayatına döndüğünde sadece kişiliğine hayran olduğu bu kıızı süratle unutacak Canan takıntısı renkli hayatının içinde kaybolup gidecekti. Ama kendisi kolay unutmuyacaktı bu kıızı. Artık eskisi kadar kolay yazamıyordu yazılarını. Kendi kurduğu cümleleri defalarca değiştirmek zorunda kalıyordu yazarken. Mizah için seçtiği tipleri aşırı değersiz ve anlamsız bulduğu için zorlanıyordu yazmakta. Başını salladı Cemil. Sıkıntılıydı. Emre anında farkettiği Cemil'in hareketinin kendinden kaynaklandığını düşünerek gitarını bıraktı elinden.

“Kusura bakma Cemil kafanı şişirip seni rahatsız ediyorum. Tamam, bıraktım” dedi.

“Yok oğlum saçmalama, seninle ilgisi yok. Çok sıkıldım. Biraz dışarı çıkarsam geçer. Temiz hava alırım. Sonra da Canan'a uğrarım. Dikkat ettim ne zaman onunla konuşsam aklıma yeni fikirler geliyor. Malzeme bol kııda. İmkanım olsa onu hep yanımda gezdirirdim. Valla bak! Cemil'in fikir danışmanı. Nasıl fikir ama?” dedi gülerken.

“İlham perin Canan mı yani ?” dedi Emre.

“Galiba öyle. İnsanı öylece alıp götürüyor bir yerlere. Zihnini açıyor. Aslında herkese lâzım bundan bir tane, valla bak, ciddiğim” dedi Cemil.

“Anladım” diyen Emre arkasındaki duvara yaslanıp gözlerini kapattı. Tam neşesi yerine gelmişken Emre'yi öyle görünce şaşırıp Cemil. Ne düşündüğünü merak etti korkarak.

“Ne anladın? Anlat, biz de anlayalım” dedi.

“Anladım Cemil, sen ondan hoşlanıyorsun. Bu çok açık” dedi Emre gözünün içine bakarak.”

“Haah, bir bu eksikti” diyen Cemil nasıl tepki göstermesi gerektiğini düşünürken gerçek olabilir mi diye düşündü bir süre. Canan'ı çok takdir ediyor olsa da Emre'nin yanıldığına karar verdi.

“Yanıyorsun Emre. Beni kendinle karıştırma. Hiç ilgisi yok. Tamam ben de etkileniyorum ondan ama sadece insan olarak. Sıradışı bir insan” dedi Cemil.

“Neden itiraf etmiyorsun? Sen de onunla ilgileniyorsun. Üstelik benim durumumu bildiğin halde. Ama merak etme seni suçlamıyorum. Aşk bu, ne zaman ortaya çıkacağı belli olmuyor. Ne akıl ne mantık dinlemeyen aşk arkadaşlık da dinlemez. Doğru değil mi?” dedi Emre.

“Değil, kesinlikle doğru değil. Kendi derdini bıraktın, benimle mi uğraşıyorsun? Benim bir kız arkadaşım var, sen de biliyorsun. Bizim güzel bir ilişkimiz var” dedi Cemil.

“Biliyorum, bunun insanın duygularını engellemediğini de biliyorum. Bu ilk defa başına gelmiyor, değil mi?” dedi Emre.

Cemil arkadaşının gerginliğini, ne zamandır gitarından başka kimseyle paylaşmadığı duygularını, yeterince önemsemediği için kendine kızdı. Bu sorunu şimdi halletmeye kara verdi.

“Tamam, madem konuşmak istiyorsun konuşalım. Önce seni konuşalım. Derdini buradaki herkes biliyor. Sen bu kıza aşıksın. Canan da biliyor. Bildiği halde aldırıyor diye beni suçlama. Bunun benimle hiç ilgisi yok. Bu senin özel meselen. Sebebini kendin bul. Git konuş, ne istersen yap ama beni karıştırma. Emre, benim Canan'la ilişkim çok farklı. Biliyorsun birçok arkadaşım var. Büyük ihtimalle o da onlardan biri olacak. Güzelliğiyle ilgilenmiyorum ben. Kişiliği ile ilgileniyorum. Zaten güzelliğini gören de olmadı. Sen gördün mü? Ama ne kadar zeki olduğunu ikimiz de biliyoruz. İlginç bir kişiliği var. Kabul ediyorum, çok ilgimi çekiyor. Bazen kızdırmayı bile göze alıyorum. Gerçekten çok farklı bir kız. Kendine özgü bir tarzı var. O kadar farklı ki onu tanımak ve anlamak istiyorum. Neden istiyorum? Hoşlandığım için mi? Hayır ilgisi yok. Benim işim bu, insanları didikleme, sen de biliyorsun. Canan çok nadir bulunan özel bir malzeme. Başlarda bizimle oynuyor, rol kesiyor sanıyordum. Kimse o kadar sağlam olamaz diyordum ama yanılmışım. Tamamen orjinal çıktı. Biraz muhafazakar olsa da fikirleri çok özgür. Ne duygularını ne de düşüncelerini gizliyor. Korkusuz, özgür ve sabırlı. Kim onun gibi olmayı istemez. Ondan öğrenilecek çok şey var. Ben bunu görebiliyorum ve sadece merakımdan, yani teknik olarak bu özgüvenin sırrını çözmeye çalışıyorum. Anlatabildim mi?” diyen Cemil, kendi kafasındaki sorulara da yanıt bulmuştu konuşurken. Rahat bir nefes alıp kendisini ilgiyle dinleyen Emre'nin dalgın gözlerine baktı. Yüzüne güzel bir gülümseme yerleşti düşünürken. Emre'yi rahatlatmayı umarak konuşmaya devam etti.

“Aslına bakarsan sizin aranızdaki bu garip ilişkinin nereye varacağını nasıl merak ediyorum, tahmin edemezsin. Seni iyi tanıyorum, eh onu da az çok anladım sayılır. Sizin gibi iki malzemedenden nasıl bir mönü çıkar diye günlerdir kafa yoruyorum” dedi Cemil.

“Birşey çıkmaz diyorsun yani. Neden peki? Çekinmene gerek yok, söyle hadi” dedi Emre.

“Valla bilsem, çekinmem söylerim ama...” dedi Cemil.

“Boşuna uğraşma, sana göre değil diyorsun, anladım” dedi Emre.

“Yok, ben öyle demedim. Sana göre zor bir kız demek istedim. Etkilemek zor, ikna etmek daha zor. Kafası dört çeker motor gibi çalışıyor. Ne yakışıklı olman ne de ünlü bir müzisyen olman onu etkilemiyor. Kalbine giden başka bir yol bulmalısın” dedi Cemil.

“Sen bulmuşsun bir yol, baksana aranızdan su sızıyor. Onun yüzünü güldüren biri olarak benden daha şanslısın” dedi Emre.

“Emre, yine başlama. Benim öyle bir derdim yok. Farkındaysan espri yaptığım zaman değil yapmadığım zaman gülüyor. Niye güldüğünü de anlamış değilim ya neyse artık. Hala anlamadın mı, onun da Cemil diye bir derdi yok. Nasıl biri olduğumu çoktan anlamıştır” dedi Cemil.

“Beni de anlamıştır o zaman. Bununla uğraşmaya değmez diye düşünüyordur” dedi Emre.

“Kendine acımayı bırak artık” diye sesini yükselten Cemil konuya yeni bir bakış açısı getirdi farkında olmadan.

“Bak oğlum başkalarını suçlamak yerine neden kendi halini görmüyorsun. Ortalıkta Ateistim diye dolaşır inanan insanlara dil uzatıyorsun. Akılsız olmakla itham ediyorsun. Sonra da bu inançlı kızın senden etkilenmesini bekliyorsun. Onun bu konuda ne kadar hassas olduğunu anlayamadın mı?” dedi.

“Bu bir tercih meselesi. Tercihlerimiz aşk hayatımızı neden etkilesin?” dedi Emre.

“Bilemem git ona sor ? Belki senin gibilerden hoşlanmıyordur. Senin de dediğin gibi bu bir tercih meselesi. Neden diye hesap soramazsın” dedi Cemil.

“Haklısın ama ben ondan buna rağmen etkileniyorum. Tarzım olmadığı halde yüzüme bakmadığı halde etkileniyorum. En komiği de çekici ve seksi bulmadığım bir kızdan etkilenmem. Gidip onunla konuşmalıyım. Bu evden gitmeden bana neler olduğunu anlamak zorundayım” diyen Emre yerinden kalktı. Cemil oda arkadaşının kararlı halini görmekten memnundu bilgisayarını kucağına yerleştirirken.

“Oh be, nihayet. Ben de biraz çalışırım. Hava almama gerek kalmadı sayende. Bak geldiğinde uyumuş olursam sakın uyandırma olur mu? Lütfen bak söylemedin deme” dedi Cemil gülerek.

“Tamam merak etme” dedi Emre odadan çıkarken.

Emre koridor boyunca yürürken Cemil'in söylediklerini düşünüyordu. Gergindi, rahatsızdı ve hayatlarına devam etmek zorunda kaldıkları bu evde kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Neyse ki saat kaç olursa olsun, dışarı çıkıp hava alabilecekleri bir yer vardı kapının önünde. Biraz üşümek iyi gelir umuduyla montunu giyerek dışarı çıktı. Tony'nin vakit geçirmek adına yaptığı ilginç buz heykelleri karşıladı Emre'yi. Üzerine kar yağmış heykellerin hallerine bakıp bir kahkaha fırlattı gökyüzüne doğru. Bir tanesi tanıdık geldi. Yanına yaklaşır dikkatli bakınca Meltem'e benzediğini anladı. Tekrar güldü doyasıya. Derin birkaç nefes alıp verdi içeri girmeden. Üşümüş ellerini ısıtmak için mutfağa girince Canan'la göz göze geldi. Çok güzel görünüyordu Canan. Vücudunu ustaca kapatan uzun kazağı, koyu renkli eşofmanı düzgün fiziğini gizlemekte yetersiz kalıyordu. Yerinden hiç kıpırdamadan, gözlerini ayırmadan Canan'a bakıyordu genç adam. Küçük bir işaret, tatlı bir gülümseme yeterli olacaktı aralarındaki buzları eritmeye. Hemen gidip doyasıya sarılacaktı kalbini çalan sevgiliye. Bir daha da asla bırakmayacaktı ellerini. Ama biraz dikkatli baktığında hoşlandığı kızın hayallerine izin vermek şöyle dursun aklından geçenleri okumanın gerginliği ile kaşları çatılmış bir ruh haliyle karşısında durduğunu farketti. Aniden ciddileşen genç adam kendi yanılığına gülümsedi,

“Dışarıda çok üşüdüm. Sıcak Bir şey içmek istiyordum” dedi.

“Isıtıcıda sıcak su var. Benim işim bitti zaten” diyerek elinde bardağı, mutfaktan çıktı Canan. Arkasından bir süre bakan Emre sandalyeye oturdu. Kalp çarpıntısının geçmesini bekledi.

“Ben bu kızla nasıl konuşurum” diye mırıldandı. Sonra kalkıp kendisine sıcak süt hazırladı. Bardağını alarak mutfaktan çıktı. Canan'ın odasının önünde durup dinledi bir süre. Çalıştığından emin olunca kapalı kapıyı tıklararak beklemeden açtı.

“Canan, rahatsız etmezsem girebilir miyim. Kendime sıcak süt hazırladım. Uyku gelmeden giderim, söz” dedi gülerek. Davet edip etmeyeceğinden emin olamayınca kapıda bir süre bekledi Emre.

Canan için de zor karardı kendisine farklı gözlerle bakan bu çekici güzel gözlü genci odasına davet etmek. Bu ihtimali baştan engellemek için odasının kapısını kapatmıştı ama başaramamıştı engellemeyi.

“Bunda da bir hayır vardır elbet, derdi neymiş bakalım” diye düşünerek “Girsene” dedi isteksizce.

Bu kez Emre de başarılıydı Canan'ın aklından geçenleri okumakta. Dün gece onu nasıl tedirgin ettiğini hatırlayan genç adam temkinliydi ayakkabılarını çıkarırken. Yatağın boş yarısına oturmak yerine köşede duran pufu çekerek karşıya oturmayı tercih etti. Bu gece uyuyup kalmak niyetinde değildi Emre.

“Sen de benim gibi uyumakta zorlanıyorsun galiba. Hiç değilse odada yalnızsın istediğin gibi vakit geçirebilirsin. Ben aynı şeyi yapamıyorum. Cemil'i rahatsız etmek söz konusu olunca çaresiz kalıyorum. Bütün gece evin içinde dolanıyorum” dedi.

“Benden odamı mı istiyorsun ? Sorun olmazdı, başka seçeneğim olsa verirdim” dedi Canan.

“Biliyorum sağol Canan. Buna gerek yok. İdare ederim. Nasılsa yakında gideriz. Yani öyle umuyorum. Eninde sonunda birileri yokluğumuzu farkeder nasılsa” dedi Emre.

“Eminim ilk günden farketmişlerdir. Hava koşulları izin verseydi çoktan gelmiş olurlardı. Farketmemiş olsalar da bizimkiler hatırlatırdı, hiç şüphen olmasın. Bizim durumumuzda sorun yok ama onlar bunu bilmiyor. Ben asıl annemle babamı merak ediyorum. Benim yüzümden onlara birşey olursa kendimi asla affetmem” dedi Canan.

“Çok şanslısın, seni merak edip sağlığını kaybedecek kadar seven birileri var. Ben bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum. Annem, babam şimdi kimbilir nerede? Benim başıma gelenlerden haberleri bile yoktur” dedi Emre.

“Bence yanıyorsun. Hayranların var, arkadaşların dostların vardır, yüreğinde iz bıraktığın seni merak eden birileri mutlaka vardır” dedi Canan.

“Varsa neden kendimi bu kadar yalnız hissediyorum? Benim neyim var Canan? Aramızdaki fark ne? Bu evle alâkalı değil benim sorunum. Bir sürü sevgilim oldu, eh varlıklı da sayılırım. Ne istersem satın alabilirim. Neden mutlu değilim? Belki de bu sayede güzel besteler yapabiliyorum. Bazen merak ediyorum gerçekten mutlu olsaydım nasıl besteler yapardım diye. Belki de yapamazdım, müzik hayatım biterdi. Bilmiyorum. Yine de denemeye değerdi. Mutlu olmaya öyle ihtiyacım var ki. Bugüne kadar dünyada mutluluk diye birşey olmadığını düşünüyordum. Sadece mutlu anlar vardır hayatta diyordum. Seni tanıyınca kafam karıştı. Merak ediyorum Canan, ben bunca kalabalığın içinde kendimi yalnız hissederken sen nasıl oluyor da yalnızken mutlu görünebiliyorsun? Etrafına bu kadar pozitif elektrik saçıyorsun. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun? Sadece akıllı olduğun için mi? Hiç sanmıyorum. Bu kadar huzurlu olmayı nasıl beceriyorsun ki diğer insanlar huzurundan yararlanmak için yanına koşuyor. Mesela benim şu anda yaptığım gibi” dedi Emre.

Canan, yaşadığı huzurdan kaynaklanan ve artık evdeki herkesin iyi bildiği gülümsemesi ile gözünü ayırmadan dinlemişti Emre'yi. Çok iyi anlamıştı derdini. Problemi eline bir tavsiyeler listesi verilerek çözülecek türden değildi.

“Benim en sevdiğim manzara bu, biliyor musun Emre? Kafası karışmış merak eden insan manzarası. Senin de çözülmeyi bekleyen bir pazılın olduğunu farketmişsin. Ne güzel işte! Bu durumda ne denir biliyorum. Sana kolay gelsin diyorum” dedi Canan.

“Ne yani cevabın bu mu? Söyleyebileceğin sadece bu mu?” dedi Emre.

“Üzgünüm. Sorularının cevabını sadece kendin bulabilirsin. Gerçekten merak

ediyorsan, öylesine sormuyorsan aradığın cevapları bulursan” dedi Canan.

“Anlaşıldı, düşününe düşününe kafayı ye diyorsun bana” dedi Emre.

“Fena mı işte, en fazla benim kadar kafayı yersin” dedi Canan.

Bu sözler Emre'nin kahkasına karıştı evin her yerine yayıldı. Emre'nin tek başına yaşadığı eğlence kısa sürdü. Canan'ın kendisi kadar eğlenmediğini görünce çabuk toparlandı.

“Kusura bakma uzun zaman oldu böyle gülmemiştin” dedi.

“Söylesene neden yalnızsın? Sakın yalnız değilim deme, ne dediğimi anladın. Senin gibi bir kız, her erkeği mutlu eder. Neden kendine şanslı birini seçip mutlu etmiyorsun? Adam sana hayatının sonuna kadar minnettar kalırdı” dedi Emre gülerek.

“Bilmem, eğer şansa inansaydım benim de şansa ihtiyacım var derdim, belki de bana minnettar kalacak bir adam değil ihtiyacım olan” diyen Canan Emre'yi çok şaşırtmıştı.

“Ne demek bu şimdi? Canan, herşeyi bu kadar ayrıntılı düşünüyorsun ama bir erkekten ne istediğini bilmiyorsun öyle mi? Bu çok saçma değil mi?” dedi Emre.

“Bilmiyorum. Sadece ne istemediğimi biliyorum. Yetmez mi?” Diyen Canan Emre'nin yüreğini nasıl sızlattığını da bilmiyordu. Bir süre konuşmadan uzaklara daldı genç adam. Sonra gözleri köşede duran derme çatma masanın üstündeki kitaplara takıldı. Çok sayıda kitap vardı masada. Bir tanesi diğerlerinden daha yakın duruyordu Canan'a. Çok sık karıştırıldığı sayfaların aşınmışlığından kolayca anlaşılıyordu.

“İşte aramızdaki engel, bu kitap. Benim inanmadığım kitap” diye düşündü çabucak. Kendini bu odaya gelmeden önceki kadar yalnız hissetti. Oysa daha iki dakika önce kahkahayla gülerken kendini çok mutlu hissetmişti. Canan'la doyumsuz sohbeti hiç bitmesin istemişti. Artık bu kızın kendisini istemediğini gayet iyi biliyordu. Hatta neden istemediğini de. İçini karartan bu konuyu hemen unutmak istedi Emre ama Canan'dan uzaklaşmanın yine uykusuz kalmak anlamına geldiğini bildiğinden olacak, kendini en iyi hissettiği bu küçük odada kalmayı tercih etti. Bu sıradışı kız kendisini acımadan hırpalasa bile kolay pes etmek niyetinde değildi. Bir yolu olmalıydı. Canan'ı tanıdığına ilk farkettiği özelliği, her ne kadar değilim dese de yalnızlığı olmuştu Emre'nin. Daha doğrusu aşksızlığı. Bu eksikliğini kapatmak için kendini kitaplarla dolu sanal bir dünyaya kapatmış olabilirdi. Çok zeki olması, kendine uygun bir erkek arkadaştan mahrum kalma sebebiydi ve görebildiği kadarıyla insanların dış görünüşüne bu nedenle önem vermiyordu. Bir kadında olması gereken herşey vardı bu kızda. Güzellik, iyilik, kıvrak bir zeka ve hayatın her türlü sürprizine karşı dayanma gücü. Mıknatıs gibi çekiyordu insanları ama belli bir mesafeden fazla kimseyi yanına yaklaştırmıyordu. Bu hali onu inanılmaz çekici kılıyordu diğerlerinden. Hayatının en bariz eksikliğini, tenine degecek arzulu bir erkek dokunuşunun hatırlatacağı aşkın büyüğü aşabilirdi sadece. Birinin onu bu manevi döngünün içinden gerçek dünyaya çıkarması, gerçek özgürlüğüne kavuşturması gerekiyordu. Pek kolay olmayacaktı bunu başarmak ama uğraşmaya değerdi Canan. Her kim olursa sevdiği erkek, ödülünü alabilmek için aynı şeyi yapmak zorunda kalacaktı. Bu evde karşısına çıkan, önüne kadar gelen bu şansı kaçırmamalıydı. Aklından geçenleri okumuş olma ihtimalinden ürkererek, daldığı düşüncelerden Canan'ın sesiyle uyandı Emre.

“Sütünü içmeyi unuttun. İçmeden işe yaradığından emin misin?” dedi Canan.

“Hayır” diyen Emre gülerek devam etti konuşmaya “Aslında uyumak istediğimden emin değilim. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Buradan gidince en çok özleyeceğim şey bu olacak. İstanbul'da gecenin bir vakti elimde süt bardaklarıyla kapını çalarsam şaşırma olur mu? İstanbul'da nerede oturduğunu nasılsa öğrenirim” dedi.

“Şaşırım ama babam şaşırabilir. Nasılsa kapıyı o açar. Seni değil sütü görünce şaşırır. O yüzden senin getirmene gerek yok. Babam hazırlar sütünü” dedi Canan gülümseyen gözlerle.

“Hadi ya, kovmaz mı beni kapıdan?” dedi Emre.

“Kovmaz, insanları sever babam, dinlemeyi de sever. Belki de onunla konuşmayı daha çok seversin, bana ihtiyacın kalmaz” dedi Canan.

“Anladım, demek babana benziyorsun. Şanslı kızsın. Yanında güzel bir ailen var. Benim hayatım seninkinden çok farklı. Yanımda kimse yok. Çocukluğumdan beri yok sayılır. Kendi sorunlarından benim varlığımı farketmediler. Şansıma sağlıklı bir çocuktum da onlara sorun çıkarmadım. Aslında bunun iyi yanları da var. Denetleyen, karışan yok, hesap soran yok, kirlenme

dağıtma diyen yok. Yani hayat boyu özgürlük. İstedığın gibi yaşıyorsun hayatını. Canan, sen istemez miydin istediğin gibi yaşamayı, aklına geldiği gibi, özgürce takılmayı? Kurallardan korkmadan hiçkimsenin etkisinde kalmadan hoşlandığın birine dokunmayı, mutlu olmayı istemez miydin?” dedi Emre.

Canan cevap vermedi bir süre. Arkasındaki duvara yaslanmış Emre'yi dinlerken sadece gülümsüyor onunla nasıl konuşması gerektiğini keşfetmeye çalışıyordu.

“Özgür olmak, istediğin gibi yaşamak mı? Ben de öyle yapıyorum. Kurallardan korkmuyorum çünkü hepsini kendim seçtim. Bana uygun olanları seçtim. Seçme özgürlüğümü kullandım. Aklıma geldiği gibi yaşamıyorum. Çünkü aklımın doğru çalıştığından emin olmalıyım. Aksi halde dünyadaki yedi milyar insanın yedi milyar doğrusu olurdu. Doğru olduğundan emin olduğum sağlam bir referans bulmalıydım bu kargaşanın içinde, ben de öyle yaptım. Sormuştun ya yalnızken nasıl mutlusun diye, işte bu yüzden mutluyum, doğru ipe tutduğum için. Doğru ip olduğunu nereden biliyorsun diyeceksin. İçimdeki huzurdan biliyorum. Hani senin arayıp ta bulamadığın ama benim yanımda olduğunu söylediğin huzurdan. Madem sen, dediğin kadar özgür bir o kadar da varlıklıydın, neden bedelini ödeyip satın almıyorsun hakkın olan mutluluğu? Dünyada herkese yetecek kadar mutluluk var bana göre. Mutluluğun var olduğuna inanıp aramaya başladığın an, huzuru yanında ücretsiz veriyorlar insana. Eğer, dünyada mutluluk diye birşey yoktur diyorsan huzurla tanışman imkânsızdır. Eğer bir yerde imkânsız varsa orada özgürlük yoktur. Bana göre özgürlük imkânların sınırsız olması demek. Şimdi hangi özgürlükten söz ettiğimizi yeniden düşünelim istersen. Galiba ikimiz aynı özgürlükten ve aynı mutluluktan söz etmiyoruz. Ama ne ilginç ki aynı huzuru istiyoruz. Mutluluk ne kadar soyut bir kavramsa huzur da kadar somut bir kavramdır. İnsanın bedeninde filizlenir, hayatına eylemlerine nüfuz eder. Çiçekler açar meyveler verir. Öyle verimli bir ağaçtır ki başkaları da yararlanır. Ağaç nerede hayat bulmuş farketmez. Yüksek bir dağın zirvesinde, bir denizin içinde, bir kuyunun dibinde hatta karanlık bir hücrede. İnsanın sağ olduğu her yerde meyve verebilir. Mutluluk kaynağından beslenmek şartıyla tabii” dedi Canan.

Emre derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Kafası iyice karışmıştı. En çok yanında, yakınında olmaktan hoşlanıyordu bu kızın. İnsanın dişi türünde alışmadığı bir özellik cezbediyordu Emre'yi. Canan'ın kafasının içindekilere dokunmak bedenine dokunmaktan daha heyecan verici bir maceraydı. Yine de kovulmadan gitmesi gerekiyordu odadan.

“Tamam, niyetin kafamı karıştırmaksa başardın. Yok, benden kurtulmak için sıkıcı biri olduğunu kanıtlamaya çalışıyorsan, işe yaramadı, haberin olsun. Artık gitsem iyi olacak. Seni de uykusuz bırakmak istemem. İyi geceler” dedi kalkarken.

Emre kendi odasına girdi, ses çıkarmamaya çalışarak gitarını aldı ve mutfaka döndü. Bu kez mutfakta Aslı ile karşılaştı. Sinirli görünüyordu Aslı. Belli ki içini kemiren bir sorunu vardı.

“Aslı, senin neyin var? Aman, bana birşey söyleme sakın. Ben kendimle başa çıkamıyorum daha” dedi Emre gülerek.

“Dalga geçme Emre ya, sinirim tepemde zaten” dedi Aslı kızarak.

“Dalga geçen kim kızım? Bak ne diyorum Aslı, Canan'a git. Tependeki siniri alır, uygun bir yere yerleştirir, rahatlırsın” diyen Emre kendi bulduğu benzetmeye güldü bir süre.

“Aslında iyi fikir, Canan'ı görsem iyi olacak” dedi Aslı yavaş sesle.

“Dedim ben, aklın yolu birdir. Ben mutfakta takılıyım biraz. Baksana Aslı, kayıt cihazımı bulamıyorum. Bir yerde rastlarsan haber verirsin değil mi?” dedi Emre.

“Olur, merak etme” diyerek mutfaktan çıkan Aslı derin bir nefes alıp Canan'ın kapısını çaldı, yavaşça açtı.

“Canan, girebilir miyim? İşin yoksa seninle biraz konuşmak istiyordum” dedi.

Elindeki bilgisayardan başını kaldırıp Aslı'nın yüzüne bakan Canan durumun ciddiyetini anlayarak elindeki kapattı masanın üzerine bıraktı.

“Gelsene, işimiz vakit geçirmek biliyorsun. Hadi otur” dedi.

Şey, biraz önce Emre buradaydı, o yüzden rahatsız etmek istemedim. Şimdi mutfakta sabaha kadar oturur artık. Onun haline çok üzü...” derken dayanamadı Canan

“Emre'den mi konuşmak istiyorsun?” dedi.

“Yok, ben sadece... neyse boşver. Ben çok sinirliyim, bugünlerde devamlı Kerem'le tartışıp duruyoruz. Neden ona kötü davrandığımı bilmiyorum. Aslında çok iyi anlaşıyoruz, ortada sorun da yok. Ama onu böyle görmeye dayanamıyorum...” dedi Aslı.

“Böyle, ne demek? Onu nasıl görüyorsun Aslı?” dedi Canan.

“Aaaa. Şey, güzel soru. Bilmiyorum. Neden ona ters davranıyorum gerçekten bilmiyorum. Yanlış birşey yapmadı ama nedense ona sinir oluyorum” dedi Aslı.

Canan bir süre konuşmadan sadece Aslı'ya baktı. Konuşurken yaptığı el kol hareketlerini sesinin tonunu yüzünün ifadesini, saçıyla oynamasını izledi gülümseyerek.

“Belki Kerem'e değil kendine kıızıyorsundur. Bir sorunu anlamının en iyi yolu kendi duygularını anlamaya çalışmaktır. Bunu yapmak insanlara zor gelir. Hepimiz kolay yolu seçerek kabın içinde duran soruna bakmak yerine kabı taşıran son damlaya bakarız. Kap dolana kadar aldırmayız, taşınca taşıran son damlayı koyana saldırırız. İnsan çok sinirliyken aynada kendine bakmayı sevmez. Bu yüzden karşısında duranı hedef seçerek kendi sinirini onun yüzünde görene kadar saldırır. Sen Kerem'in senin öfkeni yansıtmamasına kıızıyorsun. Farkında olmamasına” dedi.

“Doğru, farkında değil, ben sinirden ateş püskürüyorum o rahat rahar uyuyor. Benim durumum umurunda değil. Rahatlığına dayanamıyorum” dedi Aslı.

“Belki ilişkinizin kuralları böyledir. Sadece güzellikleri paylaşmak. Sorunlarını herkes kendi çözer, bu sayede ilişkiler yıpranmaz her zaman eğlencelidir. Kimse kimseyi üzmez. Biri diğerinin derdini yüklenmek zorunda kalmaz. Ne güzel işte. Mutlu olmak bu değil mi zaten? Sevdiğini her zaman mutlu haliyle hatırlarsın. Başın ağrımaz, uykun kaçmaz. Sen de aynısını ona yaparsın. Dertsiz hayat” dedi Canan.

“Ne ?”Diyen Aslı'nın yüzü allak bullak oldu.

“Farkında olmadan sana iyilik yapıyor Kerem. Kendi sorununu farketmene yardım ediyor. Kavga etmek çok yararsız bir olay. Sadece problemi karşısındaki insanın üzerine boca etmeye yarar, ortadan kaldırmaz. Üstelik öfkenin dozunu arttırıp iki tarafa da zarar verir.

“Sen bu yüzden mi ?” diyen Aslı sözünü tamamlamadı. Arkasına dayanıp derin düşüncelere daldı. Nice sonra konuşmaya başladı.

“Bizim ilişkimiz böylemi yani. Bu nasıl bir mantık? Anlamı ne?”

“Ben söyleyeyim istersen, sorumluluk taşımadan mutlu olmak. Bugünün insanına has bir hastalık bu” dedi Canan.

“Biz böyle mi yaşıyoruz? Birbirimizin sorunlarıyla ilgilenmiyor muyuz?” Dedi Aslı.

“Ben bilemem. Bunu en iyi sen bilirsin. Tercihini kendin yapıyorsun” dedi Canan.

“Ya ben böyle bir hayat istemiyorsam, sorumluluk taşımak, sevdiğim adamın sıkıntılarını paylaşmak istiyorsam, onun da benim sorunlarımla ilgilenmesini istiyorsam?” dedi Aslı.

“Buna evlilik diyorlar. Birlikte yaşamak değil” dedi Canan.

“Haklısın. Ben yaşadıklarından daha fazlasını mı istiyorum? Sinirim nedeni bu mu Canan? Ama nasıl olur, Kerem aynı şeyi istemiyorsa ne olacak?” dedi Aslı.

“Bunu öğrenmek güzel olmaz mı sence? İnsanlar insanların ayetidir. Okuyup anlamak bizim görevimiz. Becerebilirsen ödülünü en güzel şekilde alırsın merak etme Aslı. Ama öfkeni araç olarak kullanırsan kaybedersin. Bunu sakın unutma” dedi Canan. Aslı'nın yüzündeki biraz önceki gerginlik yerini gülümsemeye terketti.

“Becerebilsem önce seni okurdum, sen çok ilginç bir kızsın” dedi Aslı.

“İstiyorsan neden denemiyorsun? Benim için de eğlenceli olur” dedi Canan. Aslı Canan'ın yüzüne ilgiyle baktı.

“Pekala, baştan başlayalım o zaman. Madem izin veriyorsun. Sen gerçekten ilginç bir kızsın. Bu sadece benim fikrim değil. Sen saldırıları sessiz karşılayıp hepimizi şaşırttın. Emre saldırdı cevap bile vermedin. Meltem hırsızlıkla suçladı aldırış etmedin. Hiç mi sinirlenmedin? Samimi olarak cevap verir misin?” dedi Aslı.

“Söylenenler üzerime uymadığı için alınganlık yapmadım. Sinirlenmedim ama çok üzüldüm. Kendim için değil. Bana saldıran için üzüldüm. Yardıma ihtiyacı olan oydu. Benim sükunetim sayesinde kendi iç dünyası ile karşılaştı. Sorunları çözmenin birinci adımı bu. Sükunet

yerine kavga etmek iki kişinin de sorunlu olduğunu gösterir ki bu durum çoğu zaman üçüncü bir kişinin yardımını gerektirir” dedi Canan.

“İnanamıyorum Canan. Senin bu dediğini yapmak dünyanın en zor işi” diyen Aslı Canan'a hayretle bakıyordu.

“Biliyorum, insan olmak da öyle” dedi Canan.

“Nasıl beceriyorsun, kimden öğrendin bilmiyorum ama seni şimdi daha iyi anlıyorum Canan. Bunun psikolojide bir karşılığı vardır herhalde. Bu olgunluğa erişmek için insanın eğitimden geçmesi gerek” dedi Aslı.

“Psikolojiyi bilmiyorum ama tasavvufta ayna olmak diyorlar. İnsan insanın aynası olursa gelişir ve Kemal'e erer diyorlar. Tasavvuf insanı psikolojiden yüzyıllar önce anlamayı başarmış. Anladıklarından da emin değilim ya, öyle sanıyorlar” dedi Canan.

“Ne farkı var. İkiside insanı anlamak için değil mi?” dedi Aslı.

“Çok büyük fark var aralarında. Psikoloji insanı hayatın merkezine yerleştiriyor ve insanın mutlu olmasının egolarının yerine getirilmesi ile sağlanacağını dikte ediyor. Modern psikoloji haz alınacak her imkanı insanın hizmetine sunarak kendini iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyor. Yaptıkları seanslarla insanın neye ihtiyacı olduğunu anlamasına yardım ediyorlar. Bu anlayışta bencillik had safhadadır ve onaylanır yol gösterilir. Mutlu olmak için dışarıdan içeriye sürekli birşeyler pompalanması gerektiği öğretilir. Hayattan ne koparıp alabilirsen o kadar mutlu olursun denir. İnsanın ufku açılarak tüm meyveleri görmesi sağlanır. Reklam sloganlarını takip et, ne dediğimi anlarsın. İnsan kendi taşıyabileceğinden fazla meyve toplamaya kalkınca ne olur, altında ezilip ölür. Tabi farklı davranan bilim insanlarını genelden ayırmak gerekir” dedi Canan.

“Tasavvuf ne der peki? Modern psikolojiden farkı ne?” dedi Aslı.

“Tasavvufta insan çok farklı analiz edilir. Hedefte ben yerine biz vardır. Buradaki biz, en küçük ölçekte iki varlığı en büyük ölçekte ise bütün insanlık ailesini kapsar.”

“Hiçbirşey anlamadım Canan, biraz yavaş olur musun?” dedi Aslı.

“Tamam, şöyle anlatayım. Tasavvufta da insan, hayatın merkezine yerleştirilir ama modeli modern psikolojinin tarifinden tamamen farklıdır. Tasavvuf insan dediğinde, nefsinin istek ve telkinlerini esas alan, kendini tüm varlıklardan üstün tutan bencil insanın yerine, kendisine ilâhi bir kaynaktan sunulan nimetleri ihtiyacı olanlara karşılık beklemeden dağıtan, dağıttıkça sonsuz kaynaktan yenilerinin geleceğine inanan, sebep olduğu mutluluğu bir insanın yüzünde gördüğü zaman kendini aynada görüp mutluluğunu yaşayan insanı anlar. O insan, verdikçe ve paylaştıkça mutlu olur. Yani mutluluk, insanın bedeni vasıtasıyla aleme dağıtılırken, ilâhi sonsuz kaynaktan insanın içindeki benliğine gürül gürül akar. Ne kadar dağıtabilirsen o kadar güçlü akar. İnsanın benliğinde olgunlaşır, içinden dışarı taşar. Bu çok mantıklı ve bilimsel bir gerçek. Bir varlık eğer varsa önce kaynağındadır sonra bir şekilde etrafa yayılır. Kaynak orada dururken etrafa yayılmış ve varlığı sona ermek üzere olan küçük kırıntıları toplamak aptalca olmaz mı? İzin ver o kaynak senin de içinden bir yol bulup geçsin. O zaman mutlu olmak ne demekmiş anlarsın. Mevlâna geleneğinden gelen sema gösterisini anlamını bilmeden izleyen insanlardan bir farkın olur” dedi Canan.

Aslı şaşkın gözlerle Canan'a bakmaya devam ederken gülümsüyordu. Gözlerini ayırmadı bir süre, yaşadığı hissini büyüsunü kaybetmek istemediğini farkettili.

“Sen kaçıksın. İnanamıyorum. Böyle düşünmeyi kimden öğrendin? Bu kadar karmaşık bir anlayışı gerçek hayatla bir arada nasıl düşünebiliyorsun?” dedi Aslı.

“Düşünmüyorum, yaşıyorum. Böyle yaşamayı ailemden öğrendim. Annemden ve babamdan. Onlar gördüğüm en harika örnekti. Çocukken keyif aldığım bu bakış açısının ne demek olduğunu çözmek için büyümem gerekti. Zannettiğin kadar karmaşık değil. Bu ülkede hayatımı bu anlayışla yaşayan mutluluğun sırrını keşfetmiş öyle çok insan var ki. Eğer sen onları farkedemiyorsan sorun sende demektir. Önce vermeyi öğreniyorsun. En zor olan kısmı bu. Karşılığında bir menfaat beklemeden vermek. Niye vereceğim diyorsun. İnsana kendini aptal gibi hissettirir sanıyorsun. Ama öyle olmuyor. Çok kısa sürede verdiğin, sana geri dönüyor. Geri gelen senin verdiğinden farklı olabiliyor. Bazen de yerine daha iyisi verilmek üzere senden alınıyor. Sabırlı olursan çok eğlenceli bir oyun. Bazen verdiğin taraftan geri dönecek diye beklerken

ummadığın bir yerden daha büyümüş olarak dönüyor. Oyunun kurallarını benimsersen hayatta karşına çıkan iyi veya kötü zannettiğin sürprizleri olgunlukla karşılıyorsun. Okumayı öğreniyorsun” dedi Canan.

“Senin dediğin gibi düşünürsem Kerem benim hayatımın en büyük sürprizi. Onu gerçekten seviyorum Canan. Kaybetmek istemiyorum. Yarın buradan gittiğimizde benim yerime başka birini koymasına dayanmam. Sence ne yapmalıyım?” dedi Aslı.

“Bu konu beni aşar. Sana yardım edemem biliyorsun” dedi Canan.

“Aynı durumda olsaydın sen ne yapardın. Öğrenmek istediğim bu benim” dedi Aslı.

“Aynı durumda olmazdım. Ben böyle bir hayatı meşru görmezdim. Hayatı paylaşmak benim kavramlarıma göre başka birşey ifade ediyor. Ama seni kınamıyorum. Bu senin hayatın ve senin doğruların” dedi Canan.

“Anladım, evlenmeden birlikteliğe karşısın yani” dedi Aslı.

“Karşı değilim, uygun değilim. Yapamam biliyorum, kendimi çok iyi tanıyorum. Benim aşk anlayışım çok farklı” dedi Canan.

“Sebebini biliyorum, herşeyin mükemmelini arıyorsun. Sana uygun olduğuna karar vermeden önce sınavdan geçireceksin. Hayatını paylaşmaya karar verdiğinde o adam senin için tek doğru insan olacak. İlişkini evlilikle meşru kılacaksın. Bu mantıkla asla istediğin gibi birini bulamazsın Canan, çünkü bu devirde öyle erkek kalmadı. Tam bulduğunu sandığın anda bir bakıyorsun, hoop başka biri senden önce davranmış. Bu gün insanlar senin gibilere gerici ya da eski kafalı diyor. Böyle devam edersen evde kalırsın, söylemedin deme sonra” diyen Aslı gülererek devam etti.

“Hani karşılık beklemeden vermek gerekiyordu. Neden senden sadece sevgini isteyen birini bundan mahrum bırakıyorsun onu söyle bari?” dedi Aslı. Canan güldü bu kez. Cevap vermeden önce biraz düşündü.

“ Ben öyle birini tanımıyorum. Sen tanıyor musun?” dedi.

“Tamam, anlaşıldı, bu şarkı bitmez” diyerek kalktı Aslı.

“Çok güzel bir sohbeti teşekkür ederim Canan. Söylediklerini hiç unutmayacağım” diyerek açtığı kapıdan geri döndü.

“ Bakalım doğru anlamış mıyım? Şimdi odama gidiyorum ve biraz önce beni ilgisizliği ile sinir eden sevdiğim adama sarılıyorum. Kavga etmiyorum, onu suçlamıyorum, onun bana sarılmasını beklemiyorum. İnan bana bu şaşkınlık ona bir hafta yeter. Nesi var bunun acaba diye meraklanıyor. Bendeki değişikliğin sebebini öğrenmeye çalışır. Benimle daha çok ilgilenmeye başlar. Bu ilgi beni mutlu eder. Benim mutlu görünmem ayna olduğumu farzedersen onu da mutlu eder. Onu mutlu görünce ben daha çok mutlu olurum. Tıpkı şey gibi, hani aynalar vardır ya, karşılıklı konur. İnsanın görüntüsü sonsuza gider hiç bitmez, onun gibi. Vay canına, o kadar da zor değilmiş. Tek yapmam gereken biraz sabırlı olup yaptığım eylemin geri dönüşünü beklemek. Bunu denemek istiyorum Canan, gerçekten istiyorum.” dedi Aslı. Canan yüzünde bilindik gülümsemesiyle “Kolay gelsin” dedi.

11 OCAK SİVAS HAVAALANI

Murat defalarca kendisini arayan kızgın olduğu eski sevgilisinin telefonunu her defasında kapatarak cezalandırıyor, aralarındaki ilişkinin bittiğini söylemek için sinirinin geçmesini bekliyordu. O sabah erkenden yine arandığında Kemal bey, Melek hanım ve babası ile birlikte otelin kahvaltı salonundaydı. Murat'ın telefonu cevapsız bırakması öfkeyle kapatması kahvaltı masasında merakları üzerine toplayınca Osman bey müdahale etti oğluna. Bu sıkıcı durumun ortadan kalkması gerekiyordu bir an önce. Hiçkimsenin yeni bir problemle daha uğraşacak gücü kalmamıştı. Günlerdir devam eden, hava muhalefeti nedeniyle tamamlanamayan kurtarma operasyonlarının yarattığı gerginliğin üstüne Murat'ın ilave gerginliği çekilmiyordu.

“Açıp konuşsana şu kızla. Neden dinlemiyorsun? Belki önemlidir.” dedi Osman bey.

“Boşver baba, ne söyleyebilir ki, konuşmak istemiyorum” dedi Murat.

“Bu çözüm değil Murat, aç konuş, biz de geriliyoruz burada. Derdiniz neyse halledin aranızda” dedi Osman bey.

“Baban haklı Murat, iletişimin iyisi kötüsü olmaz. Bizim durumuzu baksana, kızımızla iletişim kurabilmek için yanıp tutuşuyoruz ama nafile. Sen elindeki fırsatı kullanmıyorsun. Bütün sorunlar sadece konuşarak halledilir. Başka bir yöntem icad edemediler hâlâ biliyorsun. Hadi ara konuş, biz de kurtulalım gerginlikten” dedi Kemal bey.

“Tamam konuşurum ama işe yaramayacak biliyorum. Ben birazdan gelirim” diyen Murat masadan uzaklaştı.

“Gençler işte, onları anlamak zor” dedi Melek hanım. Yorgun ve ümitsizdi bugün. Dalgın gözlerle uzaklara biryerlere bakıyordu.

“Ne o Melek hanım, yelkenleri suya indirmişsin gene. Yolculuk bitti mi sanıyorsun. Hiç heveslenme, daha yeni başlıyor. Kızın dağdan gelsin görürsün sen cümbüşü. Burada rahat rahat beklediğin günleri mumla ararsın” dedi Kemal bey.

“Herzaman haklı çıkmana kızırım ya Kemal bey, bu kez kızmıycam söz. Ben her türlü cümbüşe, gürültüye patırtıya razıyım. Yeter ki kızımı sağ salim getirsinler. Çok yorulduğum beklemekten. İyi ki sen yanımdasın, yoksa dayanamazdım” diyen Melek hanım çok sevdiği eşinin elini tuttu. Osman bey bir kez daha gıpta ederek bakıyordu karşıdaki örnek çifte. Kendi yalnız hayatını düşündü yeniden. “İnsanın yanında yaşlanıp ölmeyi arzulayacağı bir eşe sahip olması başına gelecek en büyük şans olmalı” diye geçirdi içinden. Düşündüklerini gizlemeye gerek duymadı dostlarından. “Canan'ın en büyük şansı sizin gibi ana babaya sahip olması” dedi.

“Biz ailece şansa inanmayız Osman bey, kısmet diyelim” diyen Kemal bey devam etti gülerek. “Ne fark var demeyin, saymakla bitmez. Öyle değil mi Melek hanım?” dedi.

“Başına gelenlere şans veya şanssızlık dersin Allah'ın müdahalesi yokmuş gibi konuşmuş olursun, böyle düşünmek insanı Allah'tan uzaklaştırır, mutsuz eder, depresyona sokar. Ama kısmet dersin, Onun sonsuz rahmetinden benim payıma düşen demektir ki bu insana payına razı olmayı öğretir. Allah insanın İhtiyacı olanı anlamasını, usulünce istemesini diler. Çalışmayı gayret etmeyi öğretir. İstemenin ahlâkını, istediğini elde etmenin ahlâklı yollarını öğretir. Aklını kullanmasını öğretir” dedi.

“Gerçekten çok fark varmış Kemal bey. Bunu hiç düşünmemiştim. Alışmışız şans deyip duruyoruz herşeye. Öyleyse Canan'ın başına gelenlere de kısmet demeliyiz? Benim çocuklarla ilgili çabalarım bu yüzden boşa gitti demek ki” dedi Osman bey.

“Hiçbir çaba boşa gitmez merak etmeyin. Karşılığının nereden çıkacağı belli olmaz diyelim isterseniz. Biz çocuklarımız için sadece hayırlı olanı dileyelim. En doğrusunu Allah bilir” dedi Kemal bey.

“Haklısınız” diyen Osman bey masaya yaklaşan oğlunun yüzüne dikkatle baktı.

“Eee. Konuşup hallettiniz mi meselenizi ?” dedi.

“Hallettik. Artık aramaz merak etme baba” diyen Murat sakın görünüyordu. Dışarı çıktığında Nihal'i aramış sakın bir ses tonuyla aralarındaki ilişkinin çevirdiği dolaplar, söylediği yalanlar yüzünden bittiğini, ofiste kalabileceğini ama bir daha kız arkadaşı olarak kendisini aramamasını söylemişti. Murat hareketli hayatının engin tecrübelerine dayanarak bu konuşmayı yapmakta zorlanmamıştı. Hayatındaki kadınlardan birine daha çizik atmanın sağladığı rahatlığı yaşıyordu masaya dönerken.

İSTANBUL MİMARLIK BÜROSU

İstanbul'da çalışma odasında sinirli sinirli dolanan Nihal, yine sekreter Özlemi aradı oda telefonundan.

“Buyrun Nihal hanım” dedi Özlem önemsemeden. Sürekli kendisini arayarak Sivas'taki gelişmeleri, Murat'ın son moral durumunu sesinin tonundaki anlamı sormasından sıkılmıştı günlerdir. Murat'la görüşüp sağlıklı bilgi alamadığı gerekçesiyle sık sık Özlem'i arayarak adeta hesaba çekiyordu Nihal. Birazdan başına geleceklerden habersiz hala umutluymuştu Murat'la ilişkisinin

geleceğinden. Sonunda telefonu çaldı.

“Beni neden arıyorsun Nihal, seninle konuşacak birşeyimiz kalmadı” dedi Murat.

“Murat beni dinler misin lütfen, ben böyle olsun istemedim. Tamam hamileyim diye yalan söyledim. Söylemeseydim Canan bu seyhate çıkmazdı. Başka çarem yoktu. Seninle başbaşa kalmak zorundaydım. Bu tatil ikimize de gerekiyordu” dedi Nihal.

“Mahmut beyin telefonunu benden gizledin. Kaydını bile silmişsin. Canan'ın yola çıkmasına bile bile göz yumdun. Dua et, bu kızın başına birşey gelmesin” dedi Murat.

“Murat, özür dilerim. Çok hatalıydım. Herşeyi seni kaybetmek istemediğim için yaptım. Çok üzgünüm” dedi Nihal.

“Ama kaybettin. Bu dolapları çevirdiğin için, yalan söylediğin için kaybettin. Sakın beni arama. İşine devam edebilirsin. Bu babamı ilgilendirir ama aramızda her ne varsa bitti anladın mı, bitti” diyerek telefonunu kapatan Murat sakinleşmek için bir süre daha dışarıda kaldı.

Nihal telefonu kapattığında çok üzgündü. En ummadıkları zamanda Canan yine hayatlarına girmiş uzaktan da olsa iki sevgiliyi ayırmayı başarmıştı. Nefret ediyordu bu kızdan. Eline geçirse hiç acımadan öldürüp kurtulacaktı Canan'dan. Ama şu anda hayatta olmasını diliyordu istemeden. Yoksa başına gelenlerin tek sorumlusu kendisi olacaktı. Asıl kızması gereken Murat'tı şimdi. Öyle sıradan konuşmuştu ki “beni arama, bitti” derken Nihal'e, gururu incinmişti. Sesinde üzüntüden eser yoktu. Paylaştıkları onca mutlu beraberlikten sonra böyle davranması inanılmazdı.

“Demek bana hiç değer vermedin Murat, senin için diğerlerinden farkım yokmuş demek ki. Sadece eğlenmene katkıda bulunmuşum” diye düşünürken ağlamaya başladı.

“Adama bak ya, bana nasıl böyle davranır. Evlenme planları yaptığım erkek, ilk aşkı, beni paçavra gibi savurup atacak. Yok, ben bunu hak etmedim. Pekala, sen istedin gör bakalım Nihal'in intikamı nasılmış?” diye mırıldanarak odanın içinde dolanırken hızını alamadı koridora çıktı. Toplantı odasına girip kafasını toparlamaya çalıştı. Birazdan televizyonun açık durduğu bekleme bölümüne Sivas'taki son durumu öğrenmeye gitti. Gerçekten ana baba günüydü şehrin merkezi. Her taraf beyaza bürünmüş şehirde yoğun bir basın kalabalığı ve görevliler koşturması hemen göze çarpıyordu. Dağda mahsur kalanların yakınları, ünlüler, canlı yayın araçları, elinde mikrofonlarla devamlı konuşan sorular soran gazeteciler...

“Kızdaki şansa bak bizi ayırmayı başardı, üstüne bir de ünlü oldu. İnanamıyorum ya, artık Murat'ı hiç beğenmez. Dedi ya, daha büyük bir servetin peşindeymiş. Servet dediği buymuş demek. Aferin Canan. Tam aradığımı buldun işte” dedi Nihal.

Ekranada gördüğü basın kalabalığına odaklandı birden. Aklına gelen müthiş fikirle odasına yürüdü. Aceleyle karıştırdığı telefon defterinden bulduğu numarayı, sesini düzelterek hemen aradı. Gazetelerden birinde muhabirlik yapan eski bir arkadaşıyla telefonun öbür ucundaki ses.

“Nihal'cim, nasılsın, uzun zamandır görüşmedik seninle, hayırdır hangi sebeple hatırladın arkadaşımı?” dedi Aysun.

“Aşkolsun Aysun'cum. Sen neden aramıyorsun beni? Sebep aynı, işler. İnsan işe dalınca annesini babasını bile unutuyor biliyorsun” dedi Nihal.

“Nasıl hatırladın beni onu söyle. Dikkat et inandırıcı olsun” dedi Aysun gülererek.

“Söylesem de inanmazsın. Haberleri izliyordum, Sivas' taki basın kalabalığını görünce aklıma sen geldin. Ne zor şartlarda çalıştığımızı hatırladım. Senin de orada olabileceğini düşündüm” dedi Nihal.

“Hayır şekerim ben İzmir deyim. Bomba bir haberin peşindeyim. Sen neredesin?” dedi Aysun.

“Ben İstanbul'dayım ama bizim patronla oğlu Sivas'ta. Sen aklıma gelince birden, gelişmeleri birinci elden öğrenirim onlara faydam olur diye düşündüm, seni aradım” dedi Nihal.

“Anladım da onlar niye Sivas'ta onu anlamadım. Bir yakınları falan mı var dağda?” dedi Aysun.

“Aslında var ama sana söylemem doğru olmaz. Malum, sen de basına çalışıyorsun” diyen Nihal arkadaşını iyice meraklandırdı.

“Söylesene hangisi, şu filmcilerden biri mi? Yoksa mimar olan kız mı? Ah, tabi ya tabi

ki o, nasıl tahminim doğru mu?” dedi meraklı gazeteci. Nihal amacına ulaşmıştı.

“Evet şekerim ama aramızda kalsın. Canan bizim patronun müstakbel gelini olur. Kendi aralarında nişan yapmışlar. Duyulursa çok üzülürler. Can derdine düşmüşken basınla uğraşmak istemezler. Şimdilik gizli kalsın. Aralarındaki ilişkiyi kızın ailesi bilmiyor, patronum da bilmiyor. Sen de biliyorsun Osman bey saygın bir insan. Duyulursa gazeteciler rahat bırakmaz. İki aile de zor durumda kalır. Neyse sana güvenebilirim değil mi Aysun? Benim yüzümden iki ailenin arası bozulsun istemem. Hele benden çıktığı anlaşılırsa felaket olur. Aman dikkat arkadaşım, yoksa işimden olurum” dedi Nihal.

“Ben söylemem ama nasılsa bir yerden duyulur. Duyulursa sen de beni suçlama tamam mı? Bilirsin ben etik olmayan işlerden hoşlanmam. Hadi görüşürüz Nihal'cim kendine iyi bak” dedi Aysun.

Telefonu acı bir keyifle kapatan Nihal arkasına yaslandı gülerek. Saatine baktı. “Bakalım mesleğinde ne kadar iyisin Aysun'cum, saat tutuyorum ona göre” diyerek makyajını temizleyip saçlarını düzeltmeye lavaboya gitti. Döndüğünde tekrar bekleme salonuna geçerek Özlem'in hayret içeren bakışlarına aldırmadan elinde kahve fincanı ile televizyonun karşısına oturdu. Tekrar saatine bakıp kahvesini yudumladı.

SİVAS HAVAALANI

Kahvaltıdan sonra Sivas havaalanındaki özel salonda Mahmut beyle buluşan Kemal bey, Melek hanım, Osmanbey ve Murat yine görevlilerle konuşuyordu. Hava dünden daha soğuk ve rüzgarlıydı. Görüş mesafesi iyice azalmış herkesin işini yapmasını zorlaştırmıştı. Buna rağmen günün ilerleyen saatleri adına umudunu kaybetmişti bekleyenler. Salonun bir ucunda açık duran televizyondan yayınlanan bir haber bekleyen konuklar arasındandan yükselen uğultuya, hemen ardından da tüm bakışların Murat'a çevrilmesine neden oldu. Gördükleri manzaradan tedirgin olan gruptan önce Melek hanım telaşlandı.

“Kötü birşey mi oldu Kemal bey? Neden herkes bize bakıyor?” diyen yorgun anne eşinin koluna yapıştı aceleyle. Hep birlikte kötü bir haber alma korkusuyla yaklaştılar televizyona. Ama duydukları yanlış haberle derin birer nefes alarak rahatladılar. Oysa basın mensupları aynı fikirde değildi. Hazırladıkları sorulara cevap alabilmek için çoktan salonun kapısına yığılmıştı gürültüyle. Camekanlı kapının önündeki kalabalığı gören Kemal beyle Melek hanım önce anlamsız gözlerle birbirine baktılar sonra Murat'a ve Osman beye. Melek hanım yine sabırsızdı ve anlayamadığı karambolü sorgulamaya başladı telaşla.

“Ne demek bu Kemal bey, nereden çıktı bu nişanlı meselesi? Doğru olsa bile kime ne?” Diyerek Murat'a baktı.

“Murat, yoksa doğru mu? Evladım birşey söylesene” dedi.

Murat o kadar şaşkıncı ki cevap veremedi. Sadece böyle yalan bir haberin nasıl ortaya çıkmış olabileceğine yoğunlaşmıştı kafasının içinde. Nihal geldi aklına.

“Sakin ol Melek hanım daha yeni başladık. İşte sana cümbüş” dedi Kemal bey. Konuşmaya devam etmeden Murat'a dikti gözlerini.

“Tabi ki doğru değil. Doğru olsa önce biz duyardık. Öyle değil mi Murat?” dedi.

Kemal beyin sadece son cümlesini duyan Murat hâlâ şaşkıncı hem duyduklarından hem gördüklerinden dolayı.

“Elbette, doğru değil, öyle şey olur mu?” Diye yüksek sesle tepki gösterdi. Bu tepki salonun konukları arasında gülüşmelere neden oldu. Murat sadece tepkili değil sinirliydi de artık. Kendini güçlülükle zapt ediyordu büyüklerin yanında. Osman bey oğlunun halinden endişelenerek omzuna sarıldı.

“Sakin ol Murat, gelin hadi yerimize oturalım. Bu yaştan sonra basının elinde oyuncak olacak değiliz ya. Oturup sakın sakın konuşalım. Hadi Melek hanım” dedi.

Yerlerine yeniden oturan grup gergin görünüyordu. Osman bey konuyu berraklaştırmak adına gönüllü oldu. Kapıyı arkasına alacak şekilde oturdu Murat'ın yanına.

“Ben şahitim. Bu haber kesinlikle doğru değil. Doğru olması için çok uğraştım ama

başaramadım. Kemal beyin dediği gibi kısmet meselesi, olmayınca olmuyor. Kızınızı çok seviyorum, çok beğeniyorum, gelinim olmasını çok istedim. Gençler bizim gibi değil, olmayacak hayallerin peşinde koşmuyorlar, bizden daha akıllılar bu yüzden ikisine de kızmıyorum. Onlar hayattan ne istediklerini biliyorlar ve kesinlikle birbirlerini istemiyorlar. Bu yüzden, rahat olun. Onların sizi üzmesine izin vermeyin” diyerek kapıyı işaret etti Osman bey. “Bizim tek bir sorunumuz var, o da Canan'a kavuşmak” dedi

“Haklısınız ama bu insanlar durmadan soracaklar. Yanlış haber desek de ikna olmayacaklar. Çocukların hayatını karartacaklar. Rahat huzur bırakmayacaklar evimizde. Bu yüzden endişeliyim ben. Sanki bu haberi çıkarana huzurumuzu kaçırmak istemiş, neden istemişse artık” diyen Kemal bey Murat'ın yüzüne baktı dikkatle.

“Benim yüzümden, kim çıkardı biliyorum, bu kez haddini çok aştı” diyen Murat öfkeyle telefonunu aradı cebinde. Babası elini tutarak engelledi oğlunu.

“Murat, şimdi değil tamam mı, sakın ol ve bekle, artık sinirlenme zamanı değil, akıllı olma zamanı. Bu hepimiz için geçerli. Baksana kameraların gözü üstümüzde. Gereksiz tepki göstererek bu haberi çıkarana yardımcı olmayalım. Bırakalım yayınladıkları haberin gerçekliğini kendileri bulsunlar. Biraz çalışsınlar, yorulsunlar, asıl işlerini yapsınlar. Belki yaptıkları işgüzarlık onlara ders olur. Anladın mı beni?” dedi Osman bey.

“Olur baba. Elimden geleni yaparım. Kemal beyle Melek hanım bana kızmazlarsa katlanırım söylenenlere.” diyen Murat en mahçup haliyle yüzlerine baktı.

Bu gün de uçuşların iptal olduğunu öğrenen şehrin davetsiz konukları dinlenmek üzere havaalanını ve basın ordusunu geride bırakarak dağıldılar. Melek hanım ve Kemal bey otele dönmeyi planlarken Mahmut bey iki aileyi de şehir merkezindeki evine davet etti. Hep birlikte yola koyuldular. Ama çıkış kapısına ulaşmaları hiç de kolay olmadı. Elindeki mikrofonları Murat'ın ağzına kadar uzatan muhabirler ısrarla sorularına yanıt istiyordu.

“Canan hanımın nişanlıınız olduğu doğru mu Murat bey, neden bunu gizlediniz?”

“Nişanlıınız izin vermediğiniz halde neden Karlitepe'ye gitti?”

“Siz neden gitmediniz, bu konunun oradaki sanatçılardan biriyle ilgisi var mı?”

“Kavga ettiğiniz doğru mu Murat bey, bu yüzden mi birlikte gitmediniz?”

“Bu havada sadece iş için oraya gitmiş olamaz diyorlar ne dersiniz?”

“Beraberliğinizi neden aileden gizlediniz Murat bey, onaylamadılar mı?”

“Düğün tarihini açıklar mısınız? Planda değişiklik olacak mı?”

İtiş kakış arasından geçerek Mahmut beyin aracına zorlukla ulaştılar. Her biri koltuklara oturup rahat birer nefes aldıktan sonra sessiz kalmayı tercih ettiler. Yüzyüze kaldıkları yeni durumun yarattığı şokun hayatlarını nasıl etkileyeceğini merak ederek uzaklaştılar havaalanından.

11 OCAK KARLITEPE

Sabah erken kalkan Kadir bey yazılarını tamamlamanın mutluluğuyla mutfığa gitti. Niyeti herkes kalkmadan çayı hazırlayıp ev halkına sürpriz yapmaktı. Sağlığının iyi olması, şekerinin makul düzeyde kalması, evde yaşanmasından korktuğu olayların henüz yaşanmadan önlenmesi moralini düzeltiyor, hepsinde de Canan'ın çok büyük payı olduğunu düşünüyordu. Evde ortaya çıkan asabiyet dalgalarını görünmeyen sihirli değneğiyle ustaca etkisiz hale getirmeyi başarıyordu bu kız. Artık gücünü nereden aldığını görebiliyordu Kadir bey. Canan'daki yorum farkını ve olaylara kendine has müdahale tarzını öğrenmesi kolay olmamıştı. Sakin duruyor gibi görüldüğü en stresli anlarda, öfke yüklü zamanlarda nasıl çözüm ürettiğini, sükunetin ne kadar etkili bir silah olduğunu bu gencecik kızdan öğrenmişti yaşlı yönetmen. Çok kafa yormuştu sabrının ve gücünün sırrına ermek için. Sonunda adını bilmediği düşünceler ve davranışlar sinsilesinin bir tür hayat tarzı olduğunu Canan canlı örneğiyle öğrenmişti. Bu sıradışı kızın sayesinde kabusa dönüşmesi kuvvetle muhtemel, bir haftayı geçen kar mahkumiyetleri, herbiri için eğlenceli ve eğitici bir tatil kampı lezzetine bürünmüştü farkına varmadan. Artık zevk alarak kaleme aldığı bu hikayenin sağlıklı ilerleyebilmesi adına ev halkına müdahale etmeden yaşananları doğal akışına

bırakarak uzaktan izlemeyi tercih ediyordu. Yapması gereken sadece yazmaktı, sadece görebildiği gerçeği olduğu gibi yazmak. Yine de mutlu sonla bitmesini diliyordu içinden. Mesleki tecrübelerine dayanarak yakışan budur diyordu tereddüt etmeden.

Mutfakta Emre ile karşılaşmak günün ilk sürprizi oldu Kadir beye. Uykusuz olduğu dağılmış saçlarından solgun yüzünden masanın üstüne dizilmiş kirli kahve bardaklarından kolayca anlaşılıyordu. Sadece başını salladı Kadir bey, ne düşünmesi gerektiğini bilemedi.

“Günaydın evlat, hiç uyumamış gibi görünüyorsun. Kendine dikkat et. Hayranların ne der seni böyle görürse?” dedi gülümsemeye çalışarak.

“Günaydın hocam, halimize baksanıza, bir daha karşılaşır mıyım hayranlarımla, belli değil” diyen Emre hocanın yüzüne bakarak devam etti.

“Çabuk unuturlar nasılsa. Aslında beni niye sevdiklerini anlamış değilim ya neyse.. Haksız mıyım? Onlar için bir şey yapmıyorum ki ben. Ne yaparsam kendim için yapıyorum, zevk aldığım için. Onlar benim nasıl biri olduğumu bile bilmiyorlar” dedikten sonra arkasına yaslandı.

“Anlaşıldı, iyice yorulmuşsun sen. Biraz yatıp uysaydın böyle karamsar olmazdın. Kendini kapana kısılmış gibi hissediyorsun. Haklısın Ama yine de...” diyen Kadir bey Emre'nin sözünü kesmesine şaşırdı.

“Ama ne? Hayattayız diye dua mı etmeliyim? Yoksa şansım yaver gitti diye mutlu mu olmalıyım? İyi de niye? Beni hayattan koparan bu şanssızlığı inanmadığım bir tanrıya mı fatura edeyim? Ettim diyelim, cevabı ne olurdu? Kaderiniz bu mu derdi? Sormaz mıydım o zaman niye diye ? Benim başıma gelecekleri neden sen seçiyorsun diye? Madem hayatımı kendim başıma yönetebileyim diye akıl verdin neden işime karışyorsun? Ne cevap verecekti konuşsaydı benimle? Canım öyle istedi, ben tanrıyım ne istersem onu yaparım mı diyecekti? Bu sorumsuzluk olmaz mıydı? Tanrı var olsaydı sorumsuz olur muydu sizce ? İnsanların felakete uğramasına izin verir miydi? Sakın bana kader diye birşeyden söz etmeyin. Şu anda burada bulunmamız tamamen tesadüf. Bu işi kabul etmeseydim burada olmayacaktım. Çok basit öyle değil mi? Bu tamamen benim suçum. Teklifinizi kabul ettim, şimdi buradayım. Etmeseydim belki de şimdi yeni sevgilimle Uludağ'da kayak yapıyor olacaktım” diyen Emre Kadir beyi şaşırtmaya devam ediyordu. Biraz önce aklına yerleşen iyimser tablo bir anda yok oluverdi Kadir beyin kafasından. Çaresiz kalmıştı Emre'nin beklemediği ruhsal hezeyanı karşısında. Birden Canan'ı hatırladı Kadir bey. Onun yöntemlerini hatırladı, denemeye karar verdi.

“Haklısın evlât, teklifimi kabul etmeseydin şimdi burada olmayacaktın. Kafanı karıştırıp uykularını kaçırın, çaldığın müziğin rengini değiştiren kaçık bir kızı da tanımamış olacaktın. Kaçık yerine baş belâsı diyelim istersen” dedi Kadir bey. Bu sözler mutfaktaki öfkeli havayı bir anda değiştirip önce Emre'nin sonra Kadir bey'in gülmesiyle başlayan bir dizi gülüşmelere neden oldu.

“Tanıdım da iyi mi oldu? Şimdi kendimi tanıyamıyorum” dedi Emre. Sesindeki sakinlik Kadir beyi memnun etti. Sessizce bir sandalye çekip oturdu. Bu mesele çay demlemekten daha önemli görünüyordu.

“Tamam, itiraf ediyorum ondan etkileniyorum. Hiç tarzım olmayan bir kızdan etkileniyorum. Kendime engel olamıyorum. Asıl komik olan ne biliyor musunuz, benden hoşlanmayan bir kız yüzünden uykularım kaçıyor” dedi Emre.

“Kendine kızmana gerek yok evlât, Canan'dan hepimiz etkileniyoruz. Ben asıl onun ailesini merak ediyorum ” dedi Kadir bey.

“Kabul ediyorum, sadece zeki olması değil etkileyici olan, çok güzel bir kız. İkisini bir arada görmemiştım daha önce. Onu anlamakta zorlanıyorum. Bir bakıyorum durgun bir göl gibi büyüleyici, insanın aklını başından alıyor, sonra bir bakıyorum Tony'nin buzdan heykelleri gibi ürkütücü ve soğuk. Ona nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyorum. Kafam yoruluyor. Kimyam değişiyor. Tanıdığım hiçbir kıza benzemiyor bu kız. Dokunduğu yerde iz bırakıyor. Bazen dokunmadan canımı yakıyor. Gizli bir gücü var sanki” dedi Emre.

“Belki de vardır” dedi Kadir bey gülererek devam etti. “Bana daha çok dejenere olmamış iyi eğitim görmüş zeki bir Türk kıızı gibi göründü. Sadece kendisi gibi katkısız, hormonsuz tamamen organik bir kız işte. Belki de gizli gücü budur, doğal olması. Belki de gizli değildir de biz göremiyoruz bize zorla takılan modernlik gözlükleriyle, olamaz mı?” diyen Kadir bey, Emre'nin

sıkılmadan dinlediğini görmekten memnun devam etti konuşmaya. “Bugün artık maske takmamış, ruhen ve fiziken estetik operasyondan geçmemiş insan bulmak organik meyve sebze bulmaktan zor hale geldi. Meyve sebze doğru yanlış birer etiket koyuyorlar, anlıyorsun ne olduğunu, insanda etiket de yok. Nasıl bulacaksın doğal olanı? Bulmak istediğin bu ise tabii” dedi.

“O doğalsa ben neyim? Neden değişiyorum durup dururken?” dedi Emre.

“Bunda şaşılacak ne var? Neyle beslenirsen kanında onun maddesi ile dolaşırsın. Tıbbi bir gerçek bu. Ama üzülme besinini değiştirdince eski haline dönersin. Biraz sabret olur mu? Hiç değilse dünyada organik insanların yaşadığını öğrenmiş oldun. Tecrübenin kötüsü olmaz. Belki de inanmadığın tanrı sana bir iyilik yapıp bunu öğrenmeni istemiştir. Neden olmasın? Ya da insanların değişebileceğini göstermek istemiştir” diyen Kadir beyin bu ilginç yaklaşımını gülümseyerek karşıladı Emre. Ama söylediği bir şey aklına takılmıştı. Yeniden ciddileşti konuşurken.

“Demek siz de öyle düşünüyorsunuz. Buradan gidince onu unutup hayatıma kaldığım yerden devam etmemi bekliyorsunuz. Hayır, bu mümkün değil. Söyledim size iz bırakıyor. Sıradan bir kadın değil Canan, insanın dengesini bozuyor” dedi Emre.

“Seni gayet iyi anlıyorum Emre, Zeynep'ten biliyorum. Onu ilk tanıdığımda ben de çok bocaladım. Ezberimdeki doğrularla yanlışlar birbirine karıştı. Uzun zamanımı almıştı dengemi yeniden bulmam. Sonra bir baktım, eski halimden eser yok. Başka bir Kadir olmuşum. Hâlâ ona aşığım biliyor musun. Bugün arkamda pişmanlık duyduğum hiç birşey yok. Bunun nasıl bir duygu olduğunu ancak yaşayan bilir. Güzel bir aile kurduk beraber. Onları düşünmediğim tek bir saat geçirmedim ömrümde. Onların da beni düşündüğünü biliyorum. Uzakta olsan bile iletişim kurarsın sevdiklerinle. İster telepati de ister gönül bağı ama gerçek bu, biliyorum” diyen Kadir beyin gözleri uzaklara dalarken yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı.

Emre bu değerli yönetmeni ve ailesini uzun zamandır tanıyor hayattan bunalıp boğulacak gibi hissettiği zamanlarda nefes almak için bu ailenin yanına koşuyordu. Yüzündeki derinleşmiş çizgilere beyazlamış saçlarına aldırılmıyor, en sinirli halinde bile mutluluğunu yanında taşıyordu Kadir bey. Nasıl becerdiyse, gerektiği zaman kullanmak üzere aklının içine önceden yerleştirmiş bir demet gibiydi mutluluk kavramını. Hayata pozitif bakışını sağlık sorunları yaşarken bile elinden bırakmıyordu.

“Siz çok şanslı bir adamsınız hocam, daha önce söylemiş miydiniz?” dedi Emre gülerek.

“Şimdi git toparlan, kahvaltıya kadar işini bitir. Bugün kahvaltıyı ben hazırlıyorum. Bakalım becerebilecek miyim?” diyen Kadir bey gülen gözlerle bakıyordu Emre'ye.

“Hadi acele et, seni böyle görmesinler” dedi.

Kahvaltı masasında diğer günlerden farklı bir enerji vardı bugün. Meltem'in doğum günü olması değişik bir hava estirmeye başlamıştı evin içinde. Dışarıda devam eden fırtınadan farklı bir havaydı bu. Öncelikle sıcaktı ve bütün zorluklara rağmen gelecekle ilgili yeni umutlar yeşertiyordu zihinlerde. Cemil son günlerde iyice sessizleşmiş kabuğuna çekilmişti. Hayata dair bakışını baştan ayağa gözden geçiriyordu kimseye belli etmeden. Zamanının çoğunu yazarak geçiriyordu. Tony de hayatından memnun karın keyfini çıkarıyordu her fırsatta. Hamileliğin son dönemindeki eşinden uzak olmanın huzursuzluğunu kardan heykelleriyle paylaşmayı tercih ediyordu. Canan'dan öğrendiği gibi düşünmekten hoşlanmıştı Tony. Asla yalnız olmadığını düşünmek ve her an tanrı tarafından gözlem altında tutulduğuna inanmakla ilgili bir deneye tabii tutuyordu zihnini. İnsan böyle bir inançla nasıl yaşar diye Canan'la empati kurarak gönül bağı felsefesini deniyordu bu zor günlerinde. Böyle bir düşünce sisteminin, aklındaki yasaklanmış sorulara karşı ne kadar hoşgörülü, ne kadar anlayışlı olduğunu keşfetmişti kısa sürede. Aradığı sorulara yanıt bulma hakkı sonsuzdu, düşünce özgürlüğü sınırsızdı ve sonuç kişinin kendi araştırma kabiliyetine bağlıydı. Heyecan duyuyordu Tony ama daha fazla bilgiye, yazılı kaynaklara ihtiyacı vardı sorularına yanıt bulabilmek için. Herşeyi de Canan'ın bilgisine danışamazdı. Eski hayatından şikayeti yoktu aslında, ama yine de merakını gidermekten yana kullanmıştı seçme hakkını. Zamanı boldu, nasılsa istediği zaman aklını formatlayıp kendi inanç sistemine dönebilirdi yeniden. Asıl merak ettiği gönül kelimesinin anlamının İslami inanın bir buluşu mu yoksa gerçek mi olduğu idi. Gerçek olup olmadığını mutlaka öğrenmeliydi Tony.

“Günaydın millet” dedi Cemil. Hala aynı gezegende miyiz? Dışarıya bakan var mı, hava nasıl bugün? Diye devam etti masaya otururken.

“Ben çıktı çok soğuk var. Tekrar temizlemek lâzım merdiven ?” dedi Tony.

“Temizleyelim, kargocuya ayıp olmasın” diyerek bu kez Meltem'e çevirdi Cemil gözlerini.

“Senin için güzel bir hediye sipariş verdim, kargo getirecek. Valla bak Meltem'cim yolu bulup gelemese benim suçum yok. Ben adresi doğru verdim. Hediyeni İstanbul'da alırsın artık” dedi neşeyle.

“Ben anlamam, madem doğum günüm hediyemi isterim” dedi Meltem şımararak.

“Yandık biz Aslı, böyle bir yerde hediye nereden buluruz?” diyen Kerem Aslı'dan gözlerini alamıyordu. Bu ikilinin farklılığı diğerlerinin de ilgisini çekti. Aslı'nın mutlu görüntüsü Emre'ye dün geceyi hatırlattı. Aslı'nın sinirli halini, Canan'la konuştuktan sonra normale dönmesini hatırladı. Uykusuz gözlerini Canan'a çevirdi gülerek sonra Meltem'e.

“Sen alabileceğin en değerli hediye fırsatını bir hafta önce kaçırdın. Bunu telâfi etmez ama sana güzel bir şarkı vermek istiyorum. Akşama kadar çalış öğren. Akşam kendin söylersin, tamam mı? O şarkı senin, istersen single yapabilirsin” deyince Meltem cümlenin baş tarafını anlamasa da tarifsiz mutlu oldu.

“Gerçekten mi? Ayy çok teşekkür ederim. Çok merak ettim şarkımı, birazcık söylesene, meraktan çatlarım ben şimdi” dedi heyecanla.

“Kahvaltıdan sonra çalışırız, anlaştık mı?” dedi Emre gülerek.

“Gördün mü Kerem, hediyenin ille de maddi bir şey olması gerekmiyor. Belki biz de buluruz verecek birşey, ne dersin?” dedi Aslı gözlerinin içi gülerken.

“Aslı haklı” dedi Kadir bey “mesela ben bu sabah kahvaltıyı hazırladım. Bunu hediye olarak kabul etmelisin Meltem, başka yeteneğim yok. Ama gelecekte beklemediğin bir sürpriz yapabilirim sana. Şimdilik bende sır olarak kalsın olur mu?” Diye ekledi Kadir bey.

“Ayyy, çok iyisiniz hocam. Sabırlı değilim ama beklerim, teşekkür ederim, hepiniz harikasınız” dedi Meltem Canan'a dönerek.

“Pastam ne olacak? Canan, unutmadin değil mi?” diye gülümsedi.

“Unutmadım. Pasta benim işim. Çaren yok Meltem, pastayı da benim hediyem olarak kabul edeceksin. Ama sürpriz olacak. Gelip bakmak yok” dedi Canan.

“Etmez miyim, süpersin, hepiniz harikasınız. Çok teşekkür ederim. Canan, benim de sana bir sürprizim olabilir” dedi Meltem.

“Aman Meltem, sen sürpriz yapma da kim yaparsa yapsın. Şimdiden korktum, bak tüylerim diken diken oldu” dedi Cemil.

“Aşkolsun Cemil yaa” diye sızlanan Meltem boynunu büktü.

“Olur olur, kıismetse o da olur” dedi Cemil gülerek. Kimsenin tepkisine muhatab olmamak için sadece önüne bakmayı tercih etti. Emre de aynısını yaptı. Kimseyle didişecek halde değildi bu sabah. Yorgun ve uykusuzdu. Meltem'e şarkısını öğretip biraz uyumaktı tek istediği. Sadece pilinin bittiği, gücünün tükendiği zamanlarda başa çıkabiliyordu kalbindeki asi başkaldırıyla.

Kahvaltı sonrası ev halkı hemen harekete geçti. Tony sıkıca giyinerek havanın sertliğine aldırılmadan dışarı çıktı. Önce buzlaşmış merdivenleri temizledi, sonra da Meltem için hazırladığı heykelinin son rütüşlarına başladı. Çalışırken eğleniyordu Tony. Emre ise eline gitarını alıp Meltem'in odasına gitti. Bir süre birlikte çalıştıktan sonra yatıp uyumak istiyordu. Odadaki tek kişilik koltuğa otururken yorgundu. Meltem merakını gidermeden çalışmak istemedi. Emre'nin karşısına oturdu.

“Sen iyi misin? Solgun görünüyorsun... Emre, konuşmak istersen ben hazırım. Sana yardım etmek için ne gerekirse yaparım” dedi.

“Ben iyiyim, sadece uykusuzum Meltem. Bu konuyu kapatıp işimize bakalım. Bana yardım etmek istersen çabuk öğren çünkü biraz uyumak istiyorum. Bir de kayıt cihazım var,

bulamıyorum bir türlü. Bulmama yardım edersen sevinirim. Hadi hazırsan başlayalım.” dedi Emre.

“Hazırım ama beni atlattın sanma sakın. Ben seni mutlu görmek için kafa yoruyorum burada, kıymetini bilen yok. Neyse, bunu sonra konuşuruz” dedi Meltem.

Kadir bey Kerem ve Aslı'nın küçük sırrını öğrenmek amacıyla mutlu ikilinin odalarına ziyarete gitti. Meraklı görünmek istemese de bazı bilgilere ihtiyacı vardı.

“Hayırdır çocuklar bizden birşey saklıyorsunuz gibi geliyor bana” dedi.

“Yok hocam, ne saklaması, size içecek birşey getirmemi istermisiniz?” dedi Aslı.

“Aslı'cım ben çocuk muyum? Bu numaralar bana sökmez.. Siz ikiniz ne gizliyorsunuz onu söyleyin. Neyse bekleriz artık nasılsa anlarınız yakında, siz ne zaman uygun görürseniz...” dedi Kadir bey.

“Yapmayın hocam, siz oturun Kerem'le ben biraz Canan'a yardım edeyim. Sofrayı öylece bıraktık ya o yüzden” diyerek kalktı Aslı. Çıkmadan Kerem'e işaret ederek susmasını söylemeyi de ihmal etmedi.

Mutfağa gelen Aslı çok neşeliydi. Adeta hoplayarak dolaşıyordu masanın etrafında. Bir taraftan da Canan'ın dün gece neler olduğunu sormayışına içerliyordu.

“Canan'cım sen biraz otur istersen. Ben ortalığı toplayana kadar dinlen. Pastayı sonra yaparsın. Hem biraz konuşuruz” derken gözlerinin içi gülüyordu Aslı'nın.

“Olur. Yalnız dikkat et de bardakları kırma. Dikkatinle aklını bir araya getiremiyorsun” diyen Canan Aslı'nın haline gülüyordu.

“Gerçekten öyle” diyen Aslı elindeki işi bırakıp oturmaya karar verdi. Canan'ın daha iştahlı güldüğünü gören Aslı da gülmeye başladı.

“Sen hep gül böyle, gerçekten çok yakışıyor. Cool takılarak güzelliğini gizlemeye çalışıyorsun ama bana sorarsan hiç işe yaramıyor. İstersen bir de bunu dene...” dedi.

Canan gülmeyi kesti anında “biz senden söz ediyorduk Aslı?” dedi.

“Üff,, tamam gizemli bayan, benden söz edelim. Dün gece konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Bir deney yapacaktım hani, aynalar, mutluluk... falan...Tam dediğim gibi oldu. Kerem'i öyle bir şaşırttım ki hâlâ kendine gelemedi” dedi Aslı.

“Nasıl? Gecedен sabaha ne yaptın ki Kerem değişti, mutlu oldunuz?” dedi Canan.

“Çok kolay, dırdır edip sürekli eleştirmekten vazgeçtim. Benden beklediği gibi tepki vermiyorum Kerem'e. Onu değişik bir Aslı ile tanıştırdım. Bu yüzden çok şaşkın” dedi Aslı.

“Aslı! Sen geceyarısı dırdır mı yapıyordun sevgiline, inanamıyorum” diyen Canan yeniden gülmeye başladı.

“Of ya, anlayışlı oluyorum işte, o da bunun nedenini anlamaya çalışıyor, emek harcıyor. Bu da benim hoşuma gidiyor. Gülme ama, sinirleniyorum, Canan !” dedi Aslı.

“Gördün mü? Seni kolayca sinirlendirdim Aslı, nedenini sormadan anlamadan sinirlendin. Dikkat et de, yeni Aslı gerçek olsun. Eğlence için olmasın yaptığın” dedi Canan.

“Ne demek istiyorsun Canan? Yanlış mı yapıyorum yine?” dedi Aslı.

“Amacın Kerem'i şaşırtmak değil, kendini şaşırtmak olmalı. Mutlu olmak istiyorsan önce kendini tanımalısın. Davranışların senin öz malın olmalı, üstünde emanet gibi durmamalı, seni mutlu etmeli öncelikle. Öfke, sinir insanın kendi içinde yeşeriyor unutma. Değişmiş gibi davranmak rol yapmak olur, bu nedenle gerçekten değişmelisin. İyi niyetli Aslı'yı içinin neresinde olursa olsun bulup çıkarmalısın. Geçici değil sürekli olmalı bulduğun, yani hayata ve insanlara baktığın pencereyi değiştirmen gerekiyor. Bu değişik bakış açısı sevdiklerinin de değişmesini sağlıyor. Hayatın güzellikleri kelebek etkisiyle böyle çoğalıyor. Ama herşey bir gecede olmuyor, inan bana” dedi Canan.

“Bu dediğini yapmak kolay mı? Okulu olsa gidip öğrenirdik ne güzel” dedi Aslı offlayarak.

“Annemin bana öğrettiği çok güzel bir sır var, öğrenmek ister misin? Okula gitmeye gerek yok. Her sabah yataktan kalkarken kendini yeni karşılaştığın bir Aslı olarak gör, aynada kendine günaydın de. Bakalım bugün hayatımızda neler değişecek de. Birikmiş kötü duyguları kinleri öfkeleri varsa nefretleri sil kafandan. Kendine yeni bir Aslı olma hakkını bağışla. Dünkü sen

olmadığını ısrarla kabul et, en önemlisi aynı hakkı sevdiklerine de tanı. Onları da sıfırdan yükle hafızana. Birlikte yaşadığın insanlara günaydın derken onlarla yeni tanıştığını farzet. Aklındaki kötü anıları yok farzet. Herkesi yeniden keşfet. Böyle yapmak hem senin hayatını sıkıcı olmaktan kurtarır hem de seni insanların en önemli hastalığı olan dengesizlikten kurtarır. Yani ilişkilerimizde mesafeyi koruyamamaktan kaynaklanan ruhsal çatışmaları engeller. Değişimleri açık yüreklilikle kabul ettiğinde her bireyi belli bir mesafede kalarak uzaktan izlemeyi öğrenirsin. Sevdiklerini hem etkilersin hem izlersin. Bu yaşam tarzı insana doğru mesafede yürüngeye oturmuş uydu hissini verir. Çok yaklaşınca yakan, fazla uzaklaşınca donduran güneş ve dünya arasındaki mesafe gibi. Dengeyi bulmak ve orada devamlı kalmayı becermek anlamına gelir. Kozmik düzendeki dengeyi hayatına taşımış olursun. Doğru mesafeyi bulabilirsen izlenecek ne çok şey olduğunu farkeder yaşamdan keyif alırsın” dedi Canan.

“Demek senin küçük sırrın bu, ilginçmiş, yapabilir miyim acaba? Demek Canan bu yüzden kin tutmuyor, demek bu yüzden ertesi gün kötü birşey olmamış gibi davranıp hepimizi şaşırtıyor. Geçmişe önem vermiyor sadece gününü yaşıyor” dedi Aslı.

“Beni yanlış anlamışsın, geçmişe çok önem veriyorum, benim özendiğim konu geçmişin yaşattığı kötü duyguları bugüne taşımamak, bugünkü yeni haline fırsat tanımak. Yine de hayat felsefemi fazlasıyla doğru anlamışsın. Bunu sen de denemelisin. Ama biraz daha oyalanırsan Meltem’in pastası hayâl olacak” dedi Canan gülererek.

“Ayy haklısın valla, hemen topluyorum bulaşıkları, iki dakikada biter” dedi Aslı.

Mutfakta yalnız kalan Canan hemen pasta yapma işine koyuldu. Pasta için uygun bulduğu bütün malzemeleri ortaya çıkarıp bir plan yaptı. Sürpriz pastanın görüntüsünün özel olmasını, Meltem’in karakterini yansıtmasını ve gördüğünde çok hoşlanmasını istiyordu. Önce kekini pişirdi pastanın. Biraz itinalı bir çalışma ile yıldız şeklini verdiği pasta kekini hazırladığı renkli kremalar ve meyve parçaları ile süsleyerek gözalcı bir görünüme kavuşturdu. Son olarak da çıra parçalarından elde ettiği mumları parlak folyo ile sararak yıldızın sivri köşelerine yerleştirdi. İptidai imkanlarla hazırladığı pasta tam bir yaratıcılık eseri olmuştu. Üzerini kapattığı pastayı buzdolabına kaldırdı. İşini bitirip mutfaktan çıkarken kapıda Meltem’le karşılaştı.

“Pasta hazır Meltem, ama gidip bakmak yok, sürpriz olacak” dedi.

“Söz valla, meraktan çatlasam da bakmıycam. Aa, bu arada biz kızlar birazdan benim odada buluşuyoruz. Sen de geliyorsun. İtiraz istemem. Bu da benim sürprizim tamam mı Canan?” dedi Meltem neşeyle.

“Tamam, duştan sonra gelirim.” diyen Canan sürprizin ne olduğunu anlamaya çalışmadı. Kafasını meşgul eden daha ciddi konular vardı çözemediği. Ne kadar belli etmese de huzursuzdu kendi iç alanında. Kafasında var ettiği sayısız pazıl parçası vardı henüz yerlerini bulamadığı. Bulup yerlerine yerleştirdikçe yenileri ortaya çıkıp şaşırtıyordu Canan’ı. Emre dışında herkesle bir şekilde diyalog kurmayı başarmış, kendisini olduğu gibi kabul ettirmişti bu evde. En zorlu rakibi Cemil bile anlayış göstermişti kendine has kişiliğine. Artık çatışmıyordu Canan’la hatta saygı gösterdiği rahatlıkla görülüyordu davranışlarında. Oysa Emre herkesten farklı bir bakışla dikiliyordu karşısına, tahammül sınırlarını zorluyor, hem de huzurunu kaçıırıyordu. Her an savunmada beklerken kendisinden ne istediği konusunda gelgitler yaşıyordu Canan. Tam olarak teşhis edemediği derdini Emre’nin kendi başına çözmesi gerektiğini düşünüyordu. Onun hayatının yanlışlarla dolu olduğunu düşünmesine rağmen müdahale etmek gibi bir derdi yoktu. Ama Emre’nin aynı fikirde olmadığını, kendi inanç ve değerlerine karşı yıkıcı tavır aldığını ilk günden beri biliyordu. Diğerlerinin bu vurdumduymaz gence gösterdiği anlayışı gösteremiyordu Canan. Çünkü güzel mavi gözlerinin rahatsız edici cinsellik dolu bakışına sadece Canan muhatap oluyordu evde. Aynı mekânı paylaşma zorunluluğu ise yaşadığı huzursuzluğu zirveye taşıyordu. Buradan en kısa zamanda gitmeyi diliyordu her fırsatta. Duştan çıkıp küçük odasına girdiğinde yorgun düşmüştü kafası. Canı ne kitap okumak istiyordu her zaman yaptığı gibi, ne de küçük defterine birşeyler karalamak. Bilgisayarı da cazip gelmiyordu şu anda. Sadece annesini istiyordu yanında. Omzuna yaslanmaya ihtiyacı vardı ya da dizine yatıp uzanmaya. Kemal beyin gözlüğünün üstünden bakıp sıkıntısını anında keşfeden “neyin var senin” diye soran yumuşak sesine. Gözlerini kapatıp evini düşündü Canan, ama kısa

sürdü hayali. İkisinin de kendisini almak için Sivas'a geldiklerini ve endişeyle beklediklerini tahmin etmek zor değildi. Onlara yaşattığı kabustan dolayı kendine kızarak kalktı. Meltem'in bahsettiği sürprizi merak etti sonunda.

Meltem'in odasına gitti, yavaşça çaldığı kapıyı beklemeden açtı. Aslı ve Meltem odanın her yerine yayılmış kıyafetleri karıştırırken keyifle kıkırdıyordu. Canan'ı sıcak bir ilgi ile karşıladılar.

“Sen de geldiğine göre artık karar verebiliriz Canan'cım. Bugün benim doğum günüm biliyorsun. Biz de Aslı'yla akşam için ne giyelim diye bakıyorduk” dedi Meltem.

“Belli oluyor.” dedi Canan gülererek “ Odayı toparlamak için de benden yardım istiyorsunuz. Sürpriz bu mu?” dedi,

“Aşkolsun , hele bir karar verelim toplaması kolay. Hadi sen de katıl bize. Burada vakit geçirmek hiç kolay değil. Biraz eğleniriz işte. Bak bunlar çekimler için yanıma aldığım özel kıyafetler. Çekimlerde kullanmak kısmet olmadı ama bu akşamı unutulmaz hale getirebilirler. Doğum günümde biz kızlar harika görünmeliyiz. Seçme hakkını ilk sen kullan istiyorum Canan. Hangisini beğenirsen alabilirsin. Kadir beyin projesinden sana bir hatıra kalsın istiyorum. Elbiseyi gördükçe benim ne kadar huysuz biri olduğumu sana ne kadar kötü davrandığımı hatırlarsın. Biliyorsun sana karşı çok mahcubum. Kendimi affettirmek için bana bir şans vermeni istiyorum. Lütfen kabul et ve beni affet” dedi Meltem. Bu gün diğer günlerden daha özenli daha bakımlı görünüyordu gülümserken.

“Bütün bunlara gerek yok Meltem. Beni üzecek ne yapmıştın sen, gerçekten hatırlamıyorum. Yine de beni düşündüğün için teşekkür ederim” dedi Canan gülererek.

“Doğru söylüyor Meltem, ben şahidim Canan'ın hayat felsefesi böyle. Geçmişe takılmıyor. Her gün kendini yeni baştan formatlayıp pozitif elektrik yüklüyor. Ben işi öğrendim istersen sana da anlatırım” diyen Aslı oldukça neşeliydi konuşurken.

“Sende bir haller var ya Aslı, şu işin aslını ne zaman anlatacaksın bakalım” diyen Meltem aklındaki plânı hayata geçirmek için işe koyuldu. Canan'ın pek ilgilenmediği fiziksel cazibesini ortaya çıkarıp ne kadar çekici olduğunu öncelikle kendisine farkettilmekti niyeti. Böylece Emre'nin duygularını daha anlayışla karşılayacaktı Canan. Kolayca empati kurduğu bu adama o da ilgi duyacaktı. Diğer bütün ayrıntılar cazibenin gölgesinde kalacaktı bu gece. Emre'nin şarkıları olayı daha ateşli bir hale getirecekti gecenin sonunda. Düşündükleri sanki yüzünden okunuyormuş gibi süratle Canan'a geçti. Onun bu gayretini anlayışla karşılayan genç kız gülererek ve başladı odanın içinde dolaşarak kıyafetleri incelemeye. Özel tasarlanmış dekolte kıyafetler gerçekten çok hoş görünüyordu. Bir süre kar yağmış doğal manzaralı insan gözünden uzak bu coğrafya ile bu görserişli ve iç gıcıklayıcı elbiseler arasında bağ kurmaya çalıştı kafasında. Nasıl bir film projesi olduğunu düşünmeye çalıştı Canan, ama nafile. Bu konularda yetenekli olmadığını anlayınca düşünmekten vazgeçip Meltem'e döndü.

“Gerçekten güzel kıyafetler, eminim sana çok yakışıyordur” dedi.

“Bilmem henüz denemedim. Bence sana da yakışır. Hadi en çok hangisini beğeniyorsan giyin de bakalım. Valla çok merak ediyorum Canan” dedi Meltem heyecanla.

“Canan, sen bizim için çok özelsin. Bunu anlamam biraz uzun sürdü çok üzgünüm. Biliyosun fazla zeki sayılmam. Odamı seninle paylaşmayarak büyük hata yaptım. Şimdi davet etsem gelmezsin biliyorum. O yüzden ben de senin için birşey yapmak istiyorum. Bu akşam çok güzel olmanı görenlerin yüreğini hoplatmanı istiyorum. Herkes ne kadar çekici olduğunu görmeli” dedi Meltem.

“Teşekkür ederim Meltem çok düşüncelisin. Ama ben bunları giyemem benim tarzıma uygun değil. Hele ki burada, bu soğuk havada, mümkün değil” dedi. Canan.

“Of Canan ya, hemen itiraz etme, özel bir gecede bu sefrelik giyersin. Sana da bize de değişiklik olur. Devamlı spor kıyafetle gördükleri Canan'ı bu elbisenin içinde görmek çok ilginç olacak. Üçümüz de şık olalım bu akşam. Lütfen itiraz etme. Eğer kabul etmezsen çok kırılırım” dedi Meltem yüzünü ekşiterek.

“Meltemcim, bu elbiseler çok iddialı. Arkadaşlar arasındaki sade bir doğum günü partisine uygun değil. Bence sen onları yine çekimler için saklamalısın. Biz nasılsa şık olmanın bir

yolunu buluruz. Senin bu tezgahdan kendime uygun bir kıyafet bulurum nasılsa. Bu akşam senin için düzgün giyinmeyi ben de isterim ama bunlar olmaz” diyen Canan odadaki koltuğa oturdu. Aslı ile Meltem birbirlerine baktılar. Meltem Canan'ın kararlı tavrına yenik düşmek niyetinde değildi.

“Canan'cım bu elbisenin içinde nasıl görüldüğünü merak etmediğini söylersen ısrar etmem. Ediyorsun biliyorum. Çünkü sen de bir kadınsın. Ne kadar muhafazakar olursan ol merak ediyorsun. Bu bizim yapımızda var” dedi Meltem.

“Olabilir, ama böyle giyinmek için geçerli bir nedenim yok. Kimsenin yüreğini hoplatmak istemiyorum. Benim böyle bir hayat tarzım yok, üzgünüm Meltem. Amacı olmayan eylemlere taraf olamıyorum. Amaçsız eylem tabiat kurallarına aykırı. Vahşi düzende bile amacı olmayan tek bir canlı bulamazsın. Amaçsız ve hedefsiz olmak insan gibi akıllı bir türe layık görülüyor ya, işte buna dayanamıyorum. Beni anlarsan sevinirim” dedi Canan.

“Oof, anlamıyorum ya, güzel ve çekici görünmeyi reddediyorsun. Ama neden? Hangi kadın beğenilmeyi istemez” diyen Meltem sıkıntıyla dağınık yatağının boş bir yerine oturdu.

“Dedim ya nedenim yok. Senin nedenin var mı, birilerinin yüreğini hoplatmak için. Hadi hoplattın diyelim. Sonra ne yapacaksın? Eski dingin haline getirmek için teselli etmek yeterli olacak mı?” dedi Canan. Sessizce konuşulanları dinleyen Aslı, Canan'ın kararlı tavrını desteklemeyi uygun buldu.

“Tamam Meltem, Canan haklı. Evde yeterince elektrik var zaten, fazlasına gerek yok. Biz de normal birşeyler giyeriz olur biter. Artık bu konuyu kapatalım bence” dedi.

“İyi bakalım, öyle olsun” diyen Meltem aldığı yenilgiden dolayı üzgündü.

Cemil odasında horlayarak uyuyan Emre'nin sesinden rahatsız olup elindeki işinden de sıkılınca odadan dışarı çıkmaya karar verdi. Mutfağa gittiğinde öğlen yemeği için hazırlık yapan Canan'la karşılaşmak hoşuna gitti. Onunla sohbet fırsatını iyi değerlendirmek istedi.

“Kolay gelsin Canan. Yine mi yemek hazırlıyorsun? Sen de haklısın valla, bu kadar insan aynı evde olunca. Sahi ne zaman öğrendin güzel yemek yapmasını? Bak güzel yemek dedim dikkatini çekerim” dedi Cemil.

“O kadar seyahatin arasında öğrenmeye nasıl fırsat buldun?” diye gülererek devam etti.

“Mecburen” dedi Canan.

“Aslında bildiğimden değil, benimkisi yemek yapmak bile sayılmaz, eldeki malzemeyi doğru kullanmaya çalışıyorum. Normalde yemek falan yapmıyorum. Evimdeki Melek hanım mutfağından besleniyorum. Onunla asla boy ölçüşmem ama, farkında olmadan birşeyler öğrenmişim galiba. Siz şikayet etmediğinize göre” diyen Canan elindeki ekmek hamuruna özgün biçimler veriyordu.

“Öyleyse ilk fırsatta size yemeğe geliyoruz, bakalım Melek hanımın mutfağı nasılmış. Böylece geliriz işte, cümbül cemaat. Tabi annen kabul ederse” dedi Cemil.

“Olur tabi, evimize dönmeyi becerebilirsek, bizimkiler sever misafiri” dedi Canan.

“Onlarla oturmaktan mutlusun yani. Şimdilerde gençler bağımsız olmayı ayrı evlerde oturmayı seçiyorlar ya o yüzden sordum. Tek kişilik daireler hızla çoğalıyor, bilirsin” dedi Cemil.

“Bilmez miyim? Ebeveynlerle iletişim kuramayan gençler ortak hayatı terkedip yalnızlığa sığınıyorlar sonra da buna özgür hayat diyorlar. Eğer gittikleri yerde arkadaşları varsa yeni bir iletişimsizlik sorunu ortaya çıkıyor. Son çareyi evin dışına çıkmakta buluyorlar. Aslında kaçtıkları bizzat kendileri ama bundan haberleri yok. Ben kendimden kaçmak istediğimde bile evime koşuyorum. Onları çok özledim Cemil..” dedi Canan.

“Belli oluyor. Birgün evlenip gidersen ne yapacaksın? Onlarla mı oturacaksın? Yoksa onlardan ayrılmamak için mi hayranlarından uzak duruyorsun? Senin gibi bir kızın sevgilisi olmaması bana çok garip geliyor Canan kusura bakma” dedi Cemil.

“Bana garip gelmiyor. Çok sıkıcı biriyim, bir o kadar da soğuk. Sen insanları iyi tanıyorsun, nasıl biri olduğumu anlamışsındır” dedi Canan.

“Anladım ama senin dediğin gibi değil. Sen harika bir kızsın” diyen Cemil Tony'nin mutfağa girdiğini görünce gülererek konuşmaya devam etti. “İstersen Tony'ye soralım. “Nasılsın dostum, heykeller nasıl gidiyor?” diyerek konuyu değiştirmeyi tercih etti.

“İyi, ama ben çok sıkıldım. Burada spor yapmak yok, kar var kayak yok. Çok merak var bende, karım nasıl bebekler nasıl bilmiyor ben. Gönül var bende gitmek istedi ve tanrı biliyor ben ne istiyor. Gitmek ne zaman, o da tanrı biliyor. Neden diyor ben, neden bunlar yaşamak lazım bize. Anlamıyor şimdi belki sonra anlar ben, bu yüzden sabır var. Kitap okumak lazım bana, english kitap yok” diyen Tony sıkıntıyla oturdu sandalyesine. Tony'nin şikayetleri ve eksik Türkçesiyle dile getirdikleri Canan'ı heyecanlandırdı. Ekmek hamuruna gerekli şekli verip fırına verdikten sonra ellerini yıkayarak Tony'nin karşısına oturdu.

“Demek canın sıkılıyor Tony, aslında çok haklısın. Burada sana göre kitap yok. Ama istersen bilgisayarımı alabilirsin. Önceden indirdiğim çok sayıda dosya var. Kitaplar var. Çoğu senin dilinde. Belki ilgini çeken birşeyler bulursun” dedi.

“Gerçek mi Canan, ben çok mutlu oldum. Ne zaman?” dedi Tony.

“Hemen” diyen Canan kısa zamanda odasına gidip bilgisayarını getirdi. Bu davranışı Cemil'e birkaç gün önce Canan'la aralarında geçen ilginç konuşmayı hatırlattı. Yalnız kaldığı mutfakta söylenmeye başladı.

“İstemeyi bileceksin, aptal Cemil. Bak Tony'ye, beş dakka halletti işini. Helâl olsun!” dedi.

Bilgisayarı alan Tony “Canan, çok teşekkür ediyor ben, sen hârika bir insan” dedikten sonra hiç zaman kaybetmeden odasına gitmeyi tercih etti.

“Ben söyleyince inanmadın, gördün mü Tony'de aynı şeyi söyledi, sen harika bir kızsın. İstersen aynı fikirde olan birkaç kişi daha bulurum” dedi Cemil gülererek.

“Basit bir yardım bu, abartmayalım istersen” dedi Canan.

“Ben abartmıyorum, gördüğümü söylüyorum ama istersen abartıp, gördüğünü söyleyemeyen birini de bulurum” dedi Cemil gülererek. Sözleriyle Canan'ı kızdırdığını farkeden Cemil, genç kızın itiraz etmesine fırsat vermeden ve tartışma başlamadan son noktayı kendi koydu.

“Tamam, özür dilerim, bak sustum. Beni ilgilendirmeyen işlere karışmıyorum. İzin verirsen sofraya hazırlanmana yardım ederim. Bu işi çok iyi beceririm” dedi Cemil.

“Sahi mi, neden şimdi söylüyorsun? Günlerdir performansını neden göstermedin” diyen Canan yorgunluğun etkisiyle derin bir nefes alıp sandalyeye oturdu.

“Haklısın, ihmal diyelim. Sen git dinlen biraz, gerisini ben hallederim. Ama kız arkadaşına anlatma sakın. Ona yardım etmiyorum diye kızar bana” dedi Cemil.

“Ekmekleri fırında unutmazsan giderim” dedi Canan.

“Unutmam merak etme” diyen Cemil sofrayı hazırlamaya başladı.

Canan Cemil'in barışçı yaklaşımını gülererek karşıladı. Odasına dinlenmek için gitti, yatağına uzandı. Aslında fiziksel bir yorgunluk değildi hissettiği daha çok bezginlikti. Günlerdir süren mahrumiyet süresince yaşadıklarından onca dayanıklılığına rağmen yorulmuştu. Tony'nin biraz önce söylediklerinden farklı değildi duyguları. Yola çıkış amacıyla alâkası olmayan kişi ve olaylarla karşılaşmıştı bu evde. Zorlu ve karmaşık bir sınava tabi olduğunu düşünürken gözlerini kapattı.

Akşam üstü normal günlerden farklı bir hareketlilik vardı dağ evinde. İlk defa herkes özenle doğumgünü kutlamasına hazırlanırken Kerem sofraya hazırlayan Cemil'e yardım ediyordu. Cemil ise merakla, heyecanını gizleyemeyen Kerem'in masayı birbirine katan dikkatsizliğini izliyordu.

“Sen iyimisin ? Hey, orada mısın? Oğlum ne yapıyorsun sen, herşeyi birbirine karıştırdın. Kerem, sana söylüyorum. Ooo uçmuş bu. Kon da bir konuşalım, Alo,,

“Ne, iyiyim ya, ne dedin sen? Birşey mi sordun?” diyen Kerem normal görünmeye çalışıyordu. Cemil'in alaycı gülüşünü farketmeden çatal ve kaşıkları yerleştirmeye çalışıyordu.

“Yok bir şey, sen işine bak. Sorarlarsa ben yapmadım derim” diyen Cemil gülererek mutfaktan çıktı. Emre ile paylaştıkları odalarına gitti. Uyku düzeni iyice allak bullak olan Emre'yi uyandırması gerekiyordu. Kendi kendine söylenerek yanına yaklaştı Emre'nin.

“Ne kadro ama, Canan da buna eklendi, tam oldu. Kızı bak ya, sipariş versen böylesini bulamazsın. Bizim Romeo'yu darmadağın etti. Helâl olsun. Olsun da, bunun hali ne olacak? Aralarında birşey olmazsa yandık biz. İşimiz var bununla” diyerek seslendi:

“Emre, hadi uyan, akşam oldu, hadi.”

Birer birer mutfakta toplanan dağ evi mağdurları bütün olumsuzluklara meydan okuyan sıklıklarıyla birbirlerine iltifatta bulunuyordu. Meltem ise dostlarını kendisi için hazırlanmış görmekten son derece mutluydu. Canan için hazırladığı planı gerçekleştiremediğini unutmuş, son sevgilisinden uzakta kutlamak zorunda kaldığı doğum gününün eğlenceli havasına girmişti. Canan'ın üzerindeki elbise Meltem'in planladığı kadar gözâlıcı olmasa da çok yakışmıştı Canan'a. Mutfağa en son gelen Emre, Canan'ı daha dışı daha çekici görünce şaşırıldı. Kalbinin ritmini bozan kız çok değişik göründü gözüne. Giydiği elbisenin, okuduğu, kafa karıştıran kitapların etkisiyle katılmış, aşka düşman kesilmiş kalbini biraz olsun yumuşatmış olabileceğini umuyordu onu süzerken. Ne çok değişmişti duruşu. Düzgün fiziği daha da belirgin hale gelmişti. Saçlarını değişik toplamış hafif makyaj yapmıştı. Ama hâlâ ilgilenmiyordu Emre'nin duygularıyla. Bu kadar inatçı olmasa hemen görecekti onu nasıl etkilediğini. Yüzü al al olmuştu Emre'nin. Herkesin bildiği ruh haliyle sadece Canan ilgilenmiyor, arkadaşları dikkatle yüzüne bakıyordu Emre'nin. Canan yüzleşmeyi reddettiği Emre bilmesini buradaki hayatının dışına itmeyi tercih etmişti. Onun kendisiyle paylaşmak istediği duyguların varlığını bildiği halde onaylamıyordu. Bu gerçeği Emre'ye açıkça ifade edemediği için gözlerinin mavisinden kaçırıyordu gözlerini. Güzel bir uyku çekip akşam için enerji toplayan Emre yine de neşeli görünmeye çalıştı.

“Vay, herkes ne güzel olmuş böyle. Meltem, iyi ki doğmuşsun. Bu arada çok şıksın” dedi.

“Teşekkür ederim. Bu akşam herkes çok şık. Ben üzerime düşeni yaptım. Sizi doğum günü partime davet ettim. Unutamayacağımız bir gece istiyorum. Öyle ki buradan gittiğimizde hiçkimse unutmasın. Anılarımıza yazılsın” dedi Meltem.

Neşeyle yenen yemekten sonra Emre gitarını getirdi. Şarkılarını daha önce yaşamadığı farklı bir duyguyla söyledi. Birazdan masaya gelen özel tasarımlı doğumgünü pastasının görüntüsü Meltem'i çok mutlu etti. Duygularını yine çığlıkla anlatabildi görünce. Tony'nin buzdan heykeli yeni bir heyecan kattı partiye. Emre'nin armağan ettiği şarkıyı bütün gece tekrar edip durdu Meltem, mutluydu. Uzun zamandır ilk kez ailesinden yakın arkadaşlarından, ve sevgilisinden uzak bir doğum günü yaşıyordu. Kadir bey geceyi sakın ve mahsun, evinden ailesinden uzak olmanın özlemiyle geçirdi. Meltem için plânda olmayan yeni projesinde kendi rolünü oynamayı, burada sunamadığı bir armağan olarak düşünmüş, belki de onu sevinçten havalara uçuracak bu haber için beklemek zorunda kalmıştı. Bu akşam için hazırlanan sofrada da diyetine dikkat etmeyi sürdürdü. Bir mucize eseri ilacı bittiği halde sağlığını koruyabilen Kadir bey, hayranlık dolu bir gülümsemeye Canan'a bakarken “ bu kızın kendisi mucize” diye aklından geçenleri de kimseyle paylaşmadı. Meltem yanında oturan Aslı'nın Kerem'le işaretlediğini farkedince daha fazla dayanamadı.

“Eee, arkadaşlar kikirdeyip durmak yerine bana hediyemi verseniz diyorum. Sizde bir tuhaflık var biliyorum. Hadi çıkarın şu baklayı, biz de öğrenelim” dedi.

Kerem gülererek Aslı'ya baktı. Aslı tatlı bir mahcubiyetle gülererek yüzünü başka tarafa çevirdi.

“Anlaşıldı. Bunu açıklamak bana düştü” diyen Kerem bütün bakışların üzerinde toplandığından emin olunca yavaşça Aslı'nın elini tutup dudaklarına götürdü.

“Biz,, Aslı'yla evlenmeye karar verdik” diyerek Aslı'ya baktı.

“Bunu sizinle bu gece paylaşmak istedik. Sana özel bir armağan sayılmaz Meltem, kusura bakma ama bizim için çok özel. Öyle birden aniden karar verdik işte” dedi Kerem.

Meltem duyduklarından çok etkilenmişti.

“Ay, çok sevindim. Harika bir haber bu. Tabi ki özel bir armağan teşekkür ederim. Demek sırrınız buymuş. Demek ki bu geceyi gerçekten unutmayacağız. Tam da istediğim gibi oldu, yaşasın! Hepinize teşekkür ederim” dedi.

“Canan, herşeyi sana borçluyuz. Sen olmasan birbirimizi bu kadar sevdiğimizi farkedemeyecektik. Sağol. Senden öğrendiklerimi hiçbir zaman unutmayacağım” dedi Aslı.

“Benimle ne ilgisi var? Siz bunu hak etmiş olmalısınız. Tebrik ederim, umarım iki dünyada da birlikte olursunuz” diyen Canan sözlerini anlamsız bulduğundan emin olduğu Emre'nin

yüzüne baktı.

“İnşallah dediğin gibi olur. Ama tebrik ederek kurtulamazsın Canan, nikâhta benim şahidim olacaksın” dedi Aslı.

“Elbette olurum. İstediyin buyusa” dedi Canan gülererek. Gülüşü her zamankinden daha güzel daha gerçektir.

Cemil gülererek Canan'ın yüzüne bakarken aslında söylemek istediği bir dolu sözü, sonuçlarına katlanmaya buradaki hiç kimsenin hazır olmadığını düşünerek kendi kendine söylemek zorunda kaldı. Hazırcevap ve patavatsız halinden bu kız yüzünden eser kalmadığını düşünerek yine güldü. Kadir bey onun aklından geçenleri öğrenmek istedi.

“Hayırdır Cemil, çok neşelisin bu akşam hem de sessiz. Biz seni böyle görmeye alışık değiliz” dedi.

“Ben de. Zaten buna gülüyorum, kendi halime. Farkettiniz mi, espri yapmadan da komik olabiliyorum bazen” diyen Cemil Canan'a baktı.

“Canan, bu ikisine ne anlattıysan sakın bana anlatma olur mu? Evlenmeye hiç niyetim yok benim. Ama başka meraklısı varsa bilemem tabii” dedi gülererek.

“Kız arkadaşın yanında değil ya, rahat rahat konuş bakalım Cemil” dedi Kerem.

“Deli misin oğlum? Biraz ayrı kalmak iyi oluyor. Hem özletiyorsun kendini hem kafa dinliyorsun. Daha çok ilgi görüyorsun, böylesi daha iyi bence” dedi Cemil.

Cemil'in rahat ve kendinden emin sözleri Aslı'ya bencillik gibi görününce hemcinslerinin haklarını savunmak gibi zor bir pozisyonda kaldı.

“Döndüğünde aynı yerde bulacağından eminsin yani” diyen Aslı biraz gergindi.

“Kendi bilir. Kartları açık oynasın yeter. Ben sorun çıkarmam. Ama bu herkes için geçerli. Sen evlenince sadakati garantiye almış olacağına mı inanıyorsun Aslı? Eğer bunun için evleniyorsanız bence hata yapıyorsunuz. Bu müslüman ülkede evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanıyor. Bu size ilginç gelmiyor mu?” dedi Cemil.

“O başka bir konu Cemil. Beni asıl ilgilendiren senin hep kendini düşünüyor olman. Bu bana kadınlar adına çok incitici geldi. Kendini özletmek söz ediyorsun ama özlediğini söylemiyorsun. Beraberken kafanı şişirdiğini imâ ediyorsun. Umarım sadece şakadır” dedi Aslı.

“Kızma canım, lâfın gelişi öyle dedim. Benim beraberliğim çok güzel. Ben çok mutluyum. Şikayetim yok” diyen Cemil Aslı'yı yine kızdırdı.

“Gördün mü, sürekli ben diyorsun. İşte yanlış olan bu. Ne zaman biz diye konuşmaya başlarsan o zaman gerçekten mutlu hissedeceksin, inan bana onunla evlenmek isteyeceksin. O zaman yaşadığınız şey hayatı paylaşmak olacak. Yatağını paylaşmak değil” diyen Aslı derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti.

“Biz burada bunu farkettilik. Birbirimizin bütün hal ve duygularıyla ilgilendiğimizi farkettilik. Bu yüzden evlenmeye karar verdik” dedi Aslı.

“Ne güzel, darısı başımıza diyelim. Hadi ama biraz şarkı söyleyelim” dedi Meltem.

Canan'ın sesini çıkarmadan konuşulanları dinlemesi diğerlerinin dikkatinden kaçmadı. Kadir bey, yüzünde ne zaman bu ilginç gülümsemeyi görse aklında yoğun fikirler dolaştığını tahmin ettiği Canan'ın aklından geçenleri duymak istedi.

“Sen ne diyorsun Canan? Ne anlattığını bilmiyorum ama onların da hayatını etkilemişsin. İnsanları kolay çözüyorsun. Diyelim ki insanlar konusunda özel bir yeteneğin var. Gördüğüm kadarıyla özel bir cesaretin de var. Madem var, bize senin kendinle ilgili kanaatlerini anlatabilirsin. Aramızda en genç kişi sen olmana rağmen nasıl bu kadar etkileyici olduğunu anlat mesela. Ayrıca merak ediyorum, annen, baban senin bu özelliğinin farkındalar mı?” dedi Kadir bey.

Canan bir süre konuşmadı. Masadakilerin dikkat kesilmiş yüzlerine merakla parlayan gözlerine, hatta başka bir anlam görmeyi umarak Emre'nin gözlerine de baktı. Aniden ortaya çıkan sessizlikten rahatsız olarak arkasına yaslandı. Son anda Cemil imdadına yetişip konuşmasaydı daha ne kadar süre sessiz kalacağını kendine sorarak gülümsedi.

“Ne oldu, sorular çalışmadığın yerden mi geldi yoksa? Bence istediğin sorudan başlayabilirsin, öyle değil mi hocam?” diyen Cemil de gülererek arkasına yaslandı.

“Şey, bilmiyorum. Ben sadece aklımdan geçenleri paylaşıyorum. İsteyen herkesle paylaşacak bir şeyler var, galiba çok okumaktan oluyor. Aslında önüme çıkan herşeyi okumuyorum. Belli konulara ilgi duyuyorum. Sanırım ilgilendiğim konuların hepsi de insanların hayatıyla ve davranışlarla ilgili oluyor. Gördüğüm her problemi düzgün bir mantıkla önce teşhis etmeyi sonra da bulanmamış temiz bir akılla çözmeyi öğrenmişim sanırım. Bunu akli olan herkes yapabilir bence. Önemli olan düzgün çalışan mantıkla kirlenmemiş akli bir araya getirmek. Sadece okumak gerekiyor” diyen Canan söylediklerinin kolay anlaşılır sözler olmadığını insanların yüz ifadesinden anladı. Bu felsefi konuya son vermesi gerektiğini düşünerek son cümlesini söyledi.

“Sizce ben yanlış meslek mi seçmişim? İletişim uzmanı ya da psikolog mu olmalıydım acaba?” diyerek masada gülüşmelere neden oldu. Kendisi de gülmeye başlayınca herkes rahatlamıştı. Kahkaların yükseldiği doğum günü partisi Emre'nin şarkılarıyla devam etti.

Geceyarısına kadar süren kutlamadan sonra herkes odalarına dağıldı. Aslı ve Kerem birlikte olmanın avantajını birbirlerine sarılarak değerlendirirken diğerlerinin hüznü yalnızlığından habersiz mutluydular. Hepsi de günlerdir süregelen mahrumiyetin içinde yaşamaya çalışırken dayanıklı olmayı, zamanla barışık olmayı, sorunlarla başa çıkmayı öğreniyorlardı. Bütün gece konuşmadan gözlem yapan Tony'nin, merak sardığı Canan'ın bilgisayarındaki metinler yüzünden uykusu kaçmış Canan'la konuşmak için fırsat kolluyordu. Canan eşofmanlarını giyinmiş uyumaya hazırlanırken elinde bilgisayarını ile kapının önünde bekleyen Tony'yle karşılaştı.

“Ben çok teşekkür Canan, çok şey var bunda, hepsi harika” dedi Tony.

“Acelesi yok Tony, yarın da kalabilir, gerekirse isterim senden” dedi Canan.

“Yok, aa aslında bende var biraz soru. Öğrenmek lâzım bana yoksa uyku yok mümkün. Ne diyor sen, zaman geç oldu tabii” diyen Tony'nin mahsun bakışına dayanamadı Canan.

“Gel hadi, konuşuruz biraz. Ama biraz, tamam mı?” dedi.

“Tamam söz.” diyen Tony çabucak Canan'ın odasına girip köşede duran pufa oturdu. Canan'ın elinde bitki çayları ile gelmesini bekleyen Tony

“Çok teşekkür Canan. Sen çok okuyor, bu yüzden sana soruyor ben ne var anlamadı” dedi.

“Merak ettim doğrusu, kafana takılan nedir? Bak aslında benim de bilmediğim çok şey var. Herşeyi bildiğimi sanma olur mu? Öğrenmeyi sevdiğim kadar araştırmayı da seviyorum. Galiba sen de seviyorsun. İnsan olmak zaten bu demek. Kendi cevaplarını aramak, bulduğun zaman paylaşmak. Bakalım bu gece kısımette ne varmış” dedi Canan.

“Ben öğrendi gönül burda. Bu çok önemli bana. Tanrı nasıl, böyle düşünmek çok güzel ve anladı ben nasıl oldu. Ben inanıyor Tanrı görüyor şimdi biz ne yaptı, hepsi biliyor ne düşündü, mümkün bu çok mantık var. Ben eve gidecek ve bütün kitaplar okumak İslam nedir? Sizin kitap gerçek olabilir, mümkün. Eğer İncil var, Kur'an da olabilir. Mümkün tabii. Eğer Kur'an gerçek, o zaman Muhammed gerçek peygamber. Muhammed var gönül, hem çok fazla gönül. Çok yakın Tanrı. O zaman nasıl yaşadı böyle hayat. Korku yok Tanrı. Ve bir çok kadın evlenmek var. Bu nasıl din anlamadı ben. Sen inanıyor İslâm, çok dikkat var, kontrol var kendin, en çok da erkekler. Senin hayat çok temiz biliyor ben. Nasıl oldu böyle hayat var peygamber. Çok kadın, çok eş, kim istedi, evlenmek var. Nasıl ikisi var beraber, anlamadı ben” dedi Tony.

Canan Tony'nin soru bombardımanı karşısında ne yapacağını bir süre düşünmek zorunda kaldı. Bu sohbetin saatlerce süreceğini tahmin etmek zor değildi. Yüzündeki ifadeden samimi olduğunu gördüğü bu insana karşı sorgulamayı kendisi başlattığı için duyduğu sorumlulukla cevapladı sorularını. Bu sorumluluk bilinci uykusuzluk endişesini geride bıraktı ve gecenin merkezine yerleşti.

“Ben müslüman bir ailede doğdum, bu gelenekteki insanların içinde büyüdüm. Din bilgisini öğrenmeye başladığım ilk günden insanlara senin sorduğun soruları sordum. Hatta bugün çok sevdiğim o örnek insana o günlerde kızarak ve suçlayarak baktım. Babam cevapları bildiği halde hemen anlatmak yerine beni daha da meraklandırarak hikayeler anlattı. Sonunda dayanamadım kendim araştırmaya başladım. Kur'an tefsirlerine ve siyer kitaplarına merak saldım. Ben kendi cevaplarımı buldum galiba. Belki sen de aynı şeyi yaparsan kendi cevaplarını

bulabilirsin. Ama asla duyduklarınla yetinme. Bilgi kirliliği insana zarar veren en tehlikeli hastalık bence. Sen de herkes gibi Allah'ın yarattığı biricik ve özel bir şahsiyetsin. Vücudumuz besinlerle nasıl büyüyerek olgun hale geliyorsa aklımız da bilgi besiniyle olgunlaşıyor. Bilgimiz yeterli olsa da, olmasa da şahsiyetimizi ve sonrasında bütün hayatımızı yönetiyor. Yani doğru bilgiyi arayıp bulmak da bize düşüyor. Gerçekten merak ediyorsan bedelini ödemelisin. Ne kadar merak ettiğini kendine sormalısın. Az merak seni doğru cevaplara götürmez, önyargıları olan yeni bir Tony olursun. Çok merak ise seni ilim sahibi yapar, ki bu da seni müslüman yapar. Yeni sorumluluklar yükler. Aklını bu şekilde kullanmak hoşuna gitmeyecekse merak etmekten hemen vazgeçmelisin. Böyle de mutlu olabilirsin. Ama bu merak benden kendi kendine gitmez diyorsan sonuna kadar merak etmelisin. Çünkü arada kalırsan mutsuz olursun. Cevaplanmamış sorular insanın aklını çürütür. Bugün dünyada İslâmiyete duyulan ilginin birinci sebebi bu: Akılların isyanı. Akıllar yeni teknikler sayesinde o kadar gelişti ki, eski köhnemiş sorgulanamaz bilgileri reddediyor. Sorgulanabilir bilgi yani islâm dini insanların ilgisini çekiyor. Bazen de insanlar sorgulanamayan bilgi yüzünden bilginin tümünü reddediyor, özgürce uçup gitmek yerine kendi kozasında yaşamayı tercih ediyor. Emek verip delik açabilseydi kozasına, koca bir alemleri tanıyacaktı oysa” dedi Canan.

“Ben anladı Emre diyor sen. O iyi bir adam, ben biliyor” dedi Tony.

“Biliyorum. İyi bir adam ama neden iyi olduğunu bilmiyor, merak da etmiyor” dedi

Canan.

“Evet, anladı ben. Eğer kendin anlamak yok, seni anlamak hiç yok. Neden seviyor Canan bilmek yok. O zaman Canan yok” diyen Tony Canan'ın gülmesine neden oldu.

“Bende çok merak var. Ne zaman gördü Canan nasıl bir insan, o zaman merak büyük. Çünkü sen çok farklı bir kız. Ne yapıyor biliyor sen, çok iyi biliyor. Önce seni merak etti ben, sonra seni böyle farklı yapan ne var. Tamam anladı ben, emek lâzım zaman lâzım doğru bilgi lâzım. Ama şimdi senin yardım lâzım bana. Kim bu adam. Nasıl kazandı bu hak, çok kadınla özgür hayat. Tanrı nasıl kabul etti. Ödül mü, ne? Sen ne anladı ben bilmek istiyor” dedi Tony. ilgiyle arkasına yaslandı.

“Hz. Muhammed'i anlamak için bir ömür yetmez. Çok ömür lâzım. Anlatmak daha da zor. Sadece çok evlilik yapması benim anlayışımla ne anlama geliyor onu anlatabilirim belki. Hz Muhammed ilk vahiyle kırk yaşında tanıştı. Ondan önce iyi ahlâklı bir insandı. Çevresinde çok güvenilir anlamına gelen El Emin adıyla tanınıyordu. İlk evliliğini yirmibeş yaşında yaptığı zaman eşi Hz Hatice kırk yaşında dul bir hanımdı. Önceki eşlerinden çocukları bile vardı. Bu hanım Hz Muhammed'in hayatındaki ilk kadın oldu. Evlilik kavramı dinimizde çok önemlidir. Eşler asla eşit olmayan ama değerinde eşit olan, birbirine benzemediği halde biraraya gelince bütünü oluşturan yarım parçalardır. Elmanın iki parçası gibi ya da ayakkabılar gibi. Aynı parçadan iki tane olsaydı o zaman bütünü tamamlayamazdı. Yani bu mantıkla erkek ve kadının her bakımdan eşit olduğunu iddia etmek sadece bilgisizlik olur. Ama erkeği ve kadını değerinde eşit kılan da vahyin kendisi oldu. Hz Muhammed'in ilk evliliği tam olarak yirmibeş yıl sürdü. Normal bir çiftin evlilikten beklediği bütün güzellikleri, aşkı bu sürede yaşadılar. Üstelik tebliğ ettiği yeni dine düşmanca karşı koyanların yaşattığı büyük acıların ve zorlukların içinde yaşadılar evliliği. Hz. Muhammed elli yaşında ve Peygamberliğin 10. yılında kaybettiği çok sevdiği eşini hayatının sonuna kadar sevmeye devam etti. Öyle ki, sonraki eşlerini kıskandıracak kadar dilinden düşürmedi. Hz. Hatice'den sonraki dönemde, İslam dininin kitlelere doğru ulaşması, gelişmesi ve tüm dünya insanlarına anlatılmasının gereği olarak hayatına yeni bir misyonla devam etmek zorundaydı. Bir peygamber olarak Vahiyle yüklenen yük çok ağırdı, paylaşacak insanlara ihtiyaç vardı. İnsan ömrünün sınırlı olduğunu da düşünürsek 23 yılda inmesi tamamlanan Allah'ın vahyinin, sadece insan olan Hz Muhammed'e nasıl bir sorumluluk yüklediğini belki anlarız. Bu yarım elma vahyin inşa gücüyle öyle büyüdü öyle ağırlaştı ki, aynı büyüklükte ve ağırlıkta başka yarım bulmak mümkün olmadı. Olsaydı o da bu yükte peygamber olurdu zaten. Ondaki bu birikimi alarak insanlara ulaştırmaya yardım edecek çok sayıda eşler gerekiyordu. Öyle de oldu. Evlendiği bütün eşler birer öğretmen, birer asker gibi vazife yaparak dinin doğru anlaşılmasına hizmet ettiler. Böyle olmasını Allah istedi. Evlendiği her eş toplumda iltihaplanmış bir yarayı iyileştirdi, akıllarda yerleşmiş yanlış düşünceleri ve inanışları yerinden söktü. En çok da kadının değersizliğine son verdi. O günün cahil toplumunda

silahla yapılamayacak temiz akıl devrimini insan gücüyle yaptı. Uzaktan bakıldığında kadını kendi zevki için kullanmak gibi görünen bu anlayışa aslında toplum bilimcilerin teleskopla bakması lâzım. Evlendiği eş peygamber olursa o kadının değeri ne olur, ona bakmak lâzım. Bugün 21. yüzyılda en gelişmiş teknolojileri kullansak bile insanların kadını değersizleştirme projesine engel olamıyoruz. Öyle ilginç ki, bütün evliliklerini vahiyle onaylayan Allah, zamanı gelince sınırı da koyarak bu süreci tamamladığını bildirdi. Kadınlara duyduğu ilgi kadınların ailedeki eğitici rolünün gereği idi. Bütün eşleriyle yakın ilişkisi olmadığı halde hepsine öğretmenlik yaptı. Onlar da büyük İslam ailesine hem annelik hem de öğretmenlik yaparak gönüllü olarak inandıkları dine hizmet ettiler. Bugün müslümanlar duydukları saygıdan dolayı bu eşlerden söz ederken adının sonuna annemiz sözünü eklerler. Onlar, doğru bilgiyi kitlelere ulaştıran, din eğitimine katkıda bulunan kadınlar olarak tarihe geçtiler. Benim anladığım bu. Belki sen daha iyi anlarsın” dedi Canan.

“Evet, çok ilginç bana göre ama anladı ben” dedi Tony.

“Şunu da anlaman gerek, bu benim anladığım, yanlış anlamış da olabilirim” diyen Canan Tony'nin tepisini merak etti.

“Tamam, öğrenmek lâzım, biliyor ben. Çok teşekkür Canan, herşey için” diyen Tony huzurlu bir gülümseme ile odadan çıkarken “İyi geceler” dedi.

12 OCAK KARLITEPE

Sabah uyandığında gecedan aklında kalan bilgilerin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ederek yataktan doğrulan Tony Kadir beyin hâlâ uyuyor olmasına şaşırarak yavaşça giyinip odadan dışarı çıktı. Gürültü çıkarmamak için holdeki büyük banyoyu tercih etti. Yüzünü yıkadıktan sonra mutfığa yürüdü. Ortalıkta kimseyi öremeyince montunu giyindi ve dışarıyı kontrol etmek, biraz da hava alarak kendine gelmek amacıyla dışarı çıktı. Daha dün temizlediği merdivenler yine karla kaplanmış olmasına rağmen rahatça kullanılabilir durumdaydı ve üzerinde yeni oluşmuş erkek ayakkabısı izi vardı. Bulunduğu yerden göremediği kişiyi merak ederek yukarı çıktı. Şiddetli rüzgarın çıkardığı sestten dolayı geldiğini duymayan Emre'nin omzuna sarıldı.

“Günaydın. Ne yapıyor sen burda?” dedi.

“Günaydın Tony, çok neşelisin bakıyorum. Bir sırrın varsa bana da söyle” diyen Emre'nin uykusuz olduğunu hemen anlayan Tony, akşam Canan'la oturup sohbet etti diye kendisine kızgın olabileceğini düşündü.

“Evet var tabii, güzel bir uyku. Sana lâzım güzel uyku. Yine uyumadı sen öyle mi? Bu çok yanlış biliyor ben, sağlık lâzım önce, sonra aşk” diyerek dalgın dalgın var olduğunu bildikleri halde yoğun sisin perde çekilmiş gibi engellediği muhteşem manzarayı görüyormuş gibi bakan Emre'nin dikkatini kendi üzerine çekti. Sinirle karışık gülümseme ile ellerini ısıtmaya çalışan Emre öfkesine yenik düştü. Kimsenin sesini duymayacağı keskin rüzgarın içinde isyanını bağırarak dile getirdi.

“Lanet olsun! Ne aşkı, aşk dediğin iki kişi arasında yaşanır. Öyle birşey var mı? Yok. Buna ne denir biliyor musun? Kuruntu denir, hastalık gibi birşey işte, anladın mı Tony? Benim bu hastalıktan kurtulmam gerek Tony, hemen kurtulmam şart ” diyen Emre, Tony'nin montunun yakasına yapışmış sarsıyordu.

“Tamam sakın ol Emre, haklı sen. Ben de istiyorum kurtulmak bu kar. Eve gitmek istiyorum ben. Hadi, sakın ol. Canan değil hastalık ben biliyor o çok güzel insan. Ama zor insan. Kar da güzel ama zor gitmek biz. Toprak için güzel, biz için zor, doğru mu? Canan kar gibi. Çok benzemek var. Beyaz, temiz, ve güçlü. Anladı sen? Biraz da soğuk” dedi Tony.

“Ne demek istiyorsun sen? Anlamadım Tony” diyen Emre rüzgârın etkisiyle rahatça açamadığı gözlerini arkadaşına çevirdi. Bakışında çok sayıda soru vardı.

“Dinle, anlatmak zor. Bak, gördü ben, sen seviyor Canan, tamam, mümkün ama sen seviyor Emre daha çok. İstiyorum yalnız kendin mutlu ol. Canan istiyorum başka bir şey. Sen anlamak yok o ne istiyor. Biliyor sen yalnız Emre ne istiyor” dedi Tony.

“Ne yani ben, bencil bir pislik miyim? Beni öyle mi görüyorsun Tony?” dedi Emre.

“Yok, ben değil Canan gördü. Ama sadece bencil gördü. O biliyor sen iyi adam” dedi

Tony.

“Öyle mi? Bütün gece bunu mu konuştunuz siz?” dedi Emre.

“Hayır. Başka şey konuştu biz. Bende vardı çok soru başka konu” dedi Tony.

“Başka şey konuştunuz ama sen bunları anladın öyle mi? Çok başarılısın dostum. Peki ne istediğini de anladın mı bari. Benim anlamadığım şey neymiş?” dedi Emre öfkeyle.

“Ona lâzım bir adam, ısıtmak lâzım bütün kalbi. Eee, şey güneş gibi. Ne zaman güneş çıktı o zaman kar erir. Su olur, toprak canlı olur, çiçek olur. Anladı sen. Doğru zaman lâzım ve güneş lâzım. Güneş yok o zaman soğuk var korku var” dedi Tony.

“Ben güneş olabilir miyim sence?” diyen Emre artık daha sakindi konuşurken.

“Ben bilmiyor, sen biliyor. Sen bilmiyor, kimse bilmiyo. anladı sen?” dedi Tony.

“Anladım, sağol Tony çok yardımcı oldun” dedi Emre gülerken.

“Hadi gitmek lâzım içeri, çok soğuk” diyen Tony merdivene yürüdü.

“Gidelim.” dedi Emre.

İki genç montlarını çıkarıp mutfağa girdiklerinde Aslı ve Kerem'in kahvaltı hazırladığını gördüler. Güzel bir gece geçirdikleri yüzlerindeki ışıltıdan belli olan iki sevgili yeni gelenlere “günaydın arkadaşlar, dün gece ne güzeldi değil mi?” dediler. Soruya mutfağa yeni gelen Cemil eğlenerek cevap verdi.

“Harikaydı çocuklar. Nasılsa deliye her gün bayram. Bakın bizim evin delisine, yine uyumamış.” diyerek Emre'ye baktı. Gördüğü manzarayı beğenmediğini açıkça gösteren baş sallamasıyla Tony'ye bakarak yerine oturdu. “Bakın bugün benden yardım beklemeyin, dün elimden geleni yaptım” dedi.

“Tamam Cemil ya, biz hazırlıyoruz işte, yardım istemedik” diyen Aslı konuya hakim ev hanımı edasıyla konuşmaya devam etti. “Yalnız, birinin bodruma inip bazı malzemeleri getirmesi gerekiyor”

“Ben alırım, sen ne istiyorsan söyle” dedi Kerem neşeyle. Emre'nin durgun haline dayanamadı görünce. “Emre sen de gelsene yardım edersin. Hem biraz konuşuruz” dedi.

“Olmaz, ben yukarıda üşümüşüm biraz ısınmalıyım” dedi Emre.

“Anlaşıldı, kahvaltıdan sonra konuşuruz. Önemli bir konu vardı” dedi Kerem.

Kadir bey mutfağa geldiğinde her zaman yaptığı gibi herkesle teker teker ilgilenip hatırlarını sordu. Son olarak da havayı.

“Eee dışarı nasıl, kim baktı bu sabah? Gelen giden var mı ?” dedi. Sonra Canan'ın boş sandalyesini yeni fark ediyormuş gibi sordu aklındaki soruyu.

“Canan uyanmadı mı? Hasta falan olmasın, baktınız mı hiç?” dedi.

“Aslında haklısınız hocam. Her zaman erken kalkardı Canan, birimiz gidip bakalım bence. Sen kapıya yakınsın Emre bakar mısınız?” dedi Aslı.

“Ben üşüyorum. Dışarıda fazla kalmışım galiba. Cemil baksın” dedi Emre.

“Olur” diyen Cemil, Emre'nin yüzündeki sinirle çaresizlik arasındaki belirsizlik ifadesini, yine gizlemekle haykırmak arası kararsız ruh haliyle kendini diğer bütün dış etkilerden soyutlamaya çalışan karışıklığı dikkatle süzerek Canan'a bakmaya gitti. Odanın kapısı açık ve yatağı toplanmıştı. Geri dönmeye karar verdiği anda holdeki büyük banyodan çıkan Canan'ı gördü.

“Günaydın. Ben de sana bakıyordum. Kahvaltıya bekliyoruz” diyen Cemil, biraz önce Emre'nin yüzünde gördüğü karışıklıktan Canan'ın güzel yüzünde en küçük eser olmadığını fark ederek derin bir nefes eşliğinde gülümsedi. Artık çok farklı karakterdeki bu iki genç arasındaki garip ilişkinin hiçbir geleceği olmadığına karar verdi. Emre'nin de aynı gerçeği gördüğü için kendi içinde kırgınlık yaşadığını düşündü. Bu çok normaldi Cemil'e göre. Bu güne kadar hayatına giren hiçbir kız kendisini dünyanın merkezinde gören yakışıklı arkadaşını böylesine yormamıştı. Üstelik bu kızın karşı koyuşunda bile akıl almaz bir çekicilik vardı. 'Ama neden?' sorusunu zorunlu hale getiriyordu. Cemil'in kısa süreli durum analizini hemen farkettti genç kız.

“Birşey mi oldu?” dedi ortada bir neden yokken gülen Cemil'e dikkatle bakarak.

“Daha ne olsun, halimiz ortada, hava yine bozuk. Anlayacağın bugün de buradayız” diyen Cemil cevabının Canan'a hiç inandırıcı gelmediğinin farkındalığıyla mutfağa yürüdü.

Ardından da Canan. Bu evde ne zaman ne olacağı belli olmuyordu artık. Kurtarılmayı beklemekten bunalmış sekiz kişi salonu kullanmaktan vazgeçtikleri günden beri kendi odaları ile mutfak arasına sıkışmış tekrardan ibaret bir hayatı paylaşıyordu sabırla. Değişen sadece kızların özenerek yaptığı yemekler ve bir günden diğerine aksiyon filmlerini aratmayacak hızda değişen ruh halleriydi. Bugün diğer günlerden farklı olarak nedenini iyi bildikleri sessizliği kimse ortadan kaldırmaya, sorun yokmuş gibi espriler yapmaya çalışmadı masada. Emre'nin huzursuzluğu hepsinin gündemine pimi çekilmiş bomba etkisinde yerleşmiş oldu istemeden. Kendi aralarında fısıltıyla konuştukları konuyu bir araya geldikleri mutfak masasında konuşmak da mümkün görünmüyordu. Sadece mânalı bakışmalardan ve küçük işaretlerden kurulu bir dili kullanarak durumun önem ve aciliyetini paylaşıyorlardı kendi aralarında. Aslı ve Kerem'in bakışmaları bitince son müdahale plânı da yürürlüğe girmiş oldu. Kahvaltı sonrasında Kerem Emre ile konuşmaya Aslı da Canan' la konuşarak meseleyi buradan gitmeden halletmeye karar vermişlerdi. Normal hayatında son derece aktif ve kızlara karşı çekincesi olmayan yetenekli müzisyenin günlerdir neden duygularını Canan'la paylaşmadığına akıl erdiremiyorlardı. Bugün bu sorun sona ermeliydi. Herkes eteğinde biriktirdiği taşları ortaya döküp niyetini ailenin üyeleriyle paylaşmalıydı. Sessizlik Canan'ın da ilgisini çekmişti masada. Merak ettiği cevabı Emre'nin yüzünde gördü.

Kahvaltı sonrası yine aynı sessizlikle ve bir o kadar da yaşadıkları kışkacın getirdiği psikolojik baskıyla odalarına dağılmalarını, Emre'yi umursamaz görünen tavrına karşı alınmış ikaz edici bir davranış olarak algıladı Canan. Kendi kafasının içindeki pazıl parçalarının yerlerini bulmak için nasıl mücadele verdiğini göremeyen ev arkadaşları bu gencin yaşadığı bunalımın tek sorumlusu olarak hiç de nazik olmayan bir tarzda mutfakta yalnız bıraktılar Canan'ı. Bonus olarak da masayı toplama işini üzerine bırakıverdiler. Herkesin bir bahane ile mutfaktan kaçışını içinde bir dolu sorgulamayı ve çabuk bulunmuş cevapları barındıran Canan onların bu davranışını gülümsemesiyle karşıladı. Hemen işe koyuldu. Mutfakta yapılması gereken çok iş vardı.

Kadir bey sıkıntılıydı. Yatağının üzerine yerleşmiş, gün ortası olmasına rağmen abajurla aydınlanan odasında kara kara düşünüyordu. Yazdığı hikayenin orjinalliğini bozmamak adına kayıtsız kaldığı olaylara, müdahale ederek yaşının gereği babacan tavrıyla yardımcı olmak yerine sadece seyirci olmaktan rahatsızdı. Davranışlarına yansıyan huzursuzluk sebebinin Tony şeker sorunu veya evine duyduğu özlem sandı.

“Kadir bey, iyi mi sen? Biraz kötü gördü ben” dedi Tony endişeyle.

“Hiç iyi değilim Tony, kafam bozuk. Merak etme sen diyabetim idare ediyor. Beni rahatsız eden sağlığım değil” dedi Kadir bey.

“Anladı ben. Siz merak yok. Ben inanıyor hepsi güzel olacak yarın. Benim gönül diyor, Canan bu problem çözecek, o çok zeki ama ne zaman bilmiyor biz” dedi Tony.

“İnşaallah” diyen Kadir bey kendi yorgunluğundan Tony'nin konuşma tarzında bir farklılık olduğunu sadece sezmekle yetinmek zorunda kaldı

Odanın içinde hızlı adımlarla dolanıp bulduğu her çekmeceyi gürültüyle açıp kapatırken öfkesini oflayarak dolapların kapılarından çıkarmaya çalışan Emre, Cemil'in problemleri oda arkadaşına gösterdiği toleransı sona erdirdi. Elindeki bilgisayarı yatağın üzerine adeta fırlatarak yerinden hızla kalktı Cemil.

“Abicim ne yapıyorsun sen? Kafamın içine ettin. Ne arıyorsan söyle biz de bakalım. Aradığımı böyle bulamazsın. Gel otur şöyle, bir sakın ol. Mobilyanın ne suçu var” diyerek uyarı Cemil de gergindi.

“Oturmuyorum. Bulmak zorundayım. Kayıt cihazımı hiçbir yerde bulamıyorum” diyen Emre söylenerek dolanmaya devam ediyordu. “Bulamazsam kafayı yiycem” dedi.

“Ha... daha yemedin yani, eyvah eyvah!” diyen Cemil arkadaşını iyice kızdırdı.

“Cemil! Kes şunu, uğraşma benimle, sen kendi işine bak” diye bağırdı.

O sırada kapıdan giren Kerem odanın dağınık haline bakarak Emre'nin koluna yapıştı.

“Emre, gel de bizim odada biraz konuşalım. Hadi biraz ara ver, aradığımı daha kolay bulursun. Hadi” diyerek adeta zorla çekerek kendi odalarına götürdü. Kerem'in niyetini bilen Aslı çoktan mutfakta işi biten Canan'ın odasına gitmişti bile.

“Otursana” dedi Kerem duvardaki küçük tablolara bakarken saçlarını hırpalayıp üstündeki pahalı kazakla kavgaya tutuşan Emre'ye.

“Ne istiyorsun Kerem? Beni niye buraya getirdin?” diyerek karla kaplanarak işlevini kaybetmiş havaya geçit vermeyen pencerenin önünde duran tek kişilik koltuğa ourdu.

“Aslıyla bir sorunun varsa hiç bana anlatma. Gördüğün gibi ben kendi sorunumu çözemiyorum. Kayıt cihazımı kış kadar evde kaybettim bulamıyorum” dedi.

Bu sözler Kerem'i güldürdü. Yüzünde kocaman bir gülümseme ile yatağının üstüne oturan Kerem oldukça neşeliydi.

“Kayıt cihazı küçücük birşey, kaybolması normal, çıkar bir yerden üzülmeye. Ben asıl bu kış kadar evde Emre nasıl kayboldu onu merak ediyorum. Tanıdığımız koca adam kayboldu gitti. Sanırsın buhar olup uçtu” dedi gülerek. Karşısında oturup dostça gülerek gözlerinin içine bakan Kerem'in konuya yaklaşımından etkilenen Emre oturduğu koltuğa iyice yerleşerek gözleriyle odayı incelemeye başladı. Sakinleşmişti.

“Demek aşk yuvanız burasıymış. Bizim odadan güzelmiş. En azından derli toplu” dedi Emre. İki genç konuşmadan güldüşüler bir süre.

Aslı, Canan cephesindeki son durumu kavrayabilmek amacıyla önce mutfağa gitti. Fırının üzerinde kokusu taa içeriden duyulan yemeklerin neye benzediğine baktı. Sonra da o kadar bulaşıktan sonra itiraz bile etmeden üzerine bırakılan yemek yapma sorumluluğunu sızlanmadan şikayet etmeden en güzel şekilde yerine getiren Canan'a topyekün uyguladıkları cezadan olsa gerek içi sızladı. Konuşmak için odasının kapısına yürürken tedirgindi. Tepki göstermesinden korkarak aralık duran kapıyı açtı.

“Canan, burada mıydın, ben de seni arıyordum. Girebilir iyim?” diyen Aslı yanıt beklemeden Canan'ın yanına oturdu. Yüzüne dikkatle bakarak konuşmaya devam etti.

“Bütün işleri sana bıraktık. Özür dilerim. Meltem yardım eder sanıyordum ben” diyerek arkasına yaslandı.

“Sorun değil, biliyorsun, ben elimden geleni yapıyorum, zor gelseydi yapmazdım” diyen Canan elindeki defteri masanın üzerine bıraktı.

“Beni neden arıyordun?” dedi.

Bu soruya cevap vermek Aslı'ya çok zor göründü. Canan herhangi biri değildi. Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini anlamak gibi bir özelliği vardı. Dolayısıyla samimi olması lafını eveleyip gevelemeden dümdüz söylemesi gerekiyordu. Söylerken de ölçüyü kaçırmaması. Nereden başlayacağını düşünüp dururken Canan konuştu.

“Bir problem mi var Aslı? Çok düşüncelisin. Kerem'le aranızda...” dedi

“Yok. Allah korusun. Aramız çok iyi. Seninle konuşmak bana iyi geldi. Artık çevreme farklı gözle bakıyorum. Sen gerçekten harika bir kızsın. Ama...” dedi Aslı.

“Ama bir problem var, sanırım” dedi Canan.

“Sanırım mı? Canan, sen geldiğimiz günden beri bir sürü problemi çözdün, hayatımızı kurtardın. Kimin yardıma ihtiyacı olsa elini uzattın. Farkında olduğun zaman çözemediğin problem yok. Çok akıllısın” deyince Canan dayanamadı.

“Senin amacın ne Aslı? Yarın ki mutfak işlerinden kurtulmaya mı çalışıyorsun. Kendini yormana gerek yok. Ben yapmak istemiyorum demen yeterli” dedi gülerek.

“Canan, konuyu değiştirmeye çalışma. Benim söylemeye çalıştığım şu: Gözünle görmediğin problemleri bile çözebiliyorken nasıl oluyor da gözünün önünde duran kocaman mavi gözlü 1.80 boyundaki problemi yok sayıyorsun? Yoksa problem demek yerine felâket mi demeliyim?” diyerek tekrar arkasına yaslandı.

“Çok dikkatlisin Aslı, hafızan da iyi. Kadir beyin sana neden sağ kolum dediğini anlıyorum. İşini iyi yapıyorsun” dedi Canan gülerek.

“Sen de çok iyi konu değiştiriyorsun. Buna izin vermeyeceğim Canan, mesele seninle ilgili olduğuna göre birşey yapman gerekmez mi?” diye sordu gündemin sorusunu.

“Ben ortada bir problem göremiyorum Aslı. Çözmek için önce problemi görmek lâzım öyle değil mi? Önyargılarla problem çözemezsin. Böyle bir durumda benden ne yapmamı

bekliyorsun ki?” diyen Canan son derece ciddi idi.

“Sen şimdi ortada bir problem yok mu diyorsun? Benimle dalga geçiyorsun. Yoksa onu yeterince yakışıklı bulmuyor musun?” dedi Aslı.

“Biz buna sorun diyelim istersen. Bir sorunun var olduğunu kesin ama bana göre tanımsız. Ne zaman tanımlarsak o zaman problem deriz” diye konuşan Canan bir süre sessiz kaldı.

“Ayrıca çok da yakışıklı. Allah sahibine bağışlasın, ne diyelim?” diyerek Aslı'nın merakını gidermek istedi.

“Ha, anladım Canan, bu adamın duyguları umurumda değil, ne hali varsa görsün diyorsun yani” dedi Aslı.

“Ben öyle birşey demedim. Elimden birşey gelmez dedim. Aslı ben de farkındayım Emre'nin bir sorunu olduğu çok açık, ama ne olduğunu bilmiyorum. Bana kalırsa o da bilmiyor. Bana öyle bakma Aslı, bu onun kendi sorunu bırakalım kendisi halletsin” dedi Canan.

“Sana inanmıyorum Canan, beş yaşındaki yeğenime sorsam bunun ne olduğunu bilir. Sen nasıl bilmezsin. Adam sana aşık. Hâlâ anlamadın mı?” dedi Aslı.

“Bu kadar emin olma istersen. Belki de değildir. Kocaman bir soruna gebe olduğunu ben de görüyorum. Ama neye gebe olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Bırakalım doğursun, gözümüzle görelim sonra düşünelim çözümünü” dedi Canan.

Canan'ın böyle garip sözcükleri boş yere sarfetmeyeceğini çok iyi bilen Aslı ısrar etmekten vazgeçti. Bu kısa konuşmadan anladığı tek şey Canan'ın bir şeyi görmek için beklediği oldu. Bunun da olsa olsa Emre'nin gelip kendisiyle açıkça konuşması olabileceğine, ancak kendi değerlerine ve geleneklerine uygun bir ilişkiyle yani evlilikle onun aşkını kabul edebileceğini imâ ettiğine kanaat getirerek yerinden kalktı.

“Ben anladım seni,” diyerek kapıya yürüdü. “Yemekte görüşürüz” dedi.

“Aslı bekle biraz, Aslı!” diye arkasından seslendiği halde yanıt alamayan Canan endişeliydi şimdi.

“Anladığını hiç sanmıyorum Aslı” dedi kendi kendine. Derin ve sıkıntılı bir nefes alarak odadan dışarı çıktı. Sonra da montunu alarak havanın nasıl olduğunu görebilmek için dışarı.

Emre'yi sakinleştirmek için kendi ilişkisinin ne kadar iyi gittiğinden ve gelecek planlarından ballandıra ballandıra söz eden Kerem, nihayet uygun zamanın geldiğine karar vererek bunalımlı arkadaşına getirdi sohbet konusunu. En kısa yoldan yarasına parmak basmayı tercih etti.

“Emre, senin derdin ne? Nasıl bu hale geldin? Sen bu kızı istemiyor musun?” dedi.

Emre konunun dönüp dolaşıp kendisine nasıl geleceğini merak ediyordu Kerem'in karşısında masum masum otururken. Bu sözleri gülerken karşıladı. Kerem ise bütün kalbiyle inanıyordu doğruların yönünü şaşırmış arkadaşına birazdan söyleyeceklerine.

“Tamam, al o zaman, bir kızı istiyorsan tutup kolundan alırsın. Bu kadar basit. Bunun anlamını en iyi sen bilirsin. O halde ne bekliyorsun, hiç anlamadım ben baharın gelmesini mi?” dedi kendinden emin.

Emre yine gülüp oturduğu koltuğa yaslandı. Gözleriyle odadaki eşyaları süzdü teker teker.

“Onu gerçekten istiyorsan git konuş, Birşey yap. Dokun, dokunmak herşeyi çözer. Elektriğini hissetsin, kalbinin atışını duysun. Hiçbir kadın bu kadarına dayanamaz” diyen Kerem bir yandan da söylediklerinin Canan gibi bir kıza uygulanabilirliğini düşünüyordu.

“Parlak fikrin bu muydu? Bunu söylemek için mi çağırdın beni?. Sen böyle mi yaptın Aslı'ya?” dedi Emre gülerken.

“Yok, daha çok o yaptı sayılır. Fena mı oldu? Mutluyuz işte” dedi Kerem coşkuyla. Emre'nin daha fazla gülmesi cesaretini arttırdı.

“Emre, seni böyle görmeye dayanmıyorum. Hiç kimse dayanamıyor. Canan bile. Tamam kız biraz değişik ama sonuçta o da bir kadın. Senin bir adım atmanı bekliyor belki. Belki de tarzı böyle. Eğer kendine inanıyorsan birşey yapmak zorundasın. Bunu anlamadın mı? Zaten burada mahsur kalmak hayatımızı kuba çevirdi bir de sizin elektriğiniz, tam oldu. Bizi de bunalıma soktunuz sonunda” dedi Kerem.

“Anladım, benim yüzümden. Onun bir suçu yok. Bundan sonra daha dikkatli olurum. Sizi rahatsız etmem” diyen Emre alnını ovalıyordu baş ağrısından kurtulmak için.

“Adama bak, hâlâ dikkatli diyor” diyen Kerem sesini kontrol etmekte zorlanıyordu.

“Oğlum, ne oldu sana böyle? Haline bak. Hani birkaç gün önce ne diyordun? İnsan doğar, tüketir, ölür diyordun. Aşkın orada, iki adım ötede. Yaşamak için ne bekliyorsun?” dedi.

“Akıl verene bak” dedi Emre gülerek. Sen neden Aslıyla evleniyorsun? Zaten birliktesiniz, neden yetmedi sahip oldukların?” dedi Kerem en ciddi ses tonuyla.

“Ben tüketmekten bıktım oğlum, boğuldum artık. Düzenli bir hayatım olsun istiyorum. Hem Aslı iyi bir kız. Beni de seviyor. Çocuk istiyoruz biz, aile olmak istiyoruz” diyen Kerem biraz düşündü. Hayalindeki aile manzarası yüzünü güldürdü, sakinleşti.

“Artık üretime geçeceksiniz yani. Harika” diyen Emre yeniden arkasına dayandı. “İyi de ben zaten üretiyorum. Bol bol beste üretiyorum. Hayatımın en verimli günlerini yaşıyorum burada. Neden şikayet etmediğimi sanıyorsun? Ama kayıt cihazımı bulamazsam hepsi kaybolacak. Bu kadar besteyi aklımda tutamam ben” dedi Emre.

“Anlaşıldı, bunalımı seviyorsun. Bir şey yapmayacaksın yani. Bu senin şikayet etmediğin halinse, sorun yok dostum” dedi Kerem.

“Bilmiyorum Kerem. Yaşadığım şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama her ne ise çok güzel. İnan bana. Canan nadir bulunan bir kelebek gibi. Hem yakından görmek için yakalamak istiyorum, hem de zarar vermek korkusundan dokunamıyorum. Sadece seyrediyorum. Bana yaşattığı adını bilmediğim garip duyguyla yetiniyorum. Dokunursam onu kaybetmekten korkuyorum” diyen Emre ilk defa kendi başına kontrol edemediği bir gidişatı hissediyordu yüreğinde. Hem acıtıcı hem lezzetli bir duyguydu tüm varlığını ele geçirmeye çalışan adını bilmediği güç. Eğer bu aşksa yeni tanışıyor olmalıydı aşk denen şeyle.

“Böyle de kaybedeceksin. Yarın uçup gidecek elinden haberin olmayacak. O da bizim kadar ünlü oldu farkında değil misin? Yarın onun da hayranları olacak. Hayatı eskisi gibi olmayacak biliyorsun. Hiç tanımadığın biri çıkıp, elinden tutup götürecektir. Hem de gözünün önünde. Aşkının arkasından öylece bakarsın artık” dedi Kerem.

“Kerem, arkasından bakmak istemiyorum ben, yanında olmak istiyorum ama nasıl olacak bilmiyorum. Birşey yapmam lâzım benim” diyen Emre Kerem'i rahatlattı anında.

“Oh, nihayet” dedi Kerem gülerek. “Konuş onunla, en azından tepkisini görürsün” dedi görevini tamamlamış kara gün dostu edasıyla.

“Haklısın, Canan'la konuşmalıyım. Tamam konuşurum, rahatladın mı, gidebilir miyim artık” diyen Emre yerinden kalktı.

Canan buzdan merdivenleri tırmanırken buz gibi havayı soluyordu. Her nefeste ağzından çıkan buharın anında yok oluşunu izliyordu keyifle. Sıkıca montuna sarınmış, Tony'nin kar eldivenlerini geçirmişti ellerine. Yukarıya çıktığı zaman soğuk daha saldırgan daha korkutucuydu. İnsanların neden hâlâ yardıma gelemelikleri kolayca anlaşılıyordu. Cebindeki telefonu bir mucize umarak denedi Canan. Sonuç yine aynıydı. Annesiyle babasını düşündü sonra.

“Seni asla affetmiycem Canan, bana yalan söyledin” diyordu Melek hanım. Sonra dayanamayıp sıkıca sarılıyordu kızına saçlarını okşuyordu sıcacık elleriyle.

“Hani affetmiyordun kızını, ne oldu Melek hanım? Bak söylemedi deme sen de yaşlanıyorsun. Formunu kaybediyorsun” diyordu Kemal bey. Gülümsemesi yine yakaladı Canan'ı. Durum o kadar da kötü değildi burada. Hayat devam ediyordu bu ilginç yerde. Gökyüzünü görmek çok iyi gelecekti aslında. Annesini babasını özlediği gibi yıldızları görmeyi özlemişti Canan, güneşte ısınmayı da. Ama mümkün olmuyordu bir türlü. Hava izin vermiyordu sevenlerin buluşmasına. Ne zaman buraya çıksa umutla yukarı bakıyordu. Ama nafile. Sanki güneş de kızmış bir yerlere saklanmıştı gökyüzünde. İçini ısıtan herşeyden mahrum kalmıştı. Bir tek Allah vardı onu yalnız bırakmayan, herşeyin sahibi olan.

“Ne yapalım, bunda da bir hayır vardır” diyordu her zaman olduğu gibi. “Problem çözmeyi severim dedin, düzineyle geldi. Buyur çık içinden hepsinin, kendin istedin” dedi kendi kendine. Zaten hiçbirine itiraz etmemişti ki yaşadıklarının. Çok güzeldi hayatı. Değerine paha

biçilemez bir ailesi vardı kendine göre. Dünyanın en zengin insanı olduğunu düşünürken gözlerinden süzülen damlaları silmek için eldivenleri çıkarmak zorunda kaldı. Herkese akıl verip sabır telkin ederken kendi gücünün sonuna gelmiş, cömertçe dağıtmıştı isteyenlere. Ama kişiliğine ve sıkıca tutunduğu değerlerine taarruz edecek kimseye verecek birşeyi yoktu. Onlar yalnızca kendine aitti.

Kadir bey ortalıkta göremediği Canan'ı merak etmiş, giyinip dışarı çıkmıştı.

Yaklaştığını farketmeyen Canan'ın omzuna sevgiyle dokundu.

“Canan, bu soğukta ne yapıyorsun burada? Dur bakayım, sen ağladın mı yoksa?” dedi.

“Yok, rüzgardan” diye cevap verdi telaşla. “Havaya bakıyordum.”

“Bu kadar bakmak yeter. Donup kalacaksın burada. Hadi içeri girelim” diyen Kadir bey de üzgündü.

“Biliyor musun? Seni üzecek birşey mi yaptık diye soramıyorum” dedi.

“Ben iyiyim merak etmeyin Kadir bey, hadi içeri girelim.” dedi Canan gülererek.

SİVAS HAVAALANI

Sürekli havalanarak karayolundan ulaşılamayan çevre ilçe ve köylerde mahsur kalanlara, temel ihtiyaçlarını sağlayamayan, hastalanan insanlara yardıma uçan helikopterler her seferinde Karlitepe'ye tırmanmaktan vazgeçiyordu. Bütün denemeler başarısızlıkla sonuçlanıyor, havaalanında bekleyen insanlar ise sabırsızlanıyordu. Önümüzdeki saatlerde havanın düzeleceği duyumları dolaşıyordu yetkililerin dilinde. Bir de basın mensupları vardı ki her yerde, yaptıkları son dakika haber yayınlarıyla izleyenleri çileden çıkarıyordu. Mahsur kalanların yakınları söz konusu olunca gergin anlar yaşanıyor insanlar arasında. Hazır bekleyen sivil kurtarma ekipleri zaman zaman havalanarak yardım ulaştırıyordu insanlara. Meteoroloji uzmanları saat başı yeni raporlar açıklayarak yardımcı oluyordu ekiplere. Bütün bu baş döndüren koşuşmalar yormuştu Melek hanım ve Kemal beyi. Yine de vazgeçemediler beklemekten. Osman bey hâlâ onların yanındaydı. Geceleri hep birlikte Mahmut beyin evinde kalıyorlar sabah olunca da havaalanına koşuyorlardı. Uydudan alınan son görüntülerden sonra ellerindeki tek bilgi hâlâ cep telefon sinyallerinin alınıyor olmasıydı. İletişim kurma çabaları hava muhalefetine takılıyor her seferinde sonuçsuz kalıyordu.

“Kemal bey, sordun mu ne zaman gideceklermiş ?” dedi Melek hanım.

“Bu geceden sonra hava yumuşayacakmış öyle dediler. Yarın sabah fırtına olmazsa alacaklarmış bizinkileri.” dedi Kemal bey

“Bugün yarın diye diye bizi oyalayıp duruyorlar. Ben çok sıkıldım Kemal bey, hayırlısıyla bitse şu iş. Kaç gün oldu sayısını unuttum” dedi Melek hanım. Yanlarına yaklaşan Mahmut bey ve Osman bey daha neşeliydi.

“Son gelen ekipler kar yağışının yukarıda da bittiğini söyledi. Bulutlar çekilirse yeni uydu görüntüleri alınabilirmiş. Sanırım sona yaklaşıyoruz Kemal bey, inşaallah kavuşacağız kızımıza. Doğrusu çok merak ediyorum Canan'ı. Artık o benim de kızım sayılır. Tabi izin verirseniz” dedi

Mahmut bey.

“Hele bir gelsin siz aranızda anlaşsınız artık öyle değil mi hanım?” dedi Kemal bey.

“Biz demokratik bir aileyiz. Buna kendi karar versin.”

KARLITEPE

Öğlen yemeğini hazırlamak ve toplamak Meltem'in işiydi bugün. Gönüllü olmuştu istemeden de olsa. Mutfak işlerini sevmediği halde gerektiği için yapmayı fedakarlık etmeyi öğrenmişti bu dağ evinde. Aslında henüz farkında olmadığı pek çok şey öğrenmişti. En önemlisi herkesi rahatsız eden ağlama krizlerinden kurtulmuştu Meltem. Artık daha çok düşünüyor daha az ağlıyordu. Yemek hazırlama işine Aslı istedi diye ses çıkarmamıştı. Canan'ın mutfakta uğraşmak yerine serbest kalması Emre ile Canan'ı buluşturup konuşmalarını sağlamaktı niyeti. Ama istedikleri gibi olmadı. Emre bir türlü Canan'ın yanına gidecek cesareti bulamadı. Korktuğu şeyin başına

gelmesinden korkuyordu. Reddedilmekten. Oysa buradan gittiklerinde, stresin gerginliğin olmadığı, aile özlemlerinin sona erdiği güzel bir İstanbul gününde beklemediği bir zaman diliminde bu inatçı kızın karşısına çıkmak, ona duyduğu ilginin sahte olmadığını göstermek daha romantik daha inandırıcı olabilirdi. Ama ya Kerem'in dediği gibi hiç tanımadığı biri hayatına girip onu elinden tutup götürürse. Kendi dağınık hayatına kaldığı yerden hiçbirşey olmamış gibi, müzikle çerçevelenmiş dünyasında hiç fırtınalar esmemiş gibi devam edebilecek miydi? Yoksa hissettiği herşey bu ıssız dağ evinde sırf canı sıkıldı diye başına bela ettiği gereksiz kuruntulardan mı ibaretti. Henüz aklının içinde dolanıp duran türlü ihtimalleri birbirinden ayıracak kabiliyette bile değilken Canan'la nasıl konuşacaktı. Üstelik gözlerinde görmek için can attığı ilginin kırıntısına bile rastlamazken ona ne diyecekti. Zaten geceden kalan uykusuzlukla başı çatlayacak gibi ağrıyordu Emre'nin. Tüm seçenekleri Cemil'in meraklı bakışlarına aldırmadan gözden geçiren Emre kendine en uygun gördüğü seçimi yaparak gitarını tercih etti.

Küçük özel defterine özel bölümler yazdı Canan. Kendi kafasındaki pazıl parçalarına isabetli yerler bularak yerleştirdikçe manzara büyüyor büyüdükçe güzelleşiyordu. Anlamsız olanlar anlam kazanıyordu yavaş yavaş. Bu oyunu seviyordu Canan. İşi biten her parçanın yerine yenisi geliyor, hayat oyunu devam ediyordu. İşte bu yüzden oyundan edindiği tecrübeleri unutmadan küçük defterine yazıyordu Canan. Belki bir gün yine ihtiyacı olabilirdi. Düşünmekten yorulunca duşa girdi. Saçlarını kurutup çıktığında akşam olmak üzereydi. Sıcak birşey içmek için mutfağa girdi. Akşam için yeterli yemek vardı ama çok sevdiği bol yeşilli salataya hasret gitmişti günlerdir. Buzdolabını biraz karıştırıp birkaç çeşit sebze bulunca bunlardan şöyle nefis bol yoğurtlu salata yapmaya karar verdi. Planlama tamam olunca rahatça oturup çayını yudumlamaya başladı. Herkes sözleşmiş gibi odalarına çekilmiş ev nadir sessiz anlarından birini yaşıyordu. Şaşırtıcıydı sessizlik.

Baş ağrısı geçen Emre içecek birşey almak için mutfağa gitmeye karar verdi. Mutfak kapısından girdiğinde Canan sebzeleri tezgahın üstüne hazırlamış doğrama tahtasının üzerinde küçük küpler haline getiriyordu. Dönüp arkaya baktığında Emre'yi gördü. Yine her zamanki gibi karmakarışık yüzü. Bakışlarıyla Canan'ı süzerken çekincesi olmadığını gösteriyordu korkmadan. Onun bu kayıtsız görüntüsünden rahatsız olan genç kız konuşmadan kendi işine bakmaya karar verdi.

“Canan ben, birşey içmek istiyorum. Boğazım kurudu” diyen Emre sebep olduğu huzursuzluktan zevk alıyordu.

“Isıtıcıda sıcak su var” dedi Canan başını çevirmeden. Emre'nin aynı yerde çakılıp öylece kendine baktığını biliyor, rahatsızlık hissediyordu.

“Ne içmek istersin?” diye sordu.

“Ne olursa farketmez, sıcak olsun yeter. Ben hazırlarım sen işine bak” dedi Emre. Ama içecek hazırlamak için herhangi birşey yapmadı genç adam. Öylece Canan'ı izlemeye devam ediyordu.

“Nasıl bu kadar eşit parçalar kesebiliyorsun” dedi yanına yaklaşınca.

“Senin gitar çaldığın gibi yüzlerce kez deneyince oluyor” diyen Canan Emre'nin nefesini duyacak kadar yakınında durmasından rahatsız olmuştu. Bu sevimsiz duruma son vermek istedi.

“Ne içmek istersin? Sen otur ben hazırlarım. Bitki çayı, ıhlamur” dedi.

“Yok istemem başka ne var?”

“Çay mı istersin kahve mi?”

“İstemem bunların hiçbiri bana iyi gelmiyor Canan” dedi Emre.

Canan yüzüne baktı Emre'nin. Kendisiyle dalga geçtiğini düşündükten sonra kendi işine bakmaya karar vererek sebzeleri küçük küpler halinde doğramaya devam etti.

“Canan” dedi Emre. “Sevgili, adının anlamı bu değil mi?” dedi buğulu bir sesle. İyice gerilen Canan elindeki sebzeleri kontrolsüzce doğramaya başladı. Bu kez Emre'nin sesi kulağının çok yakınından geliyordu. Öyle ki nefesinin sıcaklığını yanağında duyuyordu.

“Bence bırak onları yanlış doğruyorsun. Canan! Ne istediğimi sormuştun ya demin,” diyen genç adam Canan'ın doğrama tahtası üzerindeki elini kendi eliyle kuşattı. Canan daha neler

olduğunu anlamadan diğer koluyla beline sarıldı. “Biraz sevgi istiyorum Canan, biraz huzur biraz şefkat. Bir sevgiliden başka ne istenir ?” dedi. Canan bu fiziksel saldırıdan gürültü çıkarıp daha fazla komik duruma düşmeden nasıl kurtulacağını düşünürken Emre Canan'ın yanağına kondurduğu öpücükle birlikte kendinden geçmişti mutfakta. Elindeki boş yoğurt kasesini mutfağa getiren Kadir bey gördüğü manzaranın şokuyla kapıda öylece kalakaldı. Ama sesini çıkarmadan izlemeyi uygun buldu. Bu iki gencin arasında geldikleri günden beri yaşanan şeyin artık bir adı olmasını istiyordu. Onların hayatına müdahale etmemeye özen gösterirken aynı zamanda olup biten herşeyi gözlemleyerek kar hikayesini oluşturuyordu. Yüzünde ortaya çıkan gülümseme fazla uzun süremedi Kadir beyin. Fizik gücünü kullanarak kendisini gördüğü cinsel baskıya razı olmaya mahkum eden Emre'ye çok sinirlenmişti Canan. Sağ elinin serbest olmasından yararlanarak elinde tuttuğu sivri uçlu doğrama bıçağını sıkıca kavradı. Emre duyduğu tok sesle kendine gelirken gördüğü manzaradan korkarak refleksiyle elini çekti. Sivri uçlu bıçak doğrama tahtasının üzerinde parmaklarının arasındaki boşlukta dimdik duruyordu. Bu kez kalbi sevdiğine dokunmaktan kaynaklanan mutluluktan değil panikten ve içindeki isyanın şiddetinden çarpıyordu.

“Ne yapıyorsun sen, öldürecek misin beni” diye bağırın Emre'nin sesi Kadir beyin yaşadığı şokla elinden fırlayan kasesinin yere düşünce çıkardığı kırılma sesine karıştı. Biraz önce evin geneline hakim olan tuhaf sessizlik böylelikle ortadan kalkmış oldu. Birazdan bütün ev halkı mutfağa doluşacaktı.

Bir adım geri çekilerek elinin sağlamlığını hayretle inceleyen Emre doğrama tahtasının üzerinde hâlâ duran Canan'ın elini gördü. Kendi elini de riske atmıştı genç kız. Hiç çekinmeden saplamıştı bıçağı. Bunun nasıl bir kararlılık modeli olduğunu anlamak istemedi Emre.

“Deli misin sen?” diye tekrar bağırıldı. Ama daha ağzını kapatmadan söylediğine pişman oldu. O anda yapılacak birşey söylenecek söz kalmamıştı. Şans eseri nadide kelebeğine zarar gelmemiş olsa da artık onu yakından göremeyecek biri olarak çok mutsuzdu Emre. Mutfak kapısına yığılan ev halkına aldırılmadan oradan uzaklaştı. Kimse çit çıkarmadan olanları anlamaya çalışırken Kadir bey üzerine yapışp kalan şokla sandalyeye yığıldı. Boncuk boncuk terlemeye başladı. Canan da şoktaydı. Olayın vahametinden çok bu kadar öfkeyi kendi bünyesinde barındırdığı halde farkında olmayışına hayret ediyordu. Düşünmekten vazgeçip meraklı gözlerle bakmadan odasına girdi. Kapıyı sessizce kapatıp kendini yatağına bıraktı. Bedeninin aniden gelişen bu saçmalığa nasıl tepki gösterceğini merak ediyordu yatağında uzanırken. Ağlamadı.

Emre de aynı şeyi yapmıştı odasına girince. Kimseyi görmek istemediği için yüzükoyun uzanmıştı yatağına. Ardından koşarak gelen Cemil'in sorularına muhatab olmamak için başını yastığın altına saklamayı da ihmal etmemişti. Cemil tekrar mutfağa döndüğünde Kadir bey Aslı'nın uzattığı suyu içiyordu. Bir yandan da başındaki şiddetli ağrıdan kurtulmak için alnını ovalıyordu titreyen elleriyle.

“Ya kötü birşey olsaydı ne yapardık şimdi” dedi kısık sesiyle. Emre'nin yaptıklarını gördüğü halde sessiz kaldığı için aslında kendine kızıyordu Kadir bey. Yine hata yapmıştı.

“Siz iyi misiniz, nasıl olduğunuzu gördünüz mü?” dedi Cemil. Kadir beyi rahatlatmaya çalışırken diğerlerine bakıyordu.

“Gördüm, keşke görmeseydim. Aklım çıktı yerinden” dedi Kadir bey.

“Şunu çıkarın nolur, gördükçe fena oluyorum” dedi Meltem sızlanarak.

“Yaralı falan yok ya ona şükür” dedi Aslı.

“Emre nasıl yapar bunu anlamadım. Ömrümün on yılı gitti. Sizin yüzünüzden burada ölüp gidicem, evime sağ salim kavuşturmayacaksınız beni” dedi Kadir bey.

Cemil tahtaya saplanmış bıçağı çıkarmaya gitti. Tony'nin sıkıca tuttuğu tahtadan hayli zorlanarak sökebildi bıçağı. İki genç hayretle birbirine bakakaldı bir süre. Meydan savaşı tahmin ettiklerinden daha çetin geçmiş görünüyordu.

Hiç sesini çıkarmadan sakinleşmeye çalışan Kerem sandalyeyi çekerek Kadir beyin yanına oturdu. Üzgün görünüyordu.

“Benim yüzümden” dedi. Kadir bey'in şaşkın yüzüne bakarak devam etti. “Sabah konuştuk biraz. Kafasını ben karıştırdım galiba. Özür dilerim. Öyle serseri mayın gibi görünce dayanamadım. Biraz akıl verdim. Ne bileyim işe yarar sandım” dedi.

“Ona böyle mi söyledin Kerem? Git kızı taciz et, dayanamaz sana aşık olur mu dedin? Aferin Kerem. Sana inanmıyorum” dedi Kadir bey kızarak.

“Tabi ki öyle demedim. Git konuş dedim. sevdiğini göster dedim. Ya, gerçekten üzgünüm. Ben böyle olsun istemedim” dedi Kerem.

Kadir bey uzun soluklu bir nefes verip arkasına yaslandı. Bitkin görünüyordu. Bir süre gözlerini kapatıp toparlanmaya çalıştı.

“Tamam çocuklar, bu kadar gösteri yeter. Hepiniz işinize bakın. Onları da rahat bırakın. Bu konu şu anda, tam burada kapatılacak. Bir daha da hiç konuşulmayacak. Anlaşıldı mı? Fısıldaştığınızı bile duysam canınıza okurum ona göre” derken sesi hocalık yaptığı zamanlardaki gibi keskin ve kararlıydı. Herkes birbirine baktı.

“Tamam hocam da,” dedi Meltem. Sesindeki itiraz tonuna hemen açıklık getirdi. Ya Canan anlatırsa. Döndüğümüz zaman gazetecilere falan. Düşünsenize neler olur. Çocuğun kariyeri mahfolur. Magazine malzeme olur” dedi.

“Anlatmaz Meltem. Adım kadar eminim ki hiçkimseye anlatmaz. Sen çeneni sıkı tut yeter” diye Meltem'e dönerek sözünü tamamlayan Kadir bey oturduğu yerden sendeleyerek kalktı.

“Hadi dedim. Başka işiniz yok mu sizin?” diyerek mutfaktan çıktı.

Akşam için kimse yemek hazırlamadı. Yemek istediğini söyleyen de olmadı. Herkes kendi odasına çekilip sihirli bir elin gelerek havadaki gerginliği düzeltmesini bekledi. Doğal olarak beklenen olmayınca ilk hamle saatler sonra Kadir beyden geldi. Kendisini en az Emre kadar sorumlu tuttuğu bu savaşı sona erdirmeye karar verdi. Koridora çıkıp dolanmaya başladı. Bütün oda kapıları kapalıydı. Mutfığa gitti bir bardak su içti. Sonra yeniden koridora Cemil ve Emre'nin odalarına geldi. Kapıyı çalmadan içeri girdi. Cemil Kadir beyi görünce yerinden kalkıp buyur etti. Niyetini anladığı Kadir beyi Emre ile başbaşa bırakmayı uygun buldu.

“Ben kendime çay hazırlıyorum siz de ister misiniz hocam?” dedi. Kadir bey “yok” diye başını sallayınca Cemil sessizce dışarı çıktı.

Bir süre Emre'yi izleyen usta yönetmen onun içinde yaşadığı duygusal çıkmazı anlamaya çalıştı. Hazırlanmış bir oyunu yönetmeye benzemiyordu gördükleri. Herşey gerçeki üstelik yönetmeyi de beceremiyordu. Yalnız ve düzensiz bir hayat yaşıyordu Emre. Adına özgürlük diyordu. Oysa şimdi özgürlük diye öğrendiği kandırmacanın o kadar da güçlü olmadığını öğreniyordu genç adam. Hem de bizzat yaşayarak. Tanıdığı tüm güçlerden daha güçlü bir gücün varlığını öğreniyordu. Ayrıca haddini aşarak yol açtığı hasarları tamir etmeyi de öğrenmeliydi. Kendinden başka kimseye zararı olmayan bu genci kendi oğlu gibi seviyordu Kadir bey. Birlikte güzel işlere imza atıyorlardı. Buraya da aynı amaçla gelmişti genç müzisyen. Kadir beyin son film projesinin müziğini bestelemek için ortamı görmesi konuyu yüreğinde hissetmesi için. Bunları düşünürken acıyla gülümsedi Kadir bey.

“Ne yapalım yani, insan umduğunu değil bulduğunu hissedermiş” dedi içinden. Emre'nin yanına yatağın üstünde kalan boşluğa yavaşça oturdu.

“Hadi evlat, uyumadığını biliyorum. Kalk da biraz konuşalım” dedi. Yanıt alamayınca aynı yumuşak sesle konuşmaya devam etti.

“Bak ben diabetli bir adamım yorma beni. Hadi kalk, bana birşey olursa üzülürsün, sonra derdini Zeynep hanıma anlatmak zorunda kalırsın. O sana benim kadar anlayışlı davranmayabilir” dedi Kadir bey.

Emre başını yastığın altından üstüne çıkardı. İsteksizce doğruldu içinde kaybolmaya çalıştığı yataktan. Berbat görünüyordu. Konuşmadan duvara dayandı. Gözleri uzak biryerlere odaklanmış öylece bakıyordu. Kendisine kesilen cezayı dinlemeye hazır yaramaz çocuk gibi kıpırdamadan bekliyordu hocanın söyleyeceklerini.

“Buraya seni suçlamaya veya tenkit etmeye gelmedim. Olan olmuş bir kere, artık tartışılacak yanı da yok. Görünen köy kılavuz istemez derler bilirsin. Birakalım köy yerinde dursun, biz görüntüyü düzeltelim önce. Emre! seni çok severim kendi oğlum gibi. Seninle bir derdim yok. Beni asıl ilgilendiren ortamın gerginliği. İşte buna dayanamıyorum. Şu ufacak yerde hayatta kalma mücadelesi verirken bir de küslük dargınlık olmasını hiçbirimiz istemeyiz. Aynı havayı soluyup

aynı yemeği paylaşıyoruz. Aynı çatının altına sığınmışız birileri gelsin bizi buradan kurtarsın diye bekliyoruz. Hepimizin derdi aynıken birbirimize küsmek bizim gibi kariyerinde belli yerlere gelmiş insanlara yakışmaz. Şimdi senden istediğim bu tatsız meseleyi adam gibi halletmen. Bunun anlamını bilirsin herhalde. Sen gerekeni yap eski halimize dönelim. Biz insanlara örnek olmaya talip olmuşuz. Yaptığımız filmlerle doğru mesajlar vermeye çalışıyoruz. Yani misyonumuzun hakkını vermek zorundayız. Ayrıca ben insanın hâlâ fırsat varken umudunu kaybetmesine karşıyım” dedi gülerek. Emre saatlerdir ilk defa gülümseyerek başını salladı. Duyduğu onca sözün içinden umudunu kaybetmeme kısmına takılmış, Kadir beyi inandırıcı bulmadığını anlatmaya çalışıyordu aslında.

“Hah, aferin işte böyle olacaksın. Hadi toparlan biraz, bir kendine gel sonra ne yapacağına karar verirsın” dedi Kadir bey.

“Siz, neden bu kadar iyi bir adamsınız?” dedi Emre.

“Babayım da ondan. Hata yapmanın ne kadar doğal olduğunu en iyi baba olunca öğreniyorsun. Başına gelince sen de öğrenirsin merak etme. Ayrıca babalar da hata yapar. Biz insanız, işimiz hata yapmak. Sonra düzeltmek şartıyla tabi. Sen inanmasan da Allah bizim hata yapmamızı bekliyor. Yaptığımız hatalardan sonra nasıl davranacağımızı sınıyor. İnanmasan bile böyle düşünerek kendine şans tanımalısın” dedi Kadir bey.

“İyi de o bunu biliyor mu, sizce beni affeder mi?” dedi Emre.

“Bildiğinden eminim” dedi Kadir bey gülerek. “Hepimizden daha iyi biliyor. Okuduğu kitaplara merak edip bakmadın mı hiç? Nasıl aşıksın sen?” dedi Kadir bey. Ortak bir noktada Canan'da buluşmuşlardı yine.

“Baktım ama o kitaplar beni açmıyor. Kadir bey, davranışım hatalı kabul ediyorum ama aşkımin hata olduğuna beni kimse inandıramaz” dedi Emre uzaklara dalarak.

“Tamam işte, ben de onu diyorum. Harika bir kız sevmişsin ama işin çok zor bilesin. Şu anda senin yerinde olmayı asla istemezdim, o kadar yani!” dedi Kadir bey gülerek. Emre'nin saçlarını okşadı en babacan haliyle. Sonra derin bir nefes aldı.

“Kafan karışık biliyorum. Zamana ihtiyacın var. Maalesef kendi cevaplarını kendin bulmak zorundasın. Bu senin hayatın. Yine de, sonuç ne olursa olsun sakın vazgeçme evlât. Kaybedilmeyecek kadar değerli bir kız o. En kötü ihtimalle pırıl pırıl yüreği olan harika bir can dostun olur. Belki de böylesi daha iyi olur” dedi Kadir bey.

Kadir bey odadan çıktıktan sonra bir süre düşündü Emre. “O kitaplar yüzünden beni istemiyor biliyorum. Sözde harika bir kız, ama hiç toleransı yok. Keçi gibi inatçı. Bildiğinden şaşmıyor” diye söylenirken Cemil geldi odaya. Hiçbirşey olmamış gibi davranmaya özen gösterdiği anlaşılıyordu. Kadir beyin ultimatomu etkisini göstermişe benziyordu.

“Biraz önce dışarı baktım. İnanması zor ama hava açılmış yıldızlar görünüyor. Bu ne demek biliyorsun. Sabaha kadar sürpriz olmazsa erkenden gidebiliriz buradan. Yarın fırtına çıkmazsa mutlaka gelirler bizi almaya. Sen de yatıp bir güzel uyumalısın” dedi.

“Duştan sonra senin dediğini yaparım Cemil. Sana iyi uykular” dedi Emre kalkarken. Sonra odanın banyosuna girdi. Sıcak duşun altında zihnindeki bütün kötü düşüncelerden kurtulmaya çalıştı akan suyla birlikte. Hücrelerine kadar yenilenmek bütün dış güçlerden ve onların açtığı yaralardan bedenini kurtarmaktı arzusu. Yeniden özgürlüğüne kavuşmak.

Banyodan çıktığında Cemil'in çoktan uyuduğunu görmek rahatlattı Emre'yi. Kendisiyle ilgili daha fazla soruyla muhatap olmak istemiyordu. Kendine unutturmaya çalıştığı derdini en iyi arkadaşı gitarının üstüne yıkmayı planlıyordu. Nasılsa bu gece de rahat bir uykuya hasret yalnız başına sabahlayacaktı. Gitarını yanına alıp mutfığa yürüdü. Ortalık birhayli sessiz Canan'ın kapısı kapalıydı. Kadir beyin dediği gibi ondan özür dilemesi gerekiyordu. Bunu için bile zamana ihtiyaç vardı. Gitarını mutfak masasına bıraktı. Kendine kahve yapmak için ısıtıcıya su koydu. Kahvesini hazırlayıp güzelce sandalyeye yerleşti. Unutmaya çalışmak yeterli olmuyordu yaşadıklarını unutmaya. Herşey çok tazeydi hâlâ. Bir süre elini inceledi. Bıçak darbesiyle başına gelmeyen kötü senaryoyu gözünde canlandırmak bile tüylerini diken diken etmeye yetmişti. Canına kastetmiş olmasına rağmen nefret edemiyordu Canan'dan. Ama bu kız bal gibi nefret ediyordu kendisinden. Ancak nefret duygusu insanı böyle acımasız bir saldırgan haline getirebilirdi. İşte bu yüzden

yüreğinden söküp atması kaçınılmaz görünüyordu Canan'ı. Hem de en kısa zamanda.

“Hayatımı altüst etti, tam bir baş belası” diye mırıldandı gülerek.

Midesindeki gurultuyla bir türlü uyuyamayan ama diğerlerinden çekindiği için yemek düşünmeye de cesaret edemeyen Meltem sonunda dayanamadı, soluğu mutfakta aldı. Emre ile mutfakta karşılaşınca küçük bir şaşkınlık geçirse de çabuk toparlandı. Kadir beyin keskin ultimatoomunu hatırlayınca bu gün yaşananlara hiçbir şekilde değinmeden sadece ihtiyacı olanı mutfaktan alıp süratle uzaklaşmaya karar verdi.

“Aaa kahve yapmışsın, sıcak suyun varsa bende alırım bir tane” diyen Meltem Emre'nin yüzüne bakmadan tezgahdaki ısıtıcının yanına gitti. Kulplu bardağına kahvesini hazırlayıp bir tepsiye yerleştirdi. Tepsiyi eline alıp çıkmak üzereyken asıl problemini, açlığını hatırladı. Emre nasılsa onunla ilgilenmiyor dalgın gözlerle uzaklara bakıyordu.

“Çok acıktım ben yanına birşeyler alsam iyi olacak” diyerek ani bir dönüşle masaya yaklaştı. Elindeki tepsiye yer açmak için masada duran gitarı biraz itmek zorunda kaldı. İşte olanlar o anda oldu. Tepsiyi dayayarak gitarı itmesiyle sapın dönerek Emre'nin kenarda duran kahve bardağını midesinin üzerine indirmesi bir oldu. Yaptığının neye yol açtığını anlaması ancak bardağın yuvarlanıp yere düşmesi ve Emre'nin duyduğu acıyla yerinden zıplamasıyla mümkün oldu. Meltem yine çığlık attı. Ama bu kez çığlığı içine doğru attığından nefessiz kaldı. Üstelik Emre'den başka kimse de duymadı. Ne yapacağını şaşırarak Meltem mutfağın içinde koşuşmaya başladı. Nihayet Emre'nin acınası halini farkederek yanına koştu.

“Ayy çıkar şunu çabuk Emre çıkar hemen, ne yaptım ben ya, çok özür dilerim” diyerek kazağını çıkarmasına yardım etti. Emre acıyla hoplayıp dururken midesinin üzerindeki kocaman kızarıklığı görünce iyice panikledi Meltem.

“Ya biri yardım etsin” diyerek mutfaktan dışarı koşan Meltem ilk aklına geleni yaptı. Gürültüyle Canan'ın kapısını çaldı.

“Canan aç lütfen, yardım et” diye bağırdı. Kapının hemen açıldığını görünce sevindi.

“Hah uyumamışsın. Ben çok kötü birşey yaptım Canan ne olur yardım et” dedi.

“Meltem! ne yaptın anlatsana” dedi Canan terliklerini giyerken.

“Emre'yi yaktım. Kahve döktüm üstüne. Benim yüzümden haşlandı çocuk ne yapacağımı şaşırdım” dedi Meltem telaşla. Birlikte mutfağa gittiler. Mutfaktaki manzara gerçekten ürkütücüydü. Acıyla kıvranan genç adam yere saçılmış bardak kırıkları arasında mekik dokuyordu. Canan süratle olaya elkoydu.

“Meltem sen sakın ol tamam mı? Herkesi uyandırmaya gerek yok. Önce buz bulalım dolaptan” diyerek buzdolabına yöneldi.

“Evet buz tabi, hiç aklıma gelmedi” diyen Meltem biraz rahatlamıştı. “Ben çok sakarım, nasıl oldu anlamadım Emre, çok özür dilerim” dedi.

Aradığını buzlukta bulamayan Canan çekmecedden aldığı büyük bir kurulama bezini tezgahın üzerine yerleştirerek mutfak penceresini açtı. Pencerenin önündeki kar yığınına elleriyle sıkıştırarak bezin içine yerleştirdi. Bezi katlayarak Emre'nin yanık midesine yerleştirdi.

“Bu acını hafifletir. Biraz sabret rahatlayacaksın” dedi. Emre'nin duyduğu acıyla şekilden şekile giren yüz ifadesi bu kez midesinin üzerindeki donduran kar paketiyle başka bir şekil aldı. Yanık acısı azalmıştı ama soğuk da rahatsız ediciydi.

“Bu ne kadar kalacak. İyi geldi ama çok soğuk” dedi Canan'ın yüzüne bakarak. Acısı bir yana, saatlerdir görmediği Canan'ın mutfakta yaşadıklarından sonraki psikolojisini merak ediyordu. Yüzünde görmek istediği tam olarak buydu. Ama görebildiği sadece ifadesizlikti. Ne kendisine duyduğu nefretten ne de yaptığından dolayı pişmanlıktan eser yoktu kızın güzel yüzünde. Sadece yapması gerekeni yapıyordu Canan. Aslında nefret ettiği birine mecburen yardım ediyordu. Sandalyeye oturdu Emre.

“Meltem, sen Emre'ye giyecek birşey bulabilir misin ama sessiz tamam mı? Ben banyodaki ilaç dolabına gidiyorum. Bakalım neler varmış” diyerek çıktı Canan.

“Giyecek falan istemem Meltem, zaten bu halde giyemem sen şu kırıkları topla lütfen. Biri basıp sakatlanmadan temizleyelim.” dedi Emre oflayarak.

“Tamam şimdi toplarım. Bana çok mu kızgınsın?” dedi Meltem.

“Üzme kendini kaza işte, kasten yapmadın ya” dedi Emre.

Canan ilaç dolabında aradığı pomatları bulunca çok mutlu oldu. Yoksa sabaha kadar Emre'yle uğraşırken uykusuz kalacaklardı. Meltem kapıyı kırarcasına çalmadan önce uykuya dalmak üzereydi. O saate kadar kendini yine kendi yöntemiyle sakinleştirmiş gereken dersleri hem aklına hem defterine kaydederek rahatlamıştı. Bu elektrikli anları kazasız hasarsız atlattığı için Allah'a şükretmişti başını yastığa koymadan önce. Ama yeni bir sorun hemen kapısına çalmıştı ara vermeden. Hep böyle oluyordu nedense. Allah sınav sorularını birbiri ardına sıralıyordu Canan'a. Gülümsedi genç kız aynada gördüğü kendine. İlaçları alarak mutfağa döndü.

“Bu ilaçlar acımı geçirecek. Biraz sık dişini olur mu?” dedi Emre'nin yüzüne bakmadan. Genç adam birkaç saat önce canına kasteden Canan'ın yardımsever tutumunu yorumlamakta zorlanıyordu yine. Zaten ne zaman anlayabilmişti ki bu garip kıızı. Belki de onu anlamaya çalışırken aşık olmuştu farkında olmadan. Ne tuhaf ki onun anlaşılamayan hallerinde müthiş bir çekicilik vardı. Onu anlamaya çalışmak yeni keşfedilmiş bir kıtayı incelemeye benziyordu. Parça parça bakıldığında diğer kadınlardan farkı yokken bütünde acaip farklı görünüyordu.

Elindeki pomatları bolca bir kabın içine sıkarak iyice karıştırdı Canan. Bu gün olanları yeni anımsayarak eyvah diye dudağını ısırarak Meltem ise yeni bir fırtına çıkmasından korkuyordu cam kırıklarını süpürürken. Tam da Canan elinde pomat kabıyla Emre'nin yanına yaklaştığında Meltem'in kalbi küt küt atıyordu. Her an herşey olabilirdi bu ikisi arasında. Sandalyeyi iyice Emre'nin yanına çekip oturdu Canan.

“Pekala, şimdi beni dinlemeni istiyorum Emre. Buzu buradan alıp yanık yeri kurulamamız gerekiyor. Sonra bu ilacı bolca sürücez. Buzu tekrar koymak yok. Yani bir süre fena halde canın yanacak. Buna dayanmak zorundasın. Beş on dakika içinde ilaç etkisini gösterecek, kurtulacaksın acıdan. Beni anladın mı?” dedi.

“Tamam dayanırım, hadi sür, ben hazırım” diyen Emre sessizce kötü şansına söverek arkasına yaslandı.

Canan söylediklerini sırasıyla yaptı. İş bitince banyoda ellerini yıkayarak tekrar odasına girdi. Her zaman oturduğu yere yatağının masanın yanındaki bölümüne oturarak arkasına yaslandı. Kapısını açık bıraktığı için dışarıda canının acısıyla dolanan Emre'nin ayak seslerini duyuyordu. Gözlerini kapadı. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Saatlerdir odasından çıkmamış kimseyle konuşmamıştı Canan. Uyumayı da başaramamıştı üstelik. Sinirleri ancak sakinleşmiş güzel bir uykunun hayalini kuruyordu beklerken. Birazdan Emre'nin ayak sesi yavaşlamış ardından tamamen kesilmişti.

“İlaç işe yaradığına göre artık uyuyabilirim” dedi içinden. Tam yatağını düzelterip yatmaya hazırlanırken Emre odanın açık kapısından ona bakıyordu. Hâlâ çıplak gövdesiyle ve yanık midesiyle oldukça komik görünüyordu. Çektiği acının ifadesi kaybolmuş olsa da izleri görünüyordu yüzünde.

“Girebilir miyim?” dedi yorgun sesiyle. Canan'ın uyumaya hazırlandığını gördüğü halde ısrarlıydı genç adam.

“Yaralı ve silahsızım, işkenceden çıkmış gibiyim. Sadece biraz konuşmak istiyorum” dedi.

“Uyumak üzereydim sabah konuşuruz” dedi Canan işe yaramayacağını bile bile. Uyumaya gerçekten ihtiyacı vardı.

“Lütfen” diyen Emre çok kararlıydı sorularına yanıt almaya.

Canan cevap vermeden yastığını duvara dayadı battaniyesini topladı ve yerine oturdu. Meltem mutfağı toplayıp dışarı çıktığında Emre'nin ayakkabılarını çıkarıp Canan'ın odasına girdiğini, kapıyı da kapattığını gördü. Kendi odasına giderken gülümsüyordu.

“Çocuğu yaktım ama sanırım fena olmadı. Eh, hadi bakalım” diye geçirdi içinden.

Emre oldukça bitkindi yatağın boş tarafına otururken. Derin bir nefes alıp çıplak gövdesiyle arkasındaki duvara yaslandı.

“Yanık berbat birşeymiş Meltem'in sayesinde öğrenmiş oldum” dedi.

“Şimdi nasılsın, acın geçti mi?” dedi Canan.

“Kastettiğin buysa evet” dedi midesini göstererek. “İlaç işe yaradı” dedi neden kızgın

olduğu belirsiz bir ifadeyle. Rahat rahat uyumak varken Emre ile yeni bir tartışmanın eşliğinde olduğunu farkeden Canan daha başına gelmeden gelecek olandan rahatsızlık hissetmişti. Sonu belli olmayan bir savaş başlıyordu yine.

“Senin sayende o korku acıdan kurtuldum. Benim sana yaptıklarımıyla kıyaslarsak bu yardımı hak etmemiştim oysa. Teşekkür ederim” dedi. Ses çıkarmayan kızın yüzüne uzun uzun baktıktan sonra yeniden konuştu.

“Canan, yoksa sen bana beddua mı ettin? Ettinse iyi ettin. Halime bakılırsa işe yaramış. Madem bedduan işe yaradı, bırak da cezamı çekeyim. Fazlasıyla hak etmişim cezayı, neden yardım ediyorsun nefret ettiğin bir serseriye?” diyen Emre Canan'ın şaşkınlığına aldırmadan konuşmaya devam etti.

“Sen çok garip bir kızsın. O güzel kafanın nasıl mantık yürüttüğünü bir türlü çözemedim Canan. Bana bunu anlatır mısın lütfen?” dedi Emre.

“Asıl garip olan sensin Emre. Duaya inanmam diyorsun bedduaya inanıyorsun!” diyen Canan yerinden kalkıp battaniyeyi eline aldı.

“İnanmışım falan yok, ben öylesine söyledim. Nefret ettiğin birine neden yardım ediyorsun, sen onu anlat” diyen Emre elindeki battaniyeyi açarak ikiye katlayan Canan'ı izliyordu ne yaptığını merak ederek.

“Yardıma ihtiyacın vardı. Ayrıca ben nefretin ne olduğunu bilmiyorum. Bu kadar sık kullandığına göre sen biliyorsun. Sen de bana nefretin ne olduğunu anlat” diyen Canan ikiye katladığı battaniyeyi Emrenin arkasına yerleştirdi. Battaniyeye sıkıca sarılan genç adam üşüdüğünü yeni hissediyordu.

“Teşekkür ederim çok iyi geldi” dedikten sonra yeniden arkasına yaslanarak Canan'ın yüzüne baktı.

“Şimdi daha çok merak ettim. Bunu nasıl yapıyorsun?” dedi.

“Çok basit. Şapla şekeri birbirine karıştırmıyorum. Her durumu kendi içinde değerlendiriyorum. Böylece kafam karışmıyor. Bunu sen de denemelisin Emre, sorununu çözmene yardım eder” dedi Canan.

“Ne demek bu, bana kızgın değil misin yani?” dedi Emre hayretle.

“Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum. Sana çok kızgınım. Şimdi olsa yine aynısını yaparım. Ama bu kızgınlık yardıma ihtiyacı olan birine yardım etmemi engellemiyor. Ayrıca ben senden nefret etmiyorum. Birinden nefret etmek nasıl bir duygu bilmiyorum, hiç yaşamadım. Sadece nefret ettiğin kişiyi çöpe atmak demek olduğunu biliyorum. Benim böyle bir anlayışım, böyle bir hayat tarzım yok Emre. Bana göre insan çöpe atılamayacak kadar değerli bir varlık. Sen bugüne kadar kaç kişiyi çöpe attın bana onu anlat?” dedi Canan Emre'ye gülümseyerek bakarken.

“Ne yazık ki, haklı olabilirsin. Sırf bu yüzden bir sürü insanla ilişkim kestim ben. Neden böyle oluyor bilmiyorum, sence nerede yanlış yapıyorum ben?” dedi Emre.

“Sevmeyi bilmiyorsun. Yanlışın bu. Sadece istemeyi biliyorsun. Paylaşmayı da bilmiyorsun. Ayrıca bunları bilmediğini de bilmiyorsun” diyen Canan tartışmanın fitilini kendi ateşlemiş oldu.

“Hayır Canan, yanlışsın. Seni ne kadar sevdiğimi bile bile bunu nasıl söylersin? Seni neden sevdiğimi hiç sorma. Asıl onu bilmiyorum. Bildiğim tek şey var o da sana aşık olduğum. Elini bile tutamadığım baş belâsı bir kıza aşık olduğum” dedi Emre.

“Çok saçma. Hissettiğin şeyin aşk olduğunu nereden çıkardın. Sen aşkın ne olduğu da bilmiyorsun Emre. Ben Ateistim demedin mi?” diyen Canan Emre'yi çok kızdırdı.

“Senin sorunun bu öyle değil mi? Ateist olmam. Bunun benim duygularıyla ne ilgisi var? Neden biraz saygı göstermek yerine beni inançsızlığımdan dolayı yargılıyorsun? Neden olduğum gibi kabul etmiyorsun? Ben senin inançlarını hiç yargıladım mı? Bu kadar zeki olduğun halde neden o saçmalıklara inanıyorsun dedim mi? Neden anlamıyorsun, ben sadece seni istiyorum hem de hiç yargılamadan” dedi Emre.

“Ben senin inançsızlığına yargılamıyorum. Aksine saygı duyuyorum. Kim neye isterse ona inanır. Ben seni hakkında yalan söylediğin şeyden dolayı yargılıyorum Emre. Senin gibi ateist bir adamın bünyesinde aşk olmaz diyorum. Ama sen bunu da bilmiyorsun değil mi? Ne ilgisi var

diyebildiğine göre” dedi Canan.

“Ne, ne demek istiyorsun? Ben hayatımı alt üst eden, gecelerimi uykusuz bırakan kalbimin ayarını bozan şeyin ne olduğunu bilmiyor muyum?” dedi Emre sinirlenerek.

“Öyle görünüyor. Hormonlarınla başın dertte olabilir bilemem. Ama aşık olmadığın kesin. Senin gibiler buna başka birşey diyor. Ateist mantık aşka inanmaz Emre, sen inanıyor musun? Onlar bu gibi durumları biyolojik bir hastalık olarak tanımlar. Tedavi edilince geçer. Tedavinin ne olduğunu söylememe gerek var mı? Bence yok. Sen gayet iyi biliyorsun. Bütün ateistler bilir. Çünkü aşka inanmak Allah'a inanmaktır. Aşkın ilahi bir kaynaktan beslenen bedenler üstü bir duygu olduğunu, bir ucunun yerde bir ucunun gökte olduğunu bütün aşıklar bilir. Onlar doğdukları günden ölene kadar topyekün aşıkırlar” dedi Canan. Emre'nin iyice kafası karıştı duyduklarından.

“Kitap okumuyor olabilirim. Felsefeden de anlamam. Ama ne hissettiğimi gayet iyi biliyorum. Aşığım diyorsam aşığım. Beni benden iyi mi bileceksin?” dedi Emre.

“Olamaz mı? Boş yere inatlaşma. Sen henüz kendini tanımıyorsun. Duygularını karıştırman çok normal. Ne dost edindiğin hakkında yeterli bilgin var ne düşman ilân ettiğin. Ama beni kendinden iyi tanıyorsun. Bir baş belası olduğumu biliyorsun” dedi Canan.

“Yeter” diye bağırdı Emre. “Bana ne yapmaya çalışıyorsun? Senden tek istediğim beni olduğum gibi kabul etmedi. İstemiyorsan istemiyorum de, neden kafamı karıştırıyorsun? Ben bugüne kadar kendi istediğim gibi yaşadım. Ne istersem onu yaptım. Hiç kimse ne işime karıştı ne de inancımı sorguladı. Kimse bana dur ne yapıyorsun demedi. Neye inandığımı soran da olmadı. Sen ne hakla soruyorsun?” dedi Emre.

“Soruyorum, çünkü benim öteki yarım olduğunu iddia edeni tanımak istiyorum. Soruyorum çünkü evrende başı boş dolaşan tanımsız cismin neye benzediğini öğrenmek istiyorum. Varoluş sebebini ve benden ne istediğini merak ediyorum. Soruyorum çünkü bugüne kadar yaptıklarıyla mutlu olmuş mu merak ediyorum. Soruyorum çünkü öğrenince mutlu oluyorum. Beni mutlu etmeyeceksen hayatımda ne işin var? Daha önce söylediğin doğruysa mutlulukla tanışmamışsın. İnsan bir şeyle mutlu oluyorsa ona inanır ya da bir şeye inanıyorsa mutlu olur. Bu durumda yaratıcıya inanmamak da bir inanma şekli olduğuna göre inandığın bu mantık sistemi seni neden mutlu edememiş merak ediyorum. Madem beni istiyorsun seni tanımak için kafa yormama neden karşı çıkıyorsun” dedi Canan. Karmaşık soruları Emre'yi sakinleştirdi.

“Bilmiyorum. Ben galiba hiç mutlu olmadım. Yaşadığım güzel anları mutlu olmak sanıyordum. Seni tanıyınca mutluluğun başka birşey olduğunu gördüm. Ama ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ben aslında mutluluğun var olduğuna da inanmıyordum” dedi Emre. Bütün hayatını bu kısa sürede gözünün önünden geçirdi. Herşey çok bulanıktı.

“İnanmıyorsan yani mutlu olmayacaksın beni neden istiyorsun? Ben böyle çok mutluyum. Neden seninle mutsuz hayatını paylaşayım?” dedi Canan.

“Güzel soru” diyen Emre uykusuz gözlerle hayranlıkla Canan'a bakıyordu. Bu kızın kendisini hiç umursamadığını zannederken ne kadar yanıldığını farkediyordu hayretle. Bu ilginin varlığıyla mutlu oldu Emre.

“Belki de, ben senin mutlu hayatını paylaşmak istiyorum. Ne kadar bencilim değil mi? Yalnız kendimi düşünüyorum” dedi Emre. Sersemlemiş gibiydi. Onun kendini arayış çabasını Canan gülümseyerek izliyordu. Arayış bütün güzel buluşların ilk adımı değil miydi zaten?

“Belki de senin yanında bulduğum huzuru sensiz kalınca kaybetmekten korkuyorum. Bu da bencil olduğumu kanıtlar öğle değil mi? Offf... Kafamı yine karıştırdın. Ama bu senin inandığının doğru olduğunu kanıtlamaz. Benim haklı olduğumu da kanıtlamaz. Gerçeği öğrenme ihtimalimiz olmadığına göre % 50 ihtimalle ikimiz de haklıyız. Neden ortada bir yerde buluşup birlikte mutlu olmayı denemiyoruz? Madem beni tanımak seni mutlu edecek elimden geleni yaparım. Zaten mutlu olan sen, benim sayemde daha çok mutlu olursun. Ben de senin mutluluğundan yararlanırım. Formülü sende olduğuna göre ürettiğin mutluluk ikimize de yeter nasılsa” dedi Emre gülerek devam etti. “Kendimi parazit gibi hissettim.”

“Ayrıca senin dediğin kadar mutlu olduğuna inanmıyorum. Kafanın içinde kitapların arasında mutlu olamaz insan. Orada nasıl mutlu olabileceğini öğrenebilirsin ama hissedemezsin.

Duygular sadece yaşanarak hissedilir. Senin mutlu olmak için tanıyarak keşfedeceğin bir erkeğe, benim de senin gibi bir baş belasına ihtiyacım var. İster inan ister inanma ama gerçek bu” dedi Emre.

Canan bu ilginç tesbiti gülerek ve onaylayarak karşıladı. Emre'nin kendini keşif için katettiği mesafeyi olumlu bir gelişme olarak görüyor onun mutluluğu adına heyecan duyuyordu.

“Kesinlikle haklısın. Ama bu gerçek benim yalnızken mutlu olmamı engellemiyor, sadece daha fazlasını engelliyor” dedi.

“Bilmez miyim? Bunu da sende gördüm. En berbat durumlarda mutlu olduğunu kendi gözümle gördüm. Herkes gördü. Belki de seni bu yüzden seviyorum Canan. Benim yapmayı beceremediğim her şeyi beceriyorsun. Aslında benim de seni keşfetmem lâzım. Bu yüzden sana yakın olmam lâzım. Çünkü senin yanında mutlu oluyorum. Sana yakın olmak bana iyi geliyor” dedi Emre.

“Doğru mu anladım, şu anda mutlusun yani? Bu halde?” dedi Canan.

“Evet, sanırım. Göbeğimdeki kocaman yanıkla bile mutluyum. Bu yüzden bu küçük odada, senin yanındayım. İlginç değil mi?” dedi Emre.

“Neden? Bana dokunmana izin vermediğim halde neden mutlusun? Bu durum senin tarifine hiç uymuyor.” dedi Canan.

“Bilmiyorum Canan. Belki umudun peşinde koşmaktan mutlu oluyorum, belki beni seversin diye bilmiyorum” dedi Emre.

“Seni zaten seviyorum. Ben sorunlarımı, problemlerimi de seviyorum. Mutlu olabilmek için hepsine ihtiyacım var biliyorum. Sana sevmeyi bilmiyorsun derken bunu kastetmişim. Şimdi söyle bakalım, umut dediğin elle tutulur birşey değilken nasıl mutlu oluyorsun? Bu da senin tarifine uymuyor” dedi Canan. İyice köşeye sıkışan Emre sonunda isyan etti.

“Keser misin şunu? Aklımı öyle karıştırdın ki artık aklım olduğundan bile emin değilim.” diye bağırdı öfkeyle. Derin bir nefes alıp gürültüyle havaya iade etti.

“İstediyin oldu mu, mutlu musun şimdi? Benimki de soru, tabi ki mutlusun. Amacına ulaştın. Düşmanını lime lime ufalayıp yokettin. Puff, gitti Emre. Savaşı sen kazandın” dedi.

“Bir şey kazandığım doğru ama senin söylediğin şey değil. Sen benim düşmanım değilsin ki” dedi Canan.

“İyi ki değilim. Bir de olsaydım bana ne yapardın acaba? Düşünemiyorum bile. Ama suç bende. Senin gibi bir deliye aşık oldum” diyen Emre anında söylediğine pişman oldu. Gözlerini kapatıp “Offf ..” diyerek arkasına yaslandı. O kadar çok tekrar etmişti ki bu sözü artık telafi edilemez boyutlarda iz bıraktığını biliyordu. Canan'ın kızıp bu sözlere tepki göstermesini bekledi. Beklediği gibi olmayınca daha çok üzüldü.

“Özür dilerim, öyle demek istemedim. Canan, lütfen birşey söyle” dedi.

“Deli, meli en azından ne olduğumu biliyorsun. Keşke ben de seni bu kadar kolay tanımlayabilseydim. Sen benim için hâlâ içeriği belli olmayan tanımsız bir cisimsin” dedi Canan.

Bu son cümleyle iyice afallayan Emre irkilerek yerinden fırladı. Küçük odanın içinde bir iki tur dolandıktan sonra Canan'ın önündeki boşluğa diz çökerek oturdu.

“Tamam o zaman, al bu serseriye, yani beni dağıt, parçalara böl, didik didik et kafasını karıştır sonra yeniden birleştir parçaları. Eksiğini bul, tamamla. İstediyin gibi oyna, bütün kalbimle izin veriyorum. Hayatımın kontrolünü sana bırakıyorum. Nasıl istersen öyle olsun. Ben kendi başıma beceremiyorum. Beni mutlu edecek tek şey sensin. Artık biliyorum. Canan, evlen benimle” diyen Emre Canan'ın elini tuttu.

“Seninle evlenmek istiyorum. Hep yanında olmak istiyorum” diye devam etti. Onun bu haline şaşırarak genç kız hızla elini çekti.

“Olmaz, üzgünüm” dedi. Emre'nin “neden?” diye sormasını beklemedi. “Sana söyledim. Sen benim için tanımsız bir cisimsin. Kendi sorunlarının farkında olmayan cevap aramaya gerek duymayan kendini tanıma zahmetine katlanmayan bir cisim. Bu arayış sorumluluğunu sırf cesur yürek diye deli bir kızın üstüne yükleyemezsin. Göz kamaştıran çekiciliğini rüşvet olarak sunsan, üzerine malımı servetini eklesen yine olmaz. Ben buna izin veremem, gerçekten üzgünüm” dedi Canan.

“Bilemezsin. Belki benim hayatımı şekillendirmek hoşuna gidecek. Neden ikimize bir şans vermiyorsun?” diye isyan etti Emre.

“O işi benden çok daha iyi yapacak birini tanıyorum. Sen de tanışmalısın onunla. Ayrıca şans diye birşey yoktur. Ve sen, o adam değilsin, çok iyi biliyorum.” dedi Canan.

“Denemeden nasıl bilirsin? Sana dokunmama izin vermiyorsun ki” dedi Emre.

“Sen o adam olsaydın önce tenime değil ruhuma dokunurdun. Ama sen bunu da yapamazdın çünkü ruhun yok. Emre, zaten sen bana aşık falan değilsin. Kendine biraz zaman tanırsan haklı olduğumu anlarsın. Bu kar kapanından kurtulup kendi özgür hayatına döndüğünde konuştuğumuz her şeyi unutacaksın. Belki adımları bile unutacaksın. Renkli hayatın seni yine içine çekecek ve kendinle yabancılaşmaya devam edeceksin. Yani kolay olanı seçeceksin. Sana sunulan dünya oyuncaklarını dev bir elektrikli süpürge gibi yutmaya devam edeceksin. Sonra da neden hâlâ mutlu değilim diye yakınlıkta dostlarına. Biliyorum, çünkü seni anlıyorum. Senin sorunun sadece kendinle. Kendinden kaçıp negatifin gibi duran bana sığınmaya çalışıyorsun. Ama farkında değilsin, o kaçıp kurtulmaya çalıştığın şey, benim hayatımı yönetiyor. Ben bu yüzden mutluyum. O'nun hayatıma hükmetmesine razı olduğum için. Senin inanmadığına inandığım için mutluyum. Ben O'nu çok seviyorum” dedi Canan.

Çöktüğü yerden kalkamadı Emre. Bütün enerjisini tüketmişti bu inatçı kızın karşısında. Gözleri masanın üzerinde duran Kur'an tefsir kitabına takıldı bir süre. Sevdiği kızın aklına hükmeden onunla arasına giren bu kitaba öfke duydu birden. Duyduğu öfke, yüzünden bariz şekilde okunur hale gelince Canan dayanamadı kitabına uzanıp eline aldı. Sarılıp göğsüne koydu. Bu manzara Emre'nin öfkesini yüzünden kaldırıncaya geride sadece merakla Canan'a bakan güzel mavi gözler kaldı.

“Al bunu, yavaş yavaş oku. Kendini tanımak istiyorsan onun içinde ara. Beni tanımak istiyorsan onun içinde ara. Ama dikkat et içindeki notlarımı kaybolmasın. O bilgilere ulaşmam kolay olmadı. Okuduktan sonra geri verirsin” dedi gülerek.

“İnanmadığım bir şeyi neden okuyacakmışım? Saçma” dedi Emre.

Hem mutluluğuna engel olan kitaba kızgındı hem de onu fazla ciddiye alan Canan'a. En çok da kendine kızgındı Emre. Bu kızın gururunu incitmesine izin vermesine ona diğerlerinden daha fazla değer vermesine.

“Tam da bu yüzden okumalısın. Düşmanını tanımak için. Madem beni bu halimle seviyorsun, sanat eseriymişim gibi bakıyorsun, beni bu hale getiren sanatçıya biraz saygı göstermek zorundasın. Nasıl biri olduğunu öğrenmek zorundasın. Korkmana gerek yok. Sana zarar vermek istemez. En kötü ihtimalle neden inanmadığını öğrenir hayatına samimi bir ateist olarak devam edersin. İyi ihtimalle ise vicdanın seni Allah'ın varlığına ikna eder mutluluğun sırrını keşfedersin. İki ihtimal de arafta kalmaktan, tanımsız cisim olmaktan daha iyidir” diyerek kitabı Emre'ye uzattı Canan. Ama eli havada kaldı.

“Hayır Canan almıyorum. Madem hayatımda olmayacaksınız senin kitabımı da istemiyorum. Zaten onunla uğraşacak gücüm kalmadı” dedi Emre. Sinirliydi.

“Nasıl istersen” diyen Canan kitabını aynı yere koydu.

“Artık gitsen iyi olur. Sabah olmak üzere ve ben çok yorgunum. Uyumak istiyorum. Emre sen de uyumalısın.” diyen Canan oturduğu yerden kalkan Emre'nin odadan çıkmasını beklemedi. Başını yastığına koyup anında uykuya daldı. Bütün gece sarınıp ısındığı battaniyeyi bu kez Emre Canan'ın üstüne örttü gülerek. Uyurken ne kadar huzurlu olduğunu görmekten çok etkilenen genç adamın gözleri yine masadaki esrarengiz kitaba takıldı. Çekinerek dokundu önce, sonra biraz karıştırdı. Sayfa aralarında Canan'ın el yazısıyla çok sayıda not kağıdı olduğunu görmek hoşuna gitti. O anda kitabı okumaya karar verdi. Yanına alarak sessizce odadan çıktı. Yine aynı sessizlikte kendi odasına girerek kitabı çantasına yerleştirdi. Üşüyordu. Önünü açık bırakan bir eşofman bularak sırtına geçirdi. Uyuyamayacağını bilerek yatağına uzandı.

13 OCAK SİVAS

Mahmut beyin oldukça rahat döşenmiş evinde kalmayı otelde kalmaya tercih eden

Melek hanım ve Kemal bey odanın penceresinden havaalanındaki her türlü uçuş faaliyetlerini görebiliyordu. Sabah henüz hava aydınlanırken yataktan fırlayan telaşlı anne havanın durumunu denetledikten sonra hemen işe koyuldu. Banyo ile yatak odası arasında hızlı adımlarla mekik dokurken bir taraftan da Kemal beyi uyandırmaya çalışıyordu. Telaşından yan odada kalan Osman bey ve Murat da uyanmıştı. Mahmut bey ve evdeki bütün misafirler salona toplanmıştı.

“Melek hanım senin saatten haberin var mı? Herkesi ayaklandırdın gün ağarmadan” dedi Kemal bey. Eşinin telaşından mahcup olmuştu.

“Kusura bakmayın sizi de rahatsız ettik” dedi diğerlerine bakarak.

“Kusur olur mu? Erkenden kalktık işte. Şimdi güzel bir kahvaltı yapıp doğruca havaalanına gideriz. Hava bugün iyi görünüyor. Hadi hayırlısı” dedi Mahmut bey.

“Kahvaltı yapmadan hemen gidelim. Orada birşeyler yeriz. Daha çok erken ama biz bir an önce gidelim” dedi Melek hanım.

“Telaşınızı anlıyorum Melek hanım kızınızı çok özlediniz ama uçuş programını biz yapmıyoruz. Belki çoktan yola çıkmışlardır. Biraz sakin olun. Telefonlarımızı biliyorlar. Bir gelişme olursa önce bize haber verirler” dedi Osman bey ceketini giyerken.

“Hiç şansınız yok. Ne deseniz boş. Sakin olamaz bizim hanım. Kahvaltıyı boğazımıza dizer. En iyisi dediğini yapalım biz” dedi Kemal bey. Aslında kendisi de hemen gitmek istiyordu evden. Günlerdir süren bekleyişleri zulada ne kadar kaldığı belirsiz sabırlarını tüketmiş gibiydi. Hiçbir çare bulamadan bekleyişleri kanına dokunuyordu Kemal beyin. İsyan etmemek için kendini zorluyordu. Melek hanımın tahammül gücünü kendi dayanıklılığında aldığı çok iyi biliyordu. Sürekli hayat arkadaşının göz hapsinde olduğunu da. Aileyi ayakta tutan direk olarak sağlam durmak zorundaydı. Eşinin teklifine kimseden itiraz gelmeyince yola koyuldular.

Havaalanı yine ana baba günüydü. Melek hanım ve beraberindekiler özel bekleme salonunun ilk konuklarıydı. Kapının önünde yığılan ama sorularına yanıt alamayan basın mensupları sadece çektikleri fotoğraflarla yetinmek zorunda kaldılar. Murat hala sıkıntılı hala Nihal'le küskündü. Basının bunaltan sorularına cevap vermiyor sadece bekliyordu. İş arkadaşını en güvenilir sırdaşını mahkum ettiği Karlıtepe'de neler olup bittiğini merak ediyordu. En çok da o ünlü takımıyla kendi tanıdığı Canan'ı aynı mekanda düşünürken kafasında ürettiği türlü senaryolardan kafası yorulmuştu Murat'ın. Kimler yoktu ki o dağ evinde. Her ne kadar Canan'ı iyi tanıyor olsa da şimdi durum farklıydı. Bütün ülke onlardan söz ediyordu. Yeni şartların onu nasıl etkileyeceğini merak ediyordu Murat. Belki de artık babasının şirketinde çalışmak yetmeyecekti Canan'a. Öyle ya, artık Murat'ın deniz fenerini memlekette tanımayan kalmamıştı. Kendisi dağdan inmeden ünü yayılmıştı her yana. Kim bilir geldiğinde neler olacaktı. Uzun bir “ Offff” sesi çıkarınca hem yanındakilerin hem de diğer bekleyenlerin dikkatini çekiverdi. Ardından da sinsi gülüşmeler belirdi yüzlerde. Yine sinirlendi Murat. Nihal'in yüzünden herkes nişanlısı Canan tarafından oyuna getirilen bir zavallı olduğunu, bir sebepten Murat'ı terkeden genç kızın dağda ünlüler takımından biriyle buluştuğunu konuşuyordu. Yani konuşulan hiçbir şey gerçeği yansıtmıyordu. Bu kadar keskin bir dedikodu ortalıkta dolaşırken gerçeği anlatmaya kalkışmak bile kendi başına komik duruma düşmeye yetecekti. Dedikodu çok başarılıydı. Nihal'in dinmek bilmeyen öfkesi de. Bu yüzden eli kolu bağlanan Murat ve diğerleri susmak ve Canan'ın dönmesini beklemek zorunda kalmıştı. Bu saçma dedikodu düğümü ancak Canan geldiğinde çözülebilecekti.

“Hayırdır oğlum yine bozüksun. Biraz daha sabır, inşaallah bu gün kurtulacaksın hepsinden. Ama ötekenden kurtulur musun orasını bilmem. Senin özgür gemi batmadan yetişse bari fenerin” dedi Osman bey.

“Baba lütfen sırası mı şimdi gemi falan” diye itiraz etti Murat kızarak.

“Tamam haklısın. Ben sana başka birşey sorayım o zaman” dedi Osman bey. İçinden içinden gülüyordu oğlunun haline.

“Ne soracaksın? Dedi Murat ciddi ciddi.

“Senin tanıdığın iyi bir ressam var mı Murat. Aklımda ilginç bir deniz manzarası var şöyle fenerli gemili, onun resmini yaptırmak istiyorum. Odama asmak için” dedikten sonra kıkırdayarak gülmeye başladı.

“Of baba ya” diyen Murat keyifle gülen babasının yanından uzaklaştı.

“Kusura bakmayın. Gülüyorum diye bana kızmayın lütfen, bu Murat'la aramızda eski bir mesele. Aklıma geldikçe takılıyorum oğlana” dedi Osman bey merakla kendine bakan arkadaşlara.

Birazdan salona giren birkaç yetkili herkesin duyabileceği bir yerde durup bilgi vermeye başladı. Bu sabah hava şartlarının uygun olduğunu helikopterlerin en kısa zamanda havalanacağını öncelikle dağdakileri ve diğer köylerde mahsur kalan hastaları alacaklarını anlattı. Acele etmeleri gerektiğini havanın iki saat sonra tekrar kötüleşeceğini söyledi. Salonda heyecanlı bekleyiş böylece başlamış oldu. Havalanan helikopterler her biri değişik yöne gitmek üzere uzaklaştılar.

13 OCAK KARLITEPE

Gece boyunca defalarca uyanan ve her seferinde Canan'ın yanında olduğunu bildiği Emre'nin odasına dönüp dönmediğini kontrol eden, dönmediğini görünce evhamlanıp ter içinde kalan Kadir bey yatağından kalkar kalkmaz soluğu yine Emre'nin odasında aldı. Emre'yi yatağına uzanmış dalgı dalgın düşünürken bulmak bile iini rahatlattı.

“Günaydın evlat. Seni yatağında göremedim merak ettim. Herşey yolunda mı?” dedi.

“İyiyim ben merak etmeyin” dedi Emre kalkarken.

“Yine uyumadın değil mi? Bir de çıplak dolaşıyorsun hasta olacaksın” diyen Kadir bey Emre'nin yanık ve ilaçlı bölgesini farkettti.

“Bu ne hal, of of of ne zaman oldu bu yanık? Nasıl oldu? Yoksa Canan mı...” diye yarım bıraktı sorusunu Kadir bey.

“Kahve döküldü. Merak etmeyin acımıyor. İlaç sürünce acısı geçti” dedi Emre. O sırada kendi odasından çıkan Meltem konuşmaları duyarak odaya girdi.

“Ben döktüm hocam. Çok zgnm. Kendimi suçlu hissediyorum. Hâlâ acıyor mu Emre?” diyen Meltem Emre'nin yanına yaklaşıp yarasına yakından baktı. Aslında Canan'ın odasında sabaha kadar kalan Emre'nin yaşadıklarını öğrenmekti niyeti.

“Bu yanığı kapatalım da giyin artık. Bu soğukta böyle dolaşılır mı? Hasta olacaksın. Ben ilaçlardan sargı bezinden falan anlamıyorum siz baksaydınız hocam” diyen Meltem Kadir bey odadan çıkar çıkmaz tuhaf geceyi soruştırmaya başladı.

“Eee, nasıl gitti Canan'la, anlaşabildiniz mi sonunda? E, Herhalde yani, sabaha kadar kavga edecek değilsiniz ya” dedi beyaz dişleriyle alabildiğine gülerek. Emre'yi yakarak onlara yardımcı olduğunu düşünüyordu.

“Anlaştık Meltem, ne yaptığımızı öğrenmek mi istiyorsun? Konuştuk” dedi Emre. Meltem'in ne im ettiğini çok iyi anlamıştı.

“Konuştunuz...sabaha kadar..” diye duraklayarak konuşan Meltem Emre'yi kızdırdı.

“Konuştuk Meltem sadece konuştuk, başka birşey yok, anlamadın mı hâlâ? Sana ne söylememi istiyorsun? Yalan mı söyleyeyim?” dedi.

“ff tamam ya, bağırma bana. Sinirinden anlaşılıyor zaten” diyen Meltem saçlarını savurarak oradan ayrıldı.

“Ne oluyor, ne bu gürültü?” diye homurdanarak yataktan doğrulan Cemil de gördü Emre'nin yanığını. Ne oldu diye sormasına fırsat tanımayan Emre olduğu sinirliydi.

“Sorma Cemil, bir de sen sorma. Kahve döküldü yandım. Canan yapmadı tamam mı, Meltem yaptı. Hepsini bu” dedi.

Cemil güzel bir uykunun verdiği rahatlıkla başlıyordu güne.

“Artık hatunlarla iyi anlaşamıyorsun Emre. Sana yaptıklarına baksana. Galiba yaşlanıyorsun. Vakit kaybetmeden evlenip çoluk çocuğu karışman lâzım senin. Benden söylemesi. Ama bu yanıkla seni beğenen de çıkmaz şimdi. Yandın oğlum sen” diyen Cemil neşeyle banyoya yürürdü.

Odaya elinde sargı malzemeleriyle gelen Kadir bey sakinleştirmeye çalıştı Emre'yi. Usta

elleriyle tekrar ilaç sürerek sargı bezini bantla yapıştırıp yarayı emniyete alan Kadir bey nihayet işini bitirdi.

“Hadi güzelce giyin. Bu seni epey idare eder” dedi babacan tavırlarıyla. Sonra da içini kemiren kuruntudan kurtulmak istedi. Güzel bir haber duymaya ihtiyacı vardı. Yüzünden okunan merakını Emre de gördü.

“Teşekkür ederim. Canan iyi merak etmeyin. Beni acıdan o kurtardı. İlaçları bulup getirmese ne yapardım bilmiyorum. Benim yüzümden o da uykusuz kaldı. Bütün gece konuştuk. Bir baktım sabah olmuş. Bana hâlâ kızgın biliyorum ama küslük yok aramızda merak etmeyin” dedi.

“Sevindim. Madem herşey yolunda sen biraz yatıp uyu. Gerekirse biz seni kaldırırız” dedi Kadir bey. O sırada odaya dahil olan Tony getirdiği haberle yeni başlayan günün gündemini jet hızıyla değiştirdi. Heyecanlıydı konuşurken.

“Yok uyku. Ben ses duydu dışarı baktı. Geliyor bizi almak için. Hazır olmak lâzım. Hadi acele etmek lâzım ses yaklaştı” dedi. Bu haberle dağ evinin havası bir anda değişiverdi. İçeri dışarı koşuşmalar acele giyilen kazaklar hazırlanan çantalar...

“Hadi çocuklar uyuyanları uyandırılalım. Herkes toparlansın gidiyoruz” diye Cemil gür sesiyle bağırınca Canan'dan başka uyuyan kalmadı evde. Herkes apar topar hazırlanırken Emre Canan'ı hatırladı. Koşarak odasına gitti. Ama nafile, ne kadar seslense de sesini duyuramadı. O sırada helikopterden özel bir kabinle aşağı inen iki gençle karşılaştı oda kapısının önünde. Sonunda kurtulacaklardı zorlu esaretten. İnsanların sağlık durumu hakkında kısa bir konuşma geçti aralarında. Acele ettikleri çok belli olan gençlerden biri tekrar merdivenden yukarı çıkarak pilotla irtibata geçti.

“Arkadaşlar şimdi 6 kişiyi alıyoruz. Aracın kapasitesi bu kadar. Mümkünse fazla eşya almayın lütfen. Diğer seferde hepsini alırız. Burada hazır olsunlar. Öncelikle hanımlar, hadi acele edelim. Hava tekrar bozmadan gitmeliyiz” dedi diğeri.

“Tamam ben kalırım. Emre de kalır. Biz sonra geliriz” dedi Kerem.

“İyi de Canan'ı uyandıramıyorum. Bir de sen dener misin Aslı?” dedi Emre. Uğraşları sonuç vermeyen Aslı tekrar dışarı çıktı. Emre'ye kızarak baktı bir süre.

“Ne yaptın sen kıza yoksa uyku ilacı falan mı verdin Emre? Onu hiç böyle görmedim ben” dedi. Kendisi de uykusuz olan Emre Aslı'ya kızarak tepki gösterdi.

“Saçmalama Aslı, sadece uykusuz bıraktım. Aslında dün gece de uyumamıştı. O yüzdendir” dedi.

“İyi halt ettin. Ne olacak şimdi, adamlar bekleyecek mi uyanınsın diye?” diyen Aslı Canan'ı uyandırmayı tekrar denedi ama başaramadı.

“Ben kalırım onunla zaten iki kişi kalmak zorundaymış. Siz gidin” dedi Kadir bey.

“Olur mu hocam, önce siz gidin hemen doktorunuza ulaşın. Zaten uzun zamandır ilacınız yoktu. Ben kalıyorum. Diğer araç gelene kadar nasılsa uyandırırım Canan'ı” dedi Emre.

“Tamam o zaman ben gidiyorum. Canan sana emanet ona göre” dedi Kadir bey Emre'nin gözünün içine bakarak.

“Olur merak etmeyin. Ona zarar gelmesine izin vermem” demesi ikna etmedi tecrübeli hocayı. Hâlâ kuşkuyla bakıyordu Emre'ye. Ona güvenmekle hata mı ediyordu acaba. Bu kez doğru zamanda doğru müdahalede bulunmaya kararlıydı. Savunmasız bir kıızı ona duyduğu aşktan uyku düzeni bozulmuş kişiliği gözünün önünde evrim geçirmiş bir mecnuna emanet etmesi pek akıllıca gelmiyordu Kadir beye. Kolundan tutup Canan'ın odasına çekti Emre'yi.

“Sabaha kadar bu odada oturup konuştuğunuzu söyledin. Doğru mu Emre ?” dedi.

“Evet, siz de mi bana inanmadınız ?” dedi Emre.

“İnandım. Mesele o değil. Beni asıl ilgilendiren ne konuştuğunuz. Bu benim için çok önemli” diyen Kadir bey iyice meraklandırdı Emre'yi.

“Bak evlât, konuştuğunuz herşeyi bilmek zorundayım. Doğru ve detaylı olarak. Ve bundan sonraki herşeyi. Beni anladın mı?” dedi. Kadir bey.

“Neden?” dedi Emre şaşkın ve uykusuz gözlerle bir Canan'a bir Kadir beye bakarak.

“Tabi ki meraklı bir ihtiyar olduğumdan değil. Neden sence?” dedi Kadir bey gülerek.

“Yazıyor musunuz?” dedi Emre. Yüzündeki şaşkınlık iyice artmış görünüyordu. Bu tam da Kadir beyin istediği şeydi. Canan'ı yanında olmasa da koruması gerekiyordu.

“Şişşşt. Evet ama kimseye söyleme. Ona hiç söyleme. Çünkü bu onun hikayesi, suyun akışını değiştirmek istemiyorum, bırakalım gittiği yere kadar gitsin” Canan'ı göstererek devam etti. Bu kızın tek meraklısı sen değilsin evlât. Neyse, zamanı gelince ben söyler film için iznini alırım” diyen tecrübeli hocanın içi rahatlamıştı.

“Anladım. Peki başladığınız proje ne olacak?” dedi Emre.

“Acelesi yok. Biraz rafta beklesin. Ama bu çok özel bir proje olacak. Belki de hayatımda yaptığım en iyi iş olacak. Beni anlıyor musun?” diyen Kadir bey sıkıca omzuna sarıldı Emre'nin.

“Sakın konuştuklarınızı unutma ve konuşacaklarınızı. Bu gerçek bir hikaye ve sadece sen biliyorsun. Bunu da unutma tamam mı?” dedi.

“Tamam. Merak etmeyin hepsini anlatırım. Zaman bulamazsam yazıp gönderirim. Ama önce evime dönüp kendimi toparlamam lazım. Öyle yorgunum ki” dedi Emre.

“İyi” dedi Kadir bey gülererek. “Artık rahat rahat gidebilirim. Bizi çok bekletmeyin sakın ben de evimi özledim?” dedi buzdan merdivenleri dikkatli adımlarla çıkarken.

Emre Canan'ı uyandırmanın kolay olmayacağını anlayınca Kadir beyin ardından merdivenleri çıktı. O garip kabine bağlanarak helikoptere alınan altıncı kişiydi Kadir bey. Kurtarma görevlisi de oradan ayrılmadan önce Emre bilgi almak istedi.

“Diğer araç ne zaman gelir bilmem lâzım.” dedi.

“Hepsinin yola çıktığını biliyorum. Her an gelebilir. Siz hazırlıklı olun. Mutlaka biri gelir sizi almaya. Çok sayıda ulaşılması gereken yer var, bekleyen hastalar doğum yapmak üzere olan kadınlar var. Fazla zamanımız yok, hava yine bozulacak.” diyen genç adam çantaları da yanına alarak yukarı çıktı. Güneş gökyüzünde yükselirken diğer taraftan da koyu renkli bulutlar hızla yaklaşıyordu. Ama o andaki manzara eşine az rastlanır göz alıcı kar beyazından başka birşey değildi. Görünen sadece beyazlıktı, kocaman bir beyazlık. Uykusuz gözlerini kısarak baktı Emre uzaklara sonra da aşağı indi. Şimdi bu ıssız evde içini sızlatan farklı bir kızla yapayalnız kalmıştı. Ona nasıl davranması gerektiğini hâlâ bulamamıştı. Aralarında çekiciliği gittikçe artan, arttıkça cinsellikten uzaklaşan ilişkinin ne anlama geldiğini tanımlayamıyordu genç adam. Bunu en iyi onu uyandırmaya çalışırken farketmişti. Genç kıızı bedenine dokunup sarsarak uyandırmak için elini uzatmış ama dokunmaya cesaret edemeyip vazgeçmişti. Tekrar odasına girip seslenirken yine dokunamadı. Zaman yoktu, hemen hazırlanmak gerekiyordu. Aklına gelen bir fikir yüzünü güldürdü. Sonunda nasıl uyandıracağını bulmuştu. Hızla odadan çıkıp kendi odasına yürüdü. Gitarını alıp geri döndü. Köşede duran pufu çekerek Canan'a en yakın yere oturdu. Ve çalmaya başladı. İlk defa böyle bir amaç için gitar çalıyordu Emre. Kulağının dibindeki müziğin Emre'ye özgü namerlerine uzun süre kayıtsız kalamadı Canan. Önce bir iki kıpırdandı sonra güçlkle açtığı gözleriyle Emre'yi gördü. Ve nihayet doğruldu yataktan.

“Emre, ne yapıyorsun sen? Cemil odadan mı kovdu seni?” dedi.

“Pek sayılmaz. Ben onları kovdum. İnanmazsan çık bak, hepsi gitti. Yalnız sen ve ben kaldık, mecburen. Seni uyandırmayı Aslı bile beceremedi. Ben de bu yöntemi keşfettim. Ne oldu güzel bayan, serenatım hoşuna gitmedi mi?” dedi Emre gülererek.

“Herkes gitti mi?” dedi Canan aceleyle kalkarken.

“Evet, birazdan bizi almaya gelecekler. Helikopter 6 Kişiden fazla alamazmış. Seni de uyandıramayınca mecburen biz kaldık. Hadi hemen hazırlan her an gelebilirmiş öyle dedi adam” diyen Emre gitarını Canan'ın yatağının üstüne bıraktı.

“Bu da kalsın zaten fazla eşya alamıyoruz sadece küçük çantalar. Diğerlerini sonradan gelip alacaklarmış” dedi Emre.

“Anladım. Sen hiç uyumamışsın. Hem kötü görünüyorsun hem de mutlusun. Bir de bana deli diyordun. Haline bakmadan espri bile yapıyorsun. Ama üzülme seni çok iyi anlıyorum. Hoş geldin özgür hayat. Nerede kalmıştık dünya?” dedi Canan gülererek ve doğruca banyoya gitti. Ardından başını sallayarak seslenen Emre çok bitkindi.

“Benimle uğraşmak yerine elini çabuk tutsan iyi olur. Yoksa bahara kadar burada

kalırsın” diyerek kendi odasına eşyalarını toplamaya gitti. Canan yanına almak istediği en önemli şeyleri çabucak topladı. Sırt çantasına bilgisayarını ve defterini koydu. Geldiğinden beri işine yaramayan cep telefonunu üstündeki kıyafetin cebine koydu. Hep masada duran ve nereye giderse gitsin yanından ayırmadığı sayfaları aşınmış Kur'an tefsir kitabını almak için elini uzattığında kitabın yerinde olmadığını farketti. Emre'nin itiraz etmesine rağmen kendisi uyurken almış olduğunu düşünerek gülümsedi Canan. Bir süre durup düşündü odasında. Kitabının burada tanıdığı ve tanıdığı günden beri aklını bir şekilde meşgul eden yakışıklı hayranının hayatını nasıl etkileyeceğini merak ederek çıktı odasından. Bundan sonra zamana ve merakının dozuna bağlı yeni bir süreç başlıyordu Emre'nin hayatında. Canan'ın sonucunu mutlaka görmek istediği bir süreç. Bugün yolları ayrılacak olsa bile ona yakın mesafede olmayı Canan da çok istiyordu.

Beş dakika içinde ikisi de sırt çantaları hazırlanmış olarak mutfağa geldiler. Dış kapıyı açık bırakarak sıkıca giyindiler. Artık gitmeye hazırdılar. Beklemek uzun sürünce Emre yerinden kalkıp su ısıtıcısını eline aldı.

“Güzel bir kahve yapalım beraber içeriz. Uykumuz açılır. Gelen olursa onlara da ikram ederiz. Artık ev sahibi olduk sayılır, yalan mı?” diyen Emre saatine baktı.

“Geciktiler. Umarım bizi burada unutmazlar” diye mırıldandı.

“İyi, ben de yiyecek birşeyler bulayım. Günlerdir yemek yememiş gibiyim” diyen Canan dolapta bulduğu malzemelerle kendi yaptığı ekmeği ikiye keserek güzel bir sandviç hazırladı. Kahveler de hazır. Emre'nin aklına yeni bir fikir geldi.

“Gel hadi bunları alıp yukarı çıkalım. Güneş çıkmış ve acaip güzel bir manzara var. Senin de görmen lâzım. Gelen helikopteri de görürüz” dedi.

“Olur, çıkalım güneşi görmeyi çok özledim.” diyen Canan herşeyi tepsiye yerleştirip başına annesinin ördüğü şapkayı geçirdi.

Göz alıcı beyazlık ve parlayan güneş soğuk havanın donduran etkisini azaltıyordu. Temiz havayı derin derin soluyan uykusuz gençler şimdi daha iyi hissediyordu. Sıcak kahve ve yiyecek iyi geldi ikisine de. Ama hâlâ helikopter ortada yoktu. Üstelik kara bulutlar güneşi kapatmak üzereydi gökyüzünde. Emre ne kadar mutlu görünse de içini kavuran ne olduğunu bilmediği ama Canan'ın dediği doğruysa adı aşk olmadığı halde kalbini sızlatan şeyden kurtulamıyordu. Uzun zamandır hasret kaldıkları gün ışığında manzara yerine açık havada bildiğinden daha güzel görünen Canan'ı seyrediyordu. Buradan gitmek demek onu kaybetmek eşdeğerti. Yanında huzurla dolan kalbini hayatında Canan olmadan tekrar ne zaman mutlu edebilecekti acaba?

“Offf” dedi yüksek sesle gözlerini kapatıp.

“Sahi senin yanık ne durumda. Of deyince hatırladım” diyen Canan yüzünde gördüğü acı ifadesinin yanaktan kaynaklandığını sanıyordu.

“İyileşecek. Kadir bey sargı beziyle kapattı üstünü” dedi Emre uzaklara bakarak. Meselenin başka olduğunu hemen anladı zeki kız. Ama çözümünü o da bilmiyordu. Elindeki bardak ve ekmeği tepsiye bırakıp Emre'yi ve çaresizliğini izlemeye koyuldu.

“Uzun ve zorunlu tatil bitti artık eve dönüyoruz. Ne güzel değil mi?” dedi.

“Evet, ne güzel. Tatil bitti Canan. Sen yoluna ben yoluma. Bu mu güzel? Sence olması gereken bu mu yani? Başka yol yok mu ikimiz için? Seni severken kaybetmek zorunda mıyım gerçekten?” diyen Emre Canan'a bakıyordu. Canan'ın verecek cevabı yoktu Emre'ye. Onunla hayatını paylaşmak gibi bir plânı gönlü kabul etmiyordu. Bunu Emre'ye anlattığı halde işe yaramıyor gibiydi. Ama kararı kesindi Canan'ın. Bir ömür beklemek zorunda kalsa da hiç karşılaşmadığı halde çok iyi tanıdığı öteki yarısını bulmaya kararlıydı genç kız. Göz göre göre hata yapıp onunla birlikte kendi geleceğini ateşe atmak niyetinde değildi.

“Ben seni şimdiden özledim. Daha eve dönmeden. Ama sen beni evine gitmeden unuttun bile. Yanığımı unuttuğun gibi. Söylediğin doğruymuş. Geçmişe takılıp kalmıyorum, hep önüme bakıyorum demiştin. Yoksa bunu da mı unuttun?” dedi Emre.

“Unutmadım. Ama beni anlamamışsın. Demek istediğim şeydu: Yaşadığım her ne ise onu hayat pazılımda uygun bir yere yerleştiriyorum. Mesele çözülüp netleştirince artık ona problem

gözüyle bakmıyorum. Yani öğrenmem gerekeni alınca artık o meseleyle ilgilenmiyorum. Geçmişte kalıyor. Ama çözememişsem o yerine oturmamış parça hep önümde problem olarak kalacak demektir. Çözene kadar unutmayacağım kesin demektir. Aslında herkes böyle yapıyor. Farkında olmasan da sen de böyle yapıyorsun” dedi Canan.

“Ne yani, beni unutmaya diye sana sürekli problem mi çıkarmalıyım?” diyen Emre Canan'ı güldürdü.

“Bütün ilişkiler böyle yürümüyor mu zaten? Problemler yaşadıkça birbirimizi tanıyoruz. Aynı zamanda kendimizi de tanıyoruz. Bir tür kimyasal reaksiyon gibi. Sana göre tabiat ananın mucizesi bana göre ilâhi yasa. Eşler, çocuklar, kardeşler, arkadaşlar... hepimiz birbirimize problemlerle bağlanıyoruz, yani Allah'ın bizim için hazırladığı problemlerle. Bu konuda bize eşit davranmıyor. Çünkü yaratılış amacımıza uygun davranıp davranmayacağımızı görmek istiyor. Aslında bunu bizim görmemizi istiyor. Çünkü O geçmiş de geleceği de biliyor. Yarattığı insana bizim birbirimize duyduğumuzdan çok daha fazla değer veriyor ve O bizi asla çöpe atmıyor. Ne kadar olumsuz olursa olsun biz de insanları çöpe atmamalıyız düşmanımızı bile” dedi.

“Söyle o zaman, beni çöpe atmayacaksın hayatında nereye yerleştireceksin? Madem bana sormadan hayatıma girdin bunu da çöz. Yokmuşum gibi çekip gidemezsin... Canan, sen benim için çok değerlisin. Seni kaybetmek istemiyorum. İster sevgilim ol ister olma artık önemi kalmadı anlıyor musun? Şu dünyada en çok değer verdiğim insan oldun. Sana her baktığımda iyi ki bu kızı tanıdım iyi ki buraya gelmişim diyorum. Seni çok sevdim ben, biliyorsun değil mi?” dedi Emre.

“Biliyorum, ben de seni sevdim. Ama hiç bir zaman sevgilin olmayacağım. Sen de bunu biliyorsun değil mi?” dedi Canan. Artık Emre'nin gözlerine bakabiliyordu.

“Biliyorum.” dedi Emre başını sallayarak. Tuhaf bir şekilde rahatlamıştı Emre. Üstünden bir yük kalkmış gibiydi.

“Sen benim hayatımda her zaman kal başka birşey istemiyorum. Adı ne olursa hiç önemi yok. İhtiyacım olduğunda yanımda ol yeter. Artık dünyada kendimi yapayalnız hissetmek istemiyorum. Psikolog olmayan birilerinin bana yaptıklarımın hesabını sormasını istiyorum” dedi Emre. Bu sözler de Canan'ın gülmesine neden oldu. Ama Emre gergindi.

“Seni eğlendirdiğime sevindim. Sadece Cemil'e espri yapmadığı zamanlarda güldüğünü sanıyordum” diye sitem etti.

“Kusura bakma, istediklerin bana birilerini hatırlattı. Seni onlarla tanıştırmalıyım. O zaman neden güldüğümü anlarsın. Madem birilerinin hayatına müdahale etmesini istiyorsun senin bir aileye katılman lâzım. Mesela Melek sultan cumhuriyetine” dedi. Canan gülmeye devam ederek.

“Neden dalga geçiyorsun? Mümkün olmayan şeyler söylüyorsun” dedi.

“Dalga geçmiyorum. Sorununu çözüyorum. Beni seviyorsun, kaybetmek istemiyorsun, aynı zamanda Melek sultan cumhuriyeti anayasasını istiyorsun. Kolayı var. Beni kızkardeşin kabul edersen istediklerinin hepsini aynı anda alırsın. İkimiz de tek çocuk olmaktan kurtuluruz. Annem hep istediği erkek evladına geç de olsa kavuşur. Sen de birileri hayatına maydanoz olup sorularıyla başını ağrıtırken özgürlüğün nasıl yaşandığını öğrenmiş olursun. İstedığın bu değil mi?” dedi Canan. Emre duyduklarını anlamakta zorlanıyordu.

“Arkadaş olalım desen anlarım ama kardeş olmak ne demek? Sevdiğim kızı kızkardeşim gibi görmemi istiyorsun. Bu çok saçma” dedi.

“Gibi değil, kızkardeş. Kardeşler de birbirini sever. Beni böyle görmek zor gelebilir biliyorum ama deneyebilirsin. Ben seni öyle görmeye başladım bile. Nasıl oluyor bilmek ister misin? Sana verilen yetkiye dayanarak kafanın içinde küçük bir ayar yapacaksın. Aklının iktidarı senin elindeyse neden kullanmayacaksın? Ayrıca ben farklı cinslerin arkadaş olabileceğine inanmayan o can sıkıcı tiplerden biriyim. Arkadaşlık açıkça tanımlanmayan bir ilişki türüdür. Sonu nereye gider bilemezsin. Ben sana kesin tanımlanmış, çerçevesi belli bir akrabalık öneriyorum. Kan bağı gerektiren kardeşlikten değil, fiili kardeşlikten söz ediyorum. Sadece bir fikirdi, kabul etmek zorunda değilsin” dedi Canan.

Bu kez Emre gülmeye başladı. Aslında bu deli kızın söyledikleri mantıksız gelmiyordu. Kendine defalarca sorduğu halde seksi bulmadığı Canan'ı neden sevdiğini öğrenememişti. Vücudunun neye benzediğini bile bilmiyordu hâlâ. Tarif de edemiyordu hislerini. Belki de

gerçekten hormonlarıyla başı dertteydi. Farkında olmadan bu kıza yakın durmaktan mutlu olma alışkanlığı edinmişti belki de. Bir tür bağımlılık gibiydi. Kızın söylediği kesinlikle doğrudu. Arkadaşız diye yola çıktığı pek çok kızla evini yatağını paylaşmıştı geçmişte. Zaten Canan'dan istediği de bu değil miydi? Kolay olmayacağını anlayınca evlenme teklif etmemiş miydi o uykusuz gecede? Ama artık bu hayaline geçit olmadığını biliyordu. Çok kararlıydı Canan. Belki ateist olduğundan belki de geçmişteki düzeysiz yaşanmışlıklarından, geleceğini emanet etmeye kesin bir tavırla karşı çıkmıştı Emre'ye. Gerçekten kendini iyi tanıyordu bu kız. Hayattan ne istediğini çok iyi biliyordu. Güven verememişti Canan'a. Eğer kolay elde edebilseydi belki onu da tüketip diğerleri gibi kolayca çıkaracaktı hayatından. Emin değildi Emre. Hâlâ sorulacak soruları vardı Canan'a. Kendini anlamak içinse zamana ihtiyacı vardı. Madem ona dokunmadan da mutlu olabiliyordu ona yakın olma şansını kaçırmamalıydı.

“Tamam Canan, kabul ediyorum. Senin cumhuriyet beni kabul eder mi bilemem ama ben istiyorum. Sen söyle ne yapmam gerekiyor, bilmek istiyorum” dedi Emre.

“Emin misin? Bu konu gitar çalıp şarkı söylemeye benzemez. Aklına estiği gibi fikir değiştiremezsin. Sana ummadığın kadar çok sorumluluk yükler” dedi Canan.

“Eminim Canan, bana başka seçenek bırakmadın zaten. Seni kaybetmek istemiyorum anladın mı? Ama becerebilir miyim bilmiyorum. Ne yapmam gerek?” dedi Emre.

“Becerirsin. Yapman gereken tek şey paylaşmak. Hem artıları hem eksileri. Gerisi kendiliğinden gelir, korkmana gerek yok” dedi Canan. Onun iyi kenetlenmiş bir aileye ihtiyacı olduğunu hayatında kocaman sevgi boşlukları olduğunu kolayca görebiliyordu. Emre yine mutluydu. Bu garip teklifin Canan'dan gelmesine şaşırmamıştı.

“Mesela o güzel kazaklarını, müzik ve film CD lerini benimle paylaşmak zorunda kalabilirsin. Ben de kitaplarımı paylaşırım. Asıl korkman gereken kişi Melek sultan. Seni başıboş bırakmaz. Yediğine içtiğine nerelerde gezdiğine karışır, yetmez, evine mutfağına karışır. Elinden çekeceğin var. Ben de biraz rahatlarım sayende” dedi Canan gülerek.

“Beni kabul edeceklerini nereden biliyorsun?” dedi Emre.

“Biliyorum. Bizim cumhuriyetin hep açık duran kapıları kocaman bir yüreği var. Ama sözünde durmayı sevmezler, bir de üstü örtülmüş akılla evlerine gelenleri. İçkiden söz ediyorum. Bize geleceksen ayık olmalısın. Kemal beyin zekâsıyla başka türlü başa çıkamazsın. Bizim cumhuriyetin kapısından içeri girmeyi göze alırsan düşünmeden duramazsın. Düşünmek yorucudur, dinginlik ister. İşte bu yüzden hemen karar verme istersen” dedi Canan.

“Benim inançsız olduğumu bildiğin halde kardeş olarak nasıl kabul edeceksin? Onlar nasıl kabul edecek. Bu senin inançlarına aykırı değil mi?” dedi Emre merakla.

“Aykırı, ama benim de zaafımlarım var. Mükemmel değilim. Ben her zaman bencil, şımarık ve yakışıklı bir erkek kardeşim olmasını istemişimdir. Ne yapalım, kısmet bugüneymiş. Ee, tek çocuk olmak kolay mı sanıyorsun? İki çift gözün sürekli sana bakması...” dedi gülerek.

“Kaybetmezsen buldun say. Ben tam aradığın kişiyim” diyen Emre gülerek elini uzattı Canan'a.

“Gel hadi, artık benden korkmana gerek kalmadı, biz kardeşiz” dedi. Dostça uzanan eli karşılıksız bırakmayan genç kız kendisine sıkıca sarılan kollara da itiraz etmedi.

“İyi ki bu acaip yerde yalnız değilim Canan. Yoksa aklımı kaçırabilirdim” dedi Emre.

“Ben kaçırmazdım. O zaman da yalnız olmazdım Emre. İnanan insanlar asla yalnız değildir. Gerçekten inanan ve gönül ne demek bilen insanlar ne yalnızlıktan korkar ne de ölümden. Bu duygunun ne lezzetli bir şey olduğunu öğrenmeni çok isterdim” dedi Canan. İkisi birden uzaktan duydukları sese yöneldiler.

SİVAS HAVAALANI

Kimi sabırla kimi telaşla dağdan gelecek kabileyi bekleyen havaalanı sakinleri basın kafilesi için çok renkli görüntüler oluşturuyordu. Günlerdir süren bekleyiş sona ererken en renkli kareleri çekmeye çalışan gazetecilere, bekleyenlerin en heyecanlı en gözü yaşlı anlarını diğerlerinden önce yakalayıp en seyredeğer haberin peşinde koşan televizyoncular da eklenmişti.

Ana, baba, eş, kardeş, sevgili, arkadaş, her kim varsa bekleyen, hepsi basının yayın malzemesiydi. İnsanlar da benimsemişti artık gözlem altında olmayı ve zaman zaman kendilerine uzatılan mikrofonları. Bekleme süresi içinde aynı özel salonu paylaştıklarından birbirlerini tanıyor, sıkıntılı zamanlarını birlikte sohbet ederek aşılıyorlardı. Sadece Türk insanına has kenetlenme örneği sergiliyorlardı ortak sorunlarının çözümünü beklerken. Aralarında kurulan samimiyet sayesinde Murat'ın basında yayılan Canan'la gizli nişanlanma hikayesinin aslını da öğrenmişlerdi. Ama kriz masasının kurulduğu ve her türlü faaliyetin dakika dakika yönetildiği teknik odaya edinilen bilgiler farklı yansıyor. Duydukları onca dedikodunun üstüne daha biraz önce yeni uydu görüntüleri ulaşmıştı ellerine. Basından gizledikleri bu görüntülerde Canan'la Emre'nin sarılışlarına tanık olmuşlardı istemeden. Sivil kurtarma ekibinde gönüllü doktorluk yapan Serkan diğerlerinin eğlenerek izlediği görüntüleri içinde fırtınalar koparak izlemişti. Murat'ın başına gelen onur kırıcı hikayenin benzerini yıllar önce kendisi de yaşamıştı doktor. Hatırlamak rahatsız etmişti.

“Bu görüntüleri sakın paylaşmayın arkadaşlar. Adama yazık. Millete yeterince rezil olmuşken bunları da görürse çok kötü olur. Öfkeli bir adamın ne yapacağı hiç belli olmaz. Bakın duyulursa siz sorumlusunuz ona göre” dedi Serkan kızarak.

“Tamam doktor. Merak etme, biz de anlarınız gönül işinden herhalde” dedi birisi.

“Kadınlara asla güvenme adamı yarı yolda bırakırlar” dedi pilot olan.

“Görüntülerin gerisi yok mu? Giden helikopteri göremedik mi?” dedi başka biri.

“Bulut geldi, kimbilir neler kaçırдық” dedi başka bir arkadaşları.

“Hava bozuyor. Umarım zamanında alırlar gençleri. Pilotlara telsizle ulaşamıyoruz. Bir an önce gelseler de biz de evimize dönsek. Bu hikaye fazla uzadı” dedi en yaşlısı.

İlk inen helikopter heyecan kaynağı oldu havaalanında. Melek hanım sıkıca tuttuğu eli bırakmadan kalabalığın arasına karıştı. Heyecanlı ana kalbi küt küt atıyordu. Sırayla araçtan inenler arasında kendi kızını bir türlü göremiyordu. Kemal bey serinkanlı duruşunu bozmadan sabırla bekliyordu. Valinin ve devletten bazı bakanların da bulunduğu kalabalıkla ilgilenmiyordu. İnenlerin ardı kesilince birbirlerine endişeyle baktı ikili. Kalabalığı yarararak yanlarına gelen Murat gereken bilgiyi getirdi onlara.

“Canan ikincisiyle geliyormuş Melek hanım. Altı kişi alabiliyormuş araç. Sakın üzülmeyin birazdan o da gelir” dedi Murat. Ama sözleri merakını gidermedi ana babanın.

“Neden o, benim bildiğin önce kadınlar kurtarılır. Bunca adam geldi de neden Canan kaldı” dedi Kemal bey. Aslında sorusundaki bilinmeyen kiminle birlikte kaldığı meselesiydi. Duyduğu dedikoduların gerçek olma ihtimalini gözden kaçırmıyordu Kemal bey. Gelen gurubun içinde olmayan diğer kişinin Emre olması bilgisine dayanarak kuşku duyuyordu. Çok iyi tanıdığını zannedtiği kendi kızları hakkında yanlış olabilir miydi acaba? Ne de olsa Canan'da bir gençti. Bu devirde gençlere güven duymak hiç kolay olmuyordu. Biraz da zeki olunca... Yok yok, Canan öyle şeyler yapacak biri değildi. Ama neden geride kalan kızının yanındaki başka biri değil de kızının gizli sevgilisi olduğu haberleri ortalıkta çalkalanan Emre idi. Bu durum yayılan dedikodulara haklı çıkmanın yolunu açıyordu. Murat'la gizlice nişanlandıkları haberinin uydurma olması kızının Emre'yle önceden tanışıp sevgili olma ihtimalini ortadan kaldırmıyordu. Sakin olmaya çalıştı Kemal bey. Nasılsa birazdan öğreneceklerdi gerçeği. Kimin ne söylediği umurunda değildi. Canan'ın söyleyecekleriydi önemli olan. Ona güvenmekte haklı olup olmadığıydı.

Karşılaştıkları yoğun ilgiden mest olan altı kişiden sadece Kadir bey basın ilgisine karşılık vermedi. Kalabalığın içinde çok özlediği eşine sarılıp hiç beklemeden eşinin rehberliğinde Canan'ın ailesine ulaşmaya çalışıyordu. Kerem Aslı ile birlikte etrafını kuşatan basın orta yerinde kalınca ellerinden kurtulmak için bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

“Bir dakika arkadaşlar, acele etmeyin. Gördüğünüz gibi herşey yolunda herkes iyi, iki arkadaşımız da gelsin uzun uzun konuşuruz. Biraz izin verin lütfen. Nefes alalım. İlginize teşekkür ederiz” dedi.

Aslı kalabalığın içinde gördüğü annesine ulaşmayı başarinca sarılarak ağladı. Cemil on gündür ayrı kaldığı kız arkadaşını özlemlerle kucaklarken mutluydu. Basının abartılı ilgisine bile kızmıyordu. Tony, hamileliğin son günlerine ulaşan eşinin Sivas'a geldiğini öğrenmişti.

Kalabalıktan uzakta doktor kontrolünde tutulan eşine ulaşması biraz zaman alsa da görülmeye değerdi. Bebekleriyle birlikte eşinin iyi olduğunu öğrenmekten mutluydu.

KARLITEPE

“Nihayet geliyor! Biraz daha gecikseydi yanmıştık. Hava kötüleşiyor. Hadi aşağı inip çantaları alalım” dedi Emre. Tepsi ve bardaklarla birlikte aşağı inen gençlerin son hazırlıkları tamamlaması kısa sürdü. Önce fırını kapattılar, odaları son kez kontrol ettiler. Sırt çantaları ile birlikte yeniden yukarı çıktılar. Gürültüyle yaklaşan helikopter daha önce gelenden farklı küçük bir modeldi. Bu Emre'yi tedirgin etti. Üstelik yeterince yaklaşımadan açık kapıdan aşağıya inmeye başlayan ip merdiveni görünce çok rahatsız oldu. Canan'ın olup biteni izlemekle yetindiği sırada Emre yaklaşan araçtan işini iyi bilen birinin aşağı inmesini boş yere bekledi. Beklediği olmayınca isyan etti.

“Bu ne ya, şaka mı? Bizim buna tırmanmamızı mı bekliyorlar?” dedi öfkeyle. Canan bir önceki operasyonu görmediği halde hak verdi öfkeli kardeşine. Manzara korkutucuydu. Böyle bir helikopterin yardıma gelmesi zaten yorgun ve uykusuz iki insanı buradan kurtarmak için çok kötü bir çözümdü. Emre yaklaşan helikopterin gürültüsünü bastırmaya çalışarak itiraz etmeye, Canan' a önceki aracın arkadaşlarını nasıl kolayca yukarı aldığını anlatmaya devam etti.

“Tamam sakin ol. Bir bildikleri vardır herhalde” dedi Canan kendi söylediğine inanmadan. Onlara yardım edecek başka birinin olmadığını, bu duruma itiraz etmenin hiçbir işe yaramayacağını anlayınca sakınleşip düşünmeye başladılar. Tam üstlerine gelen küçük ve askeri olduğu anlaşılan helikopter onların ip merdiveni tırmanmasını bekliyordu. Yeniden sinirlendi genç adam.

“İnanmıyorum ya, şansa bak.” diye bağırarak isyan etmeye devam etti.

Canan öfkelenmenin hiçbir işe yaramayacağına çoktan karar vermiş, bu şartlarda problemi nasıl aşacaklarını düşünüyordu. İki seçeneği vardı önlerinde. Ya hemen şimdi kendilerini medeniyete taşıyacak bu küçük aracın uzattığı merdivene tırmanıp kurtulacaklardı buradan, ya da daha donanımlı yeni bir aracın gelmesini ne kadar süreceği belirsiz bir süre daha bekleyeceklerdi. Beklemeleri daha emniyetli göründü Canan'a ama hava yeniden kötüleşiyordu. Belki de başka bir aracın gelmemesinin nedeni kötüye giden havaydı. Giden altı kişinin ardından burada yeniden mahsur kalmalarının kendisini bekleyen annesini babasını ne hale getireceğini düşününce seçimini gitmekten yana kullandı Canan.

“Emre, bence o kadar kötü değil. Ben yapabilirim. Küçükken çok ağaca tırmandım ben. Sen de yapabilirsin. Yoksa askerlik yapmadın mı sen?” dedi Canan.

“Yaptım tabi. Ben seni düşünüyorum. Sen yaparsan ben de yaparım” diyen Emre kuşkuyla ip merdivene bakıyordu.

“İyi o zaman. Önce ben çıkıyorum. Sen de hemen gel. Hava patlamadan gidelim buradan” dedi Canan. Artık buradan gitmek, annesine babasına kavuşmak isteği korkularından ağır basıyordu. Sırt çantasını sırtına geçirirken belli etmese de heyecanlıydı genç kız. Emre'nin uzattığı kar eldivenlerini eline geçirirken “senin var mı” diye sordu. Sorusuna başını sallayarak cevap veren Emre yalan söylemişti. Dondurucu havada o narin ellerle yukarı tırmanması mümkün değildi Canan'ın. Kendisi daha dayanıklı görünüyordu Emre, ne de olsa güçlü bir erkekti.

Başka birşey söylemedi Canan. Gittikçe artan rüzgarın etkisiyle sallanıp duran ip merdiveni yakaladığı bir anda atlayıverdi üstüne. Merdivenin sallanması üzerindeki ağırlıkla daha da artmıştı ama vazgeçmeye hiç niyeti yoktu Canan'ın. Buradan gitmeyi başarmak için çok fazla nedeni vardı artık. Hızla ve korkusuzca tırmandı ipten basamakları. Bu işi daha önce defalarca yapmış biri gibi hırslı ve kararlıydı. Aşağıdan onu izleyen Emre'ye bu süreci izlemek zor gelmesine rağmen cesaret vermişti. Araca ulaşip kendini içeri çeken Canan içinde sadece pilot olan bir araçta olduğunu gördü. Pilotun yakasına yapışıp “bu nasıl iş, senin niyetin bizi öldürmek mi?” diye soracak zaman yoktu. Aklından geçen soruları erteleyip Emre'nin gelişini beklemeye koyuldu. Havanın sertleştiği, pilotun helikopter'i sabit tutmaya çalışan pilotun gayretini izlerken

anlaşıyordu. Bütün dikkatini daha az sallanmak için harcadığı belli olan pilot Canan'a bir an bakarak "kapıdan uzak dur düşeceksin" diye bağırdı. Bulunduğu yerden Emre'nin durumunu göremeyen Canan huzursuzdu. Sadece dua ediyordu içinden. Pilotun güçlkle sağladığı dengeyi bozmamak adına sabit durmaya çalışıyordu aracın içinde.

Canan'ın başarılı olmasından cesaret alan genç adam da bulunduğu yere rüzgardan savrulurken gelen ip merdiveni yakalamıştı. O da fazla düşünmeden atlayıvermişti üstüne. Bir iki basamak çıkmayı da becermişti üstelik. Ama sallanması o kadar artmıştı ki merdivenin soğuktan moraran eldivensiz elleriyle güçlkle tutunduğu buz gibi soğuk iplere öylece asılı kalmıştı. Sallantıdan başı dönmeye başlayıp tırmanmaktan vazgeçen Emre'nin durumunu farkedenden pilot mekanizmayı çalıştırıp yukarı çekmeye başladı. Yükseklik artarken merdivendeki sallantı da artmıştı. Sonunda dayanamayan Emre, rüzgarın bir anlık şiddetli çarpması sonucu kendini boşlukta düşerken buluverdi.

Rüzgarın ani çarpmasıyla aracın içinde Canan da savrulmuştu. Toparlanıp ayağa kalktığında pilotun üzgün ve çaresiz yüzü olup biten talihsizliği sormaya gerek bırakmadan anlatıyordu. Rahat konuşabilmek için yanına yaklaştı pilotun.

"Ne oldu, düştü mü?" dedi sesi çıktığı kadar. Sadece başını salladı askeri kıyafetli üzgün pilot. Canan açık duran kapının yanına koşup aşağıyı rahat görebilmek için yere uzanırken pilot endişeyle ona bağıırıyordu.

"Durun ne yapıyorsunuz aşağı düşeceksiniz" dedi. Aldırmadı Canan uzandığı yerden aşağıda neler olduğunu Emre'nin nereye düştüğünü görmeye çalışıyordu. Ama koca adam kaybolmuştu karın içinde. Bir türlü göremiyordu. Tekrar doğruldu Canan pilotun yanına koştu.

"Düştüğünden emin misiniz? Belki tırmanmaktan vazgeçti?" dedi.

"Merdivende olduğunu gördüm ama düşerken göremedim. Aracı sabit tutmaya çalışıyordum. Ama merak etme yumuşak kara düştü birşey olmamıştır" diyen pilotun başka endişeleri vardı.

"Tamam inip alalım o zaman" dedi Canan.

Pilot başını sağa sola sallayarak "Mümkün değil. Bu araç kara inmeye uygun değil. Aşağısı hiç değil. Her taraf kayalık. İnersek ya gömülüp kalırız ya da yuvarlanırsınız. Ona faydamız dokunmaz. Belki de zarar veririz" deyince Canan'ın çözümsüzlüğü kabul etmeyen akli şiddetle isyan etti.

"Ne biçim kurtarma aracı bu, neden yalnız sen varsın?" diye bağırdı Canan. Bir taraftan da Emre'nin sağ olup olmadığını düşünüyordu.

"Üzgünüm. Buraya gelen helikopter köyün yakınlarında zorunlu iniş yaptı. Yeni bir tane gelmesi için zaman yoktu. Hava bozulacak dediler. Ben karakolda kalan arkadaşlara malzeme götürmekle görevliydim. Bana telsizle ulaşip buraya gelmemi söylediler. Şu anda arkadaşınız için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu kurtarmak için yeni bir helikopter ve ekip gelmesi gerekiyor" diye açıklama yaptı askeri pilot.

"Onu burada bırakamayız" dedi Canan öfkeyle.

"Telsiz ve telefon çalışmıyor. Biz dönmeden yardım da isteyemiyorum. Hemen gidersek yeni bir ekip yardıma gelebilir" dedi pilot.

"Hava bozuyor dediniz. Biraz önce gelmeyen helikopter tipide nasıl gelecek? Bana yalan söylüyorsunuz. Onu kendi kaderine bırakacaksınız" dedi Canan.

"Çok üzgünüm. Başka çarem yok. Acele edersek donmadan ulaşabilirler belki" diyen pilot aklına telaştan gelmeyen acı gerçeği getirdi.

"Donmak mı? Hayır buna izin veremem. Şimdi olmaz" dedi Canan. Geri dönmeye hazırlanan pilota yaklaştı iyice.

"Hiç bir yere gitmiyoruz. Bekleyin, düşünmem lazım. Bana iki dakika izin verin sonra nereye isterseniz gidirsiniz" dedi.

"Vakit kalmadı bayan hemen gitmezsek biz de düşeriz. Hep birlikte ölürüz" dedi pilot.

"Sadece iki dakika, tamam mı? Ben aşağı iniyorum" dedi Canan.

"Buna izin veremem. Sizi sağ götürmeliyim. Zaten inseniz de birşey yapamazsınız"

diyen pilota iyice sinirlendi Canan.

“Sakın benimle inatlaşma, aşağı inmem engel olamazsın. Başaramazsın da deme. İki dakika dedim. İşimi zorlaştırma, düşünmem lazım” dedi. Şaşkınlıkla sağa sola koşuşturan Canan'ı beklemek zorunda kaldı pilot. Bu sırada telsizle durumu yetkililere bildirme çabaları da sonuçsuz kaldı.

Sırt çantasının içindeki fazla eşyaları boşaltan Canan helikopterde bulduğu kar paletlerinden iki çift aldı. Birini çantasına yerleştirirken diğerini hemen giymek üzere önce deneyerek bir kenara koydu. Helikopterin açık duran kapısından aşağı uzanan ip merdiveni olabildiğince çabuk yukarıya çekip topladı. Tamamını sarılı olduğu mekanizmadan boşalttıktan sonra tekrar pilotun yanına gitti.

“Kesici birşey lazım bıçak çakı gibi.” dedi. Kızın ne yapmaya çalıştığını anlayan asker bıçağını hemen uzattı. Canan güçlkle taşıdığı ip merdiveni pilotun yanına getirdi. Artık Emre'yi gömüldüğü karın içinden kurtarma planı hazır gibiydi. Çantasını sırtına geçirip şapkasını ve eldivenleri giydi çabucak. Kar paletlerini kontrol ettikten sonra pilotun bulunduğu ön tarafa geçti.

“Kapıyı açar mısın, buradan iniyorum” dedi. Kapıyı açan pilotun eline bir ucunu tutuşturduğu ip merdivenin geri kalanını açık kapıdan boşluğa bırakıverdi.

“Çok ağır sayılmam. Beni aşağı inene kadar taşımak zorundasın” dedi.

“Taşırım ama sakın düşmeyin. Düşerseniz bitersiniz” dedi pilot. Araçta yalnız olmaktan ve bu inatçı kıza yardım edememekten üzüntü sarmıştı içini. Kızı engellemek veya planına yardım etmek arasında kararsızlık yaşarken artan rüzgarla mücadele ediyordu bir yandan. Kız haklıydı, yapması gerekeni yapıyordu cesaretle. Ama becerebileceğinden emin değildi pilot. Bu iş bir kıza göre değildi. Dizlerinin üstünden atlayıp kendini boşluğa bırakan Canan'ı son anda kolundan tutarak durdurdu.

“Bekleyin” dedi koluna geçirdiği halatı sıkıca tutarak. Uzandığı yerden aldığı kar gözlüğünü tek eliyle başından geçirip yerleştirdi yüzüne. Sonra da zincirle kolye haline getirilmiş asker düdüğünü taktı boynuna.

“Ben iniyorum. Mümkünse bizi aldığınız yere” dedi Canan.

“Anladım. İner inmez halatı bırakıyorum. Sonra da hemen gidiyorum. Yardım getirmek için elimden geleni yaparım. Size iyi şanslar. Lütfen dikkatli olun” dedi pilot. Canan inene kadar evin yakınına ulaşmak, giderken de ip merdivenin daha az sallanmasını sağlamak ve aynı zamanda en az elli kiloluk ağırlığı tek eliyle taşımak zorundaydı pilot. Neyse ki başarılı olmuştu. Kızın emniyetle yere ulaştığını görür görmez ip merdiveni bıraktı elinden. Yakınına düştüğünü görünce iyice rahatladı içi.

“Arkadaşımı gömüldüğü yerden çıkarmak için ip merdiveni kullanmak çok akıllıca bir fikir. İnşallah başarısın cesur kız” diyerek gülümseyen pilot kapıyı kapatarak yola koyuldu.

Aşağıya, sonsuz beyaz gibi görünen kara düşen Emre bir süre baygın kaldı. Omzundan koluna doğru inen bir acıyla uyandığında bembeyaz yumuşak bir yatağın içindeydi sanki. Kolundaki acı olmasa belki keyifli olabilirdi yatak, ama aynı zamanda soğuktu da. Birkaç saniye sonra başına gelenleri hatırlayan genç adam panikle yerinden doğrulmaya çalıştı, başaramadı. Hareket ettikçe daha fazla batıyordu kardan bataklığın içine. Ne kendilerini almaya gelen helikopterin sesi ne de tek bir insan sesi duyuluyordu yukarıda görünen küçük boşluktan. Herşeyin bittiği anı yaşıyordu Emre. Bu kahrolası dağ başında hayatının sonuna gelmişti. En korktuğu şey başına gelmiş, ölümün soğukluğunu bedeninde hissederken yapayalnız kalmıştı. Ama bu haksızlıktı. Ölmek için fazla gençti. Öyleyse buradan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Mutlaka olmalıydı.

“Ölmek istemiyorum ben, lanet olsun” diye olanca sesiyle bağırdı. Ama rüzgarın sesi daha baskındı Emre'nin sesinden. Kolunun acısını hissetti yeniden. Kırılmış olmalıydı. Yaşadığı yanık acısı daha geçmeden kolu kırılmıştı şimdi de. Lanetlenmiş gibiydi. Durduk yerde, bu yaşına kadar yaşamadığı acılarla tanışıyordu. Bütün hayatını eğlenerek geçirecek değildi ya, herkese çıkabilirdi piyango. Şanssızlığa karşı duyduğu öfke onu hayata bağlayan tek şeydi şimdi. Nefret ediyordu içine hapsediği kardan. Ama pes etmeye niyeti yoktu genç adamın. Mücadele etmesi, inanmadığı kaderine yenik düşmemesi gerekiyordu. Hayatta en değer verdiği insana güvenmesi

gerekliyordu. Canan akıllı kızdı. Onu ölüme terk etmeyecek kadar akıllıydı. Aşkını kabul etmese de dostluğunu kabul etmişti. Evet evet, onun problem çözme yeteneğine, nefretle tanışmamış cesur yüreğine güvenmesi gerekliyordu. Onun gibi başına gelen herşeyi mantıklı bir nedene bağlayan şansa ve şanssızlığa inanmayan, imkansızlıkları imkan haline dönüştürmek için aklının sınırlarını zorlayan bir kız, kendine kardeş ilan ettiği adamı serseri bir ateis olsa bile, ölüme terketmezdi. Sabırla beklemesi gerekliyordu. Allah'ın var olduğuna inanmamakta %50 ihtimalle haklıydı. Ama şimdi diğer % 50 nin gerçek olma ihtimalinden korkarken ölüme yüzyüze bakışıyordu. Ölümün yok olup gitmek anlamına gelmediği bir gerçekle ölünce karşı karşıya gelmekten, hesap gününün var olabileceği gerçeğinden. Canan nasıl emin olabiliyordu ki herşeyi yaratan bir varlık olduğundan. Yaratmakla kalmayıp bütün hayatımızı yönettiğinden. Bir kanıtı var mıydı acaba ? Diyelim ki inandı, Allah affeder miydi bunca zaman saygısızca kendisine kafa tutan asi ruhlu kulunu. Bilmiyordu Emre, hiçbir şeyden emin değildi artık. Tek bildiği yardıma ihtiyacı olduğu idi. Nereden gelecekse gelsin muhtaçtı beklediği yardıma. Soğuktan mora dönen ellerini montun kollarının içine çektii. Sabırlı olmanın ne demek olduğunu öğreniyordu şimdi.

SİVAS HAVAALANI

Kadir bey ve Zeynep hanım diğerleriyle birlikte kalabalıktan kurtarılıp özel salona alındılar. Yoğun ilgiden yorulmuşlardı bu kez de. Ama herşey bekledikleri gibiydi. Meltem kameralar karşısında gülümserken helikoptere alınırken yaşadığı korkuları çoktan unutmuştu. Neyse ki Canan yanlarında değildi şu anda. Bütün ilgiyi kendinde toplamak arzusuyla doluydu yüreği. Tam da Canan'ın gözünde canlandığı gibi rengarenkti herşey. Bütün gözler üzerlerine çevrilmiş, Türkiye gündemine ve hatta haberlerin ilk sırasına yerleşmişlerdi. İşte ünlü olmak bu demektii. Dağ evinin mahsurları sadece iki kişi eksikle bekleme salonunda yine beraber bekliyor, birazdan aralarına katılacak arkadaşları için sabırsızlanıyorlardı. Gelenlerin yakınları da salona alındılar. Vali ve diğer devlet erkamı hepsiyle teker teker tokalaşıp geçmiş olsun mesajları verdiler. Kemal bey'e ve Melek hanıma sabır telkin ederek gelecek ikinci helikopteri beklediklerini, herşeyin kontrol altında olduğunu anlattılar.

“Buraya basın sokulmasın, insanlar rahat rahat dinlensin, operasyon tamamlanncaya ortak basın açıklaması yaparız” komutlarını gerekenlere ileterek salondan ayrıldılar. Kadir bey nihayet endişeli gördüğü aileyle tanışma fırsatını yakalamıştı.

“Siz Canan'ın annesi babası olmalısınız. Sizi tanıdığımıza çok sevindim. Ben Kadir Güven. Sakın Canan için endişelenmeyin, Emre ile birlikte birazdan gelirler” dedi.

“Memnun oldum Kadir bey. Biz beklemeye alıştık, bekleriz” dedi Kemal bey. İçindeki sıkıntıyı belli etmemeye çalışıyordu.

“Sizi çok merak ediyordum. Kızınızla gurur duymalısınız. Onu çok iyi yetiştirmişsiniz. Canan çok özel bir kız. Size bunu söylemek için sabırsızlanıyordum” dedi Kadir bey.

“Teşekkür ederiz, biz onunla her zaman gurur duyduk” diyen Kemal bey kendi sıkıntısını gidermek adına konuyu değiştirmek istedi.

“Sizler iyi misiniz? Aç kaldığımızı düşünmek bizi çok sarstı. Mahmut bey, o evin sahibi, evde yapılan tadilatları anlatınca hayatınızdan endişe ettik” dedi Melek hanım. Yanlarına gelen Cemil de sohbe katıldı.

“Haklısınız, aç kalmak üzereydik ama yanımızda Canan adında bir mucize vardı. Bodrum katın varlığını keşfedip hayatımızı kurtardı. O olmasaydı ne olurdu söylemeye dilim varmıyor doğrusu. Müthiş bir kızınız var” dedi Cemil.

“Doğru söylüyor biz Canan'ı çok sevdi” dedi Kerem Aslı'ya sarılarak.

“Evet Canan bize lazım. Benim nikah şahidim olacak, söz verdi” dedi Aslı. Birazdan Tony de eşiyile birlikte katıldı gurubun sohbetine. Ama hiç kimse Canan ile Emre arasında geçenlerden söz etmedi. Ve hiçkimse ortalıkta dolaşan dedikoduları ciddiye almadı. Böylece Murat'ın yüzüne garip garip bakan kimse de kalmadı.

Sohbet ne kadar güncel konular iç açıcı olsa da beklenenler henüz gelemediği için salonda tedirginlik had safhadaydı. Kadir bey tecrübesiyle endişeli ana babayı oyalamaya çalışırken

kendisi de rahatsızdı gecikmeden. Canan'ı Emre'ye emanet etmekten duyduğu huzursuzluk gecikmenin normal süreyi aşmasıyla zirve yapmıştı. İkinci helikopterin alana indiği haberiyle yerlerinden kalkıp dışarı çıktılar. Ne yazık ki sevinçleri uzun sürmedi. Araçtan sadece pilot inmişti. Önceden Emre'nin düştüğünü öğrenen kriz masası ve kurtarma ekibi elemanları çoktan hareketlenmişti. Pilot dışarı yığılan basın ordusuna bilgi verirken vali ve diğer yetkililer yeniden bekleme salonundaydı. Yaşanan aksiliği sakin bir dille anlatan vali salonda morallerin çöküşüne de tanık oluyordu. Birazdan pilotun girdiği bekleme salonunda hüzünden yüzleri sararmış insanlar arasından çıt çıkmıyordu.

“Çok üzgünüm onları getiremedim” dedi pilot. Olup bitenleri en ince ayrıntısına kadar paylaştı insanlarla. Melek hanım ve Kemal bey birbirlerine baktılar uzun uzun.

“Tamam sakin ol Melek hanım. Bir de seninle uğraşmayalım. Kızın doğru olanı yapmış. Canan bu, aklına koyduğunu yapar. Arkadaşını düştüğü yerde bırakıp güle oynaya buraya gelecek değil ya. Kimse merak etmesin. İkisi de sağ salim gelecek. Allah zorda kalanlara yardım eder” dedi Kemal bey.

“Ya başaramazsa! Aman Allahım! Ya Emre...” diyen Meltem sözünü tamamlamadan ağlamaya başladı.

“Meltem, yine başlama lütfen. Kar çok yüksek ve yumuşak. Düşünce birşey olmamıştır eminim. Canan şimdiye kadar onu çoktan bulmuştur” dedi Kadir bey. Yine boncuk boncuk terliyordu konuşurken. Melek hanım Kemal beye tutunarak güçlükle ayakta durabiliyordu. Sessizce yerlerine oturdular.

Teknik odada koşuşturma sürüyordu. Aldıkları yeni kararı uygulamaya koymak için kurtarma ekibi onay bekliyordu. Özel kıyafetlerini giyinmiş ekip gereken araç gereç ve sağlık malzemelerinin tamamlanmasını bekliyordu. En gelişmiş ve hava koşullarına dayanıklı iki helikopterle ve en tecrübeli pilotlarla yola çıkarak kötü havaya rağmen bile bile risk alacaklardı. Hazırlıklar kısa sürede tamamlanıp bekledikleri onay gelince hemen yola koyuldular. Uçuşa geçmeden önce hep birlikte bekleme salonuna girdiler. Bekleyenlere bilgi verip rahatlatmak, umutlarını yeniden yeşertmekti kurtarma ekibinin amacı. Vali bey de aralarındaydı.

“Biz hazırız efendim, hemen yola çıkıyoruz” dedi pilotlardan biri.

“Düşen genç yaralanmış olabilir. Hazırlığı ona göre yaptınız mı?” dedi vali.

“Evet herşeyi düşündük. Serkan bey doktorumuz o da bizimle geliyor. İlk yardım için gereken ne varsa yanımıza aldık. Hâlâ düştüğü yerde bile olsa kurtulma şansı var merak etmeyin. Siz sadece bizim tepeye çıkabilmemiz için dua edin. Başarmamız buna bağlı” diyen pilot önce vali beyle sonra diğerleriyle tokalaşarak iyi şans dileklerini aldı.

Melek hanım izleyici olmaktan sıkıldığı, yüreğinin isyanına dayanamadığı bir anda fırladı yerinden. Kemal bey'in engelleme gayretini ustaca aşarak adamlardan birinin koluna yapıştı.

“Ben Canan'ın annesiyim. Ben de sizinle geliyorum” dedi telaşla.

“Olur mu efendim, siz merak etmeyin bu işi bize bırakın” dedi Dr. Serkan kolunu kurtaramadığı telaşlı anneye.

“Olur efendim. Bal gibi olur. Artık kimseye güvenim kalmadı. Siz kızımı getirmeyi beceremediniz. Bu kadar beklemek yetti. Ben anneyim. Ben de geliyorum sizinle. Kızımı kendim kurtaracağım o kahrolası yerden” dedi öfkeyle.

“Sizi anlıyorum Melek hanım ama lütfen biraz sabır. Bize faydanız olmaz. Ekipten olmayan birinin hiçbir etkisi olmaz. Hem, gereksiz ağırlık taşıyamayız” dedi doktor.

“Ben gereksiz ağırlık değilim. Canan'ın annesiyim. Lütfen beni de götürün” diyen Melek hanım yakaladığı kolu bırakmaya niyetli değildi.

“Tamam size söz veriyorum. Bu kez başaracağız. İkisini de getiricez. Size rahatlamanız için ilaç verelim olur mu? Daha rahat beklersiniz” diyen doktor kolunu kurtarmaya çalışıyordu bir yandan. Ama ısrarlı anne vazgeçmek niyetinde değildi. Eşini bir iki tatlı sözle kandırmanın imkansız olduğunu çok iyi bilen Kemal bey onun haklı mücadelesini engellemeye çalışmadı. Aynı duyguları paylaşarak izlemekle yetindi.

“İlaç falan istemem. Ben hasta değilim. Sadece sabrımı beklerken tüketmiş bir anneyim. Ne olacaksa olsun artık” dedi Melek hanım.

“Bu son Melek hanım izin verin hemen gidelim. Bizi geciktirmeyin, zaman çok değerli, lütfen” dedi pilot.

“Peki gidin ama unutma genç adam bana söz verdin, kızımı getireceksin” derken öfkeliydi Melek hanım.

“Unutma söz verdin” diye yineledi.

“Evet söz, getiricem. Ekibimize siz de güvenin lütfen” dedi Serkan gülererek. Melek hanımdan zor kurtardığı kolunu düzeltip çantasını aldı.

“İyi madem gidin, kızımı bana getir sana ne istersen veririm, ne istersen. Ama onu sağ salım getiremezsen sakın buralara dönme genç adam nereye istersen oraya git, Seni bulamayacağım yerlere, anladın mı beni” diyerek gözdağı vermeyi de ihmal etmedi Melek hanım. Gözünden süzülen yaşları silerken hâlâ içi rahat değildi.

Kadir bey gülümseyerek konuşulanları izlerken Canan'ın annesi hakkında söylediklerini hatırlıyordu. Buraya gelirse hiç şaşırmanın demisti bir keresinde. Onun nasıl bu kadar donanımlı yetiştiğini artık daha kolay anlıyordu yaşlı yönetmen. Bu değerli aileyi iyice incelemesi gerekiyordu. Yazmakla meşgul olduğu film projesinde iyi bir aile hayatının ahlak temeli iyi oturmuş ebeveynlerin katkısıyla nasıl nesiller yetiştirmeye muktedir olduğunu vurgulamaktı asıl göstermek istediği. Bu aile bireyleri örneği gerçektir ve görülen manzara çok güzeldi. Bundan sonrası kendi özel projesine, yönetmenlik ve senaryo yeteneğine kalıyordu.

Alandan kalkmakta olan helikopterleri bekleme salonundan kaygıyla seyre dalan hayat arkadaşının yanına gitti Kemal bey.

“Aferin iyi benzettin adamı. Keşke biraz da dövseydin” dedi havalanan helikopterleri izlerken.

“Tipi de bozuktur zaten. Neydi o uzun saçlar falan...” dedi.

“Üstüme gelme Kemal bey sinirlerim çok bozuk” dedi Melek hanım.

“Üzülme Melek hanım, arkadaşın için geri dönmeydi Canan şimdi burada olacaktı.

Ama biz yine mutlu olamayacaktık. Üstelik kızacaktık bir tanecik kızımıza, yardıma ihtiyacı olan birini nasıl bırakıp kendi canını kurtardın diye. Bize utanç yaşatmadığı için, belki de adamı kurtarıp kahraman olduğu için mutlusun aslında. Yanılıyor muyum? dedi Kemal bey.

“Ya ona birşey olursa? O zaman da mutlu olacak mıyız?” diyen Melek hanım eşinin hala tükenmemiş sabrına gıpta ediyordu.

“Bazen, o zaman da mutlu olmak gerekiyor biliyorsun. Biz sadece dua edelim. Kaderle ilgili kısmını emanetin sahibine bırakalım olur mu?” dedi Kemal bey. Melek hanımla Kemal bey'in konuştuklarını duyan Kadir bey'le eşi Zeynep hanım birbirlerine tebessümle baktılar. Zeynep hanım bir anne olarak çok iyi anladığı Canan'ın annesinin yanında olmak onların en zor zamanında destek olmak istedi. Yavaşça yanlarına yaklaştı.

“Sizi çok iyi anlıyorum Melek hanım. Ben de anneyim. Canan'ı tanımıyorum ama eşim sayesinde hakkında çok şey öğrendim. Anlattıklarını hayranlıkla dinledim. Çok özel bir kızınız var sanırım. Tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ama Emre de iyi çocuktur. Canan'ın ona yardım etmek için hayatını tehlikeye atmasına şaşırmanın lütfen. Anladığım kadarıyla kimin yardıma ihtiyacı olsa Canan aynı şeyi yapacaktı. Kısmette Emre varmış demek ki” dedi Zeynep hanım.

“İyi de neden bu çocuğun arayanı soranı yok. Merak edeni yok anlamadım. Ben aslında onun için de üzülüyorum” dedi Melek hanım.

“Annesi babası yurt dışında. Biri Amerika'da, biri Kanada'da. Belki de başına gelenlerden haberleri yoktur. Emre tek başına yaşayan, hayatını kendi çabasıyla kazanan bir müzisyen. Sevenleri hayranları çoktur. Bilirsiniz gençleri, birisi ünlü olduğu zaman yere göğe sığdıramazlar. Ama iyi çocuktur Emre. Biz onun da sağ salım gelmesini istiyoruz. Kadir bey Emre'yi oğlu gibi sever” dedi.

“Allah ikisini de korusun. Başka ne diyebilirim ki?” dedi Melek hanım.

“İnşallah ikisi de gelecek. Bu ekibin aralarında kurulan dostluğa zarar gelsin istemem doğrusu. Yalnız, benim size söylemek istediğim bilmeniz gereken önemli bir şey var Melek hanım. Biraz çekiniyorum ama yine de söylemek bana düşer sanırım...” dedi Zeynep hanım çekinerek.

“Nedir merak ettim. Söyleyin lütfen” dedi Melek hanım. Kemal beyin uzaklaşmasını

bekleyen Zeynep hanım aldığı sorumluluktan olsa gerek heyecanlıydı.

“Canan harika bir kız. Bizimkiler onu çok sevmişler. Ama sanırım, Emre kızınızı hepsinden daha çok sevmiş. İkisinin arkada kalmasının nedenini merak ettiğinizden eminim. Bence nedeni bu olsa gerek” dedi.

“Doğru mu anladım? Aralarında birşey mi var?” dedi Melek hanım hayretle birkaç adım ötedeki Kemal beye baktı.

“Galiba, ama lütfen üzülme. Bunu nasıl karşılırsınız bilemediğim için çok tedirginim. Ama inanın Emre iyi çocuktur. Beni asıl korkutan başka bir yerden duyup tepki göstermenizdi. Her taraf gazetecilerle dolu. Bu yüzden anlatmak istedim, duyunca şaşırmayın diye. Böyle haberleri gizli tutmak sanat camiasında pek kolay olmuyor bilirsiniz. Umarım bana kızmadınız” diyen Zeynep hanım merakla Melek hanım'ın tepkisini bekliyordu.

“Yok, kızmadım. Sadece şaşırıldım. Gazetecilerin dediğinin yarısı doğru yani. Şimdi ben, önceden tanışıyorlar mı diye merak ediyorum. Canan bize hiç yalan söylemezdi oysa” dedi Melek hanım.

“Hayır önceden değil. Orada tanışmışlar. Canan size yalan söylemedi, inanın. Benim duyduğum Emre'nin Canan'a sıırıslıklam aşık olduğu” dedi Zeynep hanım.

“Bu kadar zamanda mı? Çok ilginç. Peki Canan?” dedi Melek hanım.

“Bilmiyorum, arkadaşları da bilmiyorlar. Zaman gösterecek sanırım” dedi Zeynep hanım.

“Anladım. Bu onun meselesi, biz neye karar verirse arkasında dururuz. Merak etmeyin Zeynep hanım. Engel olmaya kalkışmayız, gürültü de çıkarmayız, Canan ne diyorsa o, biz kızımıza güveniyoruz. Canan bugüne kadar bütün kararlarında özgür oldu, yine olacaktır” dedi Melek hanım.

KARLITEPE

Canan pilotun ustalığı sayesinde buz merdivenin çıkışındaki geniş sıkıştırılmış alana inmeyi başarmıştı. Elinden bırakmadığı ip merdivenin ucunu kapının üstündeki saçağı taşıyan ahşap direğe itina ile bağlayıp sağlamlığını çekerek kontrol etti. İşin önemli kısmını halletmişti. Sırt çantasını kendi yatağının üzerine boşalttı. Karda yürümeyi mümkün kılacak kar paletlerini içine koydu. Üzerindeki kıyafeti eldivenleri ve kar gözlüğünü düzeltti. Hiç zaman kaybetmeden dışarı çıktı. Şimdi hava daha da sertti. Tipi halinde kar yağışı başlamış işini iyice zorlaştırmıştı. Ama vazgeçmek yoktu plânlarında. Elinden geleni yapacak, karın içine gömülen kardeşini bulacaktı. Onu kaybetmenin sırası değil şimdi. Daha varoluşunun sırrına ermeden, kendini özene bezene yaratanın kim olduğunun bilincine varamadan ölmesini istemiyordu Emre'nin. Güvendiği yüce yaratanın da bunu istemeyeceğini hissediyordu bütün kalbiyle. Yeni biten gecede okumaya karar verdiği kitabını almıştı o görmeden. Okumaya niyeti olmasa almazdı. Okumak anlamak ve sonrasında aklını kullanıp gönül bağı kurmak vardı belki yakın gelecekte, ya da mühürlenmiş kalbiyle herşeye rağmen reddetmek vardı kaderinde. Kendini tanımak evrendeki yerini bulmak için ise zamana ihtiyacı vardı. Çok iyi biliyordu ki Allah insana tükendiği anda yardım edecekti, yüce Zat'ının zaten bildiği, Emre probleminin büyük pazıldaki yerini Canan da öğrensini isterdi. Bekleyecekti genç kız, bugün olmazsa yarın, yarın olmazsa öbür gün, ömrü elverdiğince bekleyecek, değişime elverişli yaratılmış insanın Allah istediğinde neler başardığını görecekti kismetse.

Tipinin etkisiyle sesini Emre'ye duyurması imkansızdı. Bu yüzden enerjisini onu bulmak için harcaması daha mantıklıydı. İp merdiveni elinde sıkıca tutarak yakından uzağa doğru önündeki beyaz örtüyü taramaya başladı. Üzerindeki en küçük bozulmuş yüzey izini arıyordu dikkatle. Yüksekten düşen Emre'nin karın içine gömülüp görünmez hale gelmesi olasılığı yüksekti. İpin uzunluğunun onu bulmaya yeterli olması için dua etti Canan. Birazdan boynunda asılı duran düdükle geldi aklına. Hemen çalmaya başladı. Aramaya devam ederken her fırsatta düdükle çalarak yakınlarda olduğunu Emre'ye duyurmaya çalışıyordu. Soğuk dondurucu, rüzgar sersemleticiydi ama vazgeçmedi Canan.

Emre bulunduğu çukurda ölümün nasıl bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı. Neyse

ki donarak ölmek zor birşey değildi. Hiç uyanmamak üzere uyumak gibiydi donmak. Öyle öğrenmişti, canı yanmayacaktı. Artık kırık kolunun acısını da duymuyordu. Beklenen yardım da gelmediğine göre yapılacak birşey kalmamıştı. Huzurlu bir uyku ile veda edecekti huzur bulamadığı kısa hayatına. Tam da yaşama duyduğu bağlılıktan vazgeçtiği bir anda kulağına gelen düdük sesiyle yeniden merhaba dedi hayata. Gitar sesi kadar güzel değildi düdük sesi ama çok etkileyici bir yanı vardı. Tabiatın hışımla hakimiyet kurduğu bu insandan uzak yeryüzü parçasında bir insan müjdesi veriyordu. İçi ısındı kalbi heyecanla çarpmaya başladı. Sesi çıktığı kadar bağırmaya başladı.

“Buradayımım.”

Canan çukurun içinde sabırla bekleyen Emre'yi gördüğünde dakikalar geçmişti helikopterin gitmesinden. Çok yorgundu ikisi de, biri beklemekten diğeri gayretten. Ama ikisi de sonuçtan memnundu.

“Heey işte ordasın. İyi misin?” dedi Canan gülererek.

“Canan, sen mi geldin? İnanamıyorum. Başka kimse yok mu gerçekten?” dedi Emre. Biraz önceki karamsar tabloyu hemen unuttu.

“Evet yine ben. Pilotun acele randevusu varmış. Helikopter de pilotsuz uçmayı beceremiyormuş. Mecburen bana katlanacaksın. Olduğun yerde kal hareket etme sakın? Daha derine inmeden seni o delikten çıkarmalıyım” diyen Canan elindeki ip merdiveni aşağı uzattı.

“Yakala bunu sıkıca tut. Sana özel bir ayakkabı getirdim. Çok hoşuna gidecek. Buralarda çok modaymış” dedi Canan.

“Canan, kolum kırıldı. Nasıl çıkarım burdan bilmiyorum” dedi Emre.

“Tabi ki yürüyerek. Ayağın kırılmadığına şükret” diyen Canan bir süre karı ezerek çukurun etrafında rahat bir alan ortaya çıkardı. Sonra Emre'ye kar paletlerini giymeye yardım için yanına indi. Bu süre içinde ip merdivenin ne kadar işe yaradığına Canan bile şaşırırdı. Birer birer çukurdan çıkan gençler kar paletli yürüyüşle evin kapısına ulaştılar. Kurtulmak için ikisinin de can attığı dağ evi onları yine kucaklıyordu.

Mutfığa girer girmez fırını çalıştırıp kapağını açtı Canan. Son dönemde evde ısınmak için kullandıkları yöntem yine işe yaramıştı. Dikkatlice Emre'nin montunu çıkarıp kırılan kolunun durumunu görmek istedi.

“Bak Canan, kırıktan da anlarım dersen düşüp bayılırım haberin olsun” dedi Emre.

“Anlamam sadece görmek istedim. Hareket ettirme sakın, şimdi kolun soğuk farketmiyorsun ama birazdan ağrımaya başlayacak” dedi Canan.

“Hani anlamıyordun” dedi Emre gülererek. Ağrı falan umurunda değildi Emre'nin. Donmaktan kurtulduğuna, hayatta olduğuna inanamıyordu.

“Canan, ne söylesem az biliyorum. Hayatımı kurtardın. Benim için geri döndün. Orada ölümü beklerken birden çıkıp geldin. Benim için gitmekten vazgeçtin” dedi.

“Erteledim diyelim. Daha bir günlük kardeşimi o çukurda bırakıp gitmek olur mu? Ben düşseydim sen gider miydin?” dedi Canan.

“Bilmiyorum. Senin yaptığını ben yapar mıydım gerçekten bilmiyorum, aslında öğrenmeye de korkuyorum” dedi Emre.

“Ben biliyorum yapardın. Ama becerir miydin, orasını bilmem. Günlerdir uyumamış birine bu konuda güvenilmez” dedi Canan.

“Benimle uğraşma Canan zaten kolum ağrıyor” dedi Emre sızlanarak.

“Bu iyi haber. Kolun var ki ağrıyor. Olmayabilirdi öyle değil mi? Senin en kısa zamanda medeniyete ulaşman lâzım. Umarım pilot dediğini yapar yardım getirir. Hava böyle olunca gelir mi bilinmez tabi” diyerek çay yapmak için ısıtıcıyı çalıştıran genç kız gözünün ucuyla kolunun acısıyla kıvranan Emre'yi izliyordu.

“Ağrı kesici bulabilirsem iyi olacak” diyen Canan suyun ısınmasını beklemeden büyük banyoya gitti. Canan oradaki ilaç dolabından bulduğu ilacı Emre'ye uzattı.

“Bunu iç ama çok şey bekleme. Senin doktora ihtiyacın var” dedi. Hazırladığı çayı masaya koydu.

“Hadi iç çayını ısınırısın” dedi.

“Halime baksana önce yandım, sonra kolumu kırdım. Lanetlenmiş gibiyim ben” diyen

Emre Canan'ın öfkesine maruz kaldı.

“Lanetlenmiş derken ne kastediyorsun anlamadım. Anlamını biliyor musun merak ediyorum. Seni kim lanetlemiş olabilir? İnsanlar mı, hayvanlar mı, bitkiler mi?” dedi sesini yükselterek.

“Ne?” dedi Emre Canan'ın son derece ciddi görünen yüzüne bakarken.

“Diyelim ki insanlar. Hangi insanlar? Diyelim kötü insanlar, onlar bunu nasıl yapıyor? Sihirle mi büyüyle mi? Sen bunlara inanıyor musun?” dedi Canan.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Emre.

“Diyelim inanmıyorsun. Kim o zaman insandan daha güçlü olup insana fenalık yapan? Söylesene Emre sen neye inanıyorsun?” dedi Canan. Onu bu kadar kızgın görmemişti Emre. Ne diyeceğini şaşırıldı.

“Of Canan, seninle uğraşacak durumda değilim. Biraz konuşup rahatlamak istedim, bana söylemediğini bırakmadın” dedi Emre.

“İyi ya, rahatlamak istiyorsan düşünerek konuşacaksın. Konuştuğuna inanacaksın. Seninki zaman israfi. Benden sana kardeş nasihatı. Aklında ne kadar gereksiz kavram varsa temizle kurtul. Böylece rahat edersin. İyi bir müzisyen olabilirsin ama sadece müzikle yaşayamazsın. Aklın için de çalışmalısın. Önce sen aklın için çalışırsın sonra da aklın senin için. İnsan olmanın bedelini böyle ödersin” dedi Canan.

“Tamam saçmalıyorum. Ben böyleyim işte alış buna. Saçma sapan konuşup saçma sapan aşklar yaşıyorum. Herkes senin gibi olamaz küçük hanım. Sen başarısızlık kavramına bile tahammül edemiyorsun, kafandan silmişsin. Beni de bu yüzden kurtardın o lânet çukurdan eminim, beni sevdiğinden falan değil, başarımı kanıtlamak için” dedi Emre. Canan cevap vermedi Emre'ye. Uzaklara daldı gözleri oturduğu sandalyeye yaslandı. Onun yaşamasını neden istediğini defalarca sordu kendine. Haklı olabilir miydi Emre? Gerçekte istediği Emre'yi gelecekte bekleyen inanmasına katkıda bulunmanın başarısı mıydı yoksa kendisini şehirde bekleyen ününe ün katacak kahramanlık başarısı mı? Emre kendi hayatını tehlikeye atıp canını kurtaran Canan'ı yine düşünmeden konuşarak kırdığını bunun da kızı haklı çıkardığını farkettiler. Kendine çok kızdı.

“Tamam haklısın. Yine düşünmeden konuştum çok üzgünüm” dedi.

“Üzülme, sen de haklısın. Ben başarıya odaklanmış biriyim ama hangi başarıya? Seninle bu konuda anlaşamıyoruz işte. Neyin başarı olduğu konusunda... Gidip çantaları kontrol edeyim, belki birazdan gelirler. Senin yardıma ihtiyacın olduğunu biliyorlar” diyen Canan mutfaktan çıkarken arkasından seslenen Emre'ye aldırmadı.

Bavulları önceden hazırlamışlardı. Emre çok miktardaki kıyafetlerini toplamadan dolapta bırakmıştı. Sadece sırt çantasını yanına alıp gitmeye imkan vardı helikopter geldiğinde. Nasılsa ileri zamanlarda karlar eriyince mecburen geleceklerdi buraya. Araçları karın altında kalmış tamamen kaybolmuştu. Onların da alınması gerekiyordu ama bu yükseklikteki kar ne zaman erir bilinmezdi. Canan Emre'nin çantasını da kontrol ederek topladı. Sonra kendi çantasını toplarken bilgisayarını helikopterde bırakarak aşağı indiğini hatırladı. Defterini ve kimliklerin bulunduğu cüzdanı çantaya koydu. Cep telefonunu çalışmadığı halde cebine koydu. Bir tür alışkanlıktı cebinde taşımak. İşini bitirmediğinde sinirinin geçmediğini farkederek mutfığa dönmek yerine odaları dolaşmayı tercih etmişti. Belki birinin unuttuğu birşeyi son anda farkedebilirdi. Meltem'inki dışında ilk defa girdiği odaların çekmecelerini ve dolaplarını kontrol etti. Mutfığa dönüp çantaları sandalyenin üstüne koydu. Emre kırık sol kolunu hareket ettirmemeye dikkat ederek çantasından telefonunu çıkardı. Kendisine kırgın olduğundan emin olduğu Canan'ın yüzüne gülümseyerek baktı.

“Bakalım bana kızgın mısın yoksa nefret mi ediyorsun? Şimdi anlarız” dedi.

Emre'nin sözleriyle ilgilenmeyen Canan önce yarım kalan çayını tazeledi. Emre'ye karşı tavrını haklı buluyordu. Yeni gelişen ama anlaşılması zor akrabalık ilişkisine dayanarak onun düzgün çalışmayan aklına, hayatını cehenneme çeviren duyarsızlığına kızıp müdahil olma hakkını kullanıyordu.

“Bana telefon numaranı verir misin? Kaydetmem lazım. Seni aradığım zaman bulmak istiyorum. Sen de benimkini kaydet. Canın birini fırçalamak isterse hiç çekinme ara. Alıştım sanırım, çok eğleniyorum” dedi Emre zorla gülerken. Canan da güldü önce, sonra numarasını

yazdırdı Emre'ye. Kendisi de Emre'nin numarasını kaydettiği telefonu cebine koydu yeniden. Emre de montunun cebine. Artık içi rahattı. Canan'a istediği zaman ulaşabilecek, onu kaybetmeyecekti.

“Hâlâ kardeşiz yani. Sevindim. Biran seni öyle görünce beni çöpe atacaksın sandım Canan, çok korktum. Tekrar özür dilerim” dedi Emre. Canan'ın hiçbirşey söylemeden öylece oturup çayını içtiğini gören Emre konuyu değiştirmek istedi.

“Canan, kolum çok ağrıyor. Sana yardım edemedim. Bütün işler sana kaldı çok üzgünüm. İşe yaramadığım yetmez gibi ...” dedi Emre.

“Merak etme hepsini topladım. Gitarını istemediğinden emin misin?” diyen Canan bir türlü gelemeyen yardım için endişeleniyordu.

“Kalsın burada sonra alırız. Canan, gitar deyince aklıma geldi, kayıt cihazım vardı bir türlü bulamadım. Bir yerde gözüne çarptı mı? Eğer bulamazsam çok kötü. Yeni çalışmalarım vardı içinde Kadir beyin film müziği falan... kaybolursa yazık olacak.” dedi Emre.

“Görmedim ama yine bakarım.” diyerek dışarı çıkan Canan duyduğu sesle geri döndü.

“Geliyorlar, umarım bu sefer bizi almak için daha orijinal bir fikirleri vardır.” dedi

Canan.

“Gerçekten geliyorlar.” diyen Emre ayağa kalkmak istedi.

“Sen hiç kıpırdama. Nasılsa aşağı inecekler. İnmezlerse gitmiyoruz buradan isterse yaza kadar sürsün, anlaştık mı?” diyen Canan dış kapıya yürüdü. Hava rüzgarlıydı hâlâ. Bu iş nasıl olacak diye endişelenmekten kendini alamadı yaklaşan sesi dinlerken. Mutfağa dönmeden odaları hızlı adımlarla dolaşan Canan kayıt cihazını evden gitmeden bulmak istiyordu. Bulamadan mutfağa döndü.

“Kayıt cihazını en son ne zaman kullandın Emre, hatırlamaya çalış” dedi Canan.

“Şey, bilmiyorum. Epey zaman oldu, belki bir hafta. Ben iki helikopter sesi duydum sence doğru mu?” dedi Emre.

“Bence de iki. Ne güzel işte bu sefer kesin kararlılar bizi almaya” dedi Canan fırını kapatırken. Sonra aklına gelen şeyle irkildi. Hızlı adımlarla mutfaktan çıktı. Uzun zamandır girmedikleri salonun kapısı kapalıydı. Çatısında tonlarca ağırlık olan salonun güvenli olmadığını söylediği günden beri kimse girmemişti içeri. En az bir hafta geçmişti bu kararın üstünden. Kayıt cihazının burada olma ihtimali çok yüksekti. Kapıyı yavaşça açtı. Elektrik düğmesine uzandı. Evet işte oradaydı kayıt cihazı. Ortada duran büyük cam sehpanın altındaki kitap bölümünde öylece duruyordu.

“Aradığımı buldum, salondaymış” diye seslendi başını çevirerek.

“Harikası, bulduğuna sevindim” dedi Emre.

Önce tereddüt etti Canan, bir sehpanın alt gözündeki kayıt cihazına bir çatıya baktı gülümseyerek.

“Yanılmışım demek ki, çatı düşündüğümden daha sağlamış. Bu güne kadar dayandığına göre” diye mırıldandı. Acele etmesi gerekiyordu. Helikopter sesi evin üstüne kadar gelmişti. Alması gerekeni hemen alıp salondan çıkmak üzere hızlı adımlarla sehpa doğru yürüdü.

“Emre korkunç sesi duyduğunda önce anlam veremedi. Helikopterin düştüğünü geçirdi aklından. Canan'ı görmek neler olduğunu öğrenmek istedi, aceleyle mutfaktan çıktı. Gördüğü manzara ürkütücüydü. Salonun kapısı parçalanmış etrafa cam kırıkları saçılmıştı. Aklına ilk gelen fikri kabullenmedi Emre. Koşarak odaları dolaştı. Nefes nefese koşuştururken kolunun acısını hissetmeden her yerde Canan'ı aradı. Hiçbir yerde Canan'ı göremeyince kalbi duracak gibi çarpmaya başladı. Geri dönüp mutfak kapısına geldiğinde artık kendinde değildi Emre. Zaman durmuş oyun sona ermişti. Bir el gelip ışıkları kapatmış, hayatı sona ermiş gibiydi.

“Canan...Hayır ...” diye haykırdı sesi çıkabildiği kadar. Sonra da boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Kötü havaya rağmen evin üzerinde asılı kalmaya çalışan helikopterden aşağıya inen iki kişiden biri sabah gelen gruptan olunca evin giriş kapısında gördüğü deformasyonu, çökme nedeniyle ortaya çıkan kar yığınındaki değişikliği farkettiler.

“Ne olmuş burada?” diye koşarak içeri girdi. Ardından etrafa bakınıp olup bitenleri anlamaya çalışan doktor arkadaşı içeri girdi. Salon çatısının çöktüğünü ve Emre'nin baygın

vaziyette yerde yattığını görünce, konuşmadan anlamaya çalışan gözlerle birbirlerine baktılar. Dr Serkan yere yığılmış Emre'nin yanına koştu, diğeri odaları dolaşmaya.

“Bayılmış, yukarıya haber ver hemen sedye indirsinler” dedi Serkan.

“Tamam, ama kız yok” diyen arkadaşı telsizle yukarıya bilgi verirken.

“Bunun sol kolu kırık, taşırken dikkat etsinler. Hareket etmeyecek doğruca hastahaneye gidecek ameliyat gerekebilir” dedi Dr Serkan.

“Sen beni anladın mı doktor? Kız yok ortada dedim” dedi genç adam.

“Her yeri ara o da biryerde bayılmış olabilir. Banyo, mutfak ara işte” dedi doktor.

“Baktım, yok. Kız çatının altında kalmış olmalı. Bu çok kötü oldu” diyen adam yukarıdan indirilen sedyeyi almaya gitti. Bu arada iki kişi daha indi diğeri helikopterden.

Genç doktor yeni gelenlere üzüntüyle durumu izah ederken Emre'yi sedyeye yerleştiriyordu.

“Sıkıca bağlayın ama koluna dokunmayın. Battaniyelerle kapatın. Hava çok soğuk. Çabuk olun. Çatı yeni çökmüş ama bu kırık yeni değil, herhalde ip merdivenden düşünce olmuş. Bayılma nedeni kırık değil yani. Kız çatının altında kalınca şoka girip bayılmış, travma geçiriyor olmalı. Bu durum kırıktan daha önemli” dedi doktor.

Sedyenin yukarı alınmasına yardım ettikten sonra olay yerine döndü. Felaketin boyutları netlik kazanmadan merkeze bilgi verilmemesini giden helikoptere iyice tenbihleyen iki arkadaş koşar adım binada araştırmaya giriştiler. Havada bekleyen ikinci helikoptere arama kurtarma cihaz ve ekipmanları ile ilk yardım olanaklarıyla donatılmış sağlık çantasını aşağı indirmesini söylediler. Malzemeler inerken umutsuzca çatının altında kalan kıza ulaşmanın yollarını düşünüyordu iki genç. Umut arayışına malzemeleri indiren diğeri arkadaşları da katıldı.

“Geçici baz istasyonunu kurdum. Artık telefonlar çalışıyor. Merkeze haber verelim isterseniz. Belki akşam olmadan yardım gelir...” dediler.

“Bence yapacak birşey kalmadı. Çatıyı kaldırmadan kıza ulaşamayız. Duvarları kırsak arkası yine tonlarca kar. Ulaşsak bile sağ bulmamız mümkün değil. Bu kadar yükün altında kimse sağ kalamaz. Helikopteri daha fazla bekletemeyiz, hemen geri dönmesi gerekiyor. Biz de gidelim, yarın vinç getirelim buraya. Daha çok insan, daha çok teknoloji lazım. Gerekirse üzerindeki karı helikopterle kaldırırız. Bu da teknik olarak zaman alır, tabi bir de havanın düzelmesi lâzım” dedi diğeri.

“Keser misin sesini! Sadece düşün, şu anda ne yapabiliriz onu düşün. Telefon etmek yok. ne söyleyeceksin insanlara? Kız öldü mü diyeceksin. Nereden biliyorsun? Cesedini gördün mü?” diye bağırarak doktor öfkeyle odaları dolaşmaya gitti.

“Nesi var bunun? Anladık, üzüldü ama biz elimizden geleni yapıyoruz. Her zaman sonuç iyi olacak diye bir kural yok. Öyle çok ceset gördüm ki alıştım artık. Bazen de böyle oluyor. Ölümün ne zaman geleceği belli hiç olmuyor” dedi arkadaşına.

“Annesine söz verdi. Kızını sağlam getirecem dedi. Siniri bu yüzden” dedi diğeri. “Telefonda nasıl desin kızın öldü Melek hanım diye.”

“Offf, bu kötü olmuş, zavallı doktor. Bu meslekte kimseyle duygusal bağ kurmayacaksın. Şimdi çık çıkabilirsen içinden” dedi yavaşça.

Serkan arayışını tamamlayıp mutfaka geldi. Tezgahın altında bodruma geçit olarak kullandıkları boşluktan geçerek bodruma indi. Bodrum katın salonun altına doğru devamı olmadığını, duvarların perde temel duvar olduğunu anladı. Buradan kızın canlı veya cansız bedenine ulaşmanın mümkün olmadığını ikna olunca üzülen geri döndü. Son günlerde yaşadığı olaylar çok sarsmıştı doktoru. Hâlâ yapılması gereken birşeyler olduğuna dair hisler taşıyordu yüreğinde. Gözüyle görüp, tıbben ölüm teşhisi koymadığı birini X olmuş ilân edemiyordu etik olarak. Ölüm ve yaşam, gördüğü eğitim sayesinde bilimsel olarak kesin çizgiyle ayrılan iki gerçektir. Kişinin ayırım çizgisinin hangi yanında olduğunu görmeden hangi gerçek vuku bulmuş bilinemezdi.

“Kızın kaderi böyleymiş. Bir saat önce sevgilisini donmaktan kurtardı ama kendini kurtaramadı. Değişik bir kızmış, çok yazık oldu” dedi biri.

“Baksana, biraz önce çay içmişler. Isıtıcıda sıcak su var, bardaklar hâlâ sıcak” dedi arkadaşı.

Haber bekleyen helikoptere birşey söylemeden önce aralarında istişare edip en doğru kararı vermek üzere sandalyelere oturdular. Birazdan, şok hızında yaşadığı başarısızlığın etkisiyle yüzü allak bullak olan doktor da katıldı aralarına. Şimdi karar verme zamanıydı.

“Bizim yüzümüzden! Helikopterle evin üstünde durunca hava basıncı çökmeye neden oldu. Bardağı taşıran son damlayı biz koyduk galiba” dedi Dr. Serkan.

“Bizi duymuşlar çantaları buraya getirmişler. Keşke oraya girmeseydi” diyen gence, “Keşke zamanı geri alabilseydik” diye ekledi diğeri.

“Şimdi ne yapıyoruz arkadaşlar gidiyor muyuz, kalıyor muyuz? Pilot haber bekliyor, hemen karar verelim. Zaten zor dayanıyor rüzgâra” dedi.

“Kalabiliriz. Kalırsak yarına gereken malzemeleri temin etsinler diye telefonla ararız. O zaman da burada neler olduğunu kızın annesi babası dahil herkes öğrenir. Gazeteciler, televizyonlar... Ortalık birbirine girer. Belki de bizi suçlarlar. Soruşturma, ifade mahkeme, aldık başımıza derdi” dedi tecrübeli olan.

“Nasıl sağlanacaklar, neden saklıyoruz?” dedi diğeri.

“Şimdi olmaz. O kadın buna dayanamaz, kalpten gider. Hiç şüphem yok. Bu haber doktor kontrolünde söylenmeli, acil müdahale gerekir. Babası da aynı durumda aslında. Durduk yerde aileyi yok etmek istemezsiniz herhalde” dedi Dr. Serkan. Üzgün ve çaresizdi. Melek hanım'ın heyecanlı ve beklemekten solmuş yüzü geldi gözünün önüne. Kolunu tutup nasıl sarstığını, sanki olacaklar önceden içine doğmuş gibi bir annenin son çırpınışlarını hatırladı. Söz vermişti, bir an önce kızgın annenin elinden kurtulup operasyona başlamak için, hem de hiç düşünmeden söz vermişti. Sanki ilâhi müdahaleyi düzeltmek, bütün iş ve oluşların sahibinden izin almadan işleri yoluna koymak mümkünmüş gibi. Hata etmişti doktor, İnşâallah dememişti. Biz elimizden geleni yaparız ötesini Allah bilir de dememişti. O durumdaki bir kadına söylenecek sözler değildi bunlar. Sadece söz vermişti en kısa yoldan. Gerekeni yapmıştı. Şimdi bir plân yapması gerekiyordu yardımsever doktorun. En azından ailenin kalanının sağlam kalmasını sağlayabilirdi. Mutlaka yaşayacakları tek evlatlarının acısını geciktirebilirdi. İki kez acı çekmek yerine cenazeyi götürüp tek seferde yürekleri dağlamak daha az hasar bırakacaktı acılı bedenlerde. O sırada ekip arkadaşının çalan telefonuyla uyandı gözünde canlandırdığı ana babayla karşılaşmanın can sıkıcı düşünden.

“Yardım istiyorlar, tepeye çıkamadıysanız kara yolunda çığ altında kalmış otobüse yardıma gidin diyorlar. Yaralıları varmış” dedi arkadaşı.

“Tamam siz gidin. Ben burada kalıyorum. Geri dönüp o kadının karşısına çıkamam zaten. Onunla karşılaşmak yerine dünyanın öbür ucuna giderim daha iyi” dedi Serkan. Kendini biraz toparladıktan sonra aklından geçenleri arkadaşlarıyla paylaştı. Ve böylece kötünün iyisi plânını hemen uygulamaya koydu.

“Siz giden arkadaşlara söyleyin doğrudan hastaneye gitsinler. Sonra da açıklama yapmadan ortadan kaybolsunlar. Biz sadece yaralıyı durumu acil diye aldık geldik desinler. Emre kolay kolay kendine gelip kimseye ne olduğunu anlatamaz. Onun da işi zor. Hava çok kötüydü diğer helikopter ne yaptı bilmiyoruz iletişim kuramadık desinler. Siz de buraya ulaşamadığınızı yarın tekrar deneyeceğinizi söylersiniz. Ben telefonumu açık tutarım ama sadece sizinle konuşurum. Başka kimseyle konuşmam anlaştık mı? İlk fırsatta gelin de, şu berbat işi bitirelim” dedi.

“Olur, dediğin gibi yaparız. Sen kalmak istediğinden emin misin?” dedi arkadaşı.

“Kalıyorum. Ölü veya diri, kızı buradan almadan gitmiyorum. Siz acele edin de şu otobüse yardıma gidin bari, hadi çabuk gidin” dedi doktor.

“Tamam biz gidelim, zaten gittiğimiz yerde doktora gerek yokmuş. Malzemeler kalıyor” diyerek yeni bir kurtarma çalışmasına gittiler.

Gidenlerin arkasından bir süre baktı doktor. Ses uzaklaşana kadar dinledi. Çalıştığını kontrol ettikten sonra kapattı telefonunu. Kimseyle konuşacak durumda değildi. Issız bir dağın tepesinde sözün bittiği yerde kısmen harabeye dönmüş bir evde holün orta yerinde öylece duruyordu. Ama uzun sürmedi dalgınlığı. Burada kaldığı süreyi doğru kullanması yarın kalabalık bir insan grubu eşliğinde yapılacak enkaz kaldırma çalışmasını doğru yönlendirmesi gerekiyordu. Evin içinde keşif yapması gerekiyordu şimdiden. Mutfağa gidip bir bardak su içtikten sonra çevreyi incelemeye başladı. Bodrum kata inen merdivenin keşfini, dolayısıyla insanları açlıktan kurtaran

dahiyane mutfak operasyonunu canlandırdı gözünde. Vazgeçmek nedir bilmeyen inatçı biri olmadıydı bu kız. Zeki olmak da gerekiyordu tabii. Ama sen vazgeçmesen de hayat senden vazgeçebiliyordu vakit gelmişse. Mutfaktan çıkıp salonun kırık dökük kapısını incelemeye koyuldu Serkan. Hemen arkasında yüksek kar yığınının çatının altına ulaşmayı engelleyici soğuk varlığı çok iyi hissediliyordu. Buradan çalışma yapmak mümkün görünmüyordu. Odalara gitmek üzereyken Canan'ın oda kapısını farkettiler. İçeri girdi. Çok tuhaf bir düzen vardı odada. Görmeye alıştıklarına benzemiyordu odanın yerleşimi. Havalandırma penceresi açık, menfez kapağının zorlanarak söküldüğü belli oluyordu. İndirdikleri malzemelerin yanına koştular. El fenerini alıp odaya döndü. Havalandırma penceresinden içeriyi inceledi. Belki işlerine yarardı bu boşluk. Yukarıdan inen elektrik kablolarını gördü. Galiba, bodrum katın varlığını nasıl keşfettiklerini anlıyordu artık. Gülümseyerek indi çıktığı pufun üstünden. Odanın içini incelemeye koyuldu. Derme çatma eşyalarla akıl yoluyla oluşturulmuş yaşama alanı anlatıyordu ki bu oda Canan'a aitti. Eşyaların düzeninden bir kadın eli değdiği kolayca anlaşılıyordu. Masanın üzerinde üstüste sıralanmış, aralarına not kağıtlarından numaralanmış ayraçlar konmuş kitapları inceledi bir süre. Bu kitaplara meraklı kızla empati kurmaya çalıştı. Bir insanı kısa zamanda tanımak için okuduğu kitapların mahiyetinden daha geçerli delil bulunamazdı dünyada. Yine gülümsedi. Ta ki, yatağın üstünde duvara dayalı duran pahalı gitarı farkedene kadar. Hayat tarzları birbirlerine pek benzemeyen bu iki genç, şehirde koro halinde söylendiği gibi önceden tanışıyorlar mıydı, yoksa burada mı filizlenmişti bu aşk? Kafası karıştı Serkan'ın. Aynı odayı paylaşmadıklarına göre burada tanışmış olmaları ihtimali fazlaydı. Onlardan biri gibi davranmamış aynı lüks konaklama şartlarına lâyık görülmemişti Canan. Şehirde bir nişanlısı olduğunu diğerleri bildiği için belki de gizli gizli buluşuyordu Emre'yle. Hem de bu odada. Aşk için bile olsa etik bir yanı olmalıydı tüm ilişkilerin. Olması gereken buydu. Gerçi öğrencilik yıllarının sonuna doğru, evlenme hazırlıkları yaptığı kız arkadaşı bir gün en yakın arkadaşıyla beraber sırta kadem basınca ahlâkla ilgili tüm kaleleri gümbür gümbür yıkılmış aklının düzeni şaşmıştı ya, artık ne gördüğü rezilliklere, ne de yeryüzünde göreceği tüm yamuk ilişkilere şaşırıyordu. Kendi dışındaki herşey normalleşmişti zihninde ama yaşadığı hayatla kendi arası bir türlü normalleşememişti. İnsanlara güveni sarsılmış duvarlar örmüştü arasına. Bu karşı koyuşun simgesi olmuştu uzattığı saçları. Aynı karşı koyuş mesleğine de yansımış herşeyi unutturacak meşgaleler edinmişti. Kendine boş kalmış zaman bırakmamak için kurtarma ekipleriyle çalışmak, dünyanın terkettiği yoksul diyarlarda gönüllü hekimlik yapmak tutkusu olmuştu. Bu sayede, kendinden daha acınası hayatlar yaşayan insanlarla bir arada bulunurken unuttu acılarını. Evlenmeyi düşündüğü kız arkadaşının ihanetinden sonra güvenerek yaslanacak bir omuza ihtiyacı tavan yapmışken annesiyle babasını trafik kazasında kaybetmek iyiden iyiye yalnızlaştırmıştı genç doktor adayını. Kız kardeşinin varlığıyla hayata bağlanmış, bunun da bir mücadele türü olduğunu kabullenerek mesleğine diğer meslektaşlarından farklı bir mantıkla sarılmıştı Serkan. Yaptığı gönüllü hizmet çalışmalarıyla geçmişin acılarından kurtuluyor insanlara güvenmek yerine insanların güvenini kazanıyordu. Gitarın tellerine bir iki dokunup çıktı odadan. Geçmişini hatırlamak canını sıkıyordu doktorun. Eskiye düşünmek yerine dikkatini yeni işine vermeliydi. Herkes gibi o da sadece kendi yaptıklarından sorumluydu evrende. Odaları keşif için yürürken mutfaktan gelen telefon sesiyle irkildi doktor. Koşarak çalan telefonun yerini aradı.

“Eyvaaaah” diye sızlanırken çekinceleri vardı doktorun. Yoksa olanları öğrenen kızın annesi veya babası mı arıyordu bu en zayıf ve çaresizlik anında. Birazdan, açmak zorunda kaldığı telefonu Emre'nin mutfak sandalyesinde duran montunun cebinde buldu Serkan.

“Efendim” dedi sakince.

“Emre, oğlum neredesin sen, günlerdir sana ulaşamıyorum. Çok merak ettim. Bir sorun mu var? Evde de yoksun” dedi bir kadın sesi.

“İyi günler hanımefendi. Emre'nin telefonu ama Emre burada değil” dedi sakinleşerek.

“Alo siz kimsiniz, oğluma ne oldu söyleyin. Başına bir şey mi geldi?” Dedi ses.

“Oğlunuz küçük bir kaza geçirdi. Ama iyi merak etmeyin. Sadece kolunda bir kırık var. Şu anda hastanede olabilir. Size vereceğim numaradan detaylı bilgi alırsınız” diyen doktor bazı telefon numaraları vererek kapattı telefonu. Telefonda arayanlarla uğraşmamak için tümüyle

kapatmayı düşünürken birden vazgeçti.

“Kızın telefonu da buralarda olmalı. Sandalyede duran sırt çantalarına baktı. Canan'a ait olanı biraz karıştırdıktan sonra çaldırarak telefonu sesinden bulmaya karar verdi. Emre'nin telefonunu eline aldı.

“Sevgilisi olduğuna göre burada kayıtlıdır. Bakalım neredeymiş” diye rehberden aramaya başladı.

“Canan,,Canan, yok. Bu çok saçma. Mutlaka olmalı” diye yüksek sesle konuşarak tekrar tekrar inceledi rehberi. Üff, amma çok numara var. Ama Canan yok,, ya da başka birşey olmalı. Aşkım falan gibi” Aradığını bulamayan doktor başka bir kayıt buldu rehberde.

“Başımın belası” yazılı bir kayıt. Bir iki dolanıp tekrar aynı yere geldi.

“Kim sevgilisine başımın belası der ?” diye söylenerek aradı numarayı. Telefon gerçekten çalıyordu ama kimse açmıyordu.

“Kızın yanında olmalı, sesin geldiği yeri bulabilirim” diyerek malzeme çantasını karıştırmaya başladı. Kurtarma çalışmaları esnasında kullandıkları çeşitli cihazlar vardı büyük çantada. Sese duyarlı birini aceleyle çıkarıp hemen açarak ekranı incelemeye, bir taraftan da süresi biten aramayı tekrarlayarak evin duvarlarını dinlemeye başladı. Ses zayıf da olsa gerçekten duyuluyordu. Telefon burada, kızın yanındaydı. Sesin geldiği yeri tam olarak tesbit etmek işlerini kolaylaştıracak, daha çabuk ulaşacaklardı enkaz altındaki ölmüş bedene. Önce Canan'ın odasının salona bitişik duvarında aradı sinyali. Çok zayıf algılıyordu sesi. Doktor aramaya diğer bitişik odada devam etmek için Meltem'in kullandığı odaya girdi. Duvarda sesi duymaya çalıştı. Burada daha iyi yanıt veriyordu cihaz. Heyecanlandı Serkan. Altan başlayarak bütün duvarı incelemeye başladı. Cihaz bir metrekairelik bölgede diğer bütün noktalardan çok daha fazla algılıyordu sesi. Orada odaklanıp aramaya devam etti heyecanla. Bu alanda çatının çökmemiş olma ihtimali çok bariz görülüyorken çalan telefonun açılması şaşkına çevirdi Serkan'ı.

“Alo, alo” diye seslense de yanıt alamadı sesine. Kulağına gelen garip tıkırtılar kızın hayatta olduğunu ama yaralı olduğu için konuşamadığını düşündürdü. Hatta bir ara acıyla inlemesini duyar gibi oldu. Arkadaşlarını arayıp yardım istemek veya tek başına gecikecek yardımı beklemeden işe koyulmak arasındaki kararsızlığı bir saniye sürdü. Koşarak malzemelerin yanına geldi. Duvarı delip arkasına geçebilirdi. Gerekli matkap benzeri aleti bularak tekrar odaya koştu. Üstündeki montu çıkarıp fişe taktığı aleti çalıştırdı. Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. Acele etmesi gerekiyordu. Toza bulanmış odanın içinde tüm gücüyle çalışırken ter içinde kalmıştı. Kazağını da çıkardı çabucak. Daha rahat çalışması gerekiyordu. Deliğin büyüklüğü içeriye görece kadar olunca el fenerini alıp yere uzanarak görmeye çalıştı. Çıkan tozdan görmek mümkün olmasa da içeride çökmemiş bir alan olduğunu artık biliyordu. Hemen doğrularak deliği büyütme çalışmasına devam etti. Kendi geçebileceği ölçülere gelen delikten el fenerini açarak içeri baktı. Evet gerçekten bir metreyi geçmeyen boşlukta enaz dört metre ileride yerde yatan kız küçük hareketler yapıyordu. Sürünerek yanına ulaşmak mümkün görünüyordu. Onu canlı bulmanın sevincini yaşarken bir taraftan da evin içinde oyalanarak harcadığı zaman için kendine kızıyordu doktor. Emre'nin annesine oğlunu arayarak katkıda bulunduğu bir hayatı kurtarma mücadelesi için teşekkür etmek gerekecekti ama henüz erkendi. Önce kızı gömülü olduğu mezar gibi yerden kurtarmak gerekiyordu. Bu fırsat, kendisine mutlu olsun diye armağan edilmiş diğer fırsatlardan biriydi. Birine yardım etmek bir canlının hayatını kurtarmak Serkan'ın hayatta tek mutlu olma yoluydu.

Tekrar koşarak hole ulaştı. Başka bir çantadan bazı malzemeleri aceleyle bir poşete tıkıştırıp odaya koştu. Rahat hareket edebilmek için botlarını da çıkartan doktor delikten içeri adeta bir yılan kıvraklığı ve çabukluğuyla süzülde. Sürünerek elli santimetre ile bir merte arası değişen zorlu bir tünelde başına taktığı lambalı şapkanın rehberliğinde ilerleyerek kızın yanına ulaştı. Kırılmış ahşap yığınının önüne çıkardığı engelleri aşarak sürünürken çok yorulmuştu. Ama şimdi işi daha da zordu. Geri dönerken kızı da çekip taşınması gerekecekti. Önce nabzını kontrol etti kızın. Yanındaki poşetten çıkardığı boyunluğu taktı boynuna. Sonra el feneri ile yere yayılmış kan izlerinin kaynağını aramaya başladı. İlginç bir şekilde başında çarpma belirtisi yokken karın bölgesinde kanama vardı ve yerlerde cam kırıkları. Etrafa dağılmış cam kırıklarını inceledi. Cam

sehpanın ayaklarını görünce kırılanın ne olduğunu anladı. Aynı zamanda orada hâlâ sağlam duran kayıt cihazını da farkedene doktor önce kanamayı durdurmaya karar verdi. Kızın kazağını kaldırıncaya gövdesinde cam parçalarının saplanarak açtığı derin kesiklerin kanamanın sebebi olduğunu gördü. Yanındaki poşetten çıkardığı çakı ile kazağın bir tarafını yukardan aşağı kesti. Kendi üstündeki tişörtü zar zor çıkararak kanayan kesiklerin üzerine katlayarak yerleştirdi. Kazağın kesmiş olduğu tarafından sıkıca bağladı. Çok kan kaybetmişti Canan ve baygın olması bu yüzdendi. Yine poşetten çıkardığı battaniyeyi Canan'ın altından geçirerek uçlarını bağladı. Kolları da battaniyenin içinde kalacak şekilde toplayıp battaniyenin diğer uçlarını bağlamadan önce telefonu ve kayıt cihazını kucağına koydu. Bu kez geri geri sürünen ve battaniyeyi dikkatlice çekerek girdiği delikten kızla birlikte çıkmayı başaran Serkan terden sıırıslam olmuştu. Ama hâlâ ilkyardım adına yapması gereken çok şey vardı. Hastanın hayatı tehlikesi devam ediyordu. Yerden kucaklayarak kaldırdığı yaralıyı daha tozsuz, daha hijyenik bir odaya taşımak gerekiyordu. Karşısına çıkan ilk odaya girip yatağın üstüne bıraktı Canan'ı. Diğer odadan gelen gümbürtüyle irkilen doktor duvarına delik açtığı odaya koştu. Yeni bir çökme daha olmuştu çatıda ve artık boşluk da kalmamıştı altında. Derin bir nefes alıp terini silen Serkan koşarak holde duran sağlık çantasını odaya taşıdı. Kalp ritmini gösteren portatif bir cihazın kablolarını kızın göğsüne yerleştirip cihazı çalıştırdı. Nabız gerçekten düşüktü. Canan'ın kana ihtiyacı vardı. Önce kan grubunu öğrenmesi gerekiyordu. Öğrenmek yetmeyecekti, arkadaşlarını arayıp kan istemesi gerekecekti. Büyük olasılıkla kan grubunu öğrenmek için ailesini aramak zorunda kalacaktı. O zaman da aile kızlarının başına geleni öğrenmiş olacaktı. Kız kurtulacaksa öğrenmelerinde bir sakınca yoktu. Ya kurtarmayı başaramazsa, acil kan zamanında gelmezse... Taşdığı sorumluluktan korkan doktorun hata yapma lüksü yoktu artık. Hem yapacağı işlerin sıralamasını doğru yapması, hem de başarması zorunluydu. Kanamanın devam edip etmediğini kontrol ederek işe koyuldu. Koşarak Canan'ın çantasını odaya getirdi ve diğer yatağın üzerine boşalttı.

“Bir mucizeye daha ihtiyacım var, hadi bir mucize daha” diye mırıldanarak cüzdanı defteri bulduğu herşeyi karıştırmaya başladı. Cüzdanın bir gözünde organ bağış kartını onun da üzerinde kan grubu kaydını gördü. Gördüğü şey yüzünü güldürdü.

“İşte bu, teşekkür ederim” dedi minnetle. Yine yardım yetmişmiş, hem de en yetkili yerden ve en gerektiği zamanda.

“Anlaşıldı, sağlam bir yerden torpilin var senin” diyerek mucize kızın solgun yüzüne baktı.

“Koskoca çatı kafana indi ama kafana çarpmadı inanılır gibi değil. Bunu nasıl becerdiğini çok merak ediyorum doğrusu” diyen Serkan derin bir nefes aldı verdi.

Saatlerdir koşmuş gibi yorgundu Serkan ama bir o kadar daha koşması gerekecekti. Kan istemek için ekibi aramasına gerek kalmamıştı. Aynı gruptaki kendi kanından verecekti Canan'a. Yine de yaraların dikilmesi için hastaneye gitmesi gerekiyordu. Bir helikopter göndermelerini isteyecekti biraz önce giden arkadaşlarından. Odanın küçük banyosuna girdi. Elini yüzünü yıkadı sabunladı. Saçları toza toprağa bulanmış başka bir renge bürünmüştü. Şimdi uğraşamazdı saçlarıyla. Sağlık çantasının başına gitti. Bir bone bulup başına geçirdi. Sonra kan nakli için gereken aparatları bulup çıkardı. Odanın içinde bir seri düzenleme yaptı. Diğer yatağı Canan'ın yatağının yanına çekti. Tekrar ellerini yıkamaya gitti. Geldiğinde herşey hazır. Önce hastanın damar yolunu açtı. Sonra kendisinin. Birazdan kan vermeye başlayan doktor telefonunu yanına alarak yatağa uzandı. Boşta kalan eliyle altında kalan Canan'ın eşyalarını çantaya geri koymaya başladı. Gri kapaklı kalın defter ilgisini çekiverdi. Ne olduğunu merak ettiği defteri çantaya atmaktan vazgeçip dışarıda bıraktı. Sonra arkadaşlarını aradı.

“Nasılın doktor, yoksa canın mı sıkıldı” dedi arkadaşı.

“Sinan, şimdi beni iyi dinle. Kız yaşıyor, çatının altından çıkardım. Ama ne kadar iyi bilmiyorum. Dışardan bakılınca iyi görünüyor. Birkaç kesik dışında önemli bir şeyi yok gibi. Beni anladın mı? Orası çok gürültülü siz neredesiniz?” dedi Serkan.

“Yanlış anlamadım değil mi? Kız yaşıyor dedin. Ama nasıl? Biz nasıl anlamadık” dedi Sinan.

“Nasılını boşver. Yaşıyor işte” dedi Serkan.

“Helâl be arkadaşım, büyüksün. Çok sevindim. Eee söyledin mi aileye veya bizimkilere yoksa biz mi söyleyelim?” dedi Sinan.

“Şimdi söylemek doğru olmaz. Nasıl? diyecekler cevap veremiycem. İnsanları merakta bırakıp kâbus yaşatmak istemiyorum. Birazdan kız kendine gelince haber vermeyi düşünüyorum. Siz hiçbirşey söylemeyin. İlk fırsatta buraya gelin. Yaraların dikilmesi için hastaneye gitmesi gerekiyor, anladın mı?” dedi Serkan.

“İmkânsız dostum. Hava nasıl bilmiyorsun galiba. Biz buraya zorunlu iniş yaptık ve kalkamıyoruz. Bir köyde misafir oluyoruz. Sen doktorsun çaresine bakarsın. Bizi çok sıkıştırdılar durumu bizimkilere anlatmak zorunda kaldık. Onlar da aileye ne diyeceklerini bilmiyor. Şimdi sen ara durumu tekrar anlat. Ailesi kızı öldü sanmasın. Mutlaka ara. Emre'nin hastanede olduğunu öğrenmişler, Canan neden gelmedi diye sorup duruyorlarmış. Bir açıklama yapmak gerekiyor” dedi Sinan.

“Tamam ararım. Hadi görüşürüz” dedi Serkan sıkıntıyla. Havaalanındaki kriz masasına haber vermesi ama aileyle konuşmaması gerekiyordu. Aksi halde ver kızımızın sesini duyalım diyeceklerdi. Yaralı olduğunu öğrenince kıyamet kopacaktı şehirde. Kriz masasındaki arkadaşını aradı Serkan.

“Söyleyin merak etmesinler Canan iyi ama şimdi konuşamaz. Siz annesini babasını biraz daha oyalayın. Haber aldık iyilermiş ama sonra telefon kesildi deyin. Kızları kendine gelince görüşmelerini sağlarız. Uçuş için hava uygun değildi. Bir aksilik olmasın diye yola çıkmadığımızı telefonun da bazen çalıştığını söyleyin. Şimdi kızın yaralarıyla ilgilenmem gerekiyor. Bu yüzden telefonları kapatıyorum. Müsait olunca ben sizi ararım” dedi.

SİVAS HAVAALANI

Kriz masasından genç görevli soğuk duştan çıkmış gibiydi. Saatlerdir başının etini yiyen “ niye haber gelmedi, bu yol o kadar uzun mu, neden dönmediler” diyen Melek hanımın yanına gülerek geldi.

“Serkan beyle şimdi konuştum ama hat kesildi sizi görüşemedim. Hava çok kötüymüş Karlıtepe'de. Emre'yi durumu acil diye mecburen almışlar ama daha fazla riske girememişler. Canan hanımı şimdilik bekletiyorlar. Merak etmeyin iyiymiş Serkan bey yanında kalmış” dedi.

“Evladım, Serkan bey kim ?” dedi Melek hanım.

“Ekibin doktoru. Tanıyorsunuz kızınızı getirmek için size söz vermişti”

“Anladım. Uzun saçlı olan. Yarından önce gelemezler yani” dedi Melek hanım.

“Bence de. İlk fırsatta telefonla arayacaklar. O zaman kızınızla konuşursunuz. Tabi hava izin verirse” dedi adam.

“Hastaneye giden çocuk nasılmış kendine gelmiş mi?” dedi Kemal bey.

“Hayır efendim. Hâlâ uyuyor. Uyanırsa bize haber verecekler. Yaşadığı olayın etkisinde olmalı. Kolay değil tabi yüksekte düşmüş ölümle burun buruna gelmiş. Kim olsa etkilenir. Kadir bey ve diğer arkadaşları yanında” diyen adam da rahatlamıştı.

“İyi madem, burada boşuna beklemeyelim. Biz de gidip bakalım çocuğa nasılmış, belki yardıma ihtiyacı vardır. Bize hastanenin adresini verir misiniz” dedi Melek hanım .

“Adrese gerek yok efendim. Kapıda arabalarımız var sizi bırakırlar” dedi görevli.

Osman bey ve Murat Mahmut bey'in evine giderken Melek hanım ve Kemal bey hastanenin yolunu tutmuştu.

Emre'nin haline içi sızlayarak bakan Kadir bey onun uyumasında günler süren uykusuzluğun etkisi olduğunu düşünüyordu. Canan'ın başına gelenlerden diğerleri gibi onun da haberi yoktu. Film müziği bestelemek amacıyla güle oynaya gittiği o dağ evinde neler gelmişti zavallının başına. Yaşadıkları, bundan sonraki hayatını nasıl etkileyecekti acaba. Ya Canan'ın durumu! Hepsi sevdiklerine kavuşurken bu kız hâlâ kar hapsinden kurtulamamıştı. İlginç bir kızdı Canan. Sürprizlere gebeydi. İnsanlara değer veriyordu. En kızdıklarını bile üzerine çentik atıp

eksiler hanesine yerleştirmiyordu. Acaba Emre'ye karşı nasıl bir davranış sergileyecekti. Onun sevginin her türüne hasret yaralı kalbine çözüm bulacak mıydı? Umursamaz davranmasını beklemiyordu Canan'ın. Zaten bu yüzden onun hikayesini anlatmaya talip olmuştu. Canan hayatın önüne çıkardıklarını tesadüf demeden değişik bir sorumluluk anlayışıyla kendi şahsına nispet ederek sahipleniyordu. Kendi hayatına satranç turnuvası muamelesi yapan değişik biriydi. Daha önce hayatı böyle okuyup yorumlayan biriyle karşılaşmamıştı Kadir bey. Yenildiği zaman bile kızmıyor, dinlenmeden yeni bir maça başlıyordu bu kız. Şaşırtıcı bir gücü, tükenmeyen enerjisi vardı. Ve en önemlisi masal değil gerçektir. Ürettiği çözümlerin gerçek olduğu gibi. Hiçbirinde yabancı dış etkenlerden yalandan, riyadan eser yoktu, çünkü bunların hiçbiri Canan'ın yüreğinde yoktu. Kendi aklıyla yüreği arasında kurduğu görünmez bir santralden aldığı sinyallerle yön veriyordu eylemlerine. Kimi örnek aldığını öğrenmek arzusuyla doluydu yaşlı yönetmen. Her kimse örnek aldığı, bütün insanlar öğrenmeliydi onu. Bu düşünce sisteminin ne kadar isabetli olduğunu herkes öğrenmeliydi. Ama önce kendisi öğrenmeliydi Kadir bey. Yolunu şaşırmış insan kitleleri için devrim niteliğindedeydi Canan'da ve ailesinde görüp tanık olduğu mutluluk formülü. Bunu insanlara film projesiyle anlatmayı koymuştu kafasına. Dünyada hiçbirşey tesadüf değildir diyen Canan haklıysa, bu dağ macerası da tesadüf değildi ve Allah bu vazifeyi Kadir bey'e yüklemişti. Başarması gerekiyordu. Yorgun olduğu halde yanından bir an bile ayrılmayan Zeynep hanımla birlikte Emre'nin başında beklemekten mutluydu Kadir bey.

KARLITEPE

Sağlam durması ayakta kalması gerekiyordu Serkan'ın. Henüz işi bitmemişti. Kan nakli tamamlanınca kanamayı geçici olarak durdurduğu yaralarla ilgilenmesi gerekiyordu. Ellerin titrememesi rahat çalışabilmesi gerekiyordu. Bu yüzden elindeki defterin el yazısıyla doldurulmuş sayfalarını karıştırırken zaman zaman ellerini kontrol ediyor aynı zamanda kalp cihazını göz hapsinde tutuyordu. Defter ilgisini çekmişti doktorun. Sıradan birinin günlük defteri gibi görünürken birden bire değişiyordu satırların anlattıkları. Düşünceyi müzik enstrümanı gibi ustaca yöneten, ayrıntılarda gizli ne varsa irdeleyen sıradışı yorum anlayışını hemen farketmişti Serkan. Birinin can sıkıntısını geçirmek için yazdığı cümlelere benzemiyordu gözüne çarpan satırlar. İlk sayfadan başlayıp okumaya karar verdi.

“Nihal'in sözünü ettiği ama anlamını bilmediği büyük serveti arıyorum. Peki ben biliyor muyum anlamını? Evet sanırım biliyorum.. Nerede, ne zaman bulurum işte onu bilmiyorum. Yine de aramalıyım her an bulacakmışım gibi. Tek bildiğim Murat'ın yanında olmadığı. Hayatımda Murat'a yer yok bundan eminim. Çünkü yüreğim öyle söylüyor. Güvenmediğim halde Nihal'e yardım etmeliyim. Onun yeni bir fırsata ihtiyacı var. Ben engellerin önünü açan o kişi olmalıyım. Başarmak için daha fazla ipucuna ihtiyaç var sanırım. Belki bu seyahat hepimize iyi gelir. Umarım söylediğim küçük yalan yüzünden Melek Sultan Cumhuriyetinde isyan çıkmaz. Kimseyi sıkıntıya sokmadan ve hiçbirinin kalbini kırmadan Murat defterini kapatmak istiyorum. Sabah erkenden yola çıkıyorum. Allahım, bana tünelin ucundaki ışığı görmek yetmiyor sen benim yolumu aydınlık kıl. Yolumun üstündeki engelleri görmemi sağla. Neyin en iyi olduğunu yalnız sen biliyorsun. Ben senden küçük mutluluk damlaları değil, sonsuz mutluluk denizinin tükenmeyen imkanlarını istiyorum.” diye başlıyordu gri kapaklı defter.

Canan'a verdiği taze kanın yeterli olduğuna kanaat getiren doktor yerinden doğrularak aparatları topladı. Kalkarken başı dönse de kendini iyi hissediyordu. Önce mutfaka giderek buzdolabından kendine enerji verecek şekerli içecek buldu. Aceleyle bir bardak meyve suyunu birkaç parça kurabiye eşliğinde içtikten sonra tekrar doldurarak Canan'ı bıraktığı odaya döndü. Kalp cihazındaki sinyaller normal Canan ise uykudaydı. Onu uyandırmadan cam parçalarının açtığı yaraları dikmeyi plânlıyordu Serkan. Emre'nin dolabından bulduğu temiz bir kazağı üzerine giydi. Odanın içinde işini kolaylaştıracak bir düzenlemeye daha ve daha fazla ışığa ihtiyaç vardı. Bir taraftan meyve suyunu yudumlarken odanın içinde ameliyathane şartlarını oluşturma gayretiyle koşuşturan doktor son olarak sağlık çantasından gereken malzemeleri hemen yanına yerleştirdi.

hazırlıklar tamamlanmış oldu. Omuzlarına kadar uzun saçlarını bonenin içine hapsettikten sonra banyoya, ellerini mikroplardan arındırmaya gitti. Sonra da ellerine geçirdiği eldivenlerle operasyona başladı. Göğüslerin altından başlayıp göbeğinin değişik yerlerinde açılmış kesikleri birer birer dikip üzerlerini kapattı. Aslında temiz bir ortamda yapılması gereken müdahaleyi yapıyordu doktor olarak. Enfeksiyon riski taşıyordu hastası. Elinden geldiği kadar titiz ve dikkatli davranarak işini tamamlayan doktor aslında hastanın genel durumunu merak ediyordu. Her ne kadar görünürde bir belirti olmasa da başına sert bir darbe almış olabilirdi ya da çatının düşmesi sonucu omurilik zarar görmüş olabilirdi. Aileyle görüşmek istememesinin asıl nedeni buydu. Asılsız ve yanlış bilgi vermek durumunda kalmak istemiyordu. Kız uyanmadan gereken kontroller yapılmadan net bir kanıya sahip olmak tıbbi olarak mümkün değildi. Verdiği anestezinin etkisinin geçmesi ve Canan'ın kendine kelmesi gerekiyordu.

Dikişlerin tamamlanması yeterli olmuyordu bu evde. Yardım edecek kimse olmadığına göre ortam temizliği ve kızın giydirilmesi de doktorun göreviydi. Elindeki kirli eldivenleri çıkarıp yenilerini giydi. Giriş holünde duran bavulundan Canan için temiz eşofman ve yaraları kontrol etmesini kolaylaştıracak önden fermuarlı bir giysi bularak odaya döndü. Kızın üzerinden keserek çıkardığı giysileri çöp torbasına dolduran doktor dikkat gerektiren bir seri çabayla yenilerini giydirdi. Üzerini de kolları dışarıda bırakacak şekilde battaniyeyle kapattı. Serkan yorgunluğun etkisiyle kendini diğer yatağın üzerine bıraktı. Şimdilik herşey yolunda görünüyordu. Kızın yüzüne gülerek baktı. İnsan ölümle hayat arasında nasıl hassas bir dengede durduğunun farkında olmadan, düşünmeden yaşayan, hayatını kendine zehir edip türlü dertlere gark olabilen garip bir canlıydı. İki saat önce öldüğü zannedilen bu kız şimdi nefes alıyordu ve kendisini bekleyen problemlerin tümünden habersizdi. İki tür probleme gebeydi Canan. Uyandığında ortaya çıkacak sağlık durumu ve akabinde dönüşünü bekleyen sosyal hayatın yanıt bekleyen soruları. İşi hiç kolay değildi uyanınca.

“Bakalım bu güzel kafanın içinde başka neler varmış” diye mırıldanarak defteri eline alan genç adam okumadan önce arkasını yastıklarla yükseltti.

“Sensizliğin ne demek olduğunu ve insanı ne hale getirdiğini hayretle gördüm. Keşke o da benim gördüklerimi görebseydi. Bunu hem kendim hem de onun için istiyorum. Çok şey mi istiyorum? Allah'ım sen sınırsız rahmetinle benim hayretimi arttırıyorsun. Onun için de hayır getirecek birşeyler yapamaz mısın?”

Bugüne kadar Canan hakkında duydukları ve edindiği kanılarla okuduğu satırların sahibi arasında dağlar kadar fark vardı. Zaman zaman annesinin ve Murat'ın adı geçmese defterin başka birine ait olduğuna inanmak Canan'a ait olduğuna inanmaktan daha kolaydı. İki erkeği aynı anda idare eden güzel, haşarı ve umarsız bir zamane kızı diye çevrenin şartlandığı aklı neye inanacağını şaşırılmış cevabını bilmediği sorularla karışmıştı. Tek bildiği beklemediği bir kadın profiliyle karşılaştığı ve bu kızın sıkı bir dindar olduğu gerçeğiydi. Defterin satırlarında okuduğuna göre bu kız çok değişik gibi görülen konuları mantık ve akıl yoluyla uzun bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlarken yapıştırıcı olarak imânını kullanıyordu. Yine okuduğu satırlardan bu evde yaşananları anlamak kolay görünmese de bıraktığı izleri takip ederek sonuç çıkarmak mümkün görünüyordu. Yorucu ve kafa karıştıran anlatım tarzıyla o da kolay görünmüyordu. Başını çevirip tuhaf bir merakla yine yüzüne baktı kızın. Özel hayat sınıfına girecek kadar özel olanı herkesin yararlanacağı etik bir dille bu defterde anlattığını farkedenden Serkan defteri okumakta sakınca görmedi. Çok zeki olduğu satırlarından anlaşılan nişanlı bir kızın hangi mantıkla Emre gibi gününü hatta anını yaşayan birini hayatına sokarak aşk üçgeni kurduğunu defterden öğrenme ihtimaliyle heyecan duydu. Bu özel analiz bir dönem kendi başına gelen, nedenini bir türlü çözemediği kara ihaneti de çözerdi belki. En azından bir kadın bakışıyla olayı görmesini sağlayabilirdi. Varsa kendi kabahati öğrenebilirdi. Ne yazık ki umduğunu bulamadı doktor. Çünkü defter özü itibarıyla düşünmeyi, özellikle pozitif düşünmeyi kendisine ilke edinmiş bir kafa yapısıyla çevresinde olup biten olayları kozmik boyutlarda anlayıp değerlendirerek hayatı okuyan birine aitti ve kendine ait duygusalıkları hem önemli hem de geçici kabul ediyordu. Daha en baştan değişime açık, çözüm üretmeye programlanmış farklı bir bakışı vardı dünyaya. İslâmi bir akılla başına gelen her şeyi seviyor ama belli birini sevmiyordu bu kız. Ya da kendine itiraf etmiyordu. İslâmi bir çerçeveye

yaşamındaki aşk üçgenini nasıl bağdaştırdığı konusu ise ayrı bir bilmeceydi. Dikkatli bakılınca anlaşılıyordu ki bu aşk üçgeni, bu kızı anlamının start çizgisiydi. Aklının içinde bir sürü yeni edinilmiş yargı ile tekrar başa dönmüştü meraklı doktor. Üstelik kafası eskisinden daha çok karışmıştı. Kalıcı olan tek bilgi kızın tahmin ettiğinden çok daha zeki olmasıydı. Yerinden doğrulup kalkan Serkan, defteri elinden bırakıp kalp cihazına göz attı.

“Artık uyansa iyi olur. Anesteziyi fazla mı kaçırdım acaba” dedikten sonra saçlarını karıştırarak banyoya gitti. Elini yüzünü yıkadı rahatlamak için. Aslında güzel bir duşa ihtiyacı vardı yorgun doktorun. Saçlarının içindeki tozları aynada görebiliyordu. Ama o duştaiken hastası uyanabilir kendine zarar verebilirdi. Bu kaygıyla yanından fazla uzaklaşamıyordu Canan'ın. Karnı da acıkmıştı üstelik. Odaya döndü yerine oturdu. Biraz önce bıraktığı defteri tekrar eline aldı.

Canan gördüğü rüyanın etkisiyle canı yandığını zannediyordu gözlerini açarken. Oysa gövdesini kaplayan acının kaybolmaya niyeti yoktu. Etine batırılan yüzlerce iğneden kurulmak isteyen çevik bir hareketle üstünü örten battaniyeyi kaldırmak için tam da hamle yapmışken tanımadığı biri tarafından güç kullanılarak engelleniyordu.

“Hey tamam, sakın olun, herşey yolunda. Böyle yaparsanız kendinize zarar verirsiniz. Biraz sabır, hepsi geçecek” dedi ellerini tutan yabancı.

“Bana ne oldu? Çok canım yanıyor. Her tarafıma iğneler batıyor” dedi Canan zor duyulan bir sesle.

“Biliyorum, yaralısınız. Sakin olursanız size ne olduğunu anlatırım. Ama hareket etmemeniz gerekiyor. Beni anladınız mı?” diye devam ederken Canan'ın buz kesmiş ellerini tutuyordu. Sonra yavaşça bıraktı.

“Evet işte böyle. Siz kendinizi yormayın sadece dinleyin. Sormayı düşündüğünüz bütün soruları cevaplarım. Bu kolunuzda iğne var, damar yolu için. Diğerinde yok. Yine de dikkatli hareket etmelisiniz. Dikişleriniz var. Canınız bu yüzden yanıyor. Adım Serkan. Sivil kurtarma ekibinden. Doktorum. Siz de dünyanın en şanslı hastası. Şimdi izin verirseniz küçük bir kontrol yapalım. Kim olduğunuzu, nerede olduğunuzu hatırlıyor musunuz?” dedi Serkan yumuşak bir sesle. Amacı hastasının hafızasını kontrol etmektir. Canan hissettiği acıyla gözleri kısılmış halde tuhaf tuhaf baktı etrafa, sonra da uzun saçlı doktora çevirdi gözlerini.

“Emre nerede, ona birşey oldu mu? Kolu kırılmıştı” dedi.

“Anlaşıldı hafızada sorun yok. Bakalım ayaklarınızı oynatabiliyor musunuz?” diyen Serkan yavaşça battaniyeyi kaldırdı. Sonuç mükemmeldi. Boyunluğu da çıkardı sonra “Çok iyisiniz. Merak etmeyin Emre de iyi. Şu anda hastahanedeyiz. Sanırım geçirdiği psikolojik travmanın etkisinde. Uyanmayı reddediyormuş. Galiba sizin başınıza gelenlerden kendisini sorumlu tutuyor. Durumunu on dakika önce hastahanedeki arkadaşlara sormuştum” dedi Serkan.

“Telefon çalışıyor mu?” dedi Canan hayretle. Canı yanarken güçlkle konuşuyordu.

“Evet şimdilik. Ekipten arkadaşlar buraya geçici baz istasyonu kurdular, şimdilik sıkıntı yok” dedi doktor.

“Emre'nin kolu...”

“Biliyorlar alçıya almışlar. Ameliyata gerek kalmamış” dedi doktor.

“Yanık vardı, midesinin üstünde, görmüşler mi?” dedi Canan. Bunu duyan Serkan kapalı tuttuğu telefonunu açarak hemen hastahaneyi aradı. Gerekli bilgiyi ilettikten sonra tekrar kapattı. Canan'ın bakışından neden telefonu kapattığını sormak üzere olan kızı hemen yanıtladı.

“Kapatıyorum çünkü aramalarını istemiyorum. Siz konuşmaya hazır olunca biz onları ararız. Plânım bu Canan hanım” dedi kararlı bir ses tonuyla.

“Bizimkiler meraktan çıldırmıştır. Onlara haber verseydik” dedi Canan inleyerek.

“Onlar iyi merak etmeyin. Çatının çöküp sizin altında kaldığınızı bilmiyorlar. Söylemeye cesaret edemedik. Hava müsait olmadığı için sizi burada tuttuğumuzu sanıyorlar. Tabi telefonun da fırtına yüzünden çalışmadığını” dedi Serkan.

“Siz onları tanımıyorsunuz. Bu dediğimize inanmazlar. Bir aksilik olduğunu anlarlar. Emre geri dönebildiğine göre benim de dönmem gerekirdi” dedi Canan.

“Onları tanıyorum, iyi ki de tanıyorum. Arkadaşlarım gittiği halde ben neden buradayım

sizce? Bakın Canan hanım. Arkadaşlarım sizin öldüğünüze karar verip yarın gelmek üzere geri döndüler. Ben annenizden çekindiğim için burada kaldım. Hayatınızı Melek hanıma boçlusunuz yani. Biraz da Emre bey'in annesine. Baz istasyonu kuran arkadaşlarımı unutmayalım. Her şey Emre'ye gelen o telefonla başladı. Yani günlerdir işe yaramayan bu meret sizin yerinizi bulmamı sağladı” dedi Serkan.

“Anladım” diyen Canan'ın çektiği acıya rağmen gülümsemesine tanık oluyordu doktor.

“Şimdi size neler olduğunu anlatabilirim” dedi Serkan. Canan'ın serbest olan elini yavaşça tuttu, dikilen yaraların üzerinde gezdirerek yerlerini gösterdi.

“Kırılan cam parçaları vücudunuzda kesikler açmıştı. Tam 5 tane. İç organlara zarar vermemiş olması çok önemliydi. Hepsini diktim. Dikişler için endişelenmeyin, izi kalmayacak. Ben iyi bir terziyim” diyen doktor gülerek devam etti.

“Şanslısınız, cam parçaları yüzünüze gözünüze gelebilirdi. Aslında buna şans demek aptallık olur. Çok net anlaşıyor ki siz koruma altına alınmışsınız” diyen Serkan aslında Canan'ın konuyla ilgili yorumunu duymak istiyordu. Merakı yanıtızsız kaldı. Canan komodinin üstünde duran sağlık çantasına bakıyordu.

“O çantanın küçük olduğuna bakmayın içinde neler olduğuna görmeden inanamazsın” dedi.

“Kesikler önemsizse neden bayıldım. Neden hatırlamıyorum?” dedi Canan.

“Kan kaybindan. Sizi zamanında çıkaramasaydım,,, neyse hepsi geçti” dedi Serkan.

“Demek o çantada kan da var, herşey düşünülmüş” dedi Canan.

“Bir o yoktu işte ama ben vardım. Bir de sizin koruyucu melekleriniz. Kan grubumuz aynı olunca problem çözüldü. Kan için de endişelenmeyin. Ben sağlıklı biriyim. Yine de isterseniz dönünce sizin için rapor alabilirim” dedi gülerek.

“Gerek yok. Size inanıyorum. Herşey için teşekkür ederim. Sizi çok uğraştırmışım” dedi Canan.

“Ben işimi yaptım. Teşekküre gerek yok. Ben de böyle mutlu oluyorum işte. Artık şunları çıkaralım rahat edin” diyerek yavaşça fermuarını açarak kalp cihazının vantuzlarını Canan'ın çıplak kalan göğsünden sökerek çıkardı, açtığı fermuarı tekrar kapattı. Kızın gerginliğini yüzünden anlayan doktor da gerildi. Oradan hemen uzaklaşmak istedi.

“Ben mutfığa gidiyorum. Birazdan dönerim. Sakın ayağa kalkmaya çalışmayın. Başınız döner düşersiniz” diyerek kapıya yürürken Canan arkasından seslendi.

“Biraz su alabilirmiyim, çok susadım” dedi.

“Üzgünüm ama şimdi değil iki saat sonra. Anestezinin etkisi geçmeden olmaz” diyerek çıktı odadan.

Canan gerçekten gerilmişti. Başına gelenleri daha yeni yeni anlamaya başlamıştı. Üzerindeki giysiler buradan gitmeye hazırlanırken giydikleri değildi. Bu kez serbest olan eliyle kendi açtı fermuarını. Gördüğü manzaradan fena halde canı sıkıldı. İç çamaşırları bile yerinde yoktu. Kendinde olmadığı bir zaman diliminde hiç tanımadığı bir adam üzerindekiyi çıkarıp yenilerini giydirmişti. Alışık değildi Canan. Sağlıklı olduğu için yıllardır doktora bile gitmemişti. Üstelik hiç tanımadığı bu adamın kendisine hangi gözle baktığını asla öğrenemeyecekti. Hayatını kurtarıp kendisine kanını veren biri hakkında bilmediği gerçek yüzünden önyargı sahibi olmak çıplak kalmanın utançından daha büyük utanç veriyor, vicdanını rahatsız ediyordu. Kendisini bu utanca mahkâm eden Allah bu kez nasıl bir ders çıkarmasını bekliyordu acaba. Fermuarı kapatırken kendini kötü hissediyordu Canan.

Serkan da mutsuzdu mutfakta kendine hazırladığı kahveyi yudumlarken. Ekibiyle birlikte olsaydı şimdi bu kızın şüpheli bakışlarına maruz kalmayacaktı. Aslında kız haklıydı. Kim olsa aynı şeyleri düşünürdü. Meslek aşkıyla işini yapan nice arkadaşı aynı sebeple hasta yakınlarından dayak yemişti. İnsanları anlamak hiç kolay değildi. Her birey ahlâk değerlerini kendine has terazilerle ölçüyor, üstelik bu terazilerin biri diğerine uymuyordu. Kız bu kadar güzel olmasaydı belki daha az suçlanacaktı şimdi. Hastası göz alıcı bir fiziğe sahipken doktorun genç bir erkek olması suç mekanizmasını tereddüte gerek bırakmadan çalıştırıyor haksız yere zan altında bırakıyordu hasmını. Böyle zamanlarda kelimeler kifâyetsiz kalıyor akıllar kendi yöntemleriyle

çalışıyordu. Kırgınlığını içine hapsederek odaya döndü Serkan. En iyisi bu çözümsüz konuyu değiştirmektir.

Odaya gelen genç doktor kızın ağrılarının arttığını farkederek sağlık çantasının yanına gitti. Bir enjektöre bir ampulu çekerken Canan tahmin ettiği şeyi sordu.

“O nedir?”

“Ağrı kesici. Birazdan rahatlarsınız” dedi doktor.

“Gerek yok, gerçekten istemiyorum. Dayanabilirim” dedi Canan.

“Emin misiniz? Boş yere acı çekersiniz” dedi doktor.

“Eminim. Onun etkisi geçince aynı şey olacak. Böylesi daha iyi” dedi Canan.

“Peki, ama dayanamazsanız söyleyin.” diyerek karşıdaki yatağın kenarına oturdu. Hâlâ gerginliği geçmemiştir doktorun. Alışkanlık olsa gerek Canan'ın defterini yine eline aldı. İşaret koyduğu sayfayı da sıradan bir eylemiş gibi açınca aklı başına gelen Serkan Canan'ın yüzüne baktı. Kendisini hayretle izlediğini görünce bahçeden meyva aşırırken suçüstü yakalanmış küçük bir çocuk gibi heyecanlandı.

“Şey, ben kan grubunuzu ararken defter elime geçti. Aslında okumamam gerekirdi biliyorum. Sadece ne olduğuna bakıyordum, ilgimi çekti. Uzun süre sizin ayılmanızı beklerken canım sıkılmıştı. Okumak iyi geldi. Tamam, özür dilerim bıraktım” dediği defteri yastığın üstüne koydu. Bu hareket Canan'ı güldürdü. Basit bir defter yüzünden suçluluk duyarak yüzü kızaran genç adamın hassasiyeti için rahatlatmıştı.

“Serkan bey, ben iyiyim artık bizimkilerle konuşabilirim” dedi.

“Bence şimdi değil. Sesinizden acı çektiğinizi anlarlar. Anlatmak zorunda kalırsınız. İsterseniz anlatın ama bana sorarsanız anlatmayın. Telaşlanırlar sizi hemen görmek isterler. Anneniz çok hassas, yaralı olduğunuzu öğrenirse hastalanır. Yine de siz bilirsiniz. Öğrenince o kadar çok soru soracaklar ki nefesiniz yetmeyecek yorulacaksınız. Bir de basın var tabii. Telefon susmak bilmeyecek, saatlerce konuşmak zorunda kalacaksınız. Bu kadar karışıklığa şu anda hazır mısınız?” dedi Serkan.

“Basın mı? Yine mi? Kadir beyin ekibiyle giderler sanıyordum” dedi Canan.

“Basın dediğiniz öyle garip birşey ki olduğu yerde çoğalıyor. Ne kadar kalabalık olduklarına inanamazsınız. Zaten Kadir beyin ekibi de bekliyor. Erkek arkadaşınızı düşüğü yerden çıkarıp hayatını kurtarınca hayranlarınız ikiye katlandı. Artık kovsanız da gitmezler. Devlet adamlarının da yer aldığı gösterişli bir karşılama törenine hazırlıklı olmalısınız” dedi.

Canan karşısında oturan doktorun espri kıvamında anlattığı tabloda en çok erkek arkadaş kısmına takılmıştı dinlerken. İnsanlar Emre'yi erkek arkadaşı sanıyordu. Bu fikre nasıl kapıldıklarını sormadı Serkan'a. Sadece onu kurtardığı için mi? Gittiğinden beri uyuyorsa kendisi söylemiş de olamazdı. Öyleyse kim söyledi bu yalanı? Diye düşünürken iyice canı sıkıldı Canan'ın. “Offf” diye hayıflanırken annesiyle babasını düşünüyordu. Onlarla hemen konuşmalıydı.

“Kusura bakmayın canınızı sıktım. Ama söylediklerimin eksiği var fazlası yok inanın. Konuyu değiştirelim isterseniz. Benim çok merak ettiğim birşey var çatının çökmesiyle ilgili. Bakın sizi çıkarmak için yan odanın duvarında bir delik açtım. Sizi bulup çıkardığım boşluk en fazla seksen santimetreydi. Üzerinize tonlarca ağırlıkta bir çatı düşüyor ve başınıza çarpıyor. Cam kırıklarını saymazsak tek bir darbe bile almadan yerde yatıyordunuz. Bunun sırrını çok merak ediyorum. Nasıl olduğunu hatırlıyor musunuz?” dedi Serkan.

“Evet sanırım. Biraz su verirsiniz anlatırım. Biraz da doğrulursam arkama bir yastık verseniz, böyle yatmaktan çok sıkıldım” dedi Canan.

“Yastık tamam, ama su yok, henüz zamanı gelmedi. Süre dolsun istediğinizi içer istediğinizi yersiniz. Ama şimdi değil” diyen Serkan Canan'ın arkasını ikinci yastıkla destekleyerek doğrulmasına yardım etti.

“Teşekkür ederim. Salonun çökme tehlikesini tahmin ediyorduk. Bu yüzden yaklaşık bir haftadır kapısı kapalıydı. Oraya kimse girmiyordu. Emre'nin arayıp bulamadığı kayıt cihazını salonda unuttuğunu son anda farkettilim. Kapıyı açınca sehpanın altında durduğunu gördüm. Aslında çökmesinden korkuyordum ama helikopter sesini duyunca hemen alıp çıkmak istedim. Kolu kırılmıştı hareket edemiyordu. Benim almam gerekiyordu. Aceleyle yürürken birşeye takılıp

düştüm. Neye takıldığıma bakıyordum ki birden o korkunç ses, sonra her yer karardı. Canım yanıyordu ama nedenini göremedim. Sonrasını pek hatırlamıyorum. Bir ara telefonun sesini duydum” dedi Canan.

“Şimdi anlaşıldı, iyi ki düşmüşsünüz. Başka türlü hayatta kalmanız mümkün değildi. Tamamen çökmüş çatının altındaki o boşluk birinci mucizeydi. İkincisini siz sormadan söyleyeyim. Kan grubumuzun aynı olmasıydı. Sizin gibi ben de şansa inanmıyorum. Bu yüzden de koruma altına alındığınıza inanıyorum” dedi Serkan. Canan'ın anlattıklarıyla ilgilenmek yerine dalgın dalgın düşündüğünü görünce dikkatini çekmenin daha etkili bir yolunu buldu.

“Bence koruyucu melekleriniz insanların aklını kurcalayan onca soruyu cevaplamadan bu dünyadan gitmenize razı olmamıştır, ya da ailenizin kalan hayatlarını aydınlatılmamış önyargılarla ziyan etmesine” dedi gülerek.

Canan başını Serkan'a çevirip 'ne sorusu' demek üzereyken Emre'yle ilgili olduğuna karar verip vazgeçti. Kimseyle tartışacak durumda değildi. Dikişlerin ağrısına güçlkle katlanıyor, canı bu kadar yanarken annesiyle hiçbir sağlık sorunu yokmuş gibi nasıl konuşacağını düşünüyordu. Onları daha fazla üzme tahammülü kalmamıştı. Bir an önce iyileşip ayağa kalkmalıydı. İnsanların kendisi hakkında ne düşüneceği umrunda değildi. Annesiyle babası nasılsa kızlarının her durumda gerçeği söylediğini bilirler duyduklarına itibar etmezlerdi. Yüzünü diğer tarafa çevirip gözlerini kapattı. İnatçı doktorun ihanetin mantığını bu zeki kızdan öğrenmeden konuyu kapatmaya niyeti yoktu. Zaten hastasının uyumasını sağlığı açısından sakıncalı buluyordu. Kızın düşünceli halini iki genç erkek arasındaki kararsızlık olarak yorumladı. Görünen o ki henüz seçimini yapmış değildi. Bir tarafta terkedilmiş mağdur bir nişanlı diğer tarafta üzgün ve yakışıklı bir aşık. Hangisinde karar kılacağı, en önemlisi seçimini hangi teraziyle yapacağı artık Serkan'ın da ilgi alanına giriyordu. Hikaye çok tanıdıktı geçmişten.

“Aslında insanların özel hayatı söylendiği gibi özel olmalı. Kimseyi ilgilendirmez biliyorum. Buraya gelirken şehirde duyduğum hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir bilim insanı olarak sadece işimi yapmak için yola çıkmıştım. Amacım yardıma ihtiyacı olan insanlara umut olmak, mümkünse hayatta kalmalarını sağlamaktı. Buraya gelirken sizin kimliğinizin de hiç önemi yoktu. Duvarda delik açıp sizi oradan çıkarırken de yoktu. Ama bu defterin içinde yazılanlar beni ilgilendirmeyen konular hakkında fikir yürütmeme neden oldu. Kafamı karıştırdı” diyen Serkan bir süre konuşmadan Canan'ın başını çevirip kendisine bakmasını bekledi.

“Size ait bu defteri okumaya kalkışmam hataydı. Kabul ediyorum. Yine de sorgulamadan edemiyorum. Beni bağışlayın. Hangisi gerçek bilmek istiyorum. Şu satırları okuyana güven veren, güzel düşünen zeki kız mı, yoksa adil olmayı sevgisini iki ayrı erkeğe eşit dağıtmak olduğunu zanneden haşarı kız mı? Yoksa mutlu olmanın sırrını bu yaşta keşfetmiş Canan öğrendiklerini uygulamada başarılı olamıyor mu? Merak ediyorum. Bu defterde yazdığına göre merak etmeyenin gerçeği öğrenmesi mümkün değilmiş. Fikir sizin. Bu yüzden merakımdan dolayı bana kızmazsınız diye umuyorum” dedi Serkan. Canan ilgiyle izlediği manzara karşısında sessizliğini koruyor hayatını kurtaran genç doktorun neden söz ettiğini anlamaya çalışıyordu.

“Dediğinizi anlamadım, hangi iki erkekten söz ediyorsunuz?” dedi.

“Yoksa ikiden fazla mı? Benim bildiğim, şehirde herkes ailesinden gizlediği nişanlısını dağdaki müzisyen sevgilisi uğruna terkedene mimardan söz ediyor” dedi Serkan. Anlattıklarıyla kızın ilgisini çekmeyi başarmıştı.

“Nişanlı mı? Ben mi?” dedi Canan hayretle.

“Sakın öyle biri yok demeyin. Gizlemek yeterli olmamış. Başta gazeteciler herkes öğrenmiş. Ben nişanlınızı gördüm. Günlerdir babasıyla birlikte Sivas'ta bekliyor. Perişan halde. Gazeteciler rahat bırakmadan sorularıyla bunaltırken o sabırla sizin dönmenizi bekliyor. Soruların yeni sevgilinizle ilgili olduğunu söylemeye gerek var mı bilmiyorum. Zavallı adam, sorulara ne evet ne de hayır diyor. Onca dedikoduya rağmen bence umudunu kaybetmemiş ” diyen Serkan elinde tuttuğu defteri sert bir hareketle tekrar yastığın üstüne bıraktı.

“Bence ikisinin biraraya geldiğinde neler olacağını düşünün. Uykunuzu kaçırmak için yeter de artar. Çünkü doktorunuz olarak uyumanızı istemiyorum. Annenize söz verdim sizi sağlam götürmeliyim. Aksi halde Melek hanımla başım dertte demektir. Ben bu gezegende yaşamayı

seviyorum, terketmek istemiyorum” dedi gülerek.

Canan duyduklarına o kadar şaşırdı ki bir süre hiç konuşmadan bir doktora bir defterine baktı hayretle. Anladığı kadarıyla hayatını kurtaran bu adam hem ciddi hem de gülümsüyordu. Üstelik hem kızgın hem de nazikti. Gerçekten kafası karışmış gibiydi. Yine de bu hikayeyi kimin uydurduğunu Murat'ın sorulara sessiz kalmayı tercih etmesine dayanarak kolayca tahmin etti. Birşeyler iyi gitmediği için Nihal sevgilisinden acımasızca intikam alıyor arada Canan'ı harcamayı ihmal etmeden bir taşla iki kuş vuruyordu. Basının gücünü kendi hırsına kalkan olarak kullanmayı göze aldığına göre amacına ulaşamamıştı Nihal. Murat'ı evlenmeye ikna edememişti. Üstelik yenildiğini anlayan gözü dönmüş komutan gibi savaş alanını yakıp yıkarak terk ediyordu. Kız hamileyim demişti. Yine de Murat'ın Nihal'i böyle bir zamanda terketmesi çok yanılttı. Annesi ve babası bu söylentilere inanmadıkları gibi yalanlamaya da gerek duymamıştı. Ama Emre hakkında ne düşündüklerini bilemezdi. Zor günler bekliyordu Canan'ı. Murat ve Nihal'i ise daha zor günler bekliyordu.

“Murat! Ne yapıyor bu adam” diye mırıldanarak kendisine çok kısa sürede içinde bulunduğu vahim durumu şaşırtıcı bir üslupla özetleyen Serkan'a çevirdi gözlerini.

“Osman bey Sivasta 'mı?’ derken garip bir tebessüm yerleşti Canan'ın yüzüne.

“Demek Murat'ın nişanlısınız olduğu doğru. Hafızanızın iyi olduğuna sevindim ama siz fazla sevinmeyin. Buradan gittiğinizde çok can sıkıcı sorulara muhatap olacaksınız. Hatta gitmeye gerek yok telefonu kullanmanız yeterli. Bence iyice hazırlık yapıp annenizi öyle arayın” dedi Serkan. Ortaya koyduğu asılsız hikaye Canan'ı kızdırdı.

“Siz nasıl bilim adamısınız. Sadece kafanızdaki önyargılarla beni yargılamadan infaz ettiniz doktor. Madem asacaktınız, neden hayatımı kurtardınız?” dedi. Çok sinirliydi Canan. Canı yanıyordu susamıştı hem de çok acıkmıştı. Ama öfkesi en baskın duygusuydu. Hakkında hiçbir bilgisi olmadığı adamın biri doktor kimliği ile bedenini hayata döndürmek için müdahale etmekle yetinmemiş aklının içine müdahale etmeye çalışıyordu. İzin almadan defterini okuyor üstüne bir de gerçeklik sorgulaması yapıyordu. Hayatını kurtardı diye bütün geçmişini didik didik etme cüreti gösteriyordu.

“Ben sadece uyarmak istedim. Aynı zamanda kafamdaki ön yargılardan kurtulmak. Defterde yazdığınız gibi eksik bilgi önyargıların ana sebebiymiş. Ben doğru olanı yapıyorum. Gerçeği öğrenmeye çalışıyorum. Kafamdaki karışıklığı onarmak için. Bu da sizin fikriniz. Okuyunca çok mantıklı gelmişti” diye kendisini savunmak zorunda kaldı Serkan.

“O defterde, gördüklerinle ve duyduklarınla yetinirsen gerçeğe ulaşamazsın da yazıyor doktor. Önyargılarınız sizin sorunuz. Kurtulmak için ne gerekiyorsa yapın. Madem ki benim defterim yüzünden kafanız karıştı sonuna kadar okuyun. Başladığınız işi yarım bırakmayın. Defterde bu da yazıyor” dedi Canan. Bilmediği bir nedenle kızgındı doktoruna. Galiba ahlâkının sorgulanıyor olmasından rahatsızdı hem de ahlâkı konusunda en ufak bir fikir taşımadığı biri tarafından. Canan'ın bu rahatsızlığını Serkan'ın algılaması uzun sürmedi. Haddini aşmış bir yabancıydı kızın gözünde.

“Tamam okurum, belki bu defter sorunumu halleder. Ama benim bir defterim yok. Siz benimle ilgili önyargılardan nasıl kurtulacaksınız?” diyen doktor oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru birkaç adım yürüdü. Sonra dönerek Canan'a baktı.

“Önyargıları sevmiyor olabilirsiniz ama siz de pek masum sayılmazsınız. Bu yüzden sizi suçlayamam, kim olsa aynı şeyleri düşünürdü. Ben bile kendimi tanımasam şüphelenmekte haklısınız derdim. Size biraz su getireyim” diyerek kapıdan çıktı.

Canan'ın sıkıntısı iyiden iyiye çoğalmıştı. Bu zeki adam sayesinde daha da çoğalacak gibi görünüyordu. Aklından geçenleri okuyabilen bir insanla sık karşılaşmıyordu Canan. Bu konuda kimse babası Kemal beyin eline su dökemez sanıyordu. İlk defa kendini köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. En zor zamanlarda bile kendini iyi hissettirecek problem çözme yeteneğini bıraktığı yerde bulamıyordu. Kaybolmuştu sanki. Kendini güçsüz hissediyordu. Belki de damarlarında başka birinin kanı dolaştığı için karakteri değişmişti. Şu anda cevapsız o kadar çok soru vardı ki ortalıkta sorulardan boğulabilirdi insan. Ama bir ucundan başlayıp işe koyulmak zorundaydı. Ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar birer birer muhatap olmalıydı problemlerle. Başarıya giden yolda ihmal

etmek ya da görmezden gelmek yoktu inandığı kadarıyla. Her problem çözümüyle birlikte var edildiğine göre, bulup çıkarması gerekiyordu saklandığı yerden. Ailesiyle hemen iletişim kurmalı uzaktan da olsa sağlam bir omuza yaslanmalıydı. Telefonu yanında duran komodinin en uzak köşesindeydi. Uzanarak ulaşmaya çalıştı telefonuna ama başaramadı. Kurtarıcısının mutfaktan dönmesini beklemek zorunda kaldı.

Sosyal hayatın iflâh olmaz sorunlarından kaçmanın en iyi yoluydu Serkan'ın tercih ettiği yaşam tarzı. İnsanların ahlâki zaaflarına muhatap olmadan sadece insana hayat veren yüce yaratıcının emeğine duyduğu saygıyla yardım ediyordu ihtiyacı olana. Hayatta kalmak çok önemliydi eğer insanın sorumlulukları varsa. Bu insanî yaşam döngüsüne idealleri olan bir hekim olarak katılmıştı. Özel bir hastanede mesleğine devam ederken bir telefon kadar yakındı hayat kurtarma mücadelesine. Ama bu kez kaçıp kurtulmaya çalıştığı insana dair türlü kandırmacalardan birinin içinde bulmuştu kendisini istemeden, hem de denizden 2500 metre yüksekteki kuş uçmaz kervan geçmez bir dağın zirvesinde. Kendi arzusu dışında gelişebilecek olaylardan rahatsızdı genç doktor. Kızın hayatını kurtardı diye adından söz edilecek o da basının hedefinde olacaktı. Bunları düşünürken az miktarda su doldurduğu bardakla odaya dönüyordu.

“Bu kadar mı?” diyen Canan hayâl kırıklığı yaşıyordu bardakla buluştuğunda. Hemen içti bir yudumu geçmeyen miktardaki suyu.

“Şimdilik bu kadar, telefonda rahat konuşun diye” diyen Serkan kızın suyu içişini izlerken. Sonra Canan'ın telefonunu aldı eline.

“Telefonu kullanmadan önce bir konuda anlaşalım isterseniz. Ben hâlâ başınıza gelenleri annenize anlatmamanız gerektiğini düşünüyorum. Hatta dönünce bile. Yani en azından mümkünse benden hiç söz etmeyin. Sizin hayatınızı kurtardım diye kahraman muamelesi görmek istemiyorum. Bu çok sıkıcı olur. Basınla uğraşmak istemiyorum. Bir hikayede bir kahraman yeter. Sizin nasılsa gazetecileri atlatma şansınız yok. Bari beni bu deritten kurtarın olur mu?” dedi Serkan.

“Ama gerçek bu. Siz benim hayatımı kurtardınız. Nasıl gizlerim” dedi Canan.

“Lütfen, aramızda kalsın. Bu benim işim, abartmayalım” diyerek telefonu uzattı.

“Olur, nasıl isterseniz” dedi Canan. Aslında kendisi de aynı duyguları paylaşıyordu doktorla. Mümkün olsa kimseye görünmeden annesini babasını yanına alarak evinin yolunu tutmak, sakın ve mütevazî hayatına kaldığı yerden devam etmek istiyordu. Ama bu uzun ve gür saçlı zeki doktordan öğrenebildiği kadarıyla hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı. Gelecek günleri kendi öngörüsüne göre planlamak dahi kolay olmayacaktı. Ani gelen sele kapılmış gibi hızla yol alıyordu hayatın içinde. Yatağın içinde biraz daha doğrularak arkaya yaslandı. Telefonu açarken doktoru yine müdahale etti.

“Mümkünse uzaktan konuşun. Zararlı biliyorsunuz” dedi. Canan annesini aradıktan sonra uzaktan konuşma düğmesine bastı. Karşısındaki ses aşırı heyecanlıydı.

“Canan, kızım...” dedi Melek hanım. Sesi titriyordu.

“Anne, ben iyiyim merak etme. Burada telefon çalışmıyordu o yüzden arayamadım” dedi Canan.

“Sen iyi misin, bir şeyin yok ya, of Canan, of be kızım, on gündür meraktan öldürdün bizi. Sen bize ne yaptığının farkında mısın?” diyen Melek hanım çok kızgındı.

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Bana çok mu kızdın Melek sultan? Babam nasıl?”

“Ne halde olduğumuzu tahmin edemezsin. Hele bir gel, konuşacak çok şey var. Sen yeter ki sağ salim gel. Ben başka bir şey istemiyorum. Ne zaman döneceksiniz?” dedi Melek hanım.

“Havaya bağlı biliyorsun. Belki yarın döneriz. Telefon kesilirse merak etme olur mu? Burada ne çok kar var görmeni isterdim” dedi Canan.

“Görecektim ama bırakmadılar. Neyse, o yanındaki uzun saçlı doktora selam söyle sakın kötü havada seni getirmeye kalkmasın. Biz iyiyiz bekleriz, alıştık nasılsa. Seni sağlam getirsin yeter. Canan, sen isteyerek bizi üzmezsin biliyoruz, biz seni çok seviyoruz. İnsanların söylediklerine aldırıyoruz. Sakın duydukların için üzülme. Sen bize gerekeni gerektiği zaman söylersin. Bundan hiç şüphemiz yok. Biz sana güveniyoruz. Tek derdimiz seni özlemek” dedi Melek hanım.

“Biliyorum, ben de sizi özledim. Hadi gidip dinlenin. Uykusuz kalmayın. Babama söyle

sana iyi baksın. Döndüğümde size daha çok ihtiyacım olacak” dedi Canan.

“Uyku düşünecek durumda değiliz. Şu anda hastanedeyiz. Emre'nin yanında. Diğer arkadaşların da burada. Hepsinin selâmı var. Canan, nesi var bu çocuğun, neden bir türlü uyanmıyor?” dedi Melek hanım. Bulduğu ortam nedeniyle açıkça sormadığı onlarca soruyu annesinin sesinden okudu Canan.

“Anne, sanırım benim yüzümden. Bana birşey oldu sanıyor” dedi Canan.

“Ne demek o? Neden sana birşey olsun? Canan, bilmediğimiz ne var söylesene?”

“Bu sabah ben banyodayken çatının teras bölümünde çökme oldu. Kar yüzünden. Sakın endişelenmeyin. Evin diğer bölümleri betondan yapılmış. Yani tehlike yok. Emre beni oralıkta göremeyince altında kaldığımı zannetmiş. Yanlış anlamış. Şok geçirmiş. Hayatta olduğumu öğrenince düzelir merak etmeyin” dedi Canan.

“Canan, yoksa söylediklerin gerçek mi ? Sana bir şey mi oldu?” dedi Melek hanım.

“Of anne, olmuş mu sence, biz nasıl konuşuyoruz şimdi, cennetten mi?” dedi Canan

“Ay, ne bileyim kızım bizde akıl mı bıraktın? Peki bu çocuk uyanmadan senin hayatta olduğunu nasıl öğrenecek, bari onu söyle?” dedi Melek hanım.

“Melek sultan, sen varsın, babam var anlatıverin bir zahmet. Alışmaya başlasanız iyi olur. Daha çok şey anlatmanız gerekecek Emre'ye. Anne, o çok iyi biri ama kendini yalnız sanıyor. Öyle ki, sahne ışıklarıyla gökteki yıldızları birbirinden ayıramıyor. Işıklar söndüğünde yok olup gitmekten korkuyor. Bu yaşa kadar hiçkimse karanlık bir gecede elinden tutup gökteki yıldızlarla tanıştırmamış. Ayağı takılıp düştüğünde kimse kaldırmamış. Benim sayemde kafası iyice karıştı, neyse beni anladığından eminim. Ona iyi bakın olur mu? Onun varlığı benim için çok değerli” dedi Canan.

“Tamam kızım, anladım. Baban yanımda söylediklerini o da duydu. Biz seni çok iyi anladık merak etme. Allah'a emanet olun” dedi Melek hanım telefonu kapatırken. Önce birbirlerine sonra da yüzünde hayata küskün bir ifadeyle gerçeklere uyanmayı reddeden genç ve yakışıklı adama baktılar. Her zaman olduğu gibi konuşmadan anlaştılar. Kızlarıyla bir kere daha gurur duydular.

Canan da telefonu kapattığında annesiyle ve babasıyla gurur duyuyordu. On gündür ayrı kalmalarına rağmen onca patırtıya gürültüye rağmen onlar bıraktığı gibiydiler. Mutluydu canan, acısına rağmen gülümsüyordu.

“Duydunuz mu Serkan bey annemin selâmı var. Sizi hatırlıyor” dedi.

“Duydum sağolsun. İlginç bir aileniz var ama benden pek hoşlanmıyorlar. Saçlarımı beğenmediler galiba” diyen Serkan kulak misafiri olduğu konuşmadan çok etkilenmişti. Kendisinin anlayamadığı konuşma tarzıyla ailenin üyeleri birbirlerine güven tazeliyor açık ama gizli bir dil kullanarak bütün olumsuzluklara meydan okuyorlardı. Belli ki bu ailede zeki olan sadece Canan değildi.

“Bunu nereden çıkardınız. Yoksa size birşey mi söylediler?” dedi Canan gülerек.

“Bazen birşey söylemeye gerek olmaz. Hissedersiniz” dedi Serkan.

“Mımmm. Anladım. Sizi kızdırmışlar. Siz onlara aldırmayın, saçınız, bence çok hoş. Biraz tozlu ama yıkayınca geçer” dedi Canan. Annesinin sesini duymaktan kaynaklanan mutluluk yüzünden okunuyordu. Beklediği harareti ve hesap sormalı telefon görüşmesine tanık olamayan meraklı doktor hayretle Canan'ı izliyordu.

“Ağrılarınız geçti galiba” dedi. İğneleyen ses tonundan gerçek merakı anlaşılıyordu.

“Birbirimize alıştık diyelim” dedi Canan. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

Annesinin içinde güven dolu güzel sesini duyunca yüreği huzurla doldurmuştu. Yeniden karşısına çıkacak bütün zorluklarla savaşacak güçteydi Canan. Oysa Serkan'ın kafa karışıklığı saçlarındaki tozlar kadar kolay görünüyordu karşıdan bakılınca. Canan'ın çalan telefonu imdadına yetişmeseydi odayı terketmek üzereydi.

“Canan, benim Murat. Nasılsın seni çok merak ettim” dedi Murat.

“Ben çok iyiyim Murat. Asıl sen nasılsın? Duyduğuma göre kötü görünüyormuşsun. Orada neler oluyor? Tahmin mi edeyim yoksa sen anlatır mısın?” dedi Canan.

“Canan, çok üzgünüm. Hepsi benim yüzümden. Nihal ikimize de oyun oynadı. Bu

dedikoduları bir gazeteci arkadaşını kullanarak çıkarmış. Beni çok zor duruma düşürdü. Ortalığı öylesine karıştırmış ki kimse bana inanmıyor. Sizinkilere de mahcup oldum. Tamam kabul ediyorum. Ben bunların hepsini hakettim. Babamın istediği gibi olamadım. Ama bak bu son, Nihal'den ayrıldım. Artık bize zarar veremeyecek” dedi Murat.

“Hey, dur bakalım yavaş ol. Murat, yine yanlış yapıyorsun. Kız karnında senin çocuğunu taşıyor. Sen ayrıldım diyorsun. Böyle kesip atamazsın Murat, böyle sorun çözemezsin” dedi Canan.

“Dedim ya, seni böyle kandırmış. Çocuk falan yok. Mahmut bey seyahati iptal etmek için beni aramış. Telefonu Nihal açmış. Bana söylemedi. Kaydını bile silmiş. Seni oraya bile bile göndermiş. Bütün bunları neden yaptı bilmiyorum. Canan benim yüzümden, dikkatsizliğim yüzünden sen orada mahsur kaldın. Kendimi affedemiyorum” dedi Murat. Konuşmaları ilgiyle dinleyen Serkan da Murat kadar mahcuptu şimdi. Nihal'in oyununa o da gelmiş daha biraz önce Canan'ı açıkça ihanetle suçlamıştı.

“Murat, ben Nihal'in bunları neden yaptığını çok iyi biliyorum. Beni sevmiyor ama senin yüzünden. Nihal seni çok seviyor. Tek istediği sensin, hayatını seninle paylaşmak. Tamam şimdi kızgın olabilirsin ama iyi düşünmelisin. Onunla birlikte olmayı sen de seviyorsun. Bu kız sana sahip olamazsa sadece seni beni değil önüne çıkan herşeyi yakar. Bize bir iyilik yap lütfen. İstanbul yanıp kül olmadan bu yangını söndür. Boş yere orada bekleme Murat. Şimdi hemen İstanbul'a dön ve ne gerekiyorsa yap. Beni anladın mı? Murat!” dedi Canan.

“Yapamam. Nihal'in yaptıklarını nasıl unutturum” dedi Murat.

”Yaparsın. Ben unuttum bile. Onu dışlayarak huzur bulamazsın. Bir fırsat vermek zorundasın. Ayrıca ben Nihal'e kızgın değilim. Burada olmaktan şikayetçi de değilim. Sen de kendini suçlama artık. Başıma gelenlerin kötü bir yanı yok. Güzel bir tatildi. Biraz karışıklık çıkmış olabilir ama hepsi düzelir. Sen basını fazla ciddiye alma bence. Yarın herşeyi unuturlar. Ama yaptığın kişisel hatalar kalıcı olacaklar. Artık Nihal konusunda hata yapma lüksün yok. Bu kız sana deli gibi aşıkken aynı anda nefret ediyor. Bu iki duygunun aynı bünyede barınması çok tehlikeli. Patlamadan birini yok etmelisin. Bana kalırsa nefreti yok etmek daha eğlenceli olur. Murat, bu ikimizin hayatı ve bir düzene sokmak zorundasın. Bana sorarsan seni daha çok sevecek başka birini bulamazsın” dedi Canan.

“Canan, sen ne söylediğinin farkında mısın? Nihal benim hayatımı kararttı. Babam baştan beri haklıydı. Başıma gelenlere baksana, millete rezil oldum” dedi Murat.

“Hayır Murat, baban haklı değil. Ayrıca sen de kızın hayatını mahfetmiş olabilirsin. Buradan bakınca öyle görünüyor. Biliyorsun burası hayli yüksek. Manzara daha net görülüyor. Arkadaşını ciddiye alsan iyi olur. Nihal senden sorumluluk almanı istiyor. Seninle evlenmek istiyor. Derdini anlatmak için de seninle aynı dili kullanıyor. Sen bunu anlamadın mı? Anladıysan onun böyle davranmasına neden şaşırıyorsun?” dedi Canan.

“Anladım. Sen öyle diyorsan doğrudur. Canan, bana ilk defa ne yapmam gerektiğini söylüyorsun. Bu ilk oluyor. Oysa ben,,, üzgünüm, seni doğru anlayamadım. Ben koca bir aptalım” dedi Murat.

“Kusura bakma ama gerçekten öylesin. Sonunda bir konuda anlaştık galiba. Hadi git ve kadınına sahip çık. Nihal'i doğru anlamayı dene. İstanbul'da görüşürüz” dedi Canan.

Telefonunu kapatattıktan sonra derin düşüncelere dalan Canan Osman beyin bu son gelişmeler ışığında kendi oğluyla ilgil kanaatini merak ediyordu. En çok böyle zor zamanlarda aile olmak anlam kazanıyordu aslında. Tökezleyip düştüğü anda insan bir yere tutunmak için en çok ailesine muhtaçtı. Murat'la konuşmasının üzerindeki sersemletici etkisini görmezden gelerek seslendi doktoruna.

“Serkan bey, ben çok acıktım. Kalkıp birşeyler yemek istiyorum” dedi.

“Süre doldu zaten, ben yiyecek birşeyler bululurum ama siz sakın kalkmaya kalkışmayın. Başınız döner ve düşersiniz. Dikişlerinize zarar verirsiniz” diyerek kalktı ama öyle huzursuzduki bir iki adım sonra geri dönüp tekrar oturan doktor sert ve kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

“Neden, size tahammül edilemez şeyler söylediğim halde itiraz etmediniz. Neden

gerçeği anlatmadınız? Hiç anlamıyorum. Kafamdaki önyargılardan kurtulmak istediğimi bildiğiniz halde tek bir hamle yapmadınız. Neden?” dedi.

“Boş yere bana kızmayın doktor. Ne söylesem bana inanmayacaktınız. Duydunuz işte, Murat denemiş ama kimse inanmamış. Ön yargılar kale gibidir. Kolay kolay yıkılmazlar. Biz önyargıları gönüllü olarak başımıza musallat ediyorsak yine ancak kendi gayretimizle kurtulabiliriz. Dışardan müdahale hiçbir işe yaramaz” dedi Canan.

“Öyle mi? Çok ilginç. Demek oyun oynamayı seviyorsunuz. Dışardan müdahale yerine içerden müdahale. Oyunun adı bu mu? Varsa kurallarını da söyleyin. Malum, ben sizin kadar tecrübeli değilim” diyen Serkan öfkeliydi ama neden öfkeli olduğunu bilmiyordu. Aklından geçen ihanet senaryosunun asılsız çıkmasından mı, şehirde kulaktan kulağa dolaşan dedikodulardan hiç etkilenmeyen Canan'ın kendi derdini bırakıp başka insanların sorunlarına çözüm aramasından mı, yoksa güvenilir kadın profili çizen bu kızın güvenmekle ilgili kendi tabularını yıkmaya kalkışmasından mı kızgındı bilmiyordu. Canan'ın hiçbir şey söylemeden, merakla davranışlarını izlediği bunalımlı doktor mutfağa gitmek üzere açtığı kapıdan geri döndü. Aklına gelen soruyu ertelemeye tahammülü yoktu.

“Söyleyin, iki saat önce sizi rahatsız eden benimle ilgili önyargılarınıza ne oldu? Artık rahatsız etmiyor mu, yoksa onlara da mı alıştınız?” dedi.

“Siz benim hayatımı kurtardınız. Aklımdan geçmesi bile hataydı. Özür dilerim. Kafam bulanıktı, saçmaladım. Anesteziden olmalı” dedi Canan.

“Hepsini sildiniz yani. Kurtuldunuz, ne güzel. Peki neye dayanarak?” dedi Serkan.

“Size tabi. Anladığım kadarıyla siz güvenilir bir insansınız. Ama çok şüphelisiniz. Kendinizden başka kimseye güvenmiyorsunuz. Bence bu ciddi bir sorun. Hayatınızı zorlaştırmıyor mu? Ben olsam bu sorundan kurtulmanın bir yolunu bulurdum” diyen Canan'ın tesbitinde haklı olması şaşırtmadı genç doktoru. Kız çok zekiydi.

“Olabilir. Ama bu benim değil onların sorunu, güvenmediğim insanların... Geçerli nedenlerim var demek ki. Yine de size değil, yanıldığım için kendime kıızıyorum. Şu anda kendime duyduğum güvenden de emin değilim. Emre ile aranızdaki ilişkiyi Murat'a ihanet zannedip sizi suçladım. Diğer insanların yaptığı gibi. Biraz önce konuştuklarınızı duymasam onlardan hiçbir farkım olmayacaktı. Oysa farklı olmam gerekirdi. Ben bir bilim adamıyım” dedi Serkan.

“Emre ile aramızdaki ilişkiden eminsiniz yani” dedi Canan. Zorla gülümsüyordu. Başka birşey demeden susmayı seçti yine.

“Evet. Gözümle gördüm. Ayrıca duydum. Biraz önce annenize bu adamın sizin için ne kadar değerli olduğunu söylediniz. O da itiraz etmedi. Size güvendikleri çok belli oluyor. Beklediğim tek bir soruyu bile size sormadılar. Yanılıyor muyum?” dedi Serkan.

“Haklısınız söyledim. Emre gerçekten benim için çok değerli. Bence siz, gözünüzle gördüğünüzden de emin olmayın. Gerçekler görünenden farklı olabilir?” dedi Canan.

“Bu kez değil. Gördüğüm çok netti. Buraya gelmeden önce uydudan zaman zaman aldığımız görüntülerden biriydi. Arkadaşlarım da gördü. Ama basına ya da ailenize ulaşmadı merak etmeyin” dedi Serkan.

“Uydudan mı? Ne gördünüz?” dedi Canan o sabah olanları düşünerek.

“Siz ikiniz, çok yakındınız. Helikopterin gelmesini beklerken. Bu yakınlığın başka açıklaması yoktur. Bunu gören herkes ne olduğunu bilir. Sizin de dediğiniz gibi yukarıdan herşey daha net görülüyor. Beni yanlış anlamayın sizi sorgulamıyorum. Kafamı yanlış bilgiden arındırmaya çalışıyorum. Siz hiç yardım etmeseniz de sonunda anladım. Ama hâlâ anlayamadığım bir şey var. Eğer buna cevap verirseniz başka soru sormam söz veriyorum. Bir daha sizi sorularıyla rahatsız etmem” dedi Serkan.

”Tamam anlaştık. Soru nedir?” dedi Canan.

“Emre'yi önceden tanıdığınızı düşünüyorum. Hiç kimse yeni tanıştığı birinin telefon numarasını başımın belası diye kaydetmez. Madem önceden tanışıyordunuz, size bu kadar değer veren sevgiliniz neden o küçük odada kalmanıza izin verdi? Dedi Serkan.

“Tanımıyordum. Burada karşılaştık” dedi Canan. Duyduklarına şaşırın sadece Canan değildi. Emre'nin kendisinin kardeşlik teklifini gerçekten kabul ettiğine hüküm verirken doktorun

şaşkınlığını tebessümle izledi.

“Buna inanmamı beklemeyin. Hiç kimse on günde onun gibi birini bu hale getiremez. Hayatını kurtarmış olsa bile” diyen Serkan Canan'ın cevap vermek yerine sadece gülümsediğini gördü. Canan'ın biraz önce söylediği cümleyi hatırladı. Ne söylesem bana inanmayacaktınız demişti kız. Haklıydı da. Duyduklarına inanmak gördüklerine inanmaktan zordu.

“Pekala, size inandım diyelim. Söylediğiniz doğruysa dünyadaki bütün kadınların öğrenmek için servet ödeyeceği bir sırrınız var demektir. O sır nedir, ben de öğrenmeyi çok isterdim” dedi Serkan.

“Var tabi, ama dediğiniz gibi, öğrenmek için bedelini ödemek gerekiyor. Ayrıca söz vermiştiniz. Başka soru yok demiştiniz” diyen Canan bir kez daha kafasını karıştırıyordu doktorun.

“Birşeyler yiyecek miyiz? Biraz da su lütfen, çok susadım” diye konuyu değiştirdi Canan. Artık konuşmak istemiyordu.

Kafasında sıralanmış yeni sorularla birlikte mutfağa gitti Serkan. Birkaç saat içinde öyle çok git gel yaşamıştı ki aklının içinde, beden yorgunluğu yetmezmiş gibi ruhu da yorgun düşmüştü. Buzdolabını açtı. Beyaz peynir bulup çıkardı. Daha önce keşfettiği ev yapımı ekmeği de çıkardı mutfak dolabından. Biraz kuru gibiydi ekmeğin. İdare eder diye düşünüp sandviç şeklinde kesti. İçine beyaz peyniri yerleştirip yanında su bardağı ile birlikte tepsiye koydu.

Canan kısa sürede elinde tepsiyle odaya dönen doktorunun hazırladığı mönüye şaşırmadı. Daha fazlasını beklemiyordu aslında. Yanına konan tepsideki suyu beklemeden sonuna kadar içti. Sonra umutsuzca sadviçe dokundu. Sert ve kuruydu.

“Üzgünüm elimden gelen bu ...Yemekten hiç anlamam” dedi Serkan.

“Buzdolabında sotelenmiş biftek vardı. Yanında bir çorba, nefis olurdu şimdi” dedi Canan.

“Gördüm, ama etler çiğdi. Çorba yapmayı da bilmiyorum” dedi doktor.

“Olsun, bu da güzel teşekkür ederim” dedi Canan gülerken. Bir ısırıktan sonra yemek meselesini kendi bildiği yoldan çözmeye karar verdi. Ama plânını uygulamaya koyabilmek için en azından bir süre Serkan'dan kurtulması gerekiyordu. Bir de hâlâ sağ kolunda takılı olan iğneli zımbırtıdan. Zorlukla boğazından geçen lokmadan sonra,

“Şunu artık çıkartsak, ben de yemeğimi rahat yesem, mümkün mü acaba” dedi.

“Olmaz. Onu çıkarırsak iki saat sonra almanız gereken antibiyotik için poponuzda delik açmak zorunda kalırız. Tercih ederim dersiniz çıkaralım” dedi Serkan.

“Anladım... Böyle idare ederim” derken biraz sonrası için aklında kurguladığı mutfaktaki çalışma imkânından söz ediyordu Canan. İlk fırsatta yataktan kalkıp mutfağa gitmeyi ve dolaptaki nefis etleri pişirmeyi hayâl ediyordu. Kansızlık sorununa en iyi çözüm kırmızı et yemekti. Karşısındaki yataкта oturup kendi defterini karıştıran doktorun saçlarına takıldı gözleri. Neredeyse omuzlarına kadar uzun kestane rengi saçları düzgün ve parlaktı. Sert görümlü yüz ifadesini çok iyi tamamlıyordu. Adeleli omuz yapısıyla ve uzun boyuyla tam bir uyum içindeydi saçları. Moda tabiriyle cool görümlü doktora ilâve bir çekicilik katıyordu. Bu kadar dikkatli ve detaylı incelenmesi Serkan'ın farketmesini sağlamaya yetti. Başını elindeki defterden kaldırıp o da Canan'a baktı.

“Birşey mi oldu?” dedi.

“Yok, sadece merak ettim. Kaşındımıyor mu?” dedi gülerken. Ne demek istediğini anlamadığını farzederek “saçınızdaki tozları diyorum. Ben gayet iyiyim. Burada beklemenize gerek yok. Duş yapabilirsiniz” dedi Canan. Herşey umduğu gibi giderse birazdan kurtulacaktı gözlem altında tutulmaktan. Ekmeğinden bir ısırık daha aldı.

“İyi fikir ama,”

“Bence de, sıcak su var, şu dolapta havlu elbise ne isterseniz var. Bu kadar yorulduktan sonra güzel bir duşu hakettiniz” dedi Canan.

“Arkadaşınız eşyalarını kullanmama kızmaz mı?” dedi Serkan.

“Kızmaz, eminim. Dolaptan istediğinizi alın. Rahatınıza bakın” diyen Canan doktorun şüpheli bakışlarını görmezden gelerek sandiviçi dişledi.

Serkan elindeki defteri bırakıp ayağa kalktı. Kızın birisiyle telefonda rahat konuşmak

için fırsat kolladığını düşündüğü için itiraz etmedi. Emre'nin giysileri ile dolu dolabı açtı. Birkaç parça giysi ve havlu aldıktan sonra dolabı kapatıp Canan'a baktı.

“Bu banyoyu kullanıyorum, kapıyı da açık bırakıyorum. Bir sorun olursa seslenin olur mu? Hemen gelirim” dedi. Şüpheli gözlerle Canan'a son kez baktıktan sonra banyoya girdi.

“Seslenirim merak etmeyin” dedi Canan. Rahat bir nefes aldı. Plân işe yaramıştı.

Odanın banyosuna giren Serkan kapıyı aralık bırakmıştı. Açılan suyun sesini duyar duymaz üzerindeki battanieden kurtuldu Canan. Şimdi bütün mesele canı yanmadan dikişlerine zarar gelmeden yattığı yerden doğrulmaktı. Önce bir ayağını yere uzatıp duruşunu düzeltti sonra sol eliyle yanındaki komodine tutunarak doğruldu. Diğer bacağını da yere koyunca canı yanmadan ayağa kalkmış oldu. Ama doktorun söylediği gibi başı fena halde dönüyordu. Sendeledi. Düşmekten son anda kurtuldu. Bir süre öylece kalıp baş dönmesinin geçmesini bekledi. Sonra yavaş ve dikkatli adımlarla mutfağın yolunu tuttu. Hâlâ küçük odasının kapısında duran terliklerini gördü odanın önünden geçerken. Ayağına geçirdi. Artık hayalindeki yemek için hazırды.

Sıcak su iyi gelmişti yorgun doktora. Banyoda düşündüğünden fazla kalıp iyice keyfini çıkarmıştı. Havlusuyla kurulanırken aldığı pişmiş et kokusuyla aklı başına gelen Serkan apar topar pantolonun giyip banyodan dışarı fırladı. Korktuğu başına gelmişti. Kız yatağında yoktu. Ensesinde havlusu elinde henüz giyemediği kazağıyla soluğu mutfaka aldı. Neyse ki herşey yolundaydı. Canan ayakta, tavada pişmekte olan yemekle ilgileniyordu. Çok da sağlıklı görünüyordu. Bir süre sesini çıkarmadan izlemeyi tercih ettiği kızı ilk defa ayakta görüyordu Serkan. Çok güzel görünüyordu gerçekten. Artık jet sosyetenin gözdesi yakışıklı Emre'nin jet hızıyla gelişen aşkını imkansız bulmuyordu. Kız zeki olduğu kadar güzel, güzel olduğu kadar doğaldı.

“Güzel kokuyor...” diye seslenmesi yüzünden korkuyla irkilmesine sebep olmuştu Canan'ın.

“Ayy!! Korkuttunuz beni” dedi arkasında duran ıslak saçlı yarı çıplak doktoru görünce. Aniden hareket edince canı yanmıştı Canan'ın. Hemen yanına koşan doktora tutunmak zotunda kaldı. Sonra çabucak toparlandı.

“Tamam, iyiyim. Bu yemeği yersen daha iyi olurum inanın” dedi.

“Asıl siz beni korkuttunuz. Odada göremeyince,, neyse, siz oturun ben yemeğe bakarım” dedi Serkan.

“Gerek yok böyle iyi, zaten istesem de oturamam” dedi Canan.

“Demek beni bu yüzden kandırdınız, yemek yapmak için” dedi doktor.

“Kandırmadım ikna ettim. Fena mı oldu? Siz tozlardan kurtuldunuz ben de o berbat sandiviçten. Yemeğimiz neredeyse hazır. Yanında portakal suyu güzel olurdu. Ama ben sıkamam. Bu iş size göre” diyerek portakalların yerini gösterdi Serkan'a.

“Anlaşıldı, ben sıkarım” dedi gülerek başını sallayan doktor. Canan ilk defa bu sert bakışlı doktorun yüzünü gülerken görüyordu.

Serkan'ın rahatça oturup yumuşacık pişmiş biftekleri portakal suyu eşliğinde yediği masada Canan ayakta kalarak yedi yemeğini. Ama etler o kadar lezzetliydi ki, durumundan şikayetçi olmadan Serkan'ın kestiği biftekleri afiyetle yedi.

“Şimdi bir de kahve içerseniz tam olacak. Bu harika üçlü kansızlık sorununu en iyi ilâcı. İkimize de iyi gelecek Serkan bey” dedi Canan.

“Kahve mi, fazla gelmesin. Dikişler açılmasın sonra?” dedi Serkan.

“Açılmaz. Ama kahveyi de siz yapacaksınız. Yukarıya uzanamıyorum” dedi Canan.

“Tamam, ben yaparım ama sonra gidip yatacaksınız. Anlaştık mı?” dedi Serkan.

“Anlaştık. Siz kahveyi yapana kadar ben lavaboya giderim. Hemen dönerim” diyen Canan kapıya doğru yürüdü.

“Yardıma ihtiyacınız olmadığından emin isiniz?” dedi Serkan.

“Eminim, hem biraz yürüyüş iyi gelir” dedi Canan.

Canan mutfağın hemen arkasındaki büyük banyoya gitti. Sabahtan beri ilk defa tuvaleti kullanma ihtiyacı duymuştu. İşi bitince aynada kendi solgun yüzüyle karşı karşıya geldi. Musluktan akan soğuk suyu tercih ederek tek eliyle yüzünü yıkadı. Bütün karnına yayılan dikişlerin acısına rağmen kendini iyi hissediyordu. Hayatta olduğuna göre hâlâ yapması gereken işler olmalıydı.

Allah ölmesine izin vermemiş, onu tesadüf gibi görünen ilahi yardımlarla hayata döndürmüştü. Belki de Serkan'ın dediği gibi koruma altına alınmıştı. Yaşıyor olmasından daha önemliydi annesi ve babasının evlat acısından kurtulması. Şükretti Canan, yaşadığı herşey için şükretti. Üzerindeki eşofmanın fermuarını indirdi yavaşça. Yaraları iyice kapatıldığı için görünmese de acısıyla kendilerini hatırlatıyordu. Tekrar kapattı fermuarını. Banyodan çıktığında kahve kokusu cezbetti Canan'ı. Ama mutfığa gitmeden önce görmek için canattığı şeyi görmeye karar verdi. Meltem'in kaldığı odaya doğru yürüdü. Odanın içi inanılmaz karışıktı. Matkap hala fişte takılı, yerler tuğla sıva parçalarıyla doluydu. Duvarda Serkan'ın açtığı delik görülüyordu ama nedense arkası boş değildi. Oradan nasıl çıkarıldığını düşünürken Serkan geldi odaya.

“Bu delik neden kapandı?” dedi Canan.

“Biz çıktuktan bir dakika sonra tekrar çöktü. Size bu yüzden koruma altına alınmışsınız diyorum Canan hanım. Kahveleri odaya getirdim. Hadi biraz dinlenin. Birazdan dikişleri kontrol edip enfeksiyon durumuna bakacağım. Malum, şatırlar pek hijyenik değildi. Dikişlerde enfeksiyon riski var. İlacınızı duruma göre ayarlayıp karar veririz. Sorun yoksa kolunuzdaki iğneyi çıkarırız. O zaman rahat edersiniz” dedi Serkan.

“Tamam” dedi Canan yalnızca. Akli hala bu adamın tek başına başardığı kurtarma operasyonundaydı.

“Hayatınızı tehlikeye atmışsınız. Orada siz de ölebilirdiniz” dedi.

“Ama ikimiz de ölmedik. Öyle değil mi? Demek ki zamanı gelmemiş. Ben kadere inanırım. Zamanı gelmeden hiç kimse ölmeyi beceremez. Siz bunu benden daha iyi biliyorsunuz. Defterinizde gördüm. Yerinizde olsam o defteri baskıya verirdim. İzin verin hayata bakış açınızdan başkaları da yararlınsın. Bence bu defterde yazılanlar ders kitaplarına konmalı. Hem de büyükler için. İlk öğrenciniz ben olmak istiyorum. Ama burada bitiremem. Bu yüzden bir süre bu defterin bende kalmasını istiyorum. Bitince iade ederim merak etmeyin. Tabi izin verirseniz” dedi Serkan.

“Olur kalsın. İade ederseniz sorun yok” dedi Canan. Ayakta kalmaktan yorulmuştu. Yardıma gereksinim duymadan kalkarken kullandığı yöntemle yatağına yerleşti.

Serkan aklını meşgul eden tüm sorulara yanıt alamamıştı ama yine de bir ihanetin söz konusu olmadığını öğrenince içi rahatlamıştı. Artık saygı duyuyordu Canan'a. Her ne kadar aralarındaki ilişkinin mahiyetini tam olarak anlamasa da hayatını tehlikeye atarak karın içinde donmaktan kurtardığı Emre'ye gerçekten değer verdiğini öğrenmişti. Yaptığı sıradan bir yardım değil cesaret ve kendine güven gerektiren zor bir eylemdi. Bir kız olduğunu düşününce toplumun nazarında başarısı daha da önem kazanıyordu. Yaşadığı deneyimden sonra hayatını sıradan biri gibi sürdürmesi mümkün değildi. Yazık olacaktı Canan'a. Şahsiyetinde barındırdığı tüm güzellikler ünlü olmanın ve ünlü biriyle aşkını paylaşmanın gölgesinde kaybolup gidecekti. En yakın zamanda televizyonlar, gazeteciler rahat bırakmayacak, hayatını her yönüyle eşeleyip gizli özel demeden topluma sunacaklardı. Mutlu olmanın formülünü keşfeden Canan bakalım onca kargaşanın içinde mutlu olmayı sürdürebilecek miydi? Keşke onu bu kötü sondan kurtaracak bir çözüm yolu olsaydı. Keşke Emre'ye aşık olmasaydı Canan. O zaman onu bu kabusun içinden çekip almak ve hakettiği saygın hayata kavuşturmak mümkün olabilirdi. Karşısında gördüğü manzarada en uyumsuz parça Emre gibi duruyordu. İçinde Emre'nin yer olmadığı diğer tabloya ise Serkan, kendisini hiç zorlanmadan tek bir hareketle yerleştirebiliyordu. Canan yıllardır arayıp da bulamadığı, bulamayınca da aramaktan vazgeçtiği öteki yarısı gibiydi. Galiba korktuğu şey başına geliyordu. Artık Canan'a sadece hastası olarak bakamıyordu doktor. Onun varlığından, değişik esen rüzgarından etkileniyordu. Sanki yıllardır tanıdığı ama hiç karşılaşmadığı bir kızdı Canan. Elindeki defterinde açık tuttuğu sayfayı dakikalardır değiştirmeden sıkıntıyla saçlarını karıştıran Serkan'ın hali zeki kızın dikkatinden kaçamadı.

“Ne oldu, defterim yine canınızı mı sıktı?” dedi Canan.

“Yok... ben düşünüyordum” diyen Serkan Canan'ın sormadığı soruyu gözlerinden okuyunca açıklamak zorunda kaldı.

“Diyorum ki, sizde bizim ekibe katılmaya yetecek de artacak kadar cesaret var. Yardım bilinci de var. Organ bağış kartınızı gördüm cüzdanda. Basınla televizyonla uğraşmak yerine bizim

gibi bir kurtarma ekibine katılırsanız çok başarılı olurdu. Biraz ders alırsanız uçmayı bile öğrenirsiniz. Ne kadar zevkli olduğunu görmelisiniz. İşleriniz çoksa zor tabi ama bu beceri aslında herkese lâzım. Sayemizde dünya hızla felakete doğru gidiyor. O gün geldiğinde işi bilen insanlara çok ihtiyaç olacak, herkes üzerine düşeni yapmak zorunda kalacak. Siz de yardım bekleyenlerden değil yardıma koşanlardan olabilirsiniz... Ne dersiniz?" diyen Serkan Canan'ın gülümsemesini Emre ile alâkalandırıp konuşmaya devam etti.

"Emre ne der bu fikre, önemli tabi. Belki o da katılırdı. Sonra hep birlikte yamaç paraşütü yapardık." dedi.

"Emre ne der bilemem ama Melek sultan ne der biliyorum. Yaşadığı sıkıntıdan sonra asla izin vermez. Engellemek için ne gerekirse yapar. O gördüğünüz bağış kartından haberi yok. Olsaydı canıma okurdu biliyorum. Ama yine de güzel olurdu tabi. Özellikle uçmayı öğrenmek isterdim. Ne zaman sivil kurtarma ekibinden birilerini özel kıyafetlerle çalışırken televizyonda görsem bir tuhaf oluyorum. Yaptığınız işi çok takdir ediyorum. Aslında ben en çok paraşütle atlamayı öğrenmek isterdim. Bir de yamaç paraşütünü. O heyecanı yaşamak isterdim. Ama bu imkansız, hepsi hayâl. Çok yoğun çalışıyorum" dedi Canan.

"İmkânsız kabul etmediğinizi sanıyordum. Bu evde imkânları nasıl akıllıca kullandığınızı gördüm. Bana imkânsız demeyin. Biz de kurtarma ekibi olarak aynı şeyi yapıyoruz, imkânları zorluyoruz. Siz de benim kadar başarmanın mutluluk demek olduğunu biliyorsunuz" dedi Serkan.

"Benim merak ettiğim size nasıl ses çıkarmıyorlar. Hayatınızı tehlikeye atmanıza nasıl izin veriyorlar? Yaptığınız iş zaten yeterince zor, bir de yamaç paraşütü falan... çok tehlikeli değil mi?" dedi Canan.

"Kadınlar kadar değil, ayrıca ben bu konuda çok iyiyim" diyen doktorun sitemine aldırmadı Canan.

"Bu gün o delikte ölseydiniz geride kalanlar ne olacaktı, ailenize karşı sorumluluklarınız yok mu sizin?" dedi Canan.

"Aile mi, eyvah tamamen unuttum" diye yerinden fırlayan Serkan kendi telefonunu aramaya başladı. Mutfakta bıraktığını hatırlayıp koşarak almaya gitti. Geri döndüğü zaman telefonu çoktan açmıştı bile. Telefonun açılmasıyla çalması bir olmuştu. Serkan da uzaktan konuşmayı tercih etti. Kendisi hakkında hiçbir bilgi vermediği halde defterini ve düşüncelerini açıkça ortaya koyan Canan'a en azından bu kadarını borçluymuştu.

"Bilge, nasılsın? Seni aramadım diye kızdın biliyorum, ne desen haklısın, kendimi savunmaya çalışmayacağım" dedi.

"Of Serkan ya, sen bizi meraktan öldürecek misin?. Nasıl haber vermeden kaybolursun ortadan? Çok kötüsün. Haberlerde adını duymasam nerede olduğunu bilmeyecektim. Bari arkadaşlarına aratsaydın. Aşk olsun sana" dedi Bilge.

"Tamam tatlım çok haklısın. Burada zaman öyle hızlı akıyor ki yetişemiyor insan. Kusura bakma olur mu? Ömer nasıl oldu, ateşi düştü mü?" dedi Serkan.

"Düştü ama hâlâ bitkin seni sorup duruyor. Ne zaman döneceksin?" dedi Bilge.

"Yarın sabah olabilir. Havanın düzelmesini umuyoruz. İlk fırsatta yanınızda olurum merak etme. Benden istediğin birşey var mı?" dedi Serkan.

"Sağlam gel, başka ne isterim. Bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Canan nasıl, televizyonda herkes ondan söz ediyor. Ekranda görüldüğü kadar güzel mi gerçekten? Çok merak ediyorum" dedi Bilge.

"Burada televizyon yok Bilge, senin ne gördüğünü nereden bileyim? Dönünce kendin karar verirsin" derken gergindi Serkan. Sesindeki karışıklığı Bilge de farketti. Bir an durakladıktan sonra tekrar konuştu.

"Serkan, sen iyi misin? Sesin yorgun geliyor, bir aksilik yoktur inşâallah" dedi Bilge kuşkuyla.

"Ben iyiyim ve herşey yolunda merak etme olur mu" dedi Serkan.

"Ömer senden kar istiyor. Televizyonda her yeri bembeyaz gördükçe canı çekmiş. Kar getirsin diye tutturdu. Ne söylesem ikna olmuyor. Biraz hasta ya o yüzden sanırım. Çok zor uyudu"

dedi Bilge.

“Kar mı, söyle o top kafaya istediği imkânsız. Uyusun da rüyasında görsün karı. İyileşince ben onu kayak yapmaya götürürüm. İsteddiği kadar oynar tamam mı? Telefonumu rahat bırakmıyorlar diye kapatıyorum. Beni merak etme Bilge. Top kafaya iyi bak” dedi telefonunu kapatırken Serkan. Birden bire ortaya çıkan gerginliğini Canan'ın fark edip etmediğini öğrenmek için yüzüne baktı. Konuşmaları duyduğuna göre farketmiş olması gerekiyordu. Neden gülümsüyordu böylese?

“İmkânsız değil, oğlunuzu mutlu edebilirsiniz. Kar istemiş ya” dedi Canan tuhaf tuhaf kendine bakan doktora. Serkan şaşırıp Canan'ı dinlerken. Ömer'i oğlu Bilge'yi de eşi sanmıştı duyduklarından.

“Mutfakta üst dolaplardan birinde kocaman bir termos var, işinizi görür” diye devam etti Canan.

“Ev sahibi kızmaz mı termosu alıp gidersem” diyen Serkan gülümsedi bu kez. Gerginliği gitmiş şaşkınlığa dönmüştü. Kızcağız kendisi hakkında hiçbirşey bilmiyor, üstelik sorgulamıyordu da, ama nasıl anlamışsa güvenilir biri olduğunu anlamıştı. Nasıl anladığını merak ediyordu Serkan.

“Kızmak isterse daha önemli sebepler var, evi ne hale geldi baksanıza. Termos aklına gelecek en son şey olur herhalde. İçiniz rahat etmesse bir ara iade edersiniz nasılsa” dedi Canan.

“İyi fikirdi, teşekkür ederim. Gidip termosu yukarıya çıkarayım. Kar yağışı devam ediyorsa en doğal şekilde kendi kendine dolar. Dolmazsa sabah ben doldururum. Ömer çok sevinecek” diyerek odadan çıktı. Geri döndüğünde üzerindeki montun iç cebinden çıkardığı cüzdanla Canan'ın yanına geldi.

“Ömer harika bir çocuktur. Saçları kıvrırcık olduğu için ona top kafa diyorum. Size fotoğrafını göstereyim. Oğlum değil, yeğenim. Bilge kız kardeşim. Bu da onun fotoğrafı” diyerek elindeki fotoğrafları Canan'a uzattı. Canan yanlış anlamasına hayret ediyordu elindeki fotoğraflara bakarken. Çok sevimli bir çocuktü Ömer, annesi de bir o kadar güzeldi. Serkan'a benziyordu.

“İkisi de çok güzelmiş” diyen Canan gülümseyerek iade etti.

“Keşke kaderleri de güzel olsaydı. Ömer'in babası yok, bizim hem annemiz hem babamız yok. Beş yıl önce hepsini aynı trafik kazasında kaybettik. Ömer babasını hiç tanımadı. Bana bu yüzden fazla düşkün oldu. Bütün ailem bu kadar benim, başka kimse yok. Ayakta kalmak ve kendimi mutlu etmek için sadece iki sebebim var” dedi Serkan.

“Çok üzüldüm” diyebildi Canan. Boğazına düğümlenen şey daha fazla konuşmasına izin vermedi. Saatlerdir bir arada olduğu ilginç görünümlü kurtarıcısı hakkında öğrendiği ilk bilgilerdi Serkan'ın söyledikleri. Doktor olmak yeterli olmamıştı Serkan'a. Sevdiklerinin hayatını kurtarmaya gücü yetmeyince başka insanların hayatlarını kurtarmayı kendine dert edinmiş biriydi ve tanıyınca gerçekten güven veriyordu insana. Canan bu dağ evine geldiğinden beri kendini ilk kez bu kadar güvende hissediyordu.

“Anladığıma göre zor günler yaşamışsınız, ama yaşadıklarınız neden insanlara güvenmediğinizi açıklamıyor. Bu yöntemle acılarla başa çıkabilirsiniz belki ama güvensizlikten kurtulamazsınız. Hayatta hiç kimseye güvenmeyecekseniz neden felaketlerle savaşıyorsunuz? Başkalarının size güvenmesi mutlu olmanıza yetiyor mu?” dedi Canan.

“Haklısınız. Ben böyle biri değildim. Nasıl paranoyak olduğumu, insanlardan neden kaçtığımı öğrenmek istemezsiniz. Kafa yormaya bile değmez” dedi Serkan. Canan'ın gülümsediğini görünce kıza hak verdi. Okuduğu deftere duyduğu güvenin yarısını bile duymuyordu Canan'a. Aslında bu sorundan kurtulmak için tam da Canan gibi birine ihtiyacı vardı. Ahlâkını sağlam bir zemine oturtmuş zeki birine. Onun gibisine sık rastlanmıyordu hayatta.

“Tamam anlatırım. Ama önce dikişlere pansuman yapmalıyım. Vakit geldi” diyen doktor yerinden kalkarak sağlık çantasının yanına gitti. Birazdan elindeki eldivenlerle hazırladığı ilaçlı pamuk çubukları koyduğu bir kapla Canan'ın yanına geldi. Daha önce karşılaştığı gerginlikle tekrar karşılaşmak istemeyen doktor Canan'ın eşofmanını kendisinin açmasını bekledi. Bütün dikişlerin bantlarını teker teker açarak ilaçlayan sonra da yeniden kapatan doktor son olarak eldivenleri çıkarıp çöpe attı.

“Hepsi de iyi durumda. Sivas'a dönünce önce hastahaneye gidip kontrol ettirmelisiniz” diyen Serkan hazırladığı bir doz ilacı Canan'ın kolundaki damar yolundan verdikten sonra çıkardı.

“Bundan sonra ilacı tablet olarak almak yeterli olur” dedi.

“Teşekkür ederim. Artık uyuyabilir miyim?” dedi Canan.

“Hikayemi merak etmiyorsunuz demek. Size neden kolayca suçlu gibi davrandığımı, neden önyargıları başıma musallat ettiğimi öğrenmek istemiyorsunuz yani. Oysa ben insanları tanımayı sevdiğinizi sanıyordum. Her insan bir alemdir tanımak ve büyük pazarda bir yer bulmak gerekir diyorsunuz ya defterde... Yoksa bu kural sadece sevdiğiniz için mi geçerli?” diyen Serkan Canan'ın ilgisini çekmeyi yine başarmıştı.

“Onların hepsi benim fikrim, onaylamak zorunda değilsiniz. Eleştirmek isterseniz itiraz etmem. Sizi dinlerim. Düşüncenin her türüne açığım ben” dedi Canan.

“Farkettim.. Emre'nin kalbini bu sayede fethettiğinizden eminim. Peki o sizi nasıl etkiledi, müzikle mi? Yoksa adamın içindeki öteki Emre'yi saklandığı yerden çıkarttığınız için mi bu kadar değer veriyorsunuz ona?” dedi Serkan.

“Hani anlaşmıştık doktor, başka soru yoktu. Bir hikaye anlatmak üzere olan siz değil miydiniz?” dedi Canan.

“Tamam haklısınız. Çok ileri gittim... Neden bilmiyorum, sizinle ilgili birşeyler öğrenmek hoşuma gidiyor. Bu defterin yüzünden olmalı. Bu defter kafamı karıştırdı. Elime aldığım andan beri kendimi bulmaca çözüyormüş gibi hissediyorum. Sizce de ilginç değil mi?” diyen Serkan sorusuna yanıt alamayınca gülererek devam etti konuşmaya.

“Aklınızdan geçenleri tahmin edebiliyorum. Madem defterimi okuyorsun cevaplarını kendin bul diyorsunuz. Benim bulduğum cevaplar sizin sormadığınız soruları da yanıtlıyor öyle değil mi? Oyunun kuralı bu olmalı” dedi Serkan. Canan'ın yine cevap vermeden, gülererek yüzüne baktığını görünce bütün insanlara şüpheyle bakmasına neden olan eski hikayesini anlatmaya başladı:

“Onunla fakültenin daha ilk yılında tanışmıştım. Çok iyi arkadaş olmuştuk. Birlikte yemek yiyor birlikte ders çalışıyorduk. Ben ondan daha başarılıydım ve sürekli onun da başarması için yardım ediyordum. Sanki iki kişilik çalışıyor gibiydim. Benim için yorucu, onun için eğlenceliydi bu yöntem. Eğitim masraflarımı karşılamak için dışarıda da çalışıyordum. Onun ne ince hesaplar yaptığını beni nasıl kullandığını farketmeyecek kadar meşguldüm yani. Birlikte olduğumuzu etrafa yayarak beni başka kızlardan uzak tutarken onun başka arkadaşlarıyla flört ettiğini tesadüfen öğrendim. Ondan uzaklaştığım için dersleri aksamaya başlamıştı. Son sınıftaydık. Hata yaptığımı çok pişman olduğumu yeniden benimle arkadaş olmak istediğini söyledi. Arkadaş diyorum çünkü aramızda başka bir şey yoktu. Bunun onun prensipleriyle ilgili olduğunu sanıyor saygı duyuyordum. Mezun olur olmaz evlenmeye karar vermiştik. Fakülteyi zamanında bitirmesi için yeniden yardım etmeye başladım. Ama o derslerden çok erkeklerle ilgileniyormuş. Son olarak da benim en yakın arkadaşımı gözüne kestirmiş. Neden mi? Bilmiyorum, hâlâ merak ediyorum. Bir kadın bunu neden yapar, başka birini istiyorsa diğerini neden aldatır, öğrenemedim. Onun arkadaşıyla yurt dışına gittiğini öğrendiğim zaman ben birlikte oturmayı hayâl ettiğimiz evin tamiratlarıyla uğraşıyordum. Düşünümüze bir ay vardı. Eşyalar bile alınmıştı. O olaydan sonra kız arkadaşımı kafamdan silmem pek zor olmadı, galiba onu hiç sevmemişim. Ama yaşadığım aldatılma duygusunu hiç unutamadım. Kız arkadaşım sayesinde ne kadınlara ne de evliliğe güvenim kalmadı. Oysa ben annemin babamın mutlu evliliğini örnek almak, güzel bir hayat kurmak istemiştik. Başaramadım, vazgeçtim. Bu kabusun başıma gelebilecek en korkunç şey olduğunu sanıyordum. Meğer daha beteri varmış. O korkunç kaza...”

“Gerçekten korkunçmuş, sizin adınıza üzüldüm” dedi Canan.

“Hiç üzülmeysin, gördüğünüz gibi, hayatımda kadınlar olmadan mutlu olmayı becerebiliyorum. Sizinle ilgili haberleri duyup, Murat'ı da o halde görünce, aşırı tepki gösterdim. Kendi başıma gelenleri hatırladım. Yanılmışım, onu bu hale getiren siz değilmişsiniz. Ama yine bir kadınmış...” dedi Serkan.

“İyi de neden sadece kız arkadaşınızı suçluyorsunuz. Diğer en yakın arkadaşınız değil miydi? İhanet iki kişilik bir suç değil mi?” dedi Canan.

“Olabilir. Hayatımız bir müzikal ise orkestra şefi her zaman kadındır. Kendileri itiraf etmese de hayatımızı kadınlar yönetir. Şef başarısız olursa müzikal fiyasko olur. Bu da benim fikrim. Kız arkadaşım sadece benim hayatımı dinamitlemedi, suç ortağının hayatını da delik deşik etti. Beraberlikleri fazla uzun sürmedi. Kendi hayatını da anlamsız hale getirmeyi başardı. Eminim ki siz iyi bir şefsiniz ve Emre de iyi bir müzisyen olmalı, sizin orkestranızı tercih etmesinden belli. Burada öğrendiklerim önyargılarımı boşa çıkarmış olsa da kadınların orkestra şefi olduğu fikrimi haklı çıkardı. Çevrenizdeki insanların size nasıl güvendiklerini kendi kulaklarımla duydum” dedi Serkan.

Söylemek istediği çok şey vardı aslında, ama hiçbirini söyleyemedi. Kız tercihini yapmış geleceğini çoktan plânlamıştı. Çatlak ses çıkararak aptal müzisyen olmanın alemi yoktu şimdi. Sessiz kalmayı tercih etti genç adam, yeni keşfettiği bu sıra dışı kıza duyduğu önlenemez ilgiye rağmen susmak zamanıydı.

“Müzikten hiç anlamayan birini orkestra şefi yaptınız. Siz de ilginç bir adamsınız” dedi Canan gülerek. Serkan'ın benzetmesine o da katılıyordu aslında. Aynı nedenle kendi ailesinden Melek sultan cumhuriyeti diye söz ediyordu. Babasının sağlam temeller üzerinde yükseldiği aile binasını nakış nakış işleyip estetik bir sanat eserine dönüştürmeyi başaran melek ruhlu annesi değil miydi? Haklıydı Serkan doktor.

“Bence anlıyorsunuz ama farkında değilsin. Müzik kayıtlı cihaz yüzünden başınıza gelenleri unuttunuz mu? Tamam sustum, özür dilerim” diyen Serkan hızla yerinden kalktı. Canan'ın nasıl bir tepki verdiğini görmeden mutfağın yolunu tuttu.

“Sıcak bir şey içer misiniz?” dedi kapıya doğru yürürken.

“İstemem, teşekkür ederim” dedi Canan kafası karışık doktorun gidişini izlerken. Artık canı yanmıyor kendini iyi hissediyordu. Güzel bir uyku için hazırды Canan. Ama çalan telefonu izin vermedi uyumasına.

“Canan, seni uyandırmadım inşaallah” diyen annesi heyecanlıydı.

“Hayır uyumuyordum, ne oldu anne, neden heyecanlısın?” dedi Canan.

“Yok birşey kızım biz iyiyiz merak etme. Arkadaşın uyandı da senin yaşadığına inanmıyor bir türlü. Senin sesini duysun istedik. Veriyorum telefonu” dedi Melek hanım.

Başucunda beklerken Kemal beyle yaptıkları konuşmalarda o kadar çok Canan'dan söz etmişlerdi ki Emre sonunda dayanamayıp açmıştı gözlerini. Canan'ın hayatta olduğunu duyunca kulaklarına inanmamıştı. Sabırsızlıkla telefonu kaptı Melek hanımdan.

“Canan, gerçekten sen misin?” dedi sadece.

“Evet, benim. Yaşıyorum merak etme, ben çok iyiyim. Sen nasılsın? Kolun ne durumda?” dedi Canan.

“Alçıya aldılar. İyileşecek. Canan, sen çöken çatının altında kalmadın mı ? Bu nasıl oldu anlamadım. Kalmadıysan neredeydin? Seni neden göremedim?” dedi Emre.

“Yanlış anlamışsın işte nasıl olduğu önemli değil, önemli olan ikimizin de iyi olması değil mi? Söyle bakalım bizimkilerle tanıştığına göre kendini nasıl hissediyorsun? Aramızdaki anlaşmayı hatırlıyor musun?” dedi Canan. Tam o sırada mutfaktan dönen Serkan da kulak misafiri oluyordu Canan'ın Emre ile konuşmasına.

“Canan, merak etme herşey konuştuğumuz gibi olacak. Artık bana güvenmelisin. Sen güvenirsen annen baban da güvenir. Fikrimi değiştirmedim, emin olabilirsin” dedi Emre.

“Harika, madem herşey yolunda, onlara kendin anlatmalısın. Buna çok ihtiyaçları var Emre. İkisi de neye inanacaklarını şaşırılmış dedikodulardan yorgun düşmüş durumdadılar. Emre, bana sorumluluk taşımaya hazır olduğunu söylemiştin. İşte sana tam istediğin fırsat. Ben oraya dönene kadar sen bu konuyu halledersin” dedi Canan.

“Canan, onları çok sevdim. Neden yaptıklarını bilmiyorum ama beni hiç yalnız bırakmamışlar. Annene babana ne söylediğini neden böyle davrandıklarını merak ediyorum. Onların benim için yaptığını başka kimse yapmazdı” dedi Emre.

“Bunu onlara sorarsın. Görüşürüz” dedi Canan gülerek, telefonu kapatmadan önce. Artık içi rahatlamış olarak uyumaya hazırды.

Duyduğu konuşmalardan hiçbir şey anlamadığı Serkan'ın bulanık yüzünden

okunuyordu. Bu iki gencin aralarındaki ilişkiden emin olduğunu zanneden akli yine karışmıştı. Aralarındaki anlaşma neydi acaba? Bana artık güvenebilirsin diyordu yakışıklı müzisyen. Bu dağ evinde tanışan iki genç arasında on günlük sürede hangi aralık güvensizlik olmuştu ve ne zaman onarılmıştı? Üstelik konuşmalarda aşkın esamesi bile duyulmuyordu. Elindeki defterin satırlarına tek bir iz bırakmadan bir kadının aşka dair duygularını yaşaması mümkün müydü gerçekten? Aşk değilse neydi Serkan'ın gözüyle gördüğü?

Canan'ın kendinden emin zamanlarda yüzünde gördüğü gülümseme işte yine oradaydı. Onu çok çekici ve zeki gösteriyordu bu gülümseme. Hazır morali yerli yerinde görünürken bir soru daha sormasına izin verirdi belki.

“Emre'ye değer verdiğiniz doğruymuş. Sesini duymak sizi çok mutlu etti. Ama ben nedense aranızdaki yakınlığın bir gönül meselesi olduğundan artık emin değilim” dedi.

“Gönül mü? Tabiki gönül meselesi. Hatta... tamamen gönül işi” dedi Canan gülerken. Serkan'ın meseleyi çözme gayretini doğal karşılıyordu. Durum netleşene kadar Emre'nin problemi kendisi için bile karmaşık olduğuna göre onun anlayamaması çok normaldi. Merak ettiği ama sormaya çekindiği bilmediklerini hayatını kurtaran insana anlatmaya karar verdi Canan. Görünen o ki, merak etmekten hiç vazgeçmeyecekti.

“Ne demek istediğimi anladınız. Ben aranızdaki aşktan sözediyorum. Anlayamadığım şu: Var mı yok mu? Bana bu kadarını borçlusunuz Canan hanım...” dedi Serkan.

“Emre ve ben, biz çok farklıyız. Emre öyle sanıyordu ama aramızdaki yakınlık aşk falan değil. Cazibenin çekim gücüydü. Bunu ona anlatmam kolay olmadı. Cazibe derken kendimden söz etmiyorum. Tabiatın yasasından söz ediyorum. Gece ile gündüzün, eksi ile artının, siyah ve beyazın cazibesinden söz ediyorum. Hani bilirsiniz, birinin varlığı diğerinin var olmasını gerekli kılar ya işte o zıtlıktan, zıt kutuplardan söz ediyorum. Karanlığın ne olduğunu anlamak için aydınlığı görmüş olmak gerekir bilirsiniz. Yani kör birine ışığın ne olduğunu anlatamazsınız. Emre'yle biz ikimiz aynen böyleyiz işte. Siyahla beyaz gibi. Sonunda o da böyle olduğumuzu kabul etti. Bu yüzden ona değer veriyorum. Ona baktığımda kendimi tanımlıyorum. Ama o kendini tanımlayamıyor çünkü neden var olduğunu bilmiyor. Aslında var olduğunu da bilmiyor. Benim yüzümden onun da kafası karıştı. Ama defterim yüzünden değil. Emre okumayı da sevmiyor, sadece gözünün gördükleriyle ilgileniyor. Doğal olarak birbirimizin varlığından zıtlar olarak etkileniyoruz. Hem de değişiyoruz. Bu değişimin nereye varacağını ikimiz de görmek istiyoruz. Sizin de anladığınız gibi ben Hakka inanan biriyim. Emre ise inanmadığını söylüyor. Onun aşk zannettiği etkileşime ben kendini tanıma çabası diyorum. Gerçeğe ulaşmak için zamana ihtiyaç vardı. Bu yüzden birbirimizi kaybetmemek zorundayız” dedi Canan. Ama doktor meseleyi kendi anladığı gibi yorumlamayı tercih etti.

“Anladım. Emre tek taraflı bir aşk yaşıyor siz de nazıkçe reddediyorsunuz. Peki bunun ailenizle ne ilgisi var? Emre'ye kızmak yerine neden iyi davranıyorlar?” dedi.

“Çünkü ben onun yakınımında olmasını istedim. Ben onun kişiliğiyle değil inançsız kimliğiyle ilgileniyorum. O da benimle aynı nedenle ilgileniyor ama farkında değil. Kendisine kıyasla negatifi gibi görünen kimliğimle. İşte bu yüzden birbirimizi kaybetmemeye karar verdik. Hayatımızdaki değişimleri görmek istiyoruz. Ve bunların bizi nasıl etkilediğini... Ailem de bu yakınlığı nedenleriyle birlikte kabul etti. Hepsi bu. Yani onlar, Emre'nin durumunu da biliyorlar, benim niyetimi de” dedi Canan.

“Hepsini iki dakikalık telefon konuşmasıyla mı anlattınız?” dedi Serkan gülerken.

“Evet, olamaz mı?” dedi Canan. Serkan'ın yüzündeki alaycı ifade rahatsız ediciydi.

“Tamam, anlaşıldı, size gerçekten güveniyorlar. Bakalım doğru anlamış mıyım? Size aşık olduğunu zanneden birine yanıldığını göstermek istediniz. Bu yüzden onu karın içinden çıkardınız. Donarak ölmesine izin vermediniz. Hayatını kurtardınız. Neden? Nasıl değişeceğini görmek için. Kendinizi böyle ikna ettiniz. Ya siz değişince ne olacak? Siz yorulmayın ben söylerim, bir sonraki aşamada siz de Emre'ye aşık olacaksınız. Bu Emre'nin inançsızlığını onaylamak demek mi? Hayır. Siz de bu farklılığa alışacaksınız, belki de herşeye rağmen birlikte mutlu olabileceğinizi öğrenmiş olacaksınız. Bence de zamana ihtiyaç var ama, durumu sindirmek için. Hem siz hem aileniz için. Sakın işinize karıştığımı düşünmeyin. Sadece fikrimi söylüyorum” diyen Serkan gergindi. Canan'ın dozu fazla kaçmış iyimserliğine kızıyordu.

“Bu dediğiniz olmayacak” dedi Canan Serkan'ın öfkeli haline bakarak. “Biz kardeş olmaya karar verdik. Daha doğrusu ben istedim, o da kabul etti. İçinde duygusal beklenti olmadan yan yana yaşamının tek yolu buydu” derken kararlıydı.

“Yok artık, adam size aşıkta bunu neden kabul etsin?” diyen Serkan yine gergindi. “Onun aşkından vazgeçmesini ne sağlayacak? İnanmadığı değerler mi? Kimse aşkından durduk yerde vazgeçmez. Emre sizin kalbinizi kazanmak için zaman kazanıyor. Kim olsa aynı şeyi yapardı. Bence bu kardeşlik hikayesini fazla ciddiye almayın. Çünkü Emre almayacak. Çok zeki olabilirsiniz ama aynı zamanda da safsınız” dedi Serkan.

“Saf mıyım? Kendime inandığım için mi, size anlattığım için mi?” dedi Canan. Serkan'ın anlamasını umduğu için kendine kızılıyordu Canan. Oysa ilk defa bir yabancıya yakınlık ve güven duyuyordu. İlk defa gri kapaklı defteri yerine güvenilir bir insanla paylaşıyordu sırlarını. Anlaşılmamak ilk defa rahatsız ediyordu ruhunu. Yaralı olduğunu unutup aniden doğrulmaya kalkışınca canı yandı. Yanına koşan doktorunun yardım etme çabasını elini uzatarak engelledi.

“Gerek yok, iyiyim ben” dedi Canan. Çektiği acıyla karışan öfkesi yanaklarını al al etmişti. Sebep olduğu asabiyetin haklı olduğunun göstergesi olduğundan emin doktor, yerine oturdu.

“Kusura bakmayın, amacım sizi kızdırmak değildi. Sadece uyararak istedim” dedi. Canan'ın cevap vermeyişine aldırmadan konuşmaya devam etti. “Aşkın gücünü hafife almayın demek istedim. O çok tecrübeli bir aşık. Kalbinizin anahtarını nasılsa bulur. Yarın onunla yeniden karşılaşınca ne dediğimi anlarsınız. Kalbiniz size gerçeği öğretir” diyen Serkan Canan'ı iyice kızdırmış oldu.

“Sizde gerçekten güven sorunu var doktor. Bu sorun pozitif bilimle bağdaşmıyor. Aşkın var olduğunu anlamak için yakın olmaya gerek yok. Bence en iyi uzak kalınca anlarsınız birini sevdiğinizi. Ama siz hiç kimseye güvenmediğiniz gibi benim kendime güvenmeme de karşısınız. Benim güvenle ilgili bir sorunum yok...” dedi.

“Hepsi doğru, ama ben Emre'yle başa çıkacak kadar güçlü olduğunuza inanmıyorum. Haklı çıkarsam ne yapacaksınız, benden özür dileyecek misiniz?” dedi Serkan.

“Kesinlikle. Ben haklı çıkarsam siz ne yapacaksınız doktor? İnsanlara güvenmeyi öğrenecek misiniz?” dedi Canan Serkan'ın gözlerinin içine bakarak. Kızın haklı çıkmasına hiç ihtimal vermese de düşüncesiyle heyecanlandı Serkan. “Keşke” dedi içinden. Cevap vermek yerine başını sallamakla yetindi. O anda farketmediği şey Canan'ın bütün vücudunu kaplayan öfkeyi anında söküp attıverdi üzerinden. Serkan'ın tek sorunu güven sorunu değildi artık, bizzat Canan'ın kendisiydi. Gözlerini kapatıp bir süre bekleyince yanıldığını farketmeyi umuyordu Canan. Tekrar gözlerini açtığı anda elinde defteriyle kendisine bakan Serkan hem daha çekici hem daha güvenilir göründü gözüne. Battaniyesini iyice üzerine çekti Canan.

“Ben çıkayım siz rahat rahat uyuyun. Dağıttığım malzemeleri toplamazsam yarın bizimkilerden fırça yerim. Ömer'in termosuna da bakarım. Bakalım dolmuş mu? Size iyi uykular” diyerek elinden bırakmadığı defterle birlikte odadan çıktı Serkan.

14 OCAK SİVAS HAVAALANI

Karlıtepe'nin son mağdurunu taşıyan helikopter havaalanına inerken insan kalabalığına en yakın yeri seçti. Sadece yetkililerin bildiği Canan'ın durumuna en kısa yoldan müdahale etmeyi plânlamışlardı. Pencereden gördüğü kalabalıktan ürken genç kız Serkan'ın gülümseyen yüzüne bakarken gizli bir yardım talebinde bulunuyordu. Kendisini bile şaşırtacak kadar güven duyuyordu bu adama. Yüzünü tekrar kalabalığa çevirirken insanların kendisi hakkında ne düşündüklerini tahmin etmeye çalışıyordu Canan. Kim bilir kendisi hakkında neler geçiyordu insanların aklından. Yanlış yargıların hepsini düzeltmek mümkün müydü acaba. Sonra düşünmekten vazgeçti. Nasılsa hiçbir şey plânladığı gibi olmuyordu hayatta. İlahi bir müdahale insanların hayatını yönetiyor, kendi programına göre evirip çeviriyordu kalplerini.

“Kim ne isterse onu düşünsün. İyi ki heşeyi bilen biri var” diye geçirdi içinden. Annesini babasını aradı gözleri. Onları kalabalığın içinde görünce rahatladı birden. Eski hayatına geri dönmeyi o kadar da özlemediğini farketmişti. Herşey hızla değişiyordu ve yasaların gereği olan bu

değişimi seviyordu Canan. Başına gelen herşeyi seviyordu. Serkan'ın yüzüne baktı yeniden. Geçmişinde eksik olan bir parçaydı Serkan ve yeni problemydi.

“Aşağı inince belki fırsat bulamam yada sizi tekrar göremem. Bu yüzden size şimdi teşekkür etmek istiyorum. Hayatımı kurtarmak için çok yoruldunuz. Siz çok iyi bir doktorsunuz. Ama merak etmeyin bunu kimseyle paylaşmayacağım söz” dedi.

“Yine görüşeceğimizden eminim. Defteriniz bende unuttunuz mu? Görüştüğümüz zaman ben defteri iade ederim siz de özür borcunuzu ödersiniz” diyen Serkan gülümsüyordu.

Canan bu ilginç adamın yüzünde gördüğü umutsuzluk ve hüzün karışımı ifadenin hafızasına kazındığını farketmediği gibi, iğneleyici sözlerine artık neden kızmadığını da farketmedi. Motoru duran helikopterin kapısı açıldı. Önce Serkan indi helikopterden sonra iki kurtarma ekibi görevlisi gözetiminde Canan. Daha sonra da çantalar. Serkan önden giderek kalabalığı kontrol eden güvenlik görevlilerinin arasından hızla geçip meraklı bakışları görmezden gelerek biraz geride duran Melek hanım ve Kemal beyin yanına ulaştı.

“Melek hanım, kızınıza sarılmak için bir süre beklemeniz gerekecek. Birkaç tane önemsiz dikişi var. Sakın merak etmeyin gerçekten önemsiz. Bir haftada geçer. Buradan doğruca hastahaneye giderseniz içiniz rahat eder” dedi. Ne Melek hanımın ne de Kemal beyin tepkisini görmeden, soru sormalarına fırsat vermeden Canan'ın gelişiyile ilgilenmekten kendisini farketmeyen kalabalığın arasından adeta sıyrılarak ortadan kayboldu. Güvenlik koridoru içinde tek başına yürüyen Canan'la buluşan şaşkın ana baba kızlarına nasıl sarılacaklarını, nasıl bağirlarına basacaklarını bir türlü çözemediler. Yanağına kondurdıkları birer öpücükle yetinmek zorunda kaldılar. Çıkış kapısına doğru yürürken dağ evinin sakinleri ile teker teker selamlaşan Canan'ı alçıya alınmış koluyla karşıladı Emre. Bu karşılaşmayı ipe çeken basın kafilesi gibi diğer insanlar da sessizdi. Serkan'ın teknik odadaki ekrandan sıkıntıyla izlediği o anda zaman durmuş gibiydi. En çok da Canan tedirgindi onca kalabalığın gözü önünde Emre ile karşılaşmaktan. Ona ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

“Emre, biraz zor oldu ama kayıt cihazını getirdim” dedi gülererek elindeki çantayı uzattı Emre'ye. “Umarım sağlamdır” dedi.

“Canan, sen iyisin ya gerisi umurumda değil” dedi Emre. Melek hanıma iyice yaklaşarak “Lütfen, kız kardeşime iyi bakın, o benim tek kardeşim ve kaybetmek istemiyorum. İyileşir iyileşmez ziyaretinize gelirim” diyen Emre de oradan hızla uzaklaştı. Umdukları gibi bir karşılaşma bulamayan basın mensupları atlattıkları ilk şokun ardından Canan'ın ve yanındaki annesiyle babasının çevresini sararak soru yağmuruna tuttular.

“Canan hanım, basın toplantısı yapacak mısınız?”

“Orada neler olduğunu anlatır mısınız? Yaşam şartlarınız nasıldı?”

“Murat beyin nişanınız olduğu söyleniyor, neden siz gelmeden İstanbul'a döndü?”

“Murat bey'le ayrıldığınız doğru mu efendim?”

“Emre beyin hayatını nasıl kurtardınız? Anlatır mısınız?”

“Karlitepe'de gerçekten 56 metre kar var mı? Orada nasıl hayatta kaldınız?”

“Neden gitmiştiniz oraya, gidişinizin Emre bey'le ilgisi var mı?”

“Nişanlı olduğunuzu neden ailenizden gizlediniz? Aileniz karşı mıydı?”

Canan'ın alışıık olmadığı basın ilgisi kulağına anlamsız bir uğultu şeklinde ulaşıyor işkence gibi geliyordu. Ama anladığı tek şey basının çöken çatıdan ve yaralı olduğundan haberdar olmadığı oldu. Bu iyi haberdı. Aksi halde ardı arkası kesilmeyen sorular ikiye katlanacaktı. Serkan'a verdiği sözü tutması, onu pek barışık olmadığı basın kargaşasına bulaştırmaması gerekiyordu. Acısını belli etmeden bu ısrarlı kalabalığa seslenerek birşeyler söylemesi gerekiyordu.

“Benim için endişelenmişsiniz. Hepinize teşekkür ederim. Çok yorgunum ve tek istediğim evime gitmek. Annemi babamı özledim, annemin harika yemeklerini özledim, İstanbul'u özledim. Rengi beyaz olmayan herşeyi özledim ve uzun bir süre beyaz görmek istemiyorum. Şimdi hemen evime gidip annemin dizinde uyumak istiyorum. İlginize teşekkür ederim” dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

21 OCAK CANAN'IN EVİ

Evinde geçirdiği bir haftalık dinlenme süresinde çalan telefonların ardı arkası kesilmeden rahatsızlık verse de, Canan annesiyle babasıyla birlikte olmaktan çok mutluydu. Uzun zamandır işlerin çokluğundan birbirlerine yeterli zaman ayıramayan aile gerçek bir tatil yaşıyordu. Yüreklarını ağızlarına getiren olayların ardından birbirlerine daha sıkı sarılmışlardı. Kemal bey çok sevdiği kitap çevirmenliği işini bir kenara bırakmış, sadece kızıyla ve çok değer verdiği eşiyile ilgilenmeyi tercih etmişti. Bir haftadır bu ilginç aileden kimse yaşanan olaylar nedeniyle birilerini ihmalle veya beceriksizlikle suçlamayı akıllarından bile geçirmemişti. Kemal bey de Melek hanım da onları tek evlatlarına sağ salım kavuşturan Allah'a şükrederek güzel biten sıkıntılı zamanlardan doğru dersleri çıkarmaya çalışıyordu. En az kızı kadar zeki olan Kemal bey belli etmese de zorlu ahlâki sınavlardan başarıyla çıkmış güzel kızıyla gurur duyuyordu. Çok iyi biliyordu ki bu başarı sadece Canan'ın değil onu bugünlere getiren bütün ailenin başarısıydı ve Allah'a şükretmek için kızlarının hayatta olmasından daha önemli bir sebepti. Son olarak Canan kapısına kadar gelen bir televizyon yıldızı olma şansını da elinin tersiyle iterek kendi onurlu hayatına sahip çıkınca ana babanın gözünde daha da değer kazanmıştı. Belki de kendilerinin aynı şartlarda gösteremeyecekleri bir kararlılıkta kızlarında gördükleri. Ailece yaşadıkları değişim çok güzel görünüyordu. Değişim ilâhi yasaların gereğiymiş ve insan yalnız kendi iradesiyle rotasını çizdiği hayat gemisini, denizin türlü zorluklarına rağmen kendi gayretiyle yürütüyordu. Bu denizde yol almak kaderin ta kendisiydi. Son atlattıkları fırtınadan sonra aile nihayet emniyetli bir limana sığınmanın huzurunu yaşıyordu evlerinde. Ama Canan kendileri kadar huzurlu değildi. Kızlarının daha önce tanımadıkları bir haline tanık olan ana baba ise tedirgindi. Canan'ın belli etmemek için çaba harcadığı gizli sorun bir haftadır dikkatli ve tecrübeli ana babanın da aklını meşgul ediyordu.

“Şöyle güzel bir Türk kahvesi olsa da içsek” diyen Kemal bey televizyon haberlerini kapattıktan sonra her zamanki koltuğuna oturdu. “Ama kahveyi Canan yapsın. Ben kızımın kahvesini özledim” dedi.

“Olur tabi. Hemen yaparım” diyen Canan mutfağa giderken neşeli görünüyordu. Salonda yalnız kalan Kemal bey ve Melek hanım birbirlerine bakiştılar. Konuşmak için buldukları fırsatı kaçırmadılar.

“Eee, Melek hanım hâl öğrenemedin mi kızın derdi neymiş. Bak sen beceremezsen ben sorarım. Hem de öyle dolandırmadan dümdüz sorarım, haberin olsun” dedi Kemal bey fısıltıyla. Melek hanım da merak ediyordu aslında Canan'ı farklı kılanı.

“Acele etme Kemal bey, ben öğrenmeye çalışırım. Gidip kahvenin yanına birşeyler getireyim” diyerek mutfağa yöneldi. Ocak başında dalgın duran kızını iyice bir süzdükten sonra “Kahveyi taşırmazsın inşaallah” dedi gülen ve insanın içini ısıtan gözlerle. Canan irkilerek uyandırdığı uyku halini annesinin sesiyle geride bıraktı.

“Taşırmam, merak etme” dedi gülerek.

“Bak kızım, canını sıkan şey neyse ben de bilmek istiyorum. Emre mi? Eğer fikrini değiştirdiyse bunu bilmek bizim de hakkımız. Başkalarından duymak istemeyiz” diyen Melek hanım “Kahveye bakıyorsun değil mi?” diye uyardı kızını.

“Fikir değiştirmek mi, ne demek istiyorsun anne?” dedi Canan.

“Sen de biliyorsun, bu çocuk sana aşık olmuş. Sen istedin diye öyle bir günde vazgeçebilir mi? Gönül bu, uzaktan kumandası yok ki pat diye değiştiresin. Kafanı meşgul eden bu mesele değil mi? Şayet ben onun sevgisini istemem, bu çocuktan kurtulmam lâzım diyorsan biz de yardım edelim. Yok, eğer senin de ona ilgin varsa, bunu bize söyleyebilirsin, seni anlarız” diyen Melek hanım kızının şaşkın yüz ifadesini görmezden geldi.

“Biliyorsun senin kararlarına her zaman saygı gösterdik. Allah için, çocuk çok yakışıklı, kim olsa etkilenir. Onu neden istemediğini anlıyoruz ama bu neden de değişebilir. Sonra pişman olmayasın” diye devam etti.

“Ne yani, siz bana inanmıyor musunuz? Teessüf ederim Melek sultan. Ben de kardeşimi size emanet etmiştim. Emre'nin sadece biraz ilgiye, gerçek sevgiye ihtiyacı var. Hastalığının tedavisi bu eminim. Ben onu iyileştirmek için en iyi bildiğim sağlık merkezine yönlendirdim,, size. Tek istediğim sürenin sonunda ne olacağını görmek. Emre bana aşık değil. Biz o konuyu çoktan hallettik. O da bizim ailemizden biri artık. Bunca yıl sonra yakışıklı bir oğlum oldu diye sevinecek yerde düşündüğüne bak. Böyle bir sözleşme karşılıklı güven gerektirir ve asla geri dönüşü olmaz. Onun bu ailenin ilgisine ihtiyacı var anne, içinde menfaat olmayan şefkate ihtiyacı var. Siz bunu anlayamadınız mı?” dedi Canan.

“Anladık kızım, sen öyle diyorsan doğrudur. Sorun Emre değilse ne o zaman? Murat mı, gazeteciler mi, yoksa başka birşey mi? Bir haftadır evdesin ama aklın başka yerde. Sanki bir şey olacak da zamanını bekliyor gibisin” dedi Melek hanım. Sözleri heyecanla derdini anlatmaya çalışan kızını aniden sakinleştirdi.

“Öyle miyim gerçekten” diyen Canan annesinin yüzüne bakıyordu.

“Evet, aynen pili çıkarılmış saate benziyorsun” dedi Melek hanım.

“İşler yüzünden olmalı. Kim bilir ne çok iş birikmiştir. Bu kadar dinlenmek bana fazla geldi, yarın işe başlıyorum. Kapıdaki gazetecileri atlatılabirsem tabi. Bakalım Murat yangını söndürebilmiş mi? Gerçekten merak ediyorum. Ha, yeni telefonumu sizinkine kaydetmeyi unutmamalım. Sonra aradık bulamadık diye bana kızmayın. Bir süre eski numaramı kullanamıyacağım anlaşılın. Hadi, kahveler soğumasın” dedi gülerek.

Canan'ın ardından salona gelen Melek hanım Kemal beyin meraklı gözlerine bakarak başını sallıyor, hayır, merak ettiğimiz şeyi öğrenemedim diyordu. Kızını gayet iyi tanıyan Kemal bey bu sonuca şaşırmadığını yirmisekiz yıllık eşine yine konuşmadan anlatıyordu. Aynı sessiz konuşmanın satır aralarında, biraz sabırlı ol, yakında öğreniriz cümleleri de sıralanıyordu. Nasılsa sabretmeyi gayet iyi biliyorlardı.

3 GÜN ÖNCE

Karlıtepe dönüşü Kadir bey evinde dinleniyor, sağlık kontrollerini yaptırmayı ihmal etmeden heyecanla dağ hikayesini yazmaya devam ediyordu. Eşi Zeynep hanımdan bile sakladığı senaryo dosyasının eksiklerini tamamlamaya çalışıyordu. Bu ilginç projede yardım almaya ihtiyaç duyduğu için fikirlerini Aslı'yla paylaşmak zorunda kalıyordu. Doğal olarak Kerem'le de tabi. Bu ikilinin evlilik hazırlıklarıyla meşgul olması sayesinde işler yolunda gidiyordu. Onların tatlı telaşları Kadir beyin çalışma alanını rahatlatıyor araştırmalarını kolaylaştırıyordu.

“Aslı'cım ne yaptın? Şu doktorun adresini bulabildin mi? Telefonu da olur. Ona hemen ulaşmak istiyorum” diyordu yardımcısına.

“Hallettim hocam. Çalıştığı hastahaneyi buldum. O da telefonlara çıkmıyor.. Cep numarasını değiştirmiş, santral de bağlamıyor. Anladığım kadarıyla onu da rahat bırakmıyorlar. Serkan beyle görüşmek için tek yol hasta randevusu almaktı. Sizin için bugüne randevu aldım” dedi Aslı.

“Normal tabi. Bilmediğimiz bütün bilgiler onda. Adam tam bir sır küpü. Adresi ver de yazayım. Bu gün kısmetse bu işi halletmem lazım” dedi Kadir bey. Aslı'nın yazdırdığı özel hastahane adresini cebine koyarak aceleyle çıktı evinden.

“Serkan bey, ilk randevunuzu kim almış asla tahmin edemezsiniz” dedi asistanı. “Kadir Güven.. bence sizi görmek için geldi” diye ekledi.

“Bekleyen çok hasta var mı?” diyen Serkan sürpriz ziyaretin sebebini merak ederek yerinden doğruldu.

“Yok efendim. Sonraki ilk hastanız bir saat sonra” dedi asistan.

“İyi, hemen alalım Kadir beyi” diyen Serkan önemli konunun Canan'la ilgili olabileceğini tahmin ediyordu. İçeri davet edilen Kadir bey anında yönetmen yanını harekete geçirmiş, genç doktorun uzun saçlarını tatlı bir tebessümle inceliyordu.

“Buyrun oturun Kadir bey. Nasılsınız? Umarım ziyaretiniz sağlık sorunuyla ilgili değildir” dedi Serkan.

“Allah'a şükür, çok iyiyim. Sağlığım toparlandı. Beni kabul etmezsiniz diye hasta kılığına girmek zorunda kaldım” diyen Kadir bey yüzünde kıskırtıcı bir gülümsemeye Serkan'ı incelemeye devam ediyordu.

“Değişik bir tarzınız var doktor, hastalarınız sizi yadırgamıyor mu?” dedi saçlarını arkadan toplamış cool görünümlü yakışıklı doktora.

“Bilmem, hiç sormadım. Ziyaretinizin sebebi tuhaf görünüşüm değildir umarım” dedi Serkan kendi koltuğuna otururken.

“Estağfurullah, tuhaf demedim. Aslında çok yakışmış. Bazen arayıp da kolay bulamadığımız bir imajınız var. Bu yüzden ilgimi çektiniz. Biliyorsunuz ben yönetmenim. İnsanlara normal insanlardan farklı gözle bakıyorum. Alışkanlık işte. İşinizi engellemezsem sizinle önemli bir konuyu konuşmak istiyorum” dedi Kadir bey.

“Tabi, bir saat boş zamanım var. Rahat rahat konuşuruz. Doğrusunu isterseniz sizi buraya kadar getiren meseleyi çok merak ettim. Lütfen, önce ne içersiniz, onu söyleyin” dedi Serkan.

“Yeşil çay olursa minnete geçer” diyen Kadir bey derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Birazdan bu genç doktorun istekleri karşısında vereceği tepkiyi düşünüyordu. Sözü fazla uzatmadan Canan'dan ne kadar etkilendiğini, bu mahrumiyetle başlayan hikayeyi sinemaya aktararak ölümsüzleştirmek istediğini anlattı. Ziyaret sebebinin Canan olduğunu öğrenen Serkan konunun kendisiyle ilgisini de hemen anladı.

“Hikayenin o gün olanlarla ilgili kısmını sadece siz yaşadınız. Canan'a orada neler oldu diye soramam. Bu güne kadar hiç sormadım. Onu dışarıdan gözlemlemeyi tercih ediyorum Serkan bey. Çünkü bu Canan'ın hikayesi. Onun tabii halinde en küçük bir değişiklik olsun istemiyorum. O çok özel bir kız. Bu yüzden, orada yaşananları sizden öğrenmek istiyorum. Projemi tamamlayabilmek için, o gün ve gece Karlitepe'de neler yaşadığınızı ayrıntılı olarak öğrenmek zorundayım. Bana yardımcı olursanız çok ses getirecek bir projeye katkı yapmış olacaksınız” diyen Kadir bey Serkan'ın bir süre sessiz bekleyişini de doğal karşıladı. Buraya kadar herşey umduğu gibi gidiyordu. Önemli olan, cevabıydı doktorun. Çünkü kabul ettiği takdirde bu projede yer alan ve kaderi etkileyen dominant bir karakter olmayı da kabul etmiş olacaktı. Serkan'ın sessizliği beklediğinden daha uzun sürmüştü. Onun düşünceli halini keyifle izleyen usta yönetmen aralarında sıkı bir pazarlık söz konusu olacağını hissediyordu.

Kadir bey'in Serkan'dan beklentisi kabul edebileceği bir şey değildi. Toplumsal hayatın kargaşasından köşe bucak kaçan biri olarak, henüz Canan'la yaşadığı bir günlük maceranın hassas bünyesinde yaptığı tahribatı tedavi edemediği kendi halinde sürüp giden hayatını ayrıntılarıyla gözler önüne sermek, özel duygularını milyonlarla paylaşmak anlamına geliyordu ki, o buna hazır değildi. Tıpkı kapısını gümbürtüyle çalan yeni bir aşk deneyimine hazır olmadığı gibi. Ruhundaki karışıklığa bir yenisi eklenince kaşları çatıldı, benzi soldu Serkan'ın.

“Canan hanım bu projenizi onaylıyor mu?” diye sorarken cevap için zaman kazanıyordu.

“Henüz bilmiyor, en kısa zamanda onunla konuşup iznini almayı umuyorum” diyen Kadir bey “Ama önce eksik bölümleri tamamlamalıyım. Yani sizin anlatacaklarınızı” diye ilâve etti.

“Bence hata yapıyorsunuz. Canan hanım bunu kabul etmez. Emekleriniz boşa gider” diyen Serkan Kadir beyin tebessümü gitgide artan yüzüne baktı. Onu bu kadar kesin bir hükme taşıyan hikayeyi daha çok merak etti.

“Önce izin almalıydınız. O zaman boş yere emek harcamazdınız” dedi Serkan. Haklılığından emin, arkasına yaslandı.

“İzin verin bu meseleyi ben dert edineyim. Siz bana yardımcı olacak mısınız, onu söyleyin. Bakın Serkan bey, ben başladığım hiçbir işi yarım bırakmadım. Üstelik bu iş meslek hayatımın en iyi işi olacak. Bu yüzden projemi kimsenin engellemesine izin veremem. Bilmem derdimi anlatabildim mi doktor?” dedi Kadir bey.

“Olmaz Kadir bey, yaşadıklarımı kimseyle paylaşmam gerekmiyor. Basit bir kurtarma operasyonuydu. Senaryoyu siz yazdığınıza göre kendiniz tamamlayın lütfen. Adımı kullanmazsanız sevinirim. Benim sakın bir hayatım var. Durduk yerde özgürlüğümü kaybetmek istemiyorum.

Üzgünüm size yardım edemem” dedi Serkan.

Kadir bey'in beklediği cevaptı Serkan'ın söyledikleri. İşinin kolay olmayacağını hikayeyi yazmaya başladığı günden beri biliyordu.

“Bakın doktor. Ben iki gün önce Karlıtepe'ye gittim. Evin son halini kendi gözlerimle gördüm. Basit bir operasyon değildi yaptığımız çok iyi biliyorum. Tamam sizi anlıyorum, kimse hayatının deşifre olmasını sevmez ama projeye yapacağınız küçük bir katkı ile insanları Canan gibi biriyle, dahası sıradışı ve insan nesline çok faydalı bir düşünce tarzıyla tanıştıracaksınız. Ben bu projeyi tamamlamadan ölürsem yazık olacak. Ayrıca, dediğiniz gibi kendi kafama göre yazmam. Bu hikaye tamamen gerçekleri anlatıyor, sonuna kadar da öyle olmalı” dedi Kadir bey.

“Sonu dediniz! Sonu nasıl bitecek, merak ettim” dedi Serkan.

“Bilmiyorum, bekleyip görecez doktor, tabi ömrümüz yeterse. Ben sabırlı adamım, beklemeyi bilirim. Dedim ya hikaye tamamen gerçek. İşte bu yüzden sizden birlikte geçirdiğiniz sürede neler yaşadığımızı, konuştuklarımız da dahil tüm gerçeği ayrıntılı olarak bana anlatmanızı istiyorum. Bu önemli katkınızın bir karşılığı olacak tabi ki... Sizinle anlaşsaksak o değerli bilginin bedelini ödemeye hazırım. Kaybettiğiniz özgürlüğün ve tanınan biri olmanın getireceği sıkıntıların bedelini de..” dedi Kadir bey. Cüzdanından çıkardığı imzalanmış boş çeki ilginç görünümlü doktora uzattı.

“Boş kısmını kendiniz doldurun. Ne isterseniz öderim” dedi anlamlı bir gülümseme ile doktoru incelerken. Serkan şimdi daha çok merak ediyordu dağ evinde yaşanan ve Kadir bey için hayati önem taşıyan hikayenin kahramanını. Görünen o ki o da herkesle birlikte filmi izlerken öğrenecekti bu kızın neden Kadir beyi etkilediğini. Eline tutuşturulan çeki incelerken Canan'ı düşünüyordu. Hikayenin sonu belli olmadığına göre henüz Emre Canan'ın hayatında yok demekti. Kız kafasına koyduğu kardeşlik projesini pekalâ gerçekleştirebilir. Bu ihtimal heyecanlandırdı doktoru.

“Çok cömertsiniz Kadir bey, ben yine de Canan hanımın filminize konu olmayı kabul etmeyeceğini düşünüyorum. Cömertliğiniz boşa gitmesin...” dedi Serkan. Bu kez Serkan gülümsüyordu Kadir beye.

“Kabul etmezse o benim sorunum. Madem kabul etmeyeceğinden eminsiniz, anlatın olup biteni, alın çekinizi. Böylece iki kez kârlı çıkarsınız. Hem çekinizle güzel bir tatil yaparsınız hem de özgürlüğünüzden olmazsınız. Duyduğuma göre yükseklik korkunuz yokmuş. İsteddiğiniz kadar çılgın sporlar yaparsınız işte... Siz gökyüzünden yere inmeden belki de biz çekimleri bitiririz. Size de sürpriz olur belki” dedi Kadir bey. Serkan elindeki çeki evirip çevirirken hâlâ gülümsüyordu. Çeki nazikçe Kadir beye uzattı.

“Benim paraya ihtiyacım yok teşekkür ederim. İyi kazanıyorum” dedi. Kadir beyin hayretle büyüyen gözlerine bakarak “Size istediğinizi veririm, nasılsa bu filmi yapamayacaksınız. Anlatacağım şeye karşılık ben sizden başka birşey istiyorum” dedi.

“Ne istediğinizi merakla bekliyorum doktor” dedi Kadir bey hayretle.

“Yazdığınız senaryoyu istiyorum. Siz bana hikayenizi verin, ben size hikayemi anlatayım. Yanlış anlamayın sadece merakımı gidermek için istiyorum. Başka bir niyetim yok. Öğrendiğime göre, merak etmeyen hiç birşey öğrenemiyormuş” dedi.

Kadir bey duyduklarından çok etkilendi. Canan'ın bu genci de manevi çekim alanına sürüklediği çok açıktı. Artık Serkan'ın anlatacakları daha da önem kazanmıştı Kadir bey'in projesinde.

“Pekalâ doktor, istediğini veririm ama, bu senaryo bir yol bulup basının eline geçerse, eline geçmez diline düşerse, internette orada burada konuşulduğunu duyarsam, inan bana genç adam bu senin sonun olur. İhtiyarım demem, çoluğum çocuğum var demem seni kendi ellerimle öldürürüm, beni anladın mı bilmem?” dedi Kadir bey.

“Çok iyi anladım, merak etmeyin. Dikkat ederim” dedi Serkan.

“Tamam Serkan bey. Söyleyin nerede ve ne zaman buluşuyoruz. Mümkünse hemen” dedi Kadir bey.

“Benim evime gelin. Yalnız yaşıyorum. Kimse rahatsız etmez. Saat sekizde bekliyorum. Size yemek de ısmarlarım. Adresimi buraya yazdım” dedi Serkan elindeki not kağıdını Kadir beye

uzatarak. İkisi de memnundu bu ilginç anlaşmadan. Serkan hoşlandığı kız hakkında deli gibi merak ettiklerini öğrenecek, Kadir bey hikayesine kaldığı yerden devam edecekti. Gördüğü kadarıyla bugünden sonra bu ilginç görünümlü doktorun eylemlerini de gözlem altına alması gerekecekti.

22 OCAK

Sabah erkenden iş yerine gitmek için kapıdan çıkan Canan'ı apartmanın kapısında basın sürprizi bekliyordu. Nereden öğrenmişler bilinmez, ellerindeki fotoğraf makinalarıyla sıkıcı bir karşılama hazırlamışlardı Canan'a. Kendini arabasına güçlkle atan genç kız kimseyle konuşmadan yola koyuldu. Meraklı gazeteciler de ardından iş yerine kadar izleyerek evden çıktığına pişman etmişlerdi Canan'ı. Gazeteciler binanın kapısındaki güvenlik engeline takılınca rahat bir nefes alarak kendini asansöre atan Canan ikinci rahat nefesini kendi ofis katında alarak kapıdan girdi. Sekreter Özlem de dahil bütün ofis çalışanları beklemedikleri bir anda gelen Canan'ı önce şaşkınlıkla ve merakla karışık bir heyecanla karşılayıp “geçmiş olsun” dediler. Hepsinin görmek istediği şey Osman bey'in gözdesi olduğunu bildikleri bu kızın yaşadığı renkli ve hareketli günlerden sonra ne kadar değiştiği idi. İlk anda göze batan bir değişiklik göremeyen arkadaşları önce birbirleriyle bakiştılar sonra da işlerine dönmek zorunda kaldılar. Canan'ın istediği de tam olarak buydu. Normal hayatına geri dönmek... Bu nedenle karşılaştığı herkesle sıradan bir iş günü gibi selam verip odasına girmeyi planlamıştı. Evde kaldığı sürece aklından bir an bile çıkmayan Serkan'ın yüzünü iş yoğunluğunda unutmak istemesi, eski hayatına dönme arzusunun asıl sebebiydi. Odasına girmek üzereyken geri dönerek sekreter Özlem'in masasına yaklaştı. Kendisini görünce tedirgin ve ürkek hareketler sergileyen Özlem dikkatinden kaçmamıştı. Oturduğu koltuktan ayağa kalkmış, Canan'ın karşısında görmeye alışık olmadığı bir saygı duruşu pozisyonu almıştı Özlem. Üstelik biraz önce ağladığı çok net görülüyordu. Bu kızın bir dakika önce günaydın derken farkettiği halde ilgilenmediği durumuyla bu kez yakından ilgilendi Canan.

“Osman bey, Murat geldiler mi?” dedi sakince.

“Evet efendim. Sizin gelmenizi bekliyorlar. Toplantı yapacaktıydınız. Geldiğinizi haber vereyim mi?” dedi Özlem.

Kızın konuşma tarzı bile değişik geldi Canan'a. Ayrı kaldığı sürede iş yerinde bazı bilmediği tuhaflıklar olduğunu sezerek gözüne yabancı gelen tavırlarını ve sekreterin yaşlı gözlerini inceledi bir süre.

“Hayır, toplantı beklesin. Sen benim odama gelir misin? Hemen” dedi. Canan'ın Karlıtepe'de mahsur kalmasındaki kişisel payının farkında olan Özlem, Nihal'le işbirliği yapmasının cezası olarak işten kovulma ihtimali yüzünden diken üstünde olacakları bekliyordu. İtiraz edemedi Canan'a. Herşey düşündüğü sırayla gerçekleşirse zaten Murat'la arası bozuk olan Nihal önce kovulacak, sonra da sıra kendisine gelecekti. Canan böylece haklı zaferini ilan ederek şirketin kontrolünü ele alacak Nihal'e söz ettiği gibi daha büyük bir servetin üstüne konacaktı. Ama galiba hemen odasına çağırıldığına göre Canan sıralamayı değiştirip, önce kendisini kovacaktı. Operasyon başlamıştı işte..

Canan'ın odasına birlikte girdiler. Kapıyı kapatıp kilitleyen Canan, Özlem'in paniklemesine aldırmadan hemen konuya girdi.

“Otursana, biraz konuşalım” dedi. Özlem ayakta kalmayı tercih etti.

“Tamam oturmayalım böyle de olur. Özlem, söyle bakalım, benden neden korkuyorsun?” dedi Canan.

“Yok, korkmuyorum” diyen Özlem'in sesi güçlkle çıkıyordu.

“Nihal nerede? Yoksa ona birşey mi oldu? Hadi anlat bana Özlem, burada neler oluyor?” dedi Canan.

“Nihal hanım eşyalarını topluyor. İşten ayrılıyor. Bir süredir Murat beyle konuşmuyorlar. Kovulmadan gitmeye karar verdi” dedi Özlem.

“Sen de bu yüzden ağlıyorsun öyle mi?” dedi Canan.

“Neden şimdi gidiyor Nihal, neden bir hafta önce değil? Özlem, ne biliyorsan anlat

yoksa akşama kadar ikimiz burada kilitli kalırız. Hadi anlat, bugün ben geldim diye mi? Ben ona kızgın değilim ki” dedi Canan.

“Murat bey'le araları iyi değil efendim. Ayrılmak zorunda kaldı” dedi Özlem. Sesi hâlâ zorlukla çıkıyordu kızın.

“Özlem, kendine gelir misin? Sen benimle böyle konuşmazsın” dedi Canan kızarak.

“Nihal hanımı çok severim. Onunla birlikte ben de size karşı hata yaptım, çok mahcubum Canan hanım, söyleyecek birşeyim yok” dedi Özlem.

“Tamam, orasını geçelim. Nihal gittiği için mi ağladın sen? Madem üzülüyorsun neden engel olmadın?” dedi Canan.

“Nihal hanım hamile. Çok ısrar ettim ama Murat bey'e söylemedi. Kendisine çok kötü davranınca gurur meselesi yaptı” dedi Canan.

“Bu hikaye bana tanıdık geldi. Daha önce de duymuştum” dedi Canan.

“Bu kez gerçekten hamile. İnanın doğru söylüyorum. Ailesi bilmiyor. Öğrenirlerse sorun olurmuş. Çocuğunu ailesinden uzak bir yerde doğurup kendi başına büyütecekmış” dedi Özlem.

“Kendi imkanlarıyla, Murat'tan gizlediği çocuğunu büyütecek!.. maddi imkanları yetse bile maneviyatı buna yetmez. Bütün bunları sen de biliyorsun, neden Murat'a sen söylemedin? Arkadaşına zor gününde yardım etmen gerekirdi Özlem, elinden geleni yapmalıydın” dedi Canan.

“Yapamam, Murat bey öğrenirse Nihal'in bebeğini elinden alır diye korktum” dedi Özlem.

“Sen çok mu film izliyorsun? Bu ne saçma bir hikaye. Peki söyle bakalım çocuk Murat'ın mı? Nihal seni de uyutuyor olmasın” dedi Canan.

“Biliyorum. Nihal hanım Murat bey'i seviyor. Onu çok iyi tanıyorum. Hayatında başka kimse yok. Tek istediği Murat beyle evlenmekti. Ama çok hata yaptı, herşeyi birbirine karıştırdı. Size de zarar vermek istedi. Olaylar bu noktaya gelince çaresiz kaldı. Bence gitmekle yapılacak en doğru şeyi yapıyor” dedi Özlem.

“Murat'ı istiyor. Onun nasıl biri olduğunu bildiği halde istiyor. Doğru mu?” dedi Canan.

“Evet herşeyi biliyor, yine de vazgeçmedi işte” dedi Özlem.

“Madem araları iyi değildi, gidecekti neden bu günü bekledi? Neden şimdi gidiyor? Ben orasını anlamadım” dedi Canan.

“Siz gelene kadar az da olsa umudu vardı Canan hanım. Bugün siz buraya gelince umudu kalmadı” dedi Özlem.

“Benimle ne ilgisi var, söyler misin?” dedi Canan.

“Eninde sonunda sizin Murat bey'le evleneceğinizi düşünüyor. Emre ile aranızda birşey var diye sevinmişti Nihal, olmadığını öğrenince üzüldü. Siz de tekrar işe dönünce tamamen umudunu kaybetti. Kadir beyin yaptığı ödeme ile çocuk doğana kadar idare edecekmiş. Sonra da çalışıp çocuğunu büyütecekmış” dedi Özlem.

“Kadir bey mi? Nihal'e ödeme mi yaptı, ne için, yardım için mi?” dedi Canan hayretle.

“Ne için olduğunu söylemedi ama yüklü bir çek verdiğini biliyorum. Hayatını düzene koyana kadar çok işine yarayacak” dedi Özlem.

“Kadir bey, Nihal ve çek, ne garip bir üçlü... Önceden tanışıyorlar mı?” dedi Canan.

“Hayır. Kadir bey buraya ziyarete gelince tanıştılar. Ne konuştular bilmiyorum ama oldukça uzun sürdü” dedi Özlem.

“Kadir Güven yeni tanıştığı biriyle saatlerce konuşup yüklü bir çek verdi, öyle mi? Çok tuhaf. Demek senin bilmediğin şeyler de varmış Özlem'cim. Bunu nasıl kaçırдың hayret! Bak... bu sefer bildiğin yerden soruyorum. Söyle bakalım, sence ben Murat'la evlenir miyim? Çekinmene gerek yok, hadi aklından geçeni söyle, eskiden olduğu gibi... Benden neden korktuğunu da anlamış değilim ya, zahmet olmazsa bunu da anlatıver” dedi Canan. Ne çok şey vardı bilmediği. Bu odadan çıkmadan meseleyi bütün ayrıntılarıyla anlamaya karar verdi.

“Korkuyorum çünkü siz beni işten atabilirsiniz” dedi Özlem.

“Saçma, benim böyle bir yetkim yok. Sen de biliyorsun” dedi Canan.

“Bu günden sonra olacak. İstediginizi atarsınız. Sizi şirkete ortak yapacaklar. Belgeleri

hazırladılar bile. Osman bey işi bırakacak, dinlenmesi gerekiyormuş. Bir süre hastahaneye yatacak. Bir dizi kontrolden geçecekmiş. Bu yüzden Murat bey'le evlenmeniz şirketin geleceği açısından zorunlu görünüyor.” dedi Özlem. Canan bu sözlere güldü.

“Evlenmeden ortaklık olmaz mıymış. İkimiz de erkek olsaydık ne olacaktı? Ayrıca ben bunu kabul eder miyim? Evliliği değil, ortaklığı... sence kabul eder miyim ?” dedi Canan gülümseyerek.

“Kabul etmek zorunda kalacaksınız. Biliyorum. Şirketin dağılmasına izin vermezsiniz. Bu kadar insanın geleceğini tehlikeye atmazsınız. Siz çok ince düşünceli bir insansınız. Murat bey bu servetin yarısını kaybetmemek için sizinle evlenmeyi kabul edecek. Zaten size çok değer veriyor. Onun için zor olmayacak. Nihal hanım bu mantık evliliğinin en kısa zamanda gerçekleşeceğine inanıyor” dedi Özlem çekinerek.

“Hımmm. Gerçekten çok mantıklıymış. Sen de aynı fikirde misin?” dedi Canan. Özlemin sessizliği cevap için yeterli oldu. Arap saçına dönmüş Murat Nihal ilişkisini de kendisi çözmek zorundaydı Canan. Kısa süren sessizliğin ardından Özlem'in yanına iyice yaklaştı.

“Özlem... şimdi beni iyi dinle. Bu odadan çıkıyorsun ve doğruca Nihal'in yanına gidiyorsun. Şirketten çıkmasına engel oluyorsun. Nasıl yaparsın bilemem ama yapamazsan... işte o zaman kovulursun. Anladıysan hemen koşmaya başla, hadi!” diyen Canan sinirliydi.

Özlem kapının açılmasıyla başlayan koşusunu Nihal'in kaldığı odada bitirdi.

Canan uzun zamandır oturmadığı masasına oturdu. Yüzünde ekşi bir gülümseme ile arkasına yaslandı. Sanki şakacı bir rüzgâr, bittiğinde güzel görünecek bir pazıl bulmacasına üfleyerek darmadağın etmiş bütün parçaları sağa sola savururken tozu dumana katmıştı. Duydukları inanılır gibi değildi. Biraz sakinleştikten sonra yerinden kalkarak pencereye yürüdü. Şu kısacık zamanda insanların hayatında türlü fırtınalar esmiş olması İstanbul'un umrunda bile değildi. Bıraktığı gibi güzel ama mağrur, gururlu ve mahcuptu. Eskisinden daha büyük göründü gözüne. Daha büyük ve daha kalabalıktı İstanbul.

Hızlı adımlarla Osman beyin odasına yürüdü Canan. Bu yürüyüşle yeni bir yolculuk başlıyordu hayatında. Bu yolculuğun rengi ne olacaktı acaba?

Kapıdan girenin sekreter değil de Canan olduğunu görünce Osman bey ve Murat ayağa kalktılar. İçten bir gülümseme ile karşıladıkları Canan'ı dikkatle süzdü Osman bey. Aslında o da uzun süre iletişimsiz kaldıkları Murat'ın deniz fenerinde ne gibi değişiklikler olduğunu görmeye can atıyordu. Gerek başına gelenler gerekse basının yoğun ilgisi kolay sindirilecek türden değildi. Mutlaka bir şekilde şahsiyetinde iz bırakacaktı. Bu kaçınılmaz bir gerçektir. Her ikisinin de Canan'a hayranlıkları ikiye katlanmış olmasına rağmen eski işine devam edip etmeyeceği konusunda kaygıları vardı. Onu bu şirkette kalıcı hale getirmek için eskiden olduğu gibi Osman beyin sağlık sorunlarını bahane etmek yeterli olmayacaktı. Emre'nin kara gömülen hayatını kurtardıktan sonra kahramanlık payesiyle ödüllendirilmiş, herkesin diline düşmüştü Canan. Çok ünlü olmuştu. Gerekirse başka bir tasarımcı bulmak mümkündü, ama Canan başkaydı.

“Hoşgeldin kızım. Sekreter geldiğini haber verecekti, nerede bu kız?, neyse anlat bakalım nasılsın, iyice dinlenebildin mi?” diyen Osman bey tekrar yerine oturdu.

“İyiyim teşekkür ederim. Fazlasıyla dinlendim. Baktım ki annemin yemekleri yüzünden kilo alıyorum bugün kaçtım evden. Siz nasılsınız? Osman bey, işi bıraktığınız doğru mu? Neyiniz var?” dedi Canan.

“Evet kızım. Artık strese gelemiyorum. Ama merak etme hasta falan değilim. Turp gibiyim. Sivas'ın havası bana çok iyi geldi. Kontrollerimi yaptırıp güzel bir tatil yapayım diyorum. Nasılsa artık gözüm arkada kalmayacak” dedi Osman bey Murat'a bakarak.

“Canan, ben artık işlerle daha ciddi ilgileneceğim. Babamı daha fazla üzmem istemiyorum. Seninle birlikte iyi iş çıkarıyorduk, bundan sonra daha iyi olacak. Ama bazı değişiklikler yapmamız gerekecek. İşlerin geleceği açısından yenilik yapmamız gerekiyor” dedi Murat.

“İşler kolay Murat, benim merak ettiğim konu başka. Seninle en son konuştuğumuz konuyu hatırlıyor musun?” dedi Canan.

“Elbette... , O mesele senin dediğin gibi olmuyor Canan. Çok denedim ama olmaz. Bu

konu benim için kapandığına göre sen de unutsan iyi olur. Olmuyor işte...” dedi Murat.

“Anladım, canın sağolsun, Seni zorlayacak değilim...” dedi Canan.

İki gencin arasındaki meseleyi anlamayan Osman bey işle ilgili konuda konuşmayı tercih etti.

“Çocuklar, siz neden söz ediyorsunuz? Ben hiçbirşey anlamadım. Neyse... Konu kapandıysa tekrar işe gelelim çünkü benim zamanım yok. Bir an önce görevimi yapıp hastahaneye gitmek istiyorum. Canan'cım özellikle senin dinlemen gerekiyor. Biz Murat'la sen yokken uzun uzun konuşma fırsatı bulduk. Ben bunca yıldır yeterince çalıştım yoruldu. Artık dinlenmek kalan ömrümün keyfini çıkarmak istiyorum. İşleri düşünmek kafamı yormak istemiyorum. Zaten sen olgunlaştın, hatta son zamanlarda benden daha iyi bir tasarımcı oldun. Sana güveniyorum. Ben kendime belli bir birikim ayırıp kalan ömrümü huzur içinde geçirmek istiyorum. Şirketi ikiniz arasında eşit bölüp devretmek istiyorum. Seni her zaman aileden biri olarak gördüğümü biliyorsun Canan. Zaten bu sorumluluğu en iyi sen taşırsın. Beni fazla yormadan kabul edersen çok sevinirim. Ben de rahat rahat gözüm arkada kalmadan giderim. Belki daha cazip teklifler de alırsın. Ama sen olmazsan bu şirket tökezler emin ol. Herşey tasarımla başlıyor biliyorsun. Senin adın artık bir marka oldu. Sen bu markayla şirketin başarısını ikiye katlarsın. Evet ne diyorsun?” dedi Osman bey.

Canan Osman beyin anlattıklarından çok Nihal'i düşünüyordu. Nihal'in babasız doğacak çocuğunu, bir türlü kurulamayan yuvasını. Aşk acısını...

“Osman bey, ben bugüne kadar Murat'la değil sizinle çalıştım. İşini iyi yaptığını bilmeme rağmen ona hiçbir zaman güvenmedim. Neden güvenmediğimi bu gün daha iyi anladım. Demek istediğim, siz giderseniz ben de giderim. Ben bu adamla çalışmam. Çalışmam diyorum, ortak zaten olmam. Bu şirket ben gelmeden önce de büyüktü. Katkıda bulunmadığım bir servete konmak bana göre değil, üzgünüm” dedi Canan.

“Olur mu kızım. Senin başına gelenlerden sonra yağmur gibi iş yağıyor. Çocuklar başını kaşıyacak vakit bulamıyor. Sen gidersen o işlerin hepsi peşinden gider. İstersen kendine yeni bir iş kurabilirsin. Sadece magazin dünyasında değil iş dünyasında da ünlüsün. Farkında değilsin ama sen zaten bir servete sahipsin. Canan, benim için hiç farketmez, emekli maaşım ile bile yaşarım. Benim derdim bizimle çalışan onca insan. Sen bu insanlara bunu yapmazsın biliyorum. Lütfen iyi düşün. Senin sayende aldığımız yeni projeler sana bu şirketin yarısını kazandırdı bile, tevazu göstermene hiç gerek yok. Dediğim gibi sen bir markasın” dedi Osman bey.

“Size söyledim, ben Murat'la çalışmam. Onun nasıl biri olduğunu bile bile çalışmam. Bu kendime haksızlık olur” dedi Canan.

“Canan, benden ne istiyorsun? Çekip gitmemi mi? Şirketin hepsini mi istiyorsun? Gördün işte Osman bey, ünlü olmak insanı bu hale getiriyor” diyen Murat öfkeyle yerinden fırladı..

“Sana inanamıyorum, hâlâ şirket deyip duruyorsun. Ben senden söz ediyorum Murat... Sen, bencil sorumsuz bir korkaksın. Seninle bu yüzden çalışmam” diyen Canan sesini ilk defa yükseltiyordu.

Osman bey aniden ortaya çıkan gerginliğin nedenini sormak yerine arkasına yaslanarak gençlerin kavgasını daha geniş bir açıyla izlemeyi tercih etti. Biraz da keyif alıyor gibiydi. Nedenini tam olarak bilmesede bu yürekli kız ele avuca gelmez oğluna hak ettiği dersi veriyordu. Anlaşılan o ki, aralarındaki mesele her ne ise, bugün çözülecekti.

“Canan, kalbimi kırıyorsun ama. Babamın hassas olduğunu biliyorsun yanında kavga etmeyelim” diyen Murat öfkeyle yerinden fırladı.

“Kırılacak bir kalbin varmış demek, bu iyi işte. Osman bey'in kalbi seninkinden sağlamış, kendi söyledi. Artık babanın sağlığını kendine kalkan olarak kullanma istersen. Bırakalım, oğlunun kendisini yedi ay sonra doğacak torunundan nasıl mahrum etmeye çalıştığını o da öğrensin. Babanı tatile gönderiyorsun, çocuğunu annesiyle birlikte bilinmeyen bir yere. Kız eşyalarını topluyor haberin yok. Doğacak çocuğunu sadece senden değil, kendi ailesinden de uzaklaştırmaya çalışıyor. Sen de onun hicret etmesine seyirci kalacaksın. Nihal senin hiçbir şeyin olabilir ama karnında taşıdığı çocuk Osman beyin torunu. Eminim öğrendikten sonra torununa sahip çıkacak güzel bir yüreği vardır. Ve eminim kendi çocuğuna sahip çıkamayan oğluna onca yıl

çalışarak edindiği servetini emanet ederken daha dikkatli olacaktır” dedi Canan. Osman bey duyduklarının etkisiyle şoktaydı.

“Saçmalıyorsun. Sana söyledim. Nihal yalan söylüyor, kendi aklınca beni köşeye sıkıştırıp evlenmeye ikna etmeye çalışıyor. Bize yaptıklarından sonra burada çalışamayacağını bildiği için gidiyor. Çocuk falan yok ortada” diye bağırdı Murat.

“O zaman öyleydi, ama şimdi durum farklı Murat. Duası kabul olmuş demek ki. Ben öğreneceğimi öğrendim, zahmet olmazsa biraz da sen uğraş, ya da uğraşma sen bilirsin. Artık gizli işlerine yardım etmiyorum, başının çaresine bak. Ben gidip eşyalarımı toplasam iyi olacak. Nasılsa kendime güzel bir iş bulurum, ünlüyüm ya!” diyerek kalktı Canan.

Canan'ın odadan çıkışını yüreğinde garip bir heyecanla izleyen Osman bey'in yüzüne güzel bir tebessüm yerleşmişti. Kendini daha sağlıklı hissediyordu şimdi. Hayata sıkıca sarılmak için küçük bir neden yeterli olabiliyordu bazen. Bir torunu olacaktı. Acaba nasıl bir şey olacaktı, kime benzeyecekti, kız mıydı erkek miydi?

“Gizli sevgilin Nihal miydi? Bizim Nihal, torunumun annesi o mu?” Bunu benden neden gizledin, bu kadar güzel bir haberi?” dedi Osman bey.

“Baba, bilmiyordum, inan bilmiyordum.” diye şaşkınlıkla söylendi Murat. Eli kolu bağlanmış gibiydi. Daha önemlisi babasını yıllardır beklediği torununu, kendi çocuğunu kaybetmek üzereydi.

“Murat, o kız benim torunumu alıp göremeyeceğim bir yere götürürse seni asla affetmem. Ben de beni bir daha hiç görmeyeceğim bir yere giderim. Cenazeme bile gelemezsin. Söylemedi deme, yaparım. Şirketi satarım, kendi başının çaresine bakarsın. Soranlara da benim oğlum falan yok derim” dedi Osman bey. Sözüünü tamamlamadan Murat çoktan gitmişti. Derin bir nefes alıp yeniden arkasına yaslandı Osman bey. “Canan, aferin sana” diye mırıldandı.

Canan odasındaki pencereden İstanbul'u seyrederken Sekan'ı düşünüyordu. Onun kafasını meşgul eden farklı görünüşü en az İstanbul kadar gösterişliydi. Telaşla odaya giren Özlem'in halini görünce günün konusuna geri dönmek zorunda kaldı.

“Murat bey gitmeye hazırlandığınızı söyledi. Sizi engellemezsem kovulacaktım. Galiba ben ne yaparsam yapayım bugün kovulmaktan kurtulamiycam” dedi Özlem.

“Sakin ol, Hiçbir yere gitmiyorum, sen de gitmiyorsun ama şimdilik. Bekleyelim görelim” diyen Canan sakince masasına yerleşti.

“İçecek bir şey bulur musun, beraber içeriz” dedi gülerek. Özlem'in olup biteni anlamayışını keyifle izliyordu yüzünden.

“Ben çay getireyim” diyerek odadan çıktı Özlem.

Saatine baktı Canan. Sıkıntılıydı. Zamanla yarışıyor gibiydi. Yol açtığı fırtına dinince geride nasıl bir manzara kalacağını bilemiyordu beklerken. Aklına yine Serkan geldi. Ne Osman beyin ortaklık teklifi, ne kendisi sayesinde yığılan işlerin çokluğu ne gazetecilerin soru yağmuru ne de televizyon kanallarının davetleri Serkan doktorun varlığı kadar kafasını meşgul etmemişti. Yaşamını bu tuhaf adama borçlu olduğunu hatırlatıp duran vicdanına gereksiz hassasiyeti için kızıyordu. Adam görevini yapmış, girdiği gibi çıkıp gitmişti hayatından. Abartmaya gerek yoktu. Özlem'in getirdiği çayı yudumlarırken odanın kapısı açıldı. Murat ve Nihal birlikte girdiler içeri. Son durumu merak eden Canan'ın gözleri iki gencin kenetlenmiş ellerine takılınca rahat bir nefes alıp gülümsedi. “Çok şükür” dedi içinden. Fırtına dinmiş parçalar yerli yerine oturmaya başlamıştı.

“Canan. Sen haklıydın. Ben sorumsuz adamın tekiyim. Bugün iyi ki geldin buraya. Sen gelmeseydin korkunç bir hata yapmak üzereydim. Bu güne kadar bir sürü hata yaptım ama bu en kötüsüydü. Beni engellediğin için sana minnettarım. Biz Nihal'le evleniyoruz. Ailemin dağılmasına izin vermeyeceğim. Tamam, sorunlarımız var ama söz, üstesinden geleceğiz. Halletmeyi öğreneceğiz. Bizi bırakıp gitmeden önce bana bir şans daha ver lütfen. Aileme sahip çıkabilirim ama bu kadar işle sen olmadan başa çıkamam. Kararını tekrar düşün” dedi Murat. Sarsılmış görünüyordu.

Verdiği kararın çevre baskısıyla mecburiyetten olduğu, içinde evlilik yükünün korkusunu taşıdığı çok net görünüyordu. Onların yakınında olup küçük dokunuşlarla yardımcı

olması mümkündü Canan'ın. Mutluluğun sırrını onlara da öğretebilirdi belki. Tabi önce Nihal'in yüzünde gördüğü kendisine yönelmiş nefret duygusunu aşması gerekecekti. Büyük olasılıkla bu gençlerin durumu Canan'ın yeni sınav sorusuydu ve kaçıp gitmek yenilgiyi kabul etmek demektir. Hayatımızdaki sorunların çözümleriyle birlikte var olduğunu birinin onlara da öğretmesi gerekiyordu.

“Ne güzel bir haber bu, çok sevindim. Baban duyunca öyle mutlu olacak ki tatili, hastahaneyi unutacak. Düşün ne zaman?” dedi Canan.

“Hemen, uzatmaya gerek yok, öyle değil mi Nihal, hemen yapalım” dedi Murat.

“Şey, evet göbeğim ortaya çıkmadan gelinlik giymeyi ben de isterim” dedi Nihal.

“İyi, bu güzel haberi babana sen ver, biz de Nihal'le ayrıntıları konuşalım. İşle ilgili kesin kararımı vermedim. Biraz düşünmek istiyorum. Neyin daha hayırlı olacağını henüz bilemiyorum. Merak etme Murat, akşam olmadan size haber veririm” dedi Canan. Murat'ın odadan çıkmasının ardından Nihal'in karmaşık duyguların etkisindeki yüzüne baktı.

“Senin ayakta kalmamam gerekiyor, otursana Nihal” dedi gülererek.

“Teşekkür ederim Canan, sana ne desem boş biliyorum. Yaptıklarından sonra bana daha kötü davranmanı bekliyordum. Ama her zaman ki gibi yanıldım. Çünkü sen kusursuzsun, kötü bir şey yapmazsın. Şirkete döndüğün gün beni kapı dışarı etmeni bekliyordum. Oysa sen serseri sevgilimi yola getirip yuvamı kurtarıyorsun. Ben senden kurtulmak için plân yapıp dağa gönderiyorum, sen ne yapıyorsun? Seni hiç tanımayan insanların kalplerini fethedip geri geliyorsun. Ben sevdiğim adamı elimden alacaksın diye kabuslar görürken sen onu altın kafese koyup bana hediye ediyorsun. Sen nasıl bir insansın? Neyin peşindesin?” dedi Nihal.

“Benden nefret ediyorsun değil mi?” dedi Canan.

“Evet ediyorum. O kadar göz alıcısın ki seni görmeye dayanamıyorum, elimden gelse seni dünyanın öbür ucuna gönderirdim” dedi Nihal.

“Yanıyorsun Nihal, ben kusursuz değilim. Benden nefret etmene sebep olmuşum. Bundan büyük kusur olur mu? Hatalıyım, senin öfkeni farketmedim, çok üzgünüm. Bazen insan işe fazla kapılınca en yakınını bile göremiyor” dedi Canan.

Başına gelenlerden kendisini sorumlu tutup cezalandırmasını bekleyen Nihal, bu kızın kendi kendisiyle hesaplaşmasını şaşkınlıkla izliyordu. Başkalarını suçlamak yerine kendi tutumunu mercek altına almaktı gördüğü. Alışık olmadığı bir yöntemdi.

“Madem benden nefret ediyorsun beni görmeye dayanamıyorsun burada kalmam doğru olmaz. Osman beye işten ayrıldığımı söyleyeceğim. En doğrusu bu” dedi Canan.

“Sen delisin. Ben istiyorum diye ortaklık teklifini geri mi çevireceksin, peşinden koştüğün büyük servet bu değil miydi?” dedi Nihal

“Sen istedin diye değil, nefret duygusuna tahammül edemediğim için. Öfke nefrete dönüşmüşse yapacak birşey yok demektir. Nefret değişim yarasını reddetmek demek, insanı çöpe atmak demek, silmek demek. O kişinin varlığını kabul etmemek demek. Var olmadığı bir yerde çalışmam. Çalışsam mutlu olamam” dedi Canan.

“Ben gitmeni istemiyorum Canan, beni yanlış anladın” dedi Nihal.

“Burada kalırsam benden yansıyan nefretin sürekli canlı kalır, hergün beni karşında gördükçe güçlenir sonunda seni esir alır ve mutsuz eder. Gidersem nefret hayatından çıkar, unutursun. Değişim mucizesiyle tanışırın, zamanla kendini yenilemeyi öğrenirsin, yani mutlu olmayı öğrenirsin. Senin mutluluğun Murat'ın mutluluğu demek, çocuğunun mutluluğu demek. Üstümde sürekli o duyguyu hissetmeyince ben de mutlu olurum. Bu güne kadar nasıl farketmedin Nihal, biz insanlar birbirimizi etkiliyoruz. Kendi kendimize değil yansımalarımızla yaşıyoruz. Gökteki yıldızlar gibiyiz. Yıldızların insanların karakterini etkilediğine inanıyorsun da, insanların insanları etkilediğine inanmıyor musun?” dedi Canan.

“Canan, ne demek istediğini anladım. Tamam, gitmeni istemiyorum. Değişebilirim. Nefretin beni esir almasına izin vermem. Sana bu kötülüğü yapamam. Sen gidersen, Murat benden nefret eder. Ben onu kaybetmek istemiyorum. Bana değişmem için biraz zaman tanı. Başaramazsam, ben giderim” dedi Nihal. Artık yüzünde nefret yoktu. İlk şoku başarıyla atlatan Canan'ın yüreğinde gelecekle ilgili yeni umutlar yeşeriyordu.

“Sen istersen kalırım. Ama Murat'ı kafese soktuk diye sakın güvenme Nihal... Onu kafeste tutman hiç kolay olmayacak” dedi Canan.

“Biliyorum, ama ne yapabilirim? Onu çok seviyorum” dedi Nihal.

“Ona evliliğin özgürlüğünü kaybetmek olmadığını gösterebilirsin. Tabi önce buna kendin inanmalısın. Serserilik yapmasına göz yum demiyorum ben, onun hayata bakışını değiştirmekten söz ediyorum. Onu şaşırtmalı gözünü kamaştırmalısın. Bunu sadece güzelliğinle yapamazsın. Evlilikte başarının % 90 yatak odasından geçtiğini ben de biliyorum. Kalan %10 küçük payın insanın başına ne dertler açtığını da biliyorum. İnanmayacaksın ama benim büyük servet derken kastettiğim buydu. Küçük görünen %10 luk payı paylaşacak biriyle hayatın tamamını paylaşmak. Yarım elmanın öteki yarısını bulmak. % 90 için emek harcamak gerekmez. Yaratana insana armağan etmiş. %10 u ise bize bırakmış. Bu benim fikrim Nihal, ister inan ister inanma. Kendimi tanıyorum. Aradığımı bulmadan evlenmem mümkün değil. Hayatımın kontrolünü Osman beyin şirketin geleceği ile ilgili hayâllerine bırakamazdım öyle değil mi?” dedi Canan.

“Ben bunu anlayamadım, seni rakibim olarak gördüm” dedi Nihal.

“Ben de bunu anlayamadım Nihal, çok üzgünüm. Birbirimize dürüst olup geçmişti unutulabiliriz. Eğer istersen...” dedi Canan.

“İsterdim ama bunun için çok geç kaldım” dedi Nihal. Üzgün görünüyordu. Öyle bir çırpıda hatalarından kurtulma umudu taşıyordu.

“Biz ikimiz o kadar farklıyız ki dost bile olamayız. Sen her zaman daha parlak olacaksın, daha gözalıcı” dedi Nihal.

“Nihal, ben uzun zamandır aynı yolda yürüyorum. Biraz koşarsan sen de yetişirsin. Belki de önüne geçer, sen bana yol gösterirsin. Denemeden bilemezsin” diyen Canan Nihal'in umutla ışıldayan yüzüne baktı.

“Senden öğrenmek istediğim birşey var. Kadir Güven'le seni biraraya getiren şey? Sana neden ödeme yaptı?” dedi Canan. Beklemediği soru Nihal'i tedirgin etti. İlk dürüslük sınavı hiç beklemeden gelmişti.

“Şey, bunu Özlem söylemiş olmalı. Aslında kimseye anlatmamam gerekiyor, sana bile. Kadir beye söz verdim. Ama sana karşı dürüst olmak zorundayım. Nasılsa bugün yarın sen de öğreneceksin. Bu yüzden anlatabilirim Canan. Ortak konumuz sensin. Seninle ilgisi olan herkes. Ben de onlardan biriymişim. Kadir bey dağda yaşadıklarımızla ilgili bir film yapacaktı. Seninle ilişkisi olan insanlardan bilgi topluyor. Bu senin hikâyenmiş ve gerçekmiş. Hikayedeki kötü karakter kim, tahmin et” dedi Nihal. Ağlamamak için kendini tutuyor boğazındaki düğümden kurtulmaya çalışırken Murat'a kavuştuğu için mutlu, kaybettikleri için hüznüydü.

“Bunu nasıl kabul ettin? Ayrıca sen kötü değilsin. Sadece hatalısın. Bu doğru değil” dedi Canan.

“Teklif çok cazipti. Ben anlatmasam başkasından öğrenecekti zaten. Buradan kovulunca uzaklara gidecektim. O parayla kendime yeni bir başlangıç yapacaktım” diyen Nihal göz yaşlarını tutamıyordu artık.

“Senden izin alması gerekiyormuş. Yakında ziyaretine gelir merak etme. Kadir bey sana da iyi bir teklif yapacaktır” dedi.

“Nihal, eğer bu hikayede yer alacaksın kötü olan sen olmayacaksın. Hayatını doğru rotaya yerleştirmek için bir nedenin daha oldu. Murat'a ve karnındaki bebeğe karşı sorumlusun. Ayrıca, hikaye henüz bitmedi öyle değil mi?” dedi Canan. Masadan kalkıp pencereye yürüdü, gülümsüyordu.

“Bu hikayede hiç kötü yok, inan bana, bu film iş yapmaz. Kadir bey boşuna yoruluyor” dedi.

İstanbul'un kış güneşindeki duruşunu izlerken aklına yine Serkan geldi. Kadir bey büyük ihtimalle Serkan'la da görüşmek isteyecek, ona da bol sıfırlı çeklerinden ikram edecekti. Canan'ın hayatını kurtarmanın ödülünü dolaylı yoldan, Kadir beyden alacaktı doktor. Artık kendini ona karşı borçlu hissetmesine gerek kalmamıştı. Vicdanını rahatsız eden borçluluk psikolojisinden Kadir bey sayesinde kurtulacaktı.

“Kadir bey en son bana gelecek, köşeye sıkıştığımın emin olunca. Onun film yapıp

hayatımı didiklemesine izin vermeyeceğimi tahmin ediyordu. Yine de vaz geçmediğine göre, ya beni zannettiği kadar iyi tanımıyor, ya da benden daha iyi tanıyor. Kadir beyin benden önce keşfettiği bir zaafım olmalı. Ne acaba?” diye mırıldandı. Nihal kendi kendine konuşan Canan'ın bu haberle sevinçten havalara uçmak yerine kaşları çatılmış düşünceli halini izlerken gözlerini siliyordu. Odanın kapısı açılıp Murat'ın gülümseyen yüzünü görünce yerinden kalktı.

“Hadi Nihal, sohbetiniz bittiyse babam seni görmek istiyor” dedi Murat. Rahatlamış sorunlarını çözmüş gibi görünüyordu.

“Olmaz Murat, ben babanın karşısına çıkamam, utanırım” dedi Nihal.

“Saçmalama kızım ya, adam torunum olacak diye mest oldu, utanmasa pencereyi açıp avazı çıktığı kadar bağırarak. Hadi gel, babamın halini senin de görmem lazım” dedi Murat.

23 OCAK

Murat'ın aile problemlerinin rayına oturup çözüm yoluna girmesi Canan'ı rahatlatmaya yetmemişti. Evdekilerin de farkında olduğu, zamanı gelmeden öğrenemeyeceklerini bildikleri için kızlarını sık boğaz etmeden sabırla bekledikleri Canan'ın sır dolu ruh hali artarak devam ediyordu. Biriken işlerin içinde debelenmek, mecburi yeni iş seyahatleri organize etmek bile yeterli olmamıştı Serkan'ı aklından çıkarmaya. Her defasında onu neden kafasına taktığı ile ilgili teoriler üretiyor, bir sonraki aşamada ürettiği teorinin üstünü çiziyordu. Doğru düşünme sanatıyla bu kadar ilgili olup da kendi içinde yaşadığı bir sorunu çözememek ağrına gidiyordu genç kızın. Sadece bir günlük zamanı paylaştığı bir erkek aklını meşgul ediyordu. Bir tür hastalık olmalıydı bu. Birine hayatını borçlu olmanın ortaya çıkardığı psikolojik bir hastalık. Ama yok, bu başka birşeydi bilmediği. Onu daha fazla tanıma isteği duyuyordu. Kim olduğunu, geçmişini merak ediyordu. Birden ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. O sırada kapı açılıp içeri Özlem'in girdiği görünce onunla konuşmaya başladı.

“Eksik bilgi, nedeni bu. Onu yeteri kadar tanımadan bu dertten kurtulmam imkansız galiba” dedi kendisine birşey anlatmaya çalışan genç kıza.

“Efendim? Ne dediğinizi anlamadım. Ama burada kaldığınıza çok sevindim. Keşke ortaklığı da kabul etseydiniz” dedi Özlem.

“Belli olmaz Özlem, şimdilik kalıyorum ama sen yine de fazla güvenme. Sen ne diyordun?” dedi Canan.

“Şey, bir hanım geldi. Önce gazeteci sandık ama değilmiş, sizi görmek için çok ısrar ediyor. Adı Bilge. Çok hoş bir hanım. Çok önemli diyor. Ne söylememi istersiniz” dedi Özlem.

“Bilge?” Biraz düşününce Serkan'ın Karlıtepe'de telefonda görüştüğü talihsiz kız kardeşi olduğunu hatırladı Canan.

“Kim olduğunu biliyorum, görüşelim hemen, bekletme” dedikten sonra “Buradan da Kadir bey çıkarsa hiç şaşırman” diyerek kapıya yürüdü.

Bilge odaya girerken çok heyecanlıydı. Tahmin ettiğinden kolay kabul edilmişti görüşme talebi. Hakkında bir sürü haber yapılan biriyle, kardeşinin kendine has yaşamına taarruz eden, şans eseri ünlü olmuş bir kızla karşılaşacaktı birazdan. Bu karşılaşma sonucu çok sevdiği kardeşinin başına nasıl bir dert açtığını öğrenecek, gerekirse onu bu yanlıştan döndürmek için çaba harcayacaktı. Yıllar önce yaşadığı kabus yeniden tekrarlınsın istemiyordu. Ne kardeşinin ne de kendisinin bir felaketi daha kaldıracak gücü yoktu. Canan'ın gülümseyen güzel yüzünü gören Bilge, olumsuz düşünceleri bütünüyle zihninden yok oluşuna hayret ederken Canan'ı bir süre daha konuşmadan incelemeye daldı. Etrafına pozitif elektrik saçıyordu kız. Kendisine uzanan eli ancak incelemesi bitince farkedebildi genç kadın.

“Ben Bilge, doktor Serkan'ın ablasıyım. Kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizi herkes kadar ben de merak ediyordum. Hatırladığımdan daha güzelsiniz” dedi Bilge.

“Teşekkür ederim Bilge hanım. Hoşgeldiniz. Özlem adınızı söyleyince tahmin ettim. Kardeşiniz sizden söz etmişti. Buyrun oturun lütfen” diyen Canan misafirin karşısına oturdu. Mesele ciddi görünüyordu.

“Şimdi durup dururken neden ziyaretinize geldiğimi merak ediyorsunuz biliyorum. Fazla vaktinizi almayacağım. Sorun kardeşim, hiç yapmadığı bir şey yaptı. Bir not bırakıp ortadan kayboldu. Arkadaşları da nerede olduğunu bilmiyor. Belki siz nerede olduğunu bilirsiniz diye düşündüm. Derdim işine karışmak değil sadece iyi olduğunu öğrenmek istiyorum. Telefonu kapalı olunca önce sizinle birlikte olabileceğini düşündüm. Siz burada olduğunuza göre yanılmışım demek ki. Lütfen nerede olduğunu biliyorsanız söyleyin, ya da söyleyin beni arasın nasıl olduğunu söylesin” dedi Bilge. Karşısında oturan çekici genç kadının söyledikleri yüzünden donup kalan Canan neden sonra toparlanıp konuşmaya başladı.

“Bilmiyorum, neden böyle düşündüğünüzü anlamadım. Bence boşuna merak ediyorsunuz. Kendisine ihtiyaç duyulan bir yere gitmiştir. Ülkede felaketler eksik olmuyor ki. Seller, depremler. İlk fırsatta sizi arayıp bilgi verecektir eminim?” dedi Canan.

“Canan hanım, bıraktığı notta biraz dinlenmek için tatile ihtiyacım var, beni merak etme yazmış. Bu davranış şekli Serkan'a göre değil, onu iyi tanırım. O hiç tatil yapmaz, bazen yamaç paraşütü yapmaya gider ama bu mevsimde değil. Böyle notlar da yazmaz. Bunları yapmışsa çok özel bir nedeni vardır. Telefonunu açmıyor.. Ekiyle birlikte olsaydı sizin gibi düşünürdüm ama yalnız gitmiş. Hastahaneden izin almış” dedi Bilge.

Canan cevap vermeden Bilge'nin anlattıklarını düşündü ama çözemedi. Genç kadın açıkça olanlardan Canan'ı sorumlu tutuyordu. Aniden ortadan kaybolma sebebi Kadir beyin aldığı bilgi karşılığında ödediği çek olabilir mi pekâlâ. Tatil yapmak için güzel bir fırsat sayılırdı bu çek. Canan'ın fikri kesinlik kazanmadan bu talihsiz ablaya iletmesi mümkün değildi.

“Bilge hanım, ben hâlâ anlamadım, kardeşiniz tatile çıktım diyorsa muhtemelen çıkmıştır. Bu konuyla benim aramda nasıl bağlantı kurdunuz lütfen açıklar mısınız?” dedi Canan.

“Canan hanım, çevrenizde onca hayranınız varken farketmemiş olabilirsiniz, bunu anlarım. Serkan'ın sizden etkilendiğini biliyordum. Sizin bu ilgiden haberiniz yoksa durum düşündüğümde daha ciddi demektir. Sizi suçlamaya hakkım yok elbette ama ben onun üzülmesine dayanamıyorum. Son yıllarda hayat ikimiz için de hiç kolay olmadı. Genç yaşta dayanılması zor günler yaşadık. İkimiz de hayatımızı daha yeni yeni düzene soktuk. Birbirimize destek olduk. Aynı şeyleri yeniden yaşamak istemiyorum. Serkan sık aşık olan biri değildir. Yoğurdu üfleterek yiyen pımpirikli bir adamdır. Geçmişte yaşadığı hayâl kırıklığı hayatının akışını değiştirdi. Çok hassas biri oldu. Kadın türüne pek güvenmez kardeşim. Sizi farklı bulmuş olmalı. Ama inanın aynı acıyı bir kez daha yaşarsa buna dayanamaz. Bir daha asla toparlanamaz. Bu konuda sizden yardımınızı istiyorum” dedi Bilge.

“Bilge hanım, kardeşinizin birine aşık olduğunu anlamış olabilirsiniz iyi de bana aşık olduğunu nereden çıkardınız? Başka biri olmadığını nereden biliyorsunuz?” dedi Canan.

“Sizsiniz biliyorum. Dağdaki evden telefonda konuşurken anlamıştım. Sesinden anladım. Döndüğünden beri tuhaftı. Bir şey gizlediği belliydi. Birkaç gün önce Kadir Güven Serkan'ın evine gelince iyice tuhaflaştı. Biliyorum çünkü üst katında oğlumla biz oturuyoruz. O gece saatlerce birlikte oturdular. Ne konuştuklarını bilmiyorum. Sabah kahvaltıya çağırarak için evine gittiğimde o notu buldum. Gitmişti. Canan hanım haddim olmayarak sizi uyarmak isterim. Lütfen, onunla oyun oynamayın. Er geç elini bırakcaksanız en baştan tutmayın. Anladığım kadarıyla bunu söylemek için bile geç kalmışım” diyen genç kadın ayağa kalktı.

“Sizi tanıdıktan sonra artık ona kızamam. Bence de doğru seçim yapmış ama önemli olan sizin kimi seçtiğiniz. Buraya geldiğimi söylemezseniz sevinirim. Öğrenirse bana çok kızar. Sizden ricam, Serkan'ın kalbini kırmadan bu meseleyi halletmeniz. İyi günler dilerim” diyerek kapıya uzandı. Kardeşiyle ilgili endişeleri devam ediyordu Bilge'nin.

“Bir dakika” diyen Canan not kağıdına birşeyler yazdıktan sonra Bilge'ye uzattı.

“Yeni numaram. Değiştirmek zorunda kaldım. Haber alırsanız lütfen bana da bildirin” dedi. Bir süre uzaklaşan kadının ardından bakan Canan tarifsiz bir ruh haliyle yerine oturdu. Herşeyi en baştan gözden geçirmesi gerekiyordu şimdi.

Annesiyle babasının kafasının karışık olduğunu farkettileri halde üstüne varmayışı, sabırla bekleyişı Canan için büyük sürprizdi. Doğduğundan beri hayatını paylaştığı bu harika ikili sessizce kendi pazıl parçalarını yerleştiriyorlardı yerlerine. Canan bu oyunu onlardan öğrendiğini de yeni farkediyordu yıllar sonra. Kendi içinde yaşadığı sorunu tanımlayabilseydi eğer, onlarla paylaşıp engin tecrübelerinden yararlanabilirdi çekinmeden ama yapamıyordu bir türlü. Akıl yürüterek çözemediği bir sorun yaşıyordu bu kez ve tamamen kendi yüreği ile başbaşa verip halletmesi gerekiyordu. Sadece akılcı yaklaşım yeterli olmuyordu sorunun tanımlanmasına. Kadir beyin de film projesiyle katkıda bulunduğu sorun tam anlamıyla çok bilinmeyenli bir matematik problemine dönüşmüştü. Bilinmeyenler tanımlanmadan çözüm imkansızdı. Canan bu tanımlamayı başarabilirse çözüm olarak ulaştığı sonuç ne ilginç ki Serkan'ın kimliği olacaktı. Bu kadar kısa sürede bir insanın kimliğine ulaşabilme ihtimali inceden bir haz veriyordu zeki kıza. Annesi ve babası Canan'ın düşünceler alemindeki yolculuğunu hissetmiş gibi, çok güvendikleri kızlarına karşı muazzam bir anlayış sergiliyorlar, manevi doğum sancısı çeken biricik evlâtlarına en sağlıklı ortamı evlerinde sunuyorlardı. O sabah ofisteki odasından İstanbul'u seyrederken akşam çıkacağı yolculuğa hazırlanırken bunları düşünüyordu Canan. Birazdan elinde çay fincanıyla kapıdan giren Özlem de farketti farklılığı.

“Size çay getirdim Canan hanım. Uçak bileti tamam. Uçuş saat 21.00 de. İş adamlarıyla görüşmeniz sabah 10.00 da. Toplantı yerinin adresi masanızda” dedikten sonra konuşmasına mola verdi. Sonra endişesi artan bir ses tonuyla devam etti.

“Bir sorun varsa programı değiştirebiliriz. Siz iyi misiniz?” dedi. Ofisteki bütün gelişmeleri an ve an gündeminde tutmayı ilk geldiği günden beri başaran meraklı sekreter mesele Canan'la ilgili olunca nedense yaya kalıyordu. Karlitepe macerasından sonra pes edip o da hakkını teslim ettiği Canan'ın arkasından iş çevirmemeye karar vermişti.

“Sorun yok Özlem. Program geçerli. Çay için teşekkürler” dedi Canan gülererek. Mesajı alan genç sekreter hemen çıktı odadan. Ve anında keyifle geri döndü.

“Az kalsın unutuyordum, Kadir bey aradı. Bugün müsait olduğunuzu söyleyince telefonda görüşmeye gerek yok, lütfen bir yere kaybolmasın birazdan oradayım dedi. Düğün davetiyesi getiriyormuş” dedi neşeyle.

“Anladım, gelsin bakalım” diyen Canan'ın soğukkanlılığı iyice şaşırttı Özlem'i. Hiç yorum yapmadan tekrar çıktı odadan.

Öğlen sıralarında Canan'ın odasına gelen Kadir beyin yüzünde dağdaki evden çok iyi hatırladığı ifade vardı yine. “Bir sorun var ama çözeceğimize inanıyorum” ifadesi. Aynı zamanda da “seni özlemiştin gördüğüme çok sevindim” ifadesi.

“Hoşgeldiniz Kadir bey, Aslı'nın davetiyesi için buraya kadar zahmet etmenize gerek yoktu” dedi Canan gülümseyerek.

“Zahmet olur mu kızım, sen Aslı'nın nikah şahidisin. Unutmadın inşaallah. Aslı kendisi getirecekti, ben engel oldum. Seni görmek istiyordum bahane olur dedim. Bu ihtiyara ayıracak zamanın varsa seninle önemli bir konuda konuşmak istiyorum” dedi Kadir bey.

“Elbette” diyen Canan Özlemi arayarak kendisi söyleyene kadar rahatsız edilmemesini söyledi. Kadir beyin ziyareti beklediği birşeydi.

“Sizi dinliyorum...” diyen Canan yönetmenin karşısına oturdu.

“Biliyorsun Canan, Karlitepe'de birlikte özel zamanlar yaşadık. Zor günlerdi, aynı zamanda çok değerli günlerdi. Seni orada tanıdım ve bu yüzden çok şanslı biri olduğumu düşünüyorum. Sen şansa inanmazsın biliyorum. İstersen kader diyelim “ dedi gülererek. Canan'ın ilgiyle kendisini dinlediğini görünce konuşmasına devam etti.

“Sen de biliyorsun artık, mesleğimden dolayı ben olaylara diğer insanlardan farklı gözlerle bakıyorum. Çevremde gördüğüm herşeyden ilham alıyorum. Ne Karlitepe'nin karla örtülmüş muhteşem manzarası, ne de Cemil'le hazırladığımız yüzyılın senaryosu... Son zamanlarda gördüğüm en güzel şey sendin. Bu yüzden haddimi aşarak seni büyütle incelemeye başladım. Bu yüzden bana kızma çünkü sesini duyduğum ilk andan itibaren senden etkilenmeye başladım. İçindeki senden söz ediyorum. Biliyorsun, etkilenen sadece ben değilim. Arkadaşlarının hepsi

duygularını değişik şekillerde gösterdiler. Kimi aşkın büyüüne kapıldı, kimi öfkeye. Kimi de değişmez sandığı mizacını değişime açtı. Velhasılı sen, sadece hayatımıza girmekle kalmadın ışığınla gözlerimizi kamaştırdın. Doğal olarak ben de kendime has bir yolla göstermek istiyorum duygularımı. Sanatımla. Bana izin verirsen Karlıtepe'de yazmaya başladığım hikayeyi film yapmak istiyorum. Henüz bitmedi ama biz hazırlıkları yapana kadar tamamlarım. Canan sen çok özel bir kızsın. Buna karar vermeden çok düşündüm. Biri çıkıp bana Canan nasıl bir insan anlat dediğinde ne anlatacaksam onu yazdım. Benim baktığım yerden ne görüyorsam onu. Hayâl ürünü değil tamamen gerçek bir hikaye bu. İzin ver duygularımı izleyici ile paylaşayım. Mesleğimin gereğini yapayım. Kendime karşı borcumu ödemeliyim. Eğer bu projeyi yapamazsam bunca yıl boşuna çalışmış, zamanımı boşa harcamış gibi hissederim kendimi. Ne dersin? İzin verecek misin?" dedi babacan bir gülüşle. Söylediği sözler çok etkileyiciydi Kadir beyin ama Canan kararını önceden vermişti.

"Kadir bey, ben Canan olmasaydım sevinçten boynunuza sarılırdım. Ayaklarım yerden kesilirdi, kendimi bir halt zanederdim. Söylediğiniz güzel sözler için teşekkür ederim, çok nazıksınız. Ama ben Canan'ım. Sıradan biriyim. Tek farkım, başkalarına değer verdiğim gibi kendime de değer vermem. Kendime bunu yapamam. Benim hakkımda insanlar fikir sahibi olsun diye hayatımı didik didik etmelerine izin veremem. Size duyduğum derin saygı, benim ve ailemin uğrayacağı zararı telâfi etmez. Lütfen benden bunu kabul etmemi istemeyin. Israr etmeniz mesleğinize karşı haksızlık olur. Bence siz, bize de size de haksızlık etmeyin bu işten vazgeçin. Film yapacak daha eğlenceli konular bulursunuz nasılsa" dedi Canan. Tam da Kadir beyin beklediği gibiydi genç kız. Dimdik ve kararlıydı. Sanal hayallerin peşinden koşmayacak kadar gerçektir. Bu projeyi uygulamaya koymak için müthiş kışkırtıcıydı aynı zamanda. İlk aşamada sonuç almayı beklemiyordu zaten. Bu yüzden umudunu kaybetmeyen Kadir bey, meydan savaşına çıkmadan önce bütün silahlarını kuşanmıştı ve o da kararlıydı.

"Seni çok iyi anlıyorum Canan. Ünlü olmak insanı yıpratır. Peşinde devamlı birileri dolaşır sorular sorarlar canını sıkırlar. Senin özgür olmaktan ne anladığını çok iyi biliyorum. Bu yüzden sana hak veriyorum. Ama sen şu anda da ünlüsün zaten. Zaten peşinde sürekli birileri dolaşılıyor. Neden biliyor musun? Seni tanımak istedikleri için. İstediklerini alana dek yani seni gerçekten tanıyana dek peşini bırakmazlar. Bu filmi yaparsam herkes seni doğru tanır ve peşini bırakırlar. Hep birlikte rahatlarız. Biliyorum çünkü ben bu parıltının içinde yaşıyorum. Beni ve ailemi rahatsız etmiyorlar çünkü merak edecekleri birşey kalmadı" dedi Kadir bey.

"Alışırın diyorsunuz yani. Hayır Kadir bey, alışmak istemiyorum. Peşimdeki insanlar istediklerini alamayınca yorulup vaz geçerler. Ben böyle düşünüyorum. Ama siz hakkımda film yapıp basit ve sıradan hayatımı özelleştirirseniz, süsleyip cilâlayıp vitrine koyarsanız nefes alamam, boğulurum. İsteddiğiniz bu mu Kadir bey, değer verdiğinizi söylediğiniz bir insanı başkalarının insiyatifine terketmek mi?" dedi Canan.

"Hayır... tabi ki sana zarar vermek niyetinde değilim. Hikayenin içinde sana zarar verecek hiçbir şey yok, inan bana. O bembeyaz bir hikaye, adı da "BEYAZ GÜNLER" İzin ver o kar sadece Karlıtepede kalmasın, bütün insanların üzerine yağsın. Onlar da siyahla beyazın farkını görsün" diyen Kadir bey gülümseyerek Canan'ın yüzüne baktı.

"Farkındaysan sana doğrudan hiçbirşey sormuyorum. Bilmediklerimi başkalarına sorarak öğreniyorum. Amacım senin dışarıdan nasıl görüldüğünü anlatmak. Sen çok zeki bir kızsın. Benim gibi ihtiyar bir yönetmenin seni nasıl tanımladığını, parçalardan nasıl bir tablo çıkardığını görmek istemez misin? Eminim istersin... Çünkü sen kendini böyle geliştiriyorsun. Yansımalarına değer vererek yoluna devam ediyorsun? Bu filmi sen de mutlaka izlemelisin" dedi.

Canan Kadir beyin gerçekten iyi hazırlandığını düşünüyordu dinlerken. Ama zaaf derecesinde ilgi duyduğu mesele hâlâ ortada yoktu.

"Ben bunu film olmadan da yapabilirim, ayrıca insanların gözüyle değil daha çok yukarıdan nasıl görüldüğümü merak ediyorum. Siz bunun filmi yapabilir misiniz Kadir bey? Ayrıca bilgi toplama yönteminiz hiç etik değil. Bu yöntemle doğru bilgiye ulaştığınızdan emin misiniz? Sizden sonra dağda neler olduğunu da bilmiyorsunuz?" dedi Canan.

Sohbet tam da Kadir beyin istediği yöne doğru hızla yol alıyordu. Canan'ın bu projeyi

bir şekilde önceden öğrendiğini anlayan usta yönetmen kızın içini kemiren bir mesele olduğunu, bunun da proje meselesi olmadığını anladı.

“Anladığım kadarıyla yazdığım çeklerden söz ediyorsun. Haklısın pek etik bir yol değil, ama bu işlerde gerekiyor. Bedelini ödemediğini istediğini alamıyorsun. Eksik bölümler için endişelenme, hepsini tamamladım. Sağ olsun doktor çok yardımcı oldu. Dedim ya bedelini ödeyince elde edilmeyecek şey yok” dedi Kadir bey. Bu sözlerin kızda ortaya çıkardığı stresi zevk olarak izliyordu.

“Demek sayemde birileri bol sıfırlı çeklere kavuşuyor. Ne güzel!” dedi Canan. Kadir beyin teklifinden çok Serkan'ın davranışını düşünüyordu.

“Aslında bunu öğrenmeni istemezdim. Belli ki birisi gevezelik etmiş. Bunlar bizim için normal prosedürler, sen takılma bunlara. Söyle bakalım proje için ne diyorsun? Kabul edecek misin?” diyen Kadir bey Canan'ın hayâl kırıklığı okunan güzel yüzüne bakıyordu.

“Anlaşılan plânlarınızda projeden vazgeçmek yok Kadir bey. Beni ikna etmek için göze aldığınız bedel nedir, çok merak ediyorum” dedi Canan.

“Seni çok iyi tanıyorum Canan. Bu yüzden seninle maddi konular konuşmak hiç içimden gelmiyor. Ama merak ediyorsan bunu da konuşmak zorundayız. Filmin prodüksiyonunu da ben üstlendiğim için çok net bir iş teklifi hazırladım. Kabul edersen bu film sayesinde birlikte çalışmış oluruz. Seninle iş yapmak çok zevkli olacak” diyen Kadir bey yanında getirdiği çantayı önündeki sehpa üzerine yerleştirip açtı. Üst üste yığılmış dosyalardan en üstünde duranı Canan'a gülerek uzattı. Bu dosyada yazıldığı oranda masraflar çıktıktan sonra edinilen gelire ortak oluyorsun. Bu senin hakkın emin ol. Belki istemeden ünlü olmanın yol açtığı hasarları hafifletir. Eğer film iyi iş yaparsa kazancın bütün hayatını değiştirebilir. Kendine farklı bir yol çizersin” dedi yönetmen.

“Kadir bey, sizi anlamakta zorlanıyorum. Önce hayatımı inceleyip örnek olsun diye insanların önüne seriyorsunuz, sonra da kazandığın parayla git hayatını değiştir diyorsunuz. Örnek olacaksa neden değiştiriyorsunuz? Olmaz Kadir bey, benim satılık bir hayatım yok, işimi seviyorum ve iyi kazanıyorum. Paraya ihtiyacım yok. Emekleriniz için üzgünüm ama bunu yapmanıza izin veremem” diyen Canan elindeki dosyayı sehpa üzerine bıraktı. Beklediği tepkiyi alan Kadir beyin B planı çoktan hazırды.

“Canan'cım sen izin versen de vermesen de ben bu filmi çekmeye kararlıyım. İzin vermezsen, vermen gerekmeyecek. Bu hikaye Karlitepe macerasından esinlenerek yapılmıştır, gerçek olaylarla ilgisi yoktur ibaresi yeterli olacak. Gerçek bir hikayeyi hayâl ürünü diye lanse ettiğim için ömrümün sonuna kadar şuramda bir sızı duyarken, gelirini seninle pay etmediğim için kârlı çıkarım. Vazgeçmeye hiç niyetim yok benim. Canan, senin yüzünden milyonlarca izleyicinin yüreğine dedikodu tohumları ekmiş olsam da bu filmi çekmeye kararlıyım. İzledikleri film hakkında ileri geri konuşacaklar, acaba ne kadar doğru, ne kadar gerçek diyecekler” dedi Kadir bey.

“Kadir bey, bunun sorumlusu siz olacaksınız. Beni suçlamayın” dedi Canan.

“Evet doğru. Ben bu sorumluluğu alıyorum. Ya sen! Yol açtığın önyargılar yüzünden daha çok ilgi çekip peşine daha çok gazeteci takacaksın. Eninde sonunda filmin gerçek olduğunu söylemek zorunda kalacaksın. Ama ne yazık ki sana o zaman da inanmayacaklar. İstedığın bu mu? Acaba ne kadar doğru ne kadar gerçek dedikoduları içinde kaybolup gitmek. Asıl o zaman boğulursun hem de pisi pisine. Oysa kabul edersen hakettiğin saygıyı görürsün, hem de ön yargısız. Kazandığın parayla hayatını değiştirmek istemiyorsan başkalarının hayatını değiştir. Senin paraya ihtiyacın yoksa ihtiyacı olanlara yardım edersin” diyerek sıradaki ikinci dosyayı uzattı Canan'a.

“Ben bunu da düşündüm. Kazancının % 10 unu yardım kuruluşlarına bağışlama seçeneği. Bak burada derneklerin listesini bile hazırladım. Adil olsun diye eşit bir dağıtım. Senin bu konuda hassas olduğunu biliyorum. Böylece insanlara birlikte yardım etmiş olacağız. Birlikte diyorum çünkü seninle aynı oranda ben de bağış yapmış oluyorum. Dosyayı incelerken görürsün. Karlitepe'de aç kalmanın kıyısından geçip senin sayende kurtulduğumuz günden beri yardım fikri aklımdaydı. Bunu birlikte gerçekleştirelim, ne dersin?” dedi Kadir bey.

Canan bir dosyada yazılanlara bir Kadir beyin ter içinde kalmış alnına bakarken gülümsüyordu. Kadir bey gerçekten zaafını çözmüş görünüyordu. Canan'ı iyi niyetine ikna etmek

isteyen Kadir bey konuyu derinlemesine masaya yatırdı.

“Bak Canan %10 ciddi bir rakam. Film beğenilirse, ödül falan alırsa aynı oran geçerli olacak. Dünyada buna benzer pek çok proje yapıldı. Bu da onlardan biri olarak tarihe geçer, fena mı olur?” dedi.

“Benimle aynı oranda bağış mı yapacaksınız? Bence bu konuda söz vermeyin, zarar edersiniz.” diyen Canan'ın gözleri açık duran çantadaki diğer dosyalara takıldı.

“Söz veriyorum zaten sözleşmede yazılı. İkimizde imzalarsak geçerli olacak” dedi Kadir bey terini silerken.

“Para yardım işine yarayacaksa %10 az değil mi?” dedi Canan. Kadir beyin korktuğu başına geliyordu. Ama en azından filmi yapması mümkün olacaktı.

“Öyle diyorsan bunu al” diyerek sırada duran dosyayı uzattı Canan'a. “ %20 olsun” dedi.

Canan günlerdir yaşadığı gerginliği bir kenara bırakıp önüne gelen değişim fırsatının tadını çıkarıyordu. Hem kendisi hem Kadir bey dünyada zor şartlarda yaşayan insanların hayatına dokunma fırsatını, bu fırsatın boyutlarını tartışıyorlardı. Onların kararı başka insanların kaderini şekillendirecekti yeryüzünde. Bir süre yeni dosyayı inceledikten sonra diğerinin üstüne bırakıp Kadir beye baktı.

“Sizi yormak istemiyorum. En alttaki dosyada ne var. % 100 mü?” dedi gülererek.

Kadir bey en alttaki dosyayı Canan'a uzattı başını sallayarak. Bitkin görünüyordu. Canan düşündüğünün doğru olduğunu görmekten duyduğu heyecanı gizlemedi.

“Bunu da düşünmüşsünüz. Çok sevindim, inanın sizi mahcup etmeyeceğim” dedi.

“Bunu da düşündüm ama hata yapıyorsun Canan. Vazgeçtiğin rakamı ikimiz de bilmiyoruz. Büyük bir servetten söz ediyoruz belki de” dedi sıkıntıyla.

Canan yine gülümsüyordu. “Benim için değil. Kadir bey, siz aynı şeyi yapmak zorunda değilsiniz. Siz profesyenolsünüz. Kazanç getirmeyen bir işe yatırım yapmanız çok zor olur. Ama ben deliyim. Siz de biliyorsunuz. Payımın tümünün bağışlanması karşılığında bu çılgınlığı yapabilirim. Sözleşmeyi imzalarım” dedi Canan.

Kadir bey haklı çıkmış yardım fikri Canan'ın şahsi korkularından baskın çıkmıştı. Rahatladı.

“Bu kararı vermeden önce ailenle konuşsaydın. Belki onların fikirleri farklıdır” dedi Kadir bey. Pazarlıkta zorlanacağını biliyordu ama bu kadarını beklemiyordu.

“Konuşmama gerek yok. Onlar kızlarını bilirler” dedi Canan.

“Peki öyle olsun. Ben de aynı yapacağım. Deli olmak ne menem şeydir ben de öğrenmek istiyorum. Hadi imzalıyalım” diyen Kadir bey Canan'ın gülen gözlerine bakarak imza attıktan sonra derin bir nefesle arkasına yaslandı. O da gülüyordu şimdi.

“Beni çok yordun, ama başardım değil mi? Kabul edeceğini biliyordum Canan. Keşke doktorla bahse girseymişim, ben kazanacaktım. Kabul etmeyeceğinden emindi doktor. Nedense seni iyi tanıdığını zannediyor ama yanılıyor. Ben daha iyi tanıyorum” dedi Kadir bey.

“Serkan bey kabul etmeyeceğimden emin olduğu halde anlattıklarına karşılık sizden yüklü bir çek mi aldı? Bu hiç hoş değil” dedi Canan.

“Boş yere adamın günahını alıyorsun. Ben çekten söz etmedim ki, bedelini ödedim dedim. Beni yanlış anlamışsın. Boşuna zahmet edip sorma sakın, ne olduğunu söyleyemem. Asıl bu etik olmaz. Ama şu kadarını söyleyebilirim sana. Bu adam da kaçığın teki. Onun da paraya ihtiyacı yokmuş. İyi kazanıyormuş, öyle dedi. Üstelik kimden ne isteyeceğini çok iyi biliyor. Takdir etmek lâzım. Neyse ben artık gitsem iyi olacak. Senin daha fazla zamanını almak istemem, işlerin vardır” diyen Kadir bey çantasını toplayıp kapattıktan sonra ayağa kalktı. Son cümlesinin Canan'ı derinden etkilediğinin farkındalığı ile gülümseyerek kapıya yürüdü.

“Aslı'nı düğününü unutma sakın. Herkes orada olacak. Hadi Allaha emanet ol” dedi çıkarken.

Kadir beyi yolcu ettikten sonra verdiği kararın bedelinin neye malolacağını düşünmesi gerekirken, Serkan'ın Kadir beyden ücret olarak ne aldığını düşünüyordu Canan. Her ne olursa olsun, aldığı para değildi. Bunu öğrenmek heyecanlandırdı Canan'ı. Bilge'nin kardeşi hakkında

söyledileri ile birleştiren hayli ilginç bir kişilik çıkıyordu ortaya. Az bulunur türden bir kişilik. “Demek o da kaçıkmiş, şimdi ne yapıyor acaba. Bilge aramadığına göre hâlâ kayıp olmalı” dedi yüksek sesle. Bu adamın hayatındaki önemi her gün biraz daha artarken ondan etkilendiğini de farkediyordu genç kız.

SAPANCA

Kadir beyle kendi dairesinde bulunduğu gece Serkan senaryo dosyasına kavuşmuştu. Sabah erkenden yola çıkarak Sapanca'daki babadan kalma dağ evine kapatmıştı kendini. Hastahaneden izin almış telefonunu hastahanedeki odasında bırakmıştı. Dışındaki dünya ile bütün bağlantılarını keserek bir süre kendi iç alemi ile hesaplaşmayı seçmişti genç adam. Yanına aldığı yeteri kadar yiyeceklerle kendini beyaza bürünmüş tertemiz havalı tabiatın ellerine teslim etmişti. Düşünmeye ve anlamaya ihtiyacı vardı hem kendi yüreğini hem de ışıltısıyla gözlerini kamaştırın Canan'ın sırlarla dolu yüreğini. İkisinin içinde de neler olup bittiğini, nelerin yeniden yeşerdiğini öğrenmenin tek yolu buydu Serkan'a göre. Kız öyle söylemişti birlikte geçirdikleri tek bir günde. “Birini sevdiğini en iyi uzak kaldığında anlarsın” demişti. Serkan da Canan'ın dediğini yapıyordu işte, kendini anlamak için uzaklara gitmişti. Aslında bu kızı sevip sevmediğini anlamaya ihtiyacı yoktu. Yüreğini satırlara döktüğü gri kapaklı defterinden bal gibi biliyordu ki Canan'ı seviyordu Serkan. Sadece Emre ile aralarında yaşananları ve gelecekte yaşanacakları öğrenmeye ihtiyacı vardı. Canan hakkında bütün gerçeği öğrenmeye, öğrendiklerini kendine anlatıp ikna etmeye... Bunun için tek yol elindeki malzemeyi doğru kullanmaktı. Tıpkı ameliyat yapmak gibiydi uyguladığı yöntem. Kalıcı ve kesin çözüm içindi çabası. Zor geçen yaşamında yeni bir kavşak noktasına gelmişti. Canan'la karşılaştığı o günden beri tutuklanmış gibiydi Serkan. Akıp giden zaman da dahil herşey donmuş gibiydi. Ne bir adım ileri ne bir adım geri, olduğu yerde çakılıp kalmıştı yüreği. Somut bir adım atmadan önce tam burada, bu ıssız tabiat parçasında ne yöne gideceğine karar vermesi gerekiyordu. Elindeki malzeme ise çok ilginçti. Kadir beyin gerçeği anlatan senaryosu, Canan'ın kendi düşünce aleminin ürünü gri kapaklı defteri ve Serkan'ın meraktan yanıp tutuşan yüreği. Doğruları öğrenmek amaçsa başka ne isterdi insan. Bu ıssız köşeye çekildiğinden beri önceden de okuduğu gri kapaklı defteri satır satır içselleştirmişti Serkan. Ama bilmediği bir nedenle senaryo dosyasına uzanan eli her defasında geri çekilmişti. Kapağını bile açmayı başaramamıştı kalın dosyanın. Neden böyle olduğunu düşünmek için evin dışındaki ormanlık alanda, ezilmemiş bembeyaz karda sessiz bir yürüyüşe çıktı.

CANAN'IN EVİ

Canan, akşam uçağa zamanında yetişmek için eve erken gitmişti. Kafasının her zaman olduğundan daha karışık olduğu ne annesinin ne de babasının gözünden kaçmamıştı. Hazırlanmak bahanesiyle zamanın çoğunu odasında geçirmişti o akşam. Dalgın bir merakla huzursuz iç dünyasına kapatmıştı kendini. Kadir beyin projesinden bile söz etmedi onlara. Çünkü konu açıldığında bir ucundan yakalayıp meseleyi çözeceklerini gayet iyi biliyordu. Onlar da, cevabını bilmediği sorularıyla probleme dahil olacaklardı. Şimdi sırası değildi sorgulanmanın. Aceleyle bavulunu kapıya koyarak içeri geldi.

“Benim hemen çıkmam lazım. Taksiyle gidiyorum. Yarın akşam dönerim sanıyorum. Ben yokken uslu durun tamam mı?” diyen Canan onlara haksızlık ettiğini biliyordu. Doğru olanı yapıyordu kendince.

“İyi yolculuklar kızım” dedi Kemal bey. Kırgınlığını gizlemeye çalışmadı. Onun da cevaplanmamış soruları vardı.

“Allah'a emanet ol” dedi Melek hanım. Kızını yolcu ettikten sonra salona gelip eşinin moralini düzeltmeye çalıştı.

“Yine başbaşa kaldık işte. Kemal bey, şöyle bol köpüklü bir kahve içer misin? Hıı, ne

dersin?” dedi.

“İstemem hanım. Zaten uyku tutmuyor. Söylesene, bu kız bizden kaçmak için mi bu kadar seyahat ediyor. Onu rahatsız mı ediyoruz sence?” dedi Kemal bey.

“Olur mu öyle şey Kemal bey, işleri çokmuş ne yapsın kız. Karlitepe macerasından sonra şirketin işleri çok artmış. Ünlü olmak böyle oluyor demek. Bu hikaye unutulana kadar katlanıcaz biraz” dedi Melek hanım. Canan'ın anlayamadıkları gizli derdinin Emre veya Murat olmadığından onlar da emindi artık.

“Ben de onu diyorum zaten. Acaba ünlü olunca değişti mi Canan?” dedi Kemal bey.

“Yok artık! Sen kızını tanımıyor musun? Ayıp oluyor kıza, sakın bunu duymasın” dedi Melek hanım. Ne söylese haklıydı kocası. Canan'ın bir derdi vardı paylaşmadığı.

25 OCAK

Konuşmadılar, ama sürekli düşündüler kızlarını. Ta ki öğlen satlerinde dairenin kapısı çalana kadar. Salondaki tek kişilik koltukta oturan Kemal bey çalıştığı kitaptan başını kaldırmış Melek hanım'ın kapıya gidişini izliyordu. Günlerdir kurtulamadıkları gazetecilerden biri olmalıydı gelen. Eğer düşündüğü gibiyse Melek hanım her zaman yaptığı gibi en kibar tavırda başından savacaktı geleni.

“İyi günler Melek hanım, beni hatırladınız mı?” dedi Serkan gülümserken. Bir süre öylece kalıp ne söyleyeceğini şaşırان Melek hanım koluna yapışıp çekiştirildiği, sinirle hırpaladığı doktoru aslında hemen hatırlamıştı. Hatırlamıştı hatırlamasına da ziyaretine bir anlam verememiş bugün gözüne farklı görünen genç adamın konuşmasını bekliyordu.

“Aaa, tabi hatırladım evladım. Kusura bakma adını çıkaramadım, öyle birden karşımda görünce” dedi.

“Serkan. Evinizi gazeteciler sayesinde buldum. Canan hanım evde mi acaba? Ona iade etmem gereken bir emaneti var bende” dedi Serkan.

“Evde değil, şehir dışında. Elindekini bize bırakabilirsin. İçeri gelmez misin oğlum, buraya kadar zahmet etmişsin. Kemal bey de evde, biraz dinlenir bir çayımızı içersin” dedi Melek hanım.

“Sizi rahatsız etmek istemem” dedi Serkan.

“Rahatsız etmek ne demek, sen bizim kızımızın hayatını kurtardın. Biz herşeyi biliyoruz merak etme. Bizi düşünüp kızımızın yaralı olduğunu nasıl gizlediğini de biliyoruz. Sana çok şey borçluyuz. Hakkını nasıl öderiz bilmiyorum” dedi, Melek hanım. O sırada gelenin kim olduğunu merak eden Kemal bey de kapıya gelmişti.

“Kemal bey, Serkan bey gelmiş, Canan'a bir şey verecekmiş” dedi Melek hanım.

“İçeri buyrun Serkan bey, bizde misafir kapıdan çevrilmez. Adettir, uymak lazım” diyen Kemal bey Serkan'ın yüzüne o kadar dikkatli bakıyordu ki adeta aklından geçenleri okuyor gibiydi.

“Teşekkür ederim” diyen Serkan sakince içeri girerken elinde sıkıca tuttuğu poşeti bırakmak niyetinde olmadığını belli ediyordu. Kemal bey Serkan'ın karşısındaki koltuğa otururken poşette ne olduğunu merak ederek gülümsedi. Galiba mesele genç adamın anlattığı kadar basit değildi. Aslında haliyle tavırla herşeyi anlatıyordu görmesini bilene.

“Canan hanıma bir türlü ulaşamadım. Numarası değişmiş, İş yerinden yeni numarasını vermiyorlar. Nerede olduğunu ne zaman geleceğini de söylemiyorlar. Onlar da haklı tabi ama benim mutlaka ulaşmam lâzımdı. Bende bir emaneti vardı. İade edeceğime söz vermişim. Başka türlü iletişim kuramayınca ben de evinize geldim. Umarım bana kızmazsınız” dedi Serkan.

“Estağfurullah, neden kızalım. Kapı her çaldığında gazeteciler sanıyoruz. Şaşırmamız bu yüzden. Sen bizim kusurumuza bakma. Canan yarın akşam dönecekmiş öyle dedi. Elindekini bize bırakırsın gelince veririz” dedi Kemal bey.

“Yok, ben kendim vermeliyim. Siz bana yeni numarasını verirseniz bir daha sizi rahatsız etmem” diyen doktorun Melek hanım'ın getirdiği çayı içerken bile poşeti elinden bırakmayışı Kemal beyi kızdırdı.

“Yeni numara ya, bir türlü ezberleyemedik. Gerekince o bizi arıyor. Numarayı gelince Canan'dan kendin öğrenirsin” diyen Kemal bey'in sesinde protesto tonu vardı. Çayını yudumlayan Serkan zor durumda kalmıştı. Karşısında oturan adam hiç ummadığı kadar zeki çıkmıştı. Duygularını daha fazla ele vermeden hemen oradan uzaklaşmalı veya bir gün sonra nasılsa öğrenecekleri gerçeği bütün cesaretini toplayıp gözünü karartarak bu insanlara anlatmalıydı. Buraya gelmekle hata yapmıştı Serkan bir hata daha yapma lüksü de kalmamıştı. Çayını bir yudumda bitiren telaşlı doktor yerinden kalktı. Kararsızlık içeren bir dizi hareketle Melek hanım'a döndü.

“Demek istediğinizi anladım, gitsem iyi olacak. Çay için teşekkür ederim” dedi.

“Elindekini bırakmıyor musun? Bize emanet etmeye güvenmiyor musun?” dedi Melek hanım. Yüzünde çok deneyimli bir anne şefkati vardı kadının. Kemal beyden farklı görünüyordu Melek hanım.

“ Biz sana kızımızın canını emanet etmiştik, sen bize içinde ne olduğu belirsiz bir poşeti emanet edemiyorsun demek...” dedi kızarak.

“Beni yanlış anladınız. İçindeki önemsiz... hayır... aslında çok önemli yani benim için. Özür dilerim, saçmaladım, tabi ki Canan için de önemli. Yazmak için emek harcamış, üstelik çok yararlı bir eser olmuş. Zamanın geçmek bilmediği Karlıtepe'de helikopterin gelmesini beklerken okuma fırsatı bulmuştum. Bitirince iade etmek istedim. Kızınıza saygı duyduğum için kendim vermek istiyorum. Güvenmemekle ilgisi yoktu” diyen Serkan'ın gözleri şüphesi gözlerinden okunan Kemal beye takıldı.

Kıpırdamadan Serkan'a bakan, yüzünden gülümsemeyi eksik etmeden genç adamın duygularını tahlil eden Kemal bey sabırla beklerken bir süredir kızlarını tuhaflaştıran, derin düşüncelere daldıran sebebin gizemli kaynağını keşfediyordu.

Dikkatli bakınca Kemal beyin Canan'a benzediğini farketti Serkan. Şimdi karar verme zamanıydı. Tıpkı kızlarına güvendiği gibi, Kadir beyin senaryosunu okumaktan vazgeçtiği gibi onun ailesine de güvenmesi gerekiyordu doktorun. Tekrar Melek hanım'ın şefkat dolu yüzüne çevirdi gözlerini. Derin bir nefes aldı konuşmadan önce.

“Tabi ki size güveniyorum. Melek hanım, havaalanında o gün bana bir söz vermiştiniz hatırlıyor musunuz?” dedi Serkan.

“Ben mi? Bilmem, ne için söz vermiştim hatırlamıyorum. Sen söyle...” diyen Melek hanım ilgiyle doktorun sözlerini beklerken Kemal bey uzak kaldığı konuşmayı sessizce dinlemekle yetiniyordu.

“Kızımı sağ salim getir, sana ne istersen veririm demiştiniz” dedi Serkan. Artık Kemal beyin yüzüne bakmamaya özeniyordu konuşurken.

“Öyle mi dedim. Doğru, dedim galiba. İyi ya işte, sen sözünü tuttun kızımı getirdin. Ben de tutabilirim, söyle bakalım ne istiyorsun? Biraz birikmiş param var, istersen evimi vereyim. Gücümü aşmayan bir şeye hemen veririm. Senin yaptığımı hiçbiri karşılamaz. Senden imkânlarımı sakınacak değilim. Söyle, ne istiyorsun?” dedi Melek hanım.

“Teşekkür ederim, çok nazıksınız ama benim istediğim maddi birşey değil. Nasıl söylenir bilmiyorum, ama söylemek zorundayım. Bilmek sizin de hakkınız” dedi Serkan. Tepkisinden korktuğu Kemal beyin yüzüne bakmadan yutkundu konuşmadan. Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Melek hanım Serkan'ın konuşmasını beklerken kocasının yüzüne baktı. “Beni bu işe karıştıрма” diyen yüz ifadesine anlam veremedi.

“Melek hanım, ben sizden kızınızı istiyorum, Canan'ı, onu kendime eş olarak istiyorum. Benden pek hoşlanmadığınızı biliyorum ama bana söz verdiniz” dedi Serkan.

Melek hanım şaşkındı. Bir kocasına bir Serkan'a bakarak ayaküstü karşılaştığı durumu anlamaya çalışıyordu. Geldiğinden beri adamı tepeden tırnağa gözlem altında tutan Kemal beye sürpriz olmamıştı bu sözler. Sadece şaşkın doktorun onu yok saymasına içerliyordu inceden inceye. Sessiz kalmaya devam etti dinlerken.

“İyi de evladım, Canan ne diyor bu işe? Ona sordun mu? Bu benim tasarrufumda bir karar değil ki... Canan kendi kararlarını kendi verir” diyen Melek hanım kocasına bakarak birşey söylemesini konuya dahil olmasını bekledi boş yere.

“Biliyorum. Ben de bu yüzden Canan'a ulaşmaya çalışıyorum. Konuşmak için. Ben sadece evinize kadar gelen biri olarak niyetimi öğrenmenizi istedim. Size karşı dürüst olmak istedim. Biliyorum beni tanıyorsunuz. Size kartımı veriyorum. Hakkımda birşeyler öğrenmek isterseniz, bu da ev adresim” diyen Serkan arkasına adres yazdığı kartı masaya bıraktı.

Bir süre yaşadığı şokun etkisiyle ne diyeceğini şaşırarak Melek hanım merak ettiği meseleyi sordu doktora.

“Serkan bey, sen bu kızı ne kadar tanıyorsun ki evlenmeye kalkıyorsun bu kadar kolay mı evlenmek? Sadece bir gündür tanıdığın bir kızla evlenilir mi? Siz gençler çok tuhafınız. Bu ne cesaret?” dedi Melek hanım.

“Haklısınız, onu sadece bir gün süresince tanıdım. Ama inanın, çok uzun bir gündü. Yaşadığım hiçbir güne benzemiyordu” diyen genç adam kapıya doğru yürüdü. Gösterdiği cesaretin neye mal olacağını tahmin edemezken ummadığı kadar rahatlamış olarak evden ayrıldı.

Kapıyı giden doktorun arkasından kapıyı kapatıp salona döndü Melek hanım. Sinirliydi, şaşkıncı, merak doluydu. İçi içine sığmıyordu.

“Kemal bey, neydi şimdi bu ? Ben hiçbir şey anlamadım” diyerek eşinin yanına otururken kafasında karışıklığa sebep olan hangi duygunun daha baskın olduğunu kestiremiyordu. Omuzları düştü boynu büküldü.

“Anlaşılmayacak ne var Melek hanım? Adamın birine ne istersen veririm diye söz vermişsin, o da istediğini tahsil etmeye gelmiş. Senden kızını istiyor. Beni bu işe karıştırma olur mu, söz veren sensin, kendin hallet. Zaten benden değil senden istedi kızını” dedi Kemal bey.

Melek hanım kendini terkedilmiş gibi hissediyordu. Başına aldığı derdin ağırlığıyla ezilirken kocasına karşı da zor durumda bırakılmıştı.

“Söyle bakalım Melek sultan, damat adayını nasıl buldun? Hayâl ettiğin gibi mi? Allah için, yakışıklı adam. Şu saçları uzun olmasa fena olmayacak gibi. Eh, mesleği de iyi, adam doktor daha ne istiyorsun?” dedi sinirle gülerken. Sıkıntıyla elindeki kitabı kapatıp arkasına yaslandı.

“Kemal bey, taktın sende adamın saçlarına. Dalga geçmeyi bırak da ne yapacağımızı düşün. Kızın haberi bile yok. Ayrıca saçları çok yakışmış” dedi Melek hanım,

“Niye kızılıyorsun hanım, bak ne güzel kısmet çıktı kıza. Ben dikkat etmemişim, kulağında küpesi var mıydı. Sen gördün mü şu tarafını?” diyen Kemal bey sinirden kaynaklı gülüşüyle başını sallıyordu.

“Yeter ama Kemal bey, anlaşıldı, yardım etmeyeceksin bana. En iyisi Canan'ı arayıp sormak. Bakalım haberi var mıymış bu yangından” diyen Melek hanım telefonla birlikte salondan çıkarken Kemal bey aniden ciddileşerek yerinden kalkıp müdahale etti eşine. Artık gülmüyordu.

“Dur bakalım Melek hanım, nereye gidiyorsun? Telefonu bırak buraya gel. Önce biraz düşünelim. Arayıp haber verirsen işin aslını öğrenemezsin. Tedbirini al, öyle gelir kızın. Birakalım önce gelsin, güzel yüzünü bir görelim, öyle konuşalım. Neler olduğunu ancak yüzyüze konuşunca anlarız, biraz sabırlı ol” dedi Kemal bey.

“Kız istemem derse adama ne derim, söz verdin diye tutturursa?” dedi Melek hanım.

“Sakin ol hanım, manzara pek öyle görünmüyor. Bu adam Canan'ın kafasını epeydir meşgul eden adam, sen anlamadın mı? Ayrıca adamın derdi senin sözünü tutman değil” dedi Kemal bey. Eşinin panik havasından kurtulduğunu rahatladığını görünce devam etti konuşmaya.

“Kimse durduk yerde bir kızın evine gitmeye cesaret edemez, gitse de böyle konuşamaz değil mi hanım?” dedi.

“Öyle mi dersin? Peki Canan, onun ilgisi var mıdır bu doktorla, ama nasıl olur, ne zaman oldu bunlar? Ben anlamadım” dedi Melek hanım.

“Bilmem, göreceğiz bakalım.” dedi Kemal bey. Kızına da eşine de güveniyordu. Bu sorun aşılamayacak bir sorundan çok yeni filizlenmiş bir gönül meselesine benziyordu.

“Sen yarın akşama kızının en sevdiği yemeği hazırla. Biz bu işi sofrada çözeriz hanım, merak etme. Sakın benden gizli aramaya kalkma Canan'ı, plânı bozarsın” diye uyardı Kemal bey .

“Anladım, aramam merak etme” dedi Melek hanım, zor da olsa kocasının meseleye sahip çıkmasına sevinerek rahatlamıştı.

“Yarın akşama kadar nasıl dayanacaksam, hadi hayırlısı” diye mırıldanarak yerinden kalktı. Kızının bu ilginç görünümlü doktorla nasıl bir ikili olacağını çoktan düşünmeye başlamıştı mutfağa giderken.

26 OCAK

Canan akşam saatlerinde taksiyle evine dönerken çok düşünceliydi. Gün boyunca aniden ortadan kaybolan Serkan'ın Kadir beyden ne aldığını merak ederek tamamladı işlerini. Huzursuzdu. Bir süredir annesine ve babasına karşı mesafeli kaldığının farkındaydı. Havaalanından dönerken eve gelir gelmez sırlarını ailesiyle paylaşma konusunda radikal bir karara vardı. Hem Kadir beyin projesinden hem de Serkan'ın hayatını nasıl etkilediğinden söz ederek ailesine duyduğu güvenin geçerli olduğunu gösterecekti. Onlar da karşılıklı güvene ve saygıya dayanan aile birliğinin, yani Melek sultan cumhuriyetinin kuralları uyarınca kızlarına anlayış gösterecekler ve doğru karar vermesine yardımcı olacaklardı. Canan bu güne kadar hiçbir kararında onları dışarıda bırakmayı denemedi. Çünkü hayat onlarla paylaştıkça güzelleşiyordu. Deneyerek öğrenmişti bu gerçeği. Birbirlerine ayna olarak insan olmanın sırlarını öğrenmişlerdi. Serkan da her birey gibi özel bir şahsiyetti ve bu grubun içine kolayca adapte olacak biriydi. Eğer farketmediği yakınlığı doğruysa, Canan'a ilgisi gerçekse onunla hayatını paylaşmayı denemeye değerdi. Canan aradığı büyük serveti onunla yaşamını birleştirerek bulabilirdi. Serkan'ın tek yapması gereken güven sorununa neden olan acıları geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmayı göze almasıydı. Kirlenmemiş hayatı, yaşadıklarına rağmen vazgeçmediği değerleri ile Canan'ın aklına onunla karşılaştığı o dağ başında yazılmıştı Serkan. O da Canan gibi gözünün gördüğünde değil satır aralarında arıyordu insana dair güzellikleri. Kendisini giyinikken çıplak hissettiren Emre'nin tersine çıplakken güvende hissettirmeyi başarmıştı bu adam. Farklı bir heyecanla çaldı evinin kapısını.

“Hoşgeldin kızım” dedi Melek hanım kapıyı açınca. Kızı evine döndüğünde her zaman yaptığı gibi sarılıp göğsüne bastırdı Canan'ı. Ne kadar büyümüş, ne kadar akıllanmış olursa olsun Melek hanımın küçük bebeğiydi o. Kendini tek evladına, yaratanın emanetine kavuşturan yüce Rabbine içtenlikle şükretti Melek hanım.

Bu karşılıma alıştı Canan. Kokusunu özlediği anneciğinin yüzüne dikkatle bakarken hüznünü farkettiler. Bir şey söylemeden içeri girdi. Her zamanki koltuğunda oturan babasına sarıldı sevgiyle. “Hoşgeldin” diyen babasında gördüğü durgunluk da gözünden kaçmadı.

“Hayırdır çok sakinsiniz bu akşam, yoksa ben yokken kavga mı ettiniz siz?” dedi gülerek. Bu evde bu söz sadece espri olarak geçebiliyordu.

“Ettik ama birbirimizle değil kızım, kendi kendimizle. Sen bizi düşünme, söyle bakalım işler nasıldı, yoruldun mu?” dedi Kemal bey gülerek.

“Ne oldu, baba, anne, bir sorun mu var? Birisi canınızı mı sıktı? Gazeteciler mi geldi yine, yoksa Emre'ye birşey mi oldu?” dedi Canan bir annesine bir babasına bakarak.

“Merak etme kızım önemli birşey yok. Herkes iyi. Bizimkisi gereksiz kuruntu işte, kafa yormaya bile değmez. Hadi oturup yemeğimizi yiyelim bir güzel. Bu senin Melek annen sen gelmeden bir lokma almama izin vermedi sofradan. Aç bıraktı beni” dedi babası kalkarken.

İkisinin de yüzlerine yerleşmiş buruk gülümseme Canan'ın hemen paylaşmayı düşündüğü konuları ertelemesine neden oldu. Önce bu muhteşem ikilinin derdini öğrenmeye karar verdi sofraya otururken.

“Sen babana bakma kızım. Hadi yemeğini ye. Bak en sevdiğin yemekleri yaptım” diyen Melek hanımın Kemal beyi ikaz eden bakışını da gördü Canan. Ciddi bir sorun olduğu artık kesindi. Yeterince olgunlaşınca açığa çıkacak sorun için ısrar etmedi. Melek hanım'ın yemekleri gerçekten güzeldi. Kendini yemeklerin büyümesine kaptırırken kendini seyreden babasıyla göz göze geldi Canan. Galiba sorun kendisiyle ilgiliydi. Ağzındaki lokmayı güçlkle yutup Kemal beyin ağzından çıkmak üzere olan sözleri beklemeye başladı.

“Kemal bey, şimdi sırası değil. Bırak kız yemeğini yesin. Acelesi yok, sonra konuşuruz...” dedi Melek hanım.

“Bence tam sırası hanım. Hadi anlat. Dün olanları Canan da öğrensin. Ciddi konular en iyi sofrada konuşulur. Öğle değil mi kızım?” dedi Kemal bey.

“Evet, babam haklı, hadi anlat anne, dün ne oldu, sizi kim üzdü?” dedi Canan. Bir annesine bir babasına bakarken yemeğin tadına varıyordu.

“Of Kemal bey, yine yaptın yapacağını. Bari yemeğini bitirseydi” dedi Melek hanım. Aslında o da sabırsızlanıyordu.

“Ben o kadar bekleyemem Melek hanım, şimdi anlat. Sen beceremezsen ben anlatırım ona göre” diyen Kemal beyin gerginliği sofranın havası değiştirdi. Canan iyice meraklanmıştı ama beklerken sabırlı olmayı da bu insanlardan öğrenmişti.

“Canan, dün buraya Serkan bey geldi. Senin hayatını kurtaran o uzun saçlı doktor” dedi Melek hanım. Biraz mola verdikten sonra devam etti. “Senin defterin varmış onda onu getirmiş” dedi.

“Biliyorum, okuyunca iade edecekti, defterim nerede?” dedi Canan.

“Bırakmadı, sana kendisi verecekmiş. Aslında sana ulaşmaya çalışıyormuş ama telefon numaranı bulamamış” dedi Melek hanım.

“Demek eve gitmeden buraya gelmiş, numaramı Bilge'ye vermişim” diye sessizce düşünen Canan'ı Kemal bey pür dikkat izliyordu sofrada. Buraya kadar duyduklarında anormallik olmadığını farkedenden Canan, Serkan'ın onlara Kadir beyin film projesinden bahsettiğini bu yüzden gergin olduklarını tahmin ederek dinliyordu annesini.

“Sorun değil, defterin acelesi yok, ne zaman isterse getirsin” diyen Canan önünde duran nefis kokulu yemekten bir çatal daha aldıktan sonra sordu. “Canınızı sıkın bu muydu?” dedi.

“Hadi anlat Melek hanım, doktorun senden ne istediğini anlat” dedi Kemal bey.

“Bak kızım, bütün suç bende, Ben Sivas'ta havaalanında beklerken sabrım kalmadığı bir anda bu senin doktoru kızımı getirin diye biraz hırpalamıştım. O da seni sağ getirmek için bana söz vermişti. Ben de ona söz vermişim. Kızımı sağ salım getir, sana ne istersen veririm demişim. Oradaki herkes de duydu, şahidi çok adamın” diyen Melek hanım suçluluk duyuyordu anlatırken.

“Eeee, ne istedi onu söyle. Ne istemiş olabilir ki, o kötü biri değil” dedi Canan.

“Hadi söyle hanım, meraktan çatlatma kızını” dedi Kemal bey.

“Kolaysa sen söyle Kemal bey” diyen Melek hanım kızının hayatına zarar vermekten korkuyordu. Onu sadece tek kızları olarak değil özenilesi güzellikteki ahlâklı şahsiyetine saygı duyarak seviyorlardı.

“Canan, bu adam seni istiyormuş. Seninle evlenmek istiyormuş. Benden seni istedi” dedi Melek hanım çekinerek.

Canan'ın suskun kaldığı bir dakikalık sürede ikisi de kızlarının ne hissettiğini anlayamadı. Birbirlerine bakışıp beklediler sadece. Canan'ın iç aleminde ne büyük hayâl kırıklığı yaşadığını bilemediler. Sonunda Canan Serkan'ın Kadir beyden yazdığı senaryoyu aldığını anlamıştı. Kadir bey kendisini ofiste ziyarete geldiği gün ipucu vermişti aslında. Canan'a “Taktir etmek lâzım, adam kimden ne isteyeceğini biliyor” demişti. Senaryoyu okuyan Serkan dağ evinde olup biten herşeyi öğrenmiş, hikayedeki cici kızı istemeye gelmişti annesinden hem de kendisine sormaya gerek duymadan. Üstelik babasının ailedeki yetkilerini de hiçe saymıştı muhatabı almayarak. Haklıydı adam. Hayatını kurtarıp kanını vermişti Canan'a. İyi bir ödül haketmişti aslında. Ödül olarak Canan'ı isteyerek bir ömür boyu güven duyabileceği bir kızla hayatının geri kalanını garantiye almayı seçmişti. Haketmişti bu ödülü. Ne kadar güzel olduğunu da biliyordu nasılsa. Aslında Canan'ın yüreğine değil, güvenerek paylaşacağı hayatına talip olmuştu güvensiz Serkan. Yani hâlâ güven sorunu yaşıyordu farketmese de. Bu durumda yol yordam bilmeyen densiz doktora kızmak mı acımak mı gerektiğini bilemeyen Canan, kendisini hayâl kırıklığına mahkum ettiği için ayrıca kızgındı hoşlandığı adama. Onarılması zordu bu boyuttaki hayâl kırıklığının. İlk defa, içinde yeşermesine izin verdiği karşı cinsten birine duyduğu alâkayı anında yüreğine hapseden genç kız onun henüz keşfedemediği öteki yarısı olamayacağına da karar verdi oracıkta. Annesine çevirdi gözlerini. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi birden.

“Sen ne dedin?” dedi sadece.

“Ben, ne diyebilirim? Hiçbirşey demedim” dedi Melek hanım tereddüt ederek.

“Hiçbirşey olur mu Melek sultan, verseydin istediğini, söz vermişsin bir kere...” dedi Canan.

“Olur mu kızım, tanımadığın adama böyle ayaküstü kız verilir mi?” dedi annesi.

“Olmaz mı? Vermeseydin o zaman, haddini bildirseydin bir güzel” dedi Canan.

Kemal beyin ilgiyle izlediği ana kız diyalogu hayli ilginç geçiyordu.

“Canan, delirtme beni, birşey söyle. Sana sormadan ne deseysen tanımadığım bir adama?” dedi Melek hanım. Kemal beye bakan gözleri yardım istiyordu şimdi.

“Hiç bana sorma Melek sultan, söz veren sensin. Bu senin sorunun. Başının çaresine bak. Belki bu sana ders olur da önüne gelene tutamayacağın sözler vermezsin” diyen Canan hem kızgın hem de kırgındı o güzelim yemeği masada bırakıp kalkarken.

“Ben doydum, size afiyet olsun” diyerek uzaklaştı.

“Ne yani, kızımı verdim desem evlenecek misin bu adamla” diye arkasından seslendi Melek hanım.

“Sen verebilirsen neden olmasın? Evlenirim. Beni özel işlerine karıştırma anne, bu senin sorunun. Ben odama gidiyorum, çok yorgunum” diyerek çıktı salondan.

İlk defa kızlarını bu kadar kızgın görüyorlardı. Melek hanım şaşkın bir o kadar üzgündü Canan'ın çok sevdiği halde yiyemediği sebzeli göveç tabağına bakarken. Çaresizlikten Kemal beye yüklendi.

“Yaptığını beğendin mi Kemal bey? Kız aç kalktı masadan” dedi.

“Merak etme açlıktan ölmez. İşin aslını öğrenmek istiyordun, öğrendin işte” dedi Kemal bey rahatlamış görünüyordu. Sırtından ağır bir yük kalkmış gibiydi iştahla yemeğine devam ederken.

“Orası öyle. En azından Canan'ın doktoru istemediğini öğrenmiş olduk. Neyse, rahatladım biraz. Kızım istemiyor der kurtulurum” diyen Melek hanım onca yıllık kocasının şaşkın bakışlarına ve alaycı gülüşüne maruz kalıyordu.

“Senin anladığın bu mu Melek hanım?” dedi Kemal bey gülererek.

“Evet, istemiyor işte. Sen de duydun. Nasıl kızdığını gördün. Yanılıyor muyum yani?” dedi Melek hanım.

“Bana sorarsan yanılıyorsun. İstersen bahse girelim” dedi Kemal bey.

“Ben seninle bahse girmem. Nasılsa kaybederim. Sen ne anladsın, bari onu söyle” dedi Melek hanım.

“Benim anladığım şu hanım. Bizim kız bu adamı istiyor ama nedendir bilinmez çok fena kızmış. Yakında neden kızdığını da anlarsın” dedi Kemal bey.

“Öyle mi dersin?” dedi Melek hanım hayretle.

“Öyle diyorum. Sen şimdiden uzun saçlı damat fikrine alıştırdı kendini. Hazırlıklı ol bence. Ortalık derli toplu olsun. Evde ikram edecek birşeyler bulunsun. Bu hikaye fazla uzamaz diyorum” dedi Kemal bey. Kendine şaşkın bakan eşine gülümsedi gözlüklerin üstünden.

“İstersek saçlarını keser mi acaba, ama yok sen istemezsin kesmesini, çok beğenmiştin ya” dedi.

“Kemal bey!” diye öfkeyle bağırarak Melek hanım, hafifçe çıkmış göbeğini hoplatarak kıkırdayan hayat arkadaşına gerçekten kızgındı.

27 OCAK

Bütün geceyi uykusuz geçirdi Canan. Suların durulmasını, kızlarının öfkesinin geçmesini daha isabetli bulan annesi babası da uykusuz kalmıştı gece boyunca. Birden bire hayatlarına giren gönül meselesine temkinli yaklaştılar. Her zaman yaptıkları gibi sabah namazının ardından hayır dualarıyla başladılar yeni güne. Melek hanım kahvaltı hazırlamak için mutfaka geldiğinde Canan seyahat hazırlığını çoktan tamamlamıştı.

“Günaydın kızım, bu kadar erken mi gidiyorsun? Gören de seni mimar değil hostes sanır. Bu şirkette senden başka kimse yok mu koşturacak? Bu kadarı fazla ama. Sen ne zaman

dinleneceksin Canan? Özel hayatın ne olacak” diye söylendi Melek hanım.

“Günaydın Melek sultan. Bir nefes al. Merak etme ben iyiyim. Özel hayatım olunca bakarız çaresine. Sen beni düşünme. Bir haftadır dinlendim ya unuttun mu?” diyen Canan sarıldı annesine. Yaşananlardan kendisini sorumlu tutan annesini rahatlatmak istedi.

“Benim için uğraşma, kahvaltıya zamanım yok, hemen çıkıyorum. Bu arada akşam sana fazla yüklandım galiba özür dilerim” dedi Canan.

“Bana çok mu kızgınsın, başını o doktorla derde soktum diye?” dedi Melek hanım.

“Sana kızdığımı nereden çıkardın? Sakın üzülme olur mu, başımı derde sen sokmadın. Hepsi Kadir beyin yüzünden anne. Kadir bey hayatımın altını üstüne çevirdi. Nasıl yaptı dersin, uzun hikaye, dönünce anlatırım. Hayatının altı mı, üstü mü daha iyi dersin, onu da öğrenince anlatırım. Hadi ben çıkıyorum. Arabayı alıyorum bugün. Kısmetse yarın akşama dönerim. Allah'a emanet olun” dedi Canan.

Kızının gidişini dua ederek izleyen Melek hanım söylediklerinden pek birşey anlamamıştı. Kapıyı kapatır kapatmaz Kemal beyin sesini duydu arkasında.

“Canan gitti mi?”

“Ayyy, ödümü kopardın Kemal bey, madem uyanıktın kızını neden yolcu etmedin?” diye hayıflanarak mutfağa yürüdü Melek hanım.

“O senin işin hanım. Ben sizi uzaktan izlemeyi seviyorum. Belki biraz konuşursunuz ana kız diye yanınıza gelmedim. Sen kahvaltı hazırlarken ben balkondan el sallardım şimdi. O da benim işim” dedi hâlâ dokunmaktan büyük keyif aldığı eşine sarılarak yanağına öpücük kondururken.

Sabah ayazında üstüne hırkasını alarak balkona çıktı Kemal bey. Apartmanın kapısından yeni çıkan kızları alışık olduğu üzere birkaç adım sonra, onları rahat görebileceği bir yerde durup yukarıya bakacak el sallayacaktı. Gülümseyerek bekledi. Tekdüze bir hayata karşıydı Kemal bey, değişiklikleri yenilikleri seviyordu aslında. Ama bazı küçük alışkanlıklar vardı ki hayatta insanı asıl onlar mutlu ediyordu. Bu vedalaşma alışkanlığı da onlardan biriydi işte. Defalarca yaşadıkları gibi bir sonraki alışkanlığın varlığını müjdeliyor, insanın içini rahatlatıyordu. Allah'a duyduğu güven duygusunu tazeliyordu insan, en sevdiklerini sınırsızca güvenerek Allah'a emanet ederken akıp giden zamanın ne büyük nimet olduğunu fark ediyordu. İşte yine mutluydu Kemal bey. Sıkıca hırkasına sarılmış, el sallayan kızının arabaya binmesini izliyordu gülümseyerek. Araba çalışıp sokağın sonunda görünmez olana kadar da izleyecekti alışkanlığın gereği olarak. Ama birazdan görecekleri, yüzündeki mutluluğu silip kederli bekleyişinin akşam kaldığı yerden devamına neden olacaktı.

Canan aracını çalıştırmaya hazırlanırken sağ kapının açılmasıyla birden irkildi. Daha korkusu geçmeden Serkan yanındaki koltuğa oturmuş gülen gözlerle yüzüne bakıyordu.

“Günaydın, biraz daha gelmesen ben yukarı gelecektim. Nasılsın Canan? Beni gördüğüne şaşırдың mı? Sana söylemişim, defterini getiririm demiştim” dedi.

“Günaydın” diyen Canan derin bir nefes alıp şaşkınlığından kurtulmaya çalıştı. Korkudan mı heyecandan mı bilinmez kalbi hızla çarpıyordu.

“Zahmet etmişsin, ee defterim nerede, cebine sığıdı mı?” dedi Canan. Birden ortaya çıkan doktorun neden olduğu heyecanı gizlemeye çalışırken ona kızgın olduğunu hatırlaması uzun sürmedi. Bu adamın gecesini nasıl uykusuz bıraktığı, annesini ve babasını nasıl huzursuz ettiği gözünün önünden geçti çabucak. Öfkesi gözlerinden fıskıran Canan Serkan'ın her şeye rağmen gülen gözlerine takıldı. Ceplerini gülerek yoklayan densiz doktor espri yapmayı da ihmal etmiyordu.

“Hay Allah, defteri evde bırakmışım. Seni kaçırmadan yetişeyim derken aceleyle evden çıkınca unuttum tabi. Neyse, gelecek sefere getiririm defterini söz” dedi. Canan'ın kendisine kızgın olduğunu görmek Canan'ın bilmediği bir nedenle hoşuna gidiyordu. Bu Canan'ı daha da kızdırdı.

“Tamam, bana çok kızgınsın. Biliyorum, neden kızdığımı da biliyorum. Canan, bana haksızlık ediyorsun. Konuşalım, neler olduğunu anlayacaksınız” dedi Serkan.

“Konuşmak istemiyorum, zaten zamanım yok. Hemen gitmezsem uçağı kaçıırım. Lütfen iner misin aracımdan? Babam balkondaydı bir sorun var zannedip aşağı inmesini

istemiyorum” dedi Canan.

“Hayır, seni bu öfkeyle başbaşa bırakamam. Böyle gidersen kaza yaparsın. İzin ver seni ben bırakayım. Başına birşey gelirse buna ne onlar dayanabilir ne de ben. Hadi çıkar anahtarını, benimkiyle gidelim. Yolda biraz konuşuruz” dedi Serkan gülen gözlerle.

“Konuşmak istemiyorum, benim hemen yola çıkmam lâzım. Lütfen iner misin aracımdan” dedi Canan. Kızgınlığı giderek artıyor yanakları kontrol edemediği öfkeyle kızarıyordu genç kızın. Bu hale gelmesine en çok da kendisi şaşırıyordu.

“Tamam, konuşmak istemiyorsan ağzımı bile açmayacağım, söz, Havaalanına gidene kadar öfkenin benim şefkat denizimde kaybolup gitmesine izin vereceğim. Taa ki bu haksız öfkenin benden değil kendinden kaynaklandığını sen farkedene kadar. Böylece rahat rahat uçarsın gideceğin yere” dedi Serkan. Biraz duraklayıp Canan'ın sinirle karışmış gülüşüne tanık olan doktor gülümseyerek konuşmaya devam etti.

“Senin defterinden, farkettiysen çabuk öğreniyorum. Hafızam da iyi. İstersen hangi sayfada olduğunu bile söylerim. Ama en önemlisi yazdıklarının doğru olması. Baksana işe yaradı bile” dedi.

Heyecanlıydı Serkan bu kıza karşı hissettiklerini içine sığdırmakta zorlanıyordu. Ama söz vermişti bir kere ne duyguları hakkında ne de başka bir konuda konuşmayacaktı yol boyunca. Gittiği yerden dönmesini bekleyecekti sabırla. Sevdiği kıızı öfkeden kurtarmaya çalışırken kendisi için en zor olanı seçmişti Serkan. Susup beklemeyi seçmişti.

“Hadi ver anahtarını” diyerek elini uzattı. Araçtan inince Canan'ın kendisini kandırıp aracı çalıştırarak gitmesinden korkuyordu.

“Ne zaman döneceğini söyle seni almaya gelirim. Sonra bir yerde oturup konuşuruz. Canan, beni dinlemek zorundasın. Sen, gerçeği öğrenmeden hüküm verecek biri değilsin. Önce dinle sonra üstümü çizersin. Yok dinlemem dersin, korktuğum basın ordusunu başıma toplar herşeyi onlara anlatırım. Dinlemek istemediklerini onlardan öğrenirsin. Lütfen beni bunu yapmak zorunda bırakma. Numaranı Bilge'den öğrendim ama arayıp rahatsız etmeyeceğimden emin olabilirsiniz” diyen genç adam artık gülümsemiyordu. Anahtarını çıkarıp eline bırakan Canan'ın parmaklarına kenetlendi parmakları.

“Yarın akşam sekizde inmiş olurum” diyen Canan tatlı bir heyecanla tanıştıyordu Serkan'ın dokunuşunda. Öfkesi henüz geçmese de yüreği mutlu olmuştu bu sıcak dokunuştan. Kalbi daha hızlı çarpıyordu şimdi.

“Gitmem lazım, geç kalıyorum” dedi Serkan'ın yüzüne bakmadan.

“Merak etme yetiştiririm. Yarın akşam sekizde alırım seni. Canan, kabul ettiğin için teşekkür ederim” diyen Serkan isteksizce çekti elini Canan'ın elinden. Çok değer verdiği sevdiğinin elini bırakmak gelmiyordu içinden. Serkan'ın aracına geçtiler. Canan balkondan kendisini izlediğini bildiği halde başını kaldırıp bir daha el sallayamadı babasına. Yüzündeki karmakarışık duyguların babasına geçmesini, onun da kafasını karıştırmasını istemiyordu tam giderken. Eşyaları ile birlikte Serkan'ın arabasına yerleşen genç kız yol boyunca hiç konuşmadı ve doktorun yüzüne hiç bakmadı. İç hatların kapısında araçtan inerken baktı gülen gözlerine. Sözüünü tutmuş ağzını bile açmamıştı Serkan. Gerektiğinde ne kadar sabırlı olabileceğini kanıtlarken Canan'ın öfkesini hayrete dönüştürmüştü. Galiba mutluluk oyununun kurallarını o da öğrenmişti çabucak. Sadece “iyi misin?” demişti kapıdan uğurlarken ardından da “yarın akşam görüşürüz.” Öfkesinden eser kalmayan kızın aklına bir kez daha yazılmıştı ustaca. Kendisi göremese de gülümseyerek uçağa binmesini sağlamıştı. Mutluydu Canan.

Kahvaltı masasına keyifsiz oturmuştu Kemal bey. Hâlâ balkondan gördüğü manzaranın etkisindeydi.

“Senin neyin var Kemal bey, çok durgunsun. Başlı doktorla dertte olan benim, sen neden kafana takıyorsun? Dün akşamki keyfine ne oldu?” dedi çayını uzatırken.

“Doktoru kafaya takan kim? Ben kıızı düşünüyorum” dedi Kemal bey.

“Ne olmuş kızına, hani güveniyordun Canan'a. Bizim kız iyi yetişti, hiç korkma, o ne yaptığını bilir diyordun. Yanındakinin kim olduğuna bakma, sen kızının kim olduğuna bak

diyordun. Yoksa bu uzun saçlıyla evlenir diye mi korkuyorsun?” diyen Melek hanım da sıkıntılıydı aslında. Adamın saç başı değildi önemli olan, hiç tanımadıkları, hakkında fikir sahibi olmadıkları biri olmasıydı.

“Kiminle isterse evlensin Melek hanım. Nasılsa bir gün adamın biri tek kızımızı alıp gidecek. Başka bir evde yaşıyacak, başka bir hayatı olacak. En kötüsü de, bu sofrada tabağı olmayacak, odasında ışık yanmayacak. Balkondan el sallamak için dışarı çıkmama gerek kalmayacak. Biz bu yokluğa nasıl alışırız hanım, asıl ben onu düşünüyorum” dedi Kemal bey.

“Çok haklısın” diyen Melek hanım gülererek başını sallıyordu.

“İstersen evlenmesine izin vermeyelim. Vermeyelim de torunsuz kalalım. Söyle bakalım hangisini tercih edersin?” dedi Melek hanım.

“Melek hanım, sen sevdin bu uzun saçlıyı galiba ha?” dedi Kemal bey.

“Valla ne yalan söyleyeyim, içim ısındı sanki, güvenilir birine benziyor. Haline bakılırsa pek vazgeçecek gibi değil Canan'dan. Buraya kadar geldi, niyetini açıkladı. Aslında biraz saçmaladı ama öyle pat diye “kızını istiyorum” demesi hoşuma gitti. Kartını adresini de bırakınca, insan bir tuhaf oluyor. Ne diyeceğini şaşırıyor” dedi Melek hanım.

“Biliyorum, Canan da bir tuhaf oldu sabah sabah karşısında bulunca. Balkondan gördüm” diyen Kemal bey oldukça sakindi konuşurken.

“Ayy sen ciddi misin? Neden bana söylemedin ?” diyen Melek hanım iyice meraklanmıştı.

“Sonra ne oldu hadi anlat, çatlatma insanı” dedi heyecanla.

“Birşey olmadı. Onun arabasına binip gitti Canan, hem de babasına el sallamadan. Ben buna alışır mıyım sence” dedi Kemal bey.

28 OCAK

Yoğun bir günün ardından dönüş uçağına binmiş kendini koltuğa bırakmıştı Canan. Başını yaslayıp gözlerini kapatması sadece dinlenmek için değildi. İşlerin yoğunluğu yüzünden kendi hikayesini düşünmeye ancak zaman bulabilmişti. Neyse ki bir ara evini arayıp sabah olanlarla ilgili bilgi verirken Serkan'la buluşup konuşacaklarını da haber vermişti. Ailesine karşı açık ve net olmaktan her zaman fayda görmüştü Canan. Bu kez de öyle yapmıştı. Bu sayede hayatı ile ilgili önemli kararlar arefesinde olduğunu Canan kadar ailesi de biliyordu. Bu samimi paylaşımın aileye kattığı gücü ise hepsi biliyordu. Uçaktan inip çıkış kapısına yürürken hissettiği rahatlık işte bu değerli ailenin, lezzetli bir bütünün parçası olmaktan kaynaklanıyordu. Emre'nin ailesine katılmasını isterken de kardeş ilân ederken de amacı aynıydı Canan'ın. Ona, bu tadını bilmediği lezzeti tattırmak. Yaşadığı güzelliği daha çok insanla paylaşmak. Çok iyi biliyordu ki katılan her insan kendi güzellikleriyle katkıda bulunacaktı bütünün tarifsiz lezzetine. Bütüne katılmanın da bir bedeli vardı elbette. “Kendini bilmek”. İnsan olarak yaratılmanın asıl amacıydı kendini bilmek. Kendini bilen yaratıcısını da bilecekti nihayetinde. İnsana düşen görev ise kendini bilen parçaları bir araya getirmek, potansiyelde var olan o muhteşem insanlık tablosunu yeryüzünde görünür kılmaktı. Tabloyu büyütürken, ödüle, gerçek mutluluğa ulaşmak için ısrarla ve gayretle parçaların doğru yerlerini bulmak gerekiyordu. Mutluluk bireysel olmaktan çıkıp toplumu inşâ edecek boyuta ulaşıncaya evrensel olacaktı. Her yana ışık saçacaktı. Büyüyerek yıldızlaşan ışığı gitgide artan bu insanlık bütününe aydınlığı ışığıyla orantılı olarak artacak daha çok yıldızdan yansıma olarak geri dönecekti. Yansımaları seviyordu Canan. Ütopik bir hayâl olsa da arzu etmek insana yakışıyordu. Çünkü insan yansıyan ışıkların aydınlığında görüp tanıyordu kendini ve yaratılmış her şeyi. Bugün ise Serkan'ın neye benzediğini anlamaktı Canan'ın yeni problemi. Onu hayatının neresine yerleştireceğini bulmak zorundaydı. Bu gece sorularına yanıt bulacak, kısmetse Serkan bulmacasını çözecekti.

Uçak tam zamanında alana inmişti. Çıkış kapısına doğru yürürken bu esrarengiz adamın, hayatını kurtaran, tereddüt etmeden kanını veren doktorun onu almaya gelmemiş olmaması ihtimalini hiç düşünmüyordu. Ona hiç kimseye güvenmediği kadar çok güveniyordu Canan.

Kapıdan çıkar çıkmaz onunla karşılaşınca hiç şaşmadı.

“Merhaba, yolculuk nasıl geçti?” diyen Serkan'ın heyecanı sesinden anlaşılıyordu. Sorusuna cevap beklemeden Canan'ın küçük bavuluna ve sırt çantasına uzandı.

“İyi geçti, her zamanki gibi” dedi Canan. Ciddi ve kontrollüydü.

“Araba otoparkta biraz yürümemiz gerekecek” diyen Serkan'ın yanında yürümeye başladı. Yaşadığı heyecanın etkisiyle bir dizi şaşkın hareketler sergileyen doktorun aracına binince kontak anahtarı yerine ev anahtarı kullanmaya kalkışması Canan'ı güldürdü.

“İstersen ben kullanırım, ama önce doğru anahtarı bulmak gerek” dedi.

“Anahtar mı, hay Allah, yanlış anahtar. Tamam şimdi bulurum, buralarda bir yerdedir başka nerede olacak, değil mi?” diyen doktor torpido gözünü karıştırmaya başlayınca kendini gülmek için zor tutan Canan müdahale etti.

“Bence cebine bakmalısın. Büyük ihtimalle cebindedir” dedi.

Eli cebinde Canan için hazırladığı yüzük kutusuna takılınca heyecanı bir kat daha artan Serkan neyse ki anahtarı diğer cebinde bulabildi.

“Evet,, işte buradaymış” diyen doktor, kendi haline gülüyordu bu kez.

Sessiz bir yolculuğun ardından boğazın insansız köşelerinden birindeki salaş bir kahvenin önünde park etti Serkan. Ortam son derece sessiz, ışıkları loştu kahvenin. Etraftaki düzensizliği inceleyen Canan'ın şaşkınlığına aldırmayan Serkan elini tuttu sormadan.

“Gel hadi iskeleye gidiyoruz” dedi. İskeleye bağlı duran tekneye önce kendi atlayıp sonra Canan'ın binmesine yardım etti.

“Tekne güzel fikirmiş, peki kaptan nerede?” dedi Canan.

“İşte burada, tam karşında. Belgemi görmek ister misin?” dedi kendini göstererek.

“Korkmana gerek yok fazla uzağa gidecek değiliz. Gazetecilerin ulaşamayacağı kadar uzaklaşalım yeter. Yarın gazetelere manşet olmak istemezsin herhalde” diyerek neşeyle dümene geçti.

“Gazeteciler mi, burada mı? Yok canım” dedi Canan etrafa bakınarak.

“Sen onları bilmezsin, ne zaman nereden çıkacakları hiç belli olmaz. Denizin içinden bile çıkabilirler” dedi Serkan. Biraz ileride daha da ıssız bir koya park etti tekneyi. Teknenin motoru susunca her yer daha da sessizleşti. Canan'ın karşısındaki mindere oturdu.

“Burayı gün ışığında görmeni isterdim. Çok güzel bir yer. Bu tekne babamındı. Her yerinde el emeği sevgiyle dokunuşu var. Annemle birlikte bütün kıyıları dolaşırlardı. Onları kaybettiğim günden beri hiç kullanmadım. Görmeye bile tahammülüm yoktu bu tekneyi. Onların ruhunun buralarda bir yerde olduğuna inanıyorum. Bu yüzden geledim. Onlara verebilecek cevabım, anlatabileceğim hiçbir şey yoktu hayatımda. Ama bugün buraya gelmek istedim. Eğer görebiliyorsa yani bir ihtimal varsa seni onların da tanınmasını istedim. Seni tanıyınca hayatımın nasıl değiştiğini nasıl anlam kazandığımı onların da görmesini istedim. Tamam, bana kızmakta çok haklısın, ben seni bu kadar iyi tanırken sen benim hakkımda hiçbirşey bilmiyorsun. Seni çok iyi anlıyorum Canan” dedi.

“Sana bu yüzden mi kızgınım sence?” diyen Canan yerinden kalkıp teknenin açık bölümüne çıktı. Kenardaki demirlere yaslandı düşmemek için. Bütün vücudunu yeniden saran öfkenin soğuk bir kış gecesinde keskin esen rüzgarın yardımıyla silinip gitmesini istedi hayatından. Güzelliklerle dolu tertemiz yaşamında ne öfkeye ne de nefrete ayıracak bir karış yeri yoktu. Bundan sonra da olmasını istemiyordu genç kız.

“Hayır, tek neden bu değil” dedi yanına yaklaşan Serkan.

“Sana sormadan evine gelip anneni babanı huzursuz ettiğim için de kızgınsın bana, biliyorum. Aslında niyetim bu değildi kapıyı çalarken. Sadece sana ulaşmanın bir yolunu arıyordum. Onlardan telefon numaranı öğrenmek istedim. Baban o kadar zeki ki aklımdan geçenleri okudu. Onlara seninle ilgili hayâllerimi anlatmak zorunda kaldım. Bana neden kıızıyorsun? Böyle davranmamı sen istemiştin” dedi Serkan Canan'ın yüzüne dikkatle bakarak.

“Ben mi istedim? Nasıl?” dedi Canan.

“Emre konusunda sen haklı çıkarsan insanlara güvenmeyi öğrenecektim, unuttun mu? Ben güven sorunu yaşayan bir adamım. Kendimden başka kimseye güvenmediğimi sen söyledin. Ben de sana karşı duygularımı anlatarak onlara güvendiğimi, bu sorunu aştığımı göstermek

istedim” dedi Serkan.

“Çok ilginç, hiç böyle düşünmemiştim. Bir gün evime gelip annemi babamı söylediklerinle şaşkına çeviriyorsun, bu yolla güven sorununu aştığına inanıyorsun öyle mi? Buna inanamıyorum” dedi Canan. Hâlâ kızgındı konuşurken.

“Evet, ama seni asıl kızdıran bu da değil biliyorum” diyen Serkan teknenin kapalı bölümüne girdi hızla ve aynı hızla elinde senaryo dosyasıyla geri geldi.

“Bana en çok bunun yüzünden kızgınsın. Kadir beyin film senaryosu yüzünden” dedi.

Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışan genç kız, hakkında çok az şey bildiği bu adamın bu kadar isabetli tesbitler yapmasını hayretle izliyordu. Kendisini gerçekten iyi tanıyordu Serkan. Dersini iyi çalışmıştı. Ama onun bu sınavdaki başarısı Canan'ın öfkesini geçirmeye yetmiyordu. Yüreğini ikna etmek için daha fazlasına ihtiyacı vardı.

“İnanması zor biliyorum ama okumadım. Tek satırını bile okumadım. Kapağını açmadım” dedi Serkan. Kızın inanmadığı çok net okunan güzel yüzüne bakarken tuhaf bir huzur doluyordu.

“Bana inanmıyorsun biliyorum ama gerçekten okumadım” dedi Serkan.

“Okumadın! Kadir beyin bol sıfırlı çeki yerine bu dosyayı tercih ettin, Bilge'ye not bırakıp bir haftalık tatile çıktın. Ama nedense yanında götürdüğün bu dosyayı okumadın. Sence ben bu dediğine inanır mıyım? Madem beni iyi tanıyorsun yalana, tahammülüm olmadığını bilmen gerekir” dedi Canan.

“Biliyorum. Bu yüzden inanırsın. Okumadım. Daha doğrusu okuyamadım” dedi Serkan. Gerçekten inandırıcı görünüyordu Canan'a. Hem ses tonu hem beden dili doğruyu söylüyor gibiydi. Yine de emin olamadı genç kız.

“Buna inanmam için bir neden söyle” dedi karşısında duran çekici adama.

“Sen. Seni kaybetme korkusu. Ayrıca, bana inanacağını biliyorum. Senin güven sorunun yok ki Canan. O benim sorunumdu. Sen çok zeki bir kızsın. Yalanı görünce tanırırsın.” dedi Serkan. Canan'ın yüzündeki gerginliğin dağılması Serkan'ı da rahatlattı.

“Okumayacaksan senaryoyu neden istedin? Neden günlerce ortadan kayboldun?” dedi Canan.

“Okumak için istedim. Merak ettiğim şeyi öğrenmeye can atıyordum. Kadir beyin gerçek hikayesinden Karltepe'de Emre'yle aranızda neler yaşandığını öğrenecektim. Onun senin için neden değerli olduğunu, sana ne ifade ettiğini anlayacaktım. Nasılsa sen bu filmi yapmasına izin vermeyecektin. Bari emekleri boşa gitmesin dedim. Başkası öğrenemeyecek nasılsa diye senin için hissettiklerimi Kadir beyin öğrenmesinde sakınca görmedim. Fırsat güzel ama yöntem yanlış. Yapamadım. Delice merak ettiğim şeyi öğrenemedim” dedi Serkan.

“İzin verdim. Filmi izleyince öğrenirsin” diyen Canan Serkan'ın şaşkınlığını izliyordu.

“Ne oldu? Hayâl kırıklığı mı? Nasıl bir duygu olduğunu biliyorum” dedi Canan.

“Nasıl olur? inanamıyorum. Benim merak ettiğimi insanlar benden önce mi öğrenecek yani?” dedi Serkan.

“Olabilir, geçerli nedenlerim vardı. Film fikri kötüydü ama amaç güzeldi. Filmin bütün geliri yardım kuruluşlarına gidecek. Bu yüzden kabul ettim” diyen Canan aklındaki sorunun yanıtını merak ediyordu.

“Bu senaryoyu okumadıysan benim haklı çıktığımı nereden biliyorsun? Emre'nin hayatımdaki yerini, aramızda birşey olmadığını? “ dedi.

“Biliyorum. Senin defterinden biliyorum. Bir hafta boyunca sadece onu okudum. İçinde birazcık aşk olsaydı o satırların dili değişirdi. Anlardım. Kucak dolusu sevgi var o defterde, ama bir sevgiliye duyulan aşkın kırıntısı bile yok. Sen haklıydın. Nasıl yaptın bilmiyorum ama sen bu yakışıklıyı kendine kardeş bildin. Onu da buna ikna ettin. Seni bu yüzden seviyorum ben, ne yaptığını bildiğin için. Senaryoyu okusaydım güven sorununu aşamamış bir sersemle ne kadar hoşlansan da evlenmeyi kabul etmeyecektin. Hoşlanıyorsun biliyorum, hoşlanmasan bana bu kadar kızmazdın” dedi Serkan gülerek. Rahatlamıştı sonunda. Artık Canan'da kendisiyle ilgili çok şey biliyordu ve artık ay ışığının denizin üstündeki yansıması inanılmaz güzel görünüyordu. Başını çevirip tekrar Canan'a baktığında ne ilginç ki kendi berrak kişiliğinin bu güzel kızın bedeninden

yansımasını da görebiliyordu. Görebildiği herşey çok güzeldi o gece.

“Sadece bir günümü paylaştığım bir adamla evlenmeyi kabul edecek miyim?” diyen Canan kendine hayret ediyordu şimdi. “Sence bu normal mi?” dedi cevabını bilmediği soruyu sorarken.

“Şu koca dünyada, dağ başında bir enkazın altında öteki yarınla karşılaşmak ne kadar normale. Canan sen benim, bazı insanların bir ömür arayıp da bulamadığı, çok iyi tanıyıp bir türlü karşılaşamadığı öteki yarımısın. Anlattıklarına inanıyorsan buna da inanmak zorundasın ve ben haklıysam ki bütün kalbimle inanıyorum, ben de senin öteki yarımım. Benimle evlenmeyi kabul et, defterinde sözünü ettiğin o büyük serveti birlikte arayalım” diyen Serkan'ın aklına cebindeki yüzük geldi. Aceleyle çıkardı antika görünümlü kutusundan.

“Bu yüzük bizim ailede birkaç nesildir dolaşiyor. Bir benzeri Bilge'de duruyor. Anneme kayınvalidesi vermiş evlenirken. Eğer yaşasaydı sana bunu kendisi verecekti. O yüzden, ben veriyorum, tabi kabul edersen. Belki sen de gelecekte bir gün gelinine verirsin” diyen Serkan'ın sesi kısıldı, boğazı düğümlendi.

“Çok güzelmiş. Çok değerli olmalı” dedi Canan yüzüğü dikkatle incelerken. Parmağına geçirip ay ışığında nasıl görüldüğüne baktı.

“Muhteşem bir şey” diyen genç kız yüzüğü çıkarıp itina ile kutusuna koyup kapattı. Gördüğüne anlam veremeyen Serkan'ın allak bullak olmuş yüzüne dikkatle bakıp derin bir nefes aldı.

“Sana sormak istediğim son bir soru var, başka soru yok söz veriyorum” diyen genç kız çok ciddi görünüyordu.

“Kabul etmezsem ne yapacaksın? Bir B planın var mı, bilmek istiyorum” dedi.

Kalbi küt küt atan Serkan bir süre konuşamadı. Boğazına düğümlenen şey engelliyordu konuşmasını. Bu ihtimali düşünmeye tahammülü olmasa da yok sayamazdı. Derin bir nefes alıp yutkundu.

“Var tabi. Bu yüzüğü denize atmak. Bir daha ihtiyacım olacağını hiç sanmıyorum. Kabul etmezsen söylediğim şeyi hemen yapacağım” diyen genç adam çok tedirgin görünüyordu.

“Bu yüzden hemen cevap ver, lütfen. Beklemeye hiç gücüm yok inan“ dedi Serkan. Yüzünde korku ve hüznü vardı konuşurken. Yüzük konusunda çok ciddiydi Serkan. Aile yadigarı yüzükle birlikte bütün gelecek hayâllerini boğazın soğuk sularına atmaktan söz ediyordu.

Canan sorularına yanıt almanın rahatlığıyla yaslandı teknenin demir korkuluklarına.

“Ben, bu yüzüğü takamam, yani böyle olmaz. Senin bilmediğin öğrenmen gereken şeyler var” dedi. Duyduğu sözlerin reddedilmek olduğuna kanaat getiren genç adam başını diğer tarafa çevirdi. Yüzüne yerleşen acıyı kızın görmesini istemiyordu.

“Benim yaşadığım yerde, Melek sultan cumhuriyetinde işler böyle yürümüyor. Beni istiyorsan gereğini yapmalısın. Evime gelmelisin. Bilirsin işte, çikolata, çiçek falan. Ama dikkat et çiçek abartılı olmasın. Bizimkiler abartılı şeyleri sevmez. Sakın yalnız başına gelmeye kalkma. Bilge'yi mutlaka getir. Ömer'i de, onu çok merak ediyorum. Ve lütfen beni babamdan iste, annemden değil. Sakın..” dedi Canan. Duyduklarının reddedilmek olmadığını nice sonra algılayan doktor heyecanla kıza bakıyordu şimdi.

“Yüzüğünü cebine koy. Dikkat et kaybolmasın. Gelirken yanında getirirsin. Onlar bu evliliği onaylarsa gururla takarım yüzüğünü. O zaman benim olur, beni anladın mı?” dedi Canan. Genç adamın mutlulukla karışık şaşkınlığından zevk alıyordu izlerken.

“Canan! Ya onaylamazlarsa?” dedi kızın elini sıkıca tutarken.

“Teknemiz var ya, kaçır gideriz uzaklara” dedi Canan gülümserken.

“Saçlarını yüzünden. Kestirirsem belki..”,

“Olmaz. Saçların kalsın. Ben seni böyle sevdim. Onlar da alıştır” diyen sevdiğine sıkıca sarıldı Serkan. Onunla paylaştığı o çooook uzun günden sonra hayatının en uzun gecesini yaşıyordu şimdi. Galiba bu kaçık kızla paylaşacağı hayat normal insanların hayatından çok daha uzun olacaktı.

-- BİTTİ --

CANAN'IN DEFTERİNDEN

Mutlu olmak istiyorsan, mutlu et ; Günümüz insanı dışarıdan gelen malzemeyle mutlu olmaya öylesine alışmış ki sürekli yeni birşeyler talep ediyor. Talepleriyle o kadar meşgul ki kendi içindeki cevheri bulup çıkarmaya vakit bulamıyor. Mutlu olmaya ihtiyaç duyduğu anda sadece başkalarının mutluluğunu tüketmeyi biliyor. Gün olur da kendi içindeki gizli cevheri keşfetme fırsatı bulursa işte o gün mutluluğu gerçek olacak. Mutluluğa giden yolun mutlu etmekten geçtiğini öğrenecek.

Kavgalar; Tenis maçına benzer. Oyuncu topun kendisine dokunmasına izin vermeden kendi vuruşuyla karşı tarafa gönderir. Kavgayı sona erdirmek isteyen kişinin topu yakalayıp maçı bitirmesi gerekir. Topu yakalamayı göze alan kişi erdemli kişidir. Yakaladığı öfke topunu evire çevire incelemekten korkmaz.

İzin ver, düşmanın olduğunu zanneden kişinin öfkesi senin şefkat denizinde kaybolup gitsin. Ta ki gitgide azalarak tükenen öfkesinin aslında kendinden kaynaklandığını farkedene kadar. Bunu yapmak sabretmek değil yardım etmektir. Akıllı olmayı gerektirir. Bu erdemli davranış mutluluk formunda ödüllendirilir.

Akıllı insan, başkaları için çözüm üretirken kendi mutluluğu ile tanışır. Bu mutluluğun uzun ömürlü olması kişinin becerisi ile ilgilidir. Beceri arttıkça mutluluk artar.

Değişimi, bir yaratılış yasası olarak kabul etmek yeterli olmaz. Sonu mutluluğa giden bu eğlenceli oyunun kontrolü kişinin kendi elinde olmalı. Böylesi güçlü bir iktidarı ele geçirmek isteyenler her zaman olacaktır. Hayatın hiçbir alanında tesadüfe geçit vermeyen islâmi akıl, değişimin de kendi haline bırakılmayacak kadar orijinal olduğunu bilir. Bu güce sahip çıkar. İşte bu bilinç insanı kâmil yapar. Kâmil insan kendi değişim haritasını çizmek için sadece aklını kullanır. Vicdanından destek, yüreğinden güç aldığı bilinçli aklını.